„O carte doar pentru cei pregătiți
să verse șiroaie de lacrimi" —*USA Today*

CHARLES MARTIN

La capătul râului

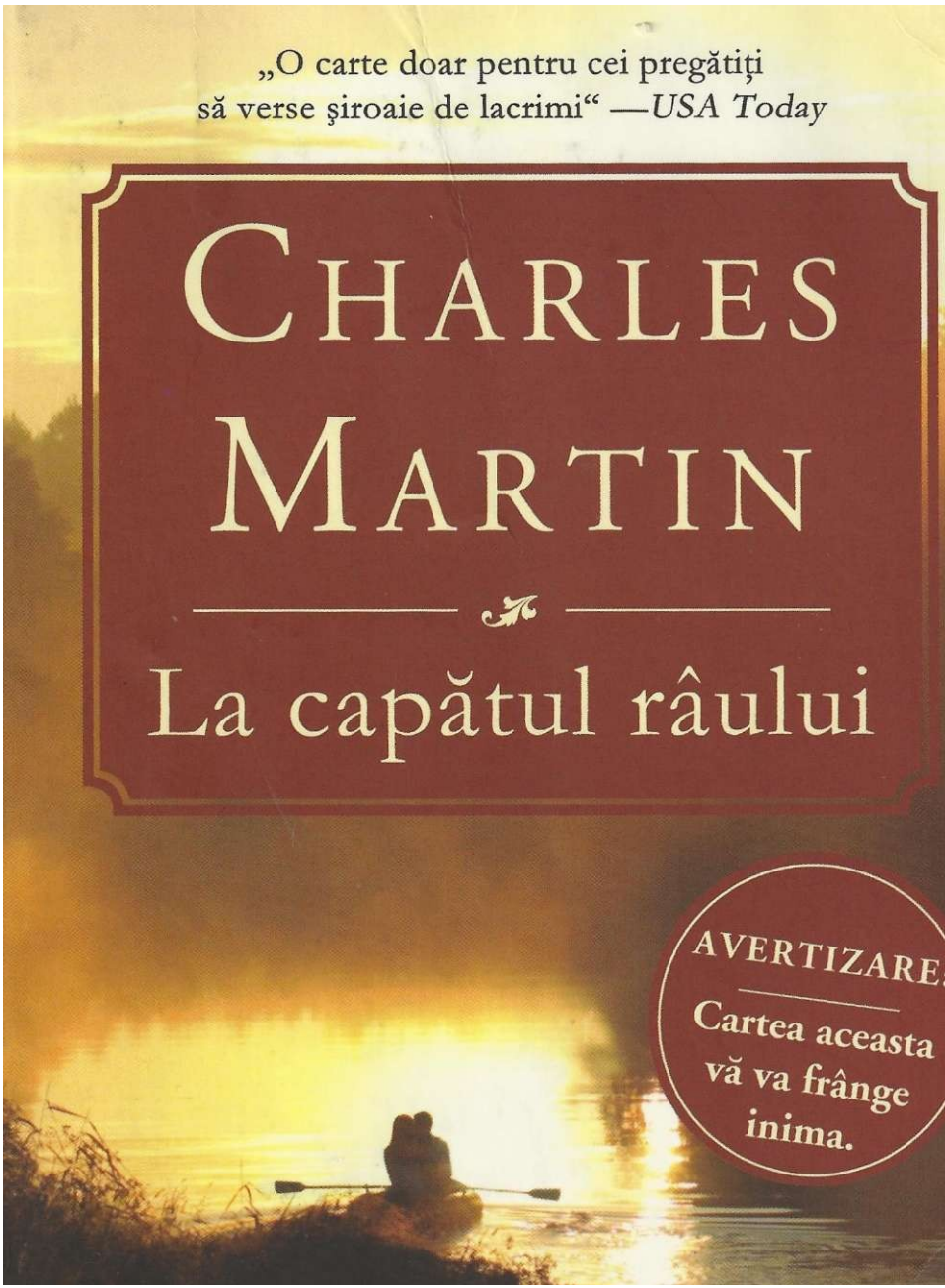

e *poveste frumoasă, emoţionantă despre suferinţă, pierdere şi dragoste nepieritoare*

El era călăuză pe râu şi artist care lupta să se afirme după ce venise dintr-un parc de rulote din sudul Georgiei. Ba era o fată frumoasă, unicul copil al puternicului senator de Carolina de Sud. Şi totuşi, când Doss Michaels şi Abigail Grace Coleman se întâlnesc întâmplător, fiecare simte că şi-a găsit sufletul-pereche.

După zece ani de căsnicie, Abbie se confruntă cu o boală care îi ameninţă viaţa, iar Doss luptă alături de ea, în dorinţa de a învinge boala. Când ea face o listă cu zece dorinţe pe care-ar vrea să şi le vadă îndeplinite înainte de-a pierde lupta, Doss îi este din nou alături, susţinând-o şi făcând tot posibilul ca Abbie să-şi vadă dorinţele prinzând contur.

Împreună pornesc, în puterea nopţii, într-o călătorie de peste 200 de kilometri pe râul St. Mary s-o călătorie pe care Doss i-o făgăduise încă din primele zile ale idilei lor.

La *capătul râului* este o cronică a călătoriei lor, a dragostei lor marcate de accente tragice şi a unei legături sufleteşti care depăşeşte orice bariere.

„Iubitori ai poveştilor de dragoste, pregătiţi-vă să vărsaţi un «râu» de lacrimi”.

— *USA Today*

„E o plăcere să citeşti povestea unei iubiri puternice, neclintite”.

— Fayette viile Observer

Charles Martin este autorul a şase romane, printre care *când greierii plâng* şi *învăluiţi în ploaie*. El şi familia lui locuiesc în Jacksonville, Florida.

www.charlesmartinbooks.com

LA
CAPĂTUL RÂULUI
Traducere din limba engleză de GELA BÂLC
Charles Martin
KERIGMA
Oradea, 2011

Alte romane de Charles Martin când greierii plâng învăluiţi în ploaie

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CHARLES, MARTIN
La capătul râului – Charles Martin
Traducere din engleză de Gela Bâlc – Oradea: KERIGMA Beletristic.
2011 ISBN 978 – 973 – 8960 – 39 – 8
I. Bâlc, Gela (trad.)

Cornel Ţicărat
Originally published in English under the title: Where The River Ends by Charles Martin
Copyright © 2008 by Charles Martin
This translation published by arrangement with Broadway Books, an imprint of the Crown Publishing Group division of Random House, Inc.
Published in association with Yates Yates, LLP, Attorneys and Counselors, Orange, CA.
© KERIGMA Beletristic, 2011, pentru prezenta versiune românească.
KERIGMA Beletristic este un imprint al SE KERIGMA SRL.

Editura KERIGMA Beletristic O.P. 2-C.P. 16 410670 Oradea România
Tel.: (0359) 800174 E-mail: officekerigma.ro Web: vvww. Kerigma.ro ISBN 978 – 973 – 8960 – 39 – 8

Bunicilor mei, Ellen şi Tillman Cavert... care au ştiut să iubească vreme de şaizeci şi şapte de ani

*

PROLOG

Nu am amintiri prea grozave din perioada copilăriei. Se pare că văzusem multă urâţenie la o vârstă nu tocmai potrivită. Am doar două amintiri frumoase din vremea aceea: mama şi malul acestui râu. A trebuit să cresc mai mare ca să înţeleg că râul nu-şi primise numele după acela al mamei mele, aşa cum crezusem eu.

Bărbatul care locuia în rulota noastră era mereu furios. Fuma mereu. Nu ştiu de ce. Aprindea ţigară de la ţigară. Le aprindea ca pe nişte artificii ce scânteiau la fel ca ochii lui. Nu m-a lovit niciodată, cel puţin nu foarte tare, doar vorbele lui îmi rănea auzul. Mama spunea că era diavolul în sticlă, dar eu nu cred că răutatea se poate bea. Poţi încerca s-o îneci, dar, din câte-am văzut eu, e un înotător destul de bun. De-aia stă în sticlă. Ca să scăpăm de ea, am venit cu mama aici. Ea mi-a spus că asta mi-ar putea face bine la astm. Dar ştiam eu ce ştiam. Doar moartea îi putea veni de hac astmului meu.

Cu o cărămidă aşezată pe piept, trăgeam aer cât puteam printr-un furtun lung de grădină. Asta făcea să-mi fie greu să scot pe gură ce gândeam sau ce simţeam. Mama voia întotdeauna să vorbesc despre sentimentele mele, încercând să mă scoată din ale mele. Eu îi spuneam:

„Lasă sentimentele. Despre ele, mai târziu. Acum, dă-mi nişte aer”. Între omul-sticlă, albuţerol şi tusea convulsivă, nu mă puteam scutura; între gura şi inima mea era o ruptură. Ceva din mine fusese retezat.

Trăiam pe bucăţi.

Poate *insule* ar fi un cuvânt mai potrivit. Ori de câte ori mă furişam în mine însumi şi aruncam o privire în jur, nu vedeam un întreg. Sau un ansamblu. Vedeam un continent ciopârţit, cu fiecare parte plutind fără nicio ţintă către un colţ îndepărtat al globului. Am văzut imagini cu bucăţi de gheaţă din apropierea polului făcând acelaşi lucru.

De la cinci până la opt ani, am purtat o cască chiar şi când nu eram pe bicicletă şi am crescut cu porecla „Smurf [1] de la culoarea pe care o aveau din când în când buzele mele.

Ca să-mi găsească o ocupaţie în timpul sedentarismului forţat şi al copilăriei îngreunate de astm, mama mi-a cumpărat nişte vopsele şi ele m-au ajutat să evadez – pictând lumea în care mi-aş fi dorit să trăiesc.

Aveam o bancă jos, lângă râu, unde obişnuiam să stăm serile. Mai cu seamă când fumul gros de ţigară şi înjurăturile ne goneau afară din rulotă. Banca era şlefuită de cât şezusem pe ea. Într-o seară, pe vremea când aveam vreo zece ani, am auzit nişte frânturi din ce spusese bârfitoarea din parcul de rulote şi am întrebat: „Mamă, ce-i aia «femeie uşoară»?”

Auzise şi ea. „La cine-ai tras cu urechea?”

Am arătat cu mâna. „La femeia aia grasă de colo”.

Ea a dat din cap a încuviinţare. „Scumpule, toţi ne mai rătăcim”.

„Şi tu te rătăceşti?”

---

1 Smurf sau Strumf, personaj de desene animate de culoare albastră - n.tr.

Îmi atinse vârful nasului cu degetul: „Când sunt cu tine, nu”. Mă cuprinse cu braţul pe după umăr: „Dar să ştii că, de fapt, asta nici nu contează. Contează doar ce faci când simţi că te-ai rătăcit”.

Mă plimbă prin pădure, mă aşeza pe bancă şi îşi rotea mâna larg spre priveliştea din faţa mea: „Doss, Dumnezeu e în râul ăsta”.

Era una din acele seri arămii când norii de furtună întunecau soarele. Marginile lui erau roşii, iar dedesubt erau de un albastru închis, bătând spre negru. Vedeam în depărtare cum se apropia valul de ploaie. Scrutam malul râului şi cutele apei, amintindu-mi de câte ori îmi simţisem limba îngroşată şi trupul amorţit, chiar înainte de a leşina din cauza lipsei de oxigen.

M-am încruntat: „Asta explică multe”.

Mi-a dat la o parte părul din ochi în vreme ce eu am tras în grabă două guri de aer din aparatul de respirat. „Ce vrei să spui?”

Mi-am ţinut respiraţia şi am arătat în spate cu degetul mare. „Dar El nu e în rulota asta”.

Mama a dat din cap o dată. „Ba a fost acolo când te-am făcut”.

Tocmai învăţasem să înjur, aşa că am vrut să-mi testez limitele. „Poate”. Am tuşit şi-am scuipat. „Dar acum sunt al naibii de sigur că nu e”.

Ea mi-a strâns obrajii între degete şi mi-a împins capul spre apă. „Doss Michaels”.

„Da, să trăiţi!”

„Uită-te la suprafaţa râului”.

Am dat din cap aprobator.

„Ce vezi?”

Glasul îmi sună gros şi fals. „Apă neagră”.

M-a strâns şi mai tare. „Nu face pe deşteptul cu mine. Mai uită-te o dată”.

„Văd câţiva peştişori”.

„Mai aproape – la suprafaţă”.

Aşteptam în vreme ce privirea mea se concentra. Dinţii îmi intrau, tăioşi, în obraji. „Linia copacilor, nişte nori… cerul”.

„Cum se cheamă asta?”

„Imagine reflectată”.

Îmi eliberă gura din strânsoare. „Nu-mi pasă ce porcării aruncă lumea spre tine, nu le lăsa să-ţi murdărească imaginea reflectată, m-auzi?”

Am arătat spre rulotă. „Dar el o face şi tu nu-i spui nimic”.

„E drept. Dar pe el nu-l pot repara. Iar tu nu eşti defect”.

„De ce-i mai laşi să stea aici?”

Dădu din cap şi spuse pe un ton liniştit: „Pentru că pot lucra mai multe ore pe zi şi” – îmi ridică aparatul de respirat – „pe urmă, mai sunt şi avantaje”. Îmi ridică bărbia iar. „M-auzi, Pansamentule?”

„De ce-mi spui aşa?”

Îşi apasă bărbia spre mine: „Fiin’că te lipeşti de mine şi-mi lecuieşti rănile”.

Nu ştiam o grămadă de lucruri despre viaţă, dar un lucru îmi era clar: mama era o femeie bună. Am dat şi eu din cap, arătând spre stradă. „Pot să-i spun grăsanei să-şi bage o lămâie în gură?”

Mama scutură din cap. „N-ar ajuta la nimic”.

„De ce?”

Fulgerul lumină ca o reţea tot cerul. „Fiin’că tot mormanul ăla de grăsime nu e altceva decât durere”. Îmi dădu părul din ochi. „Ultima oară… m-auzi?”

„Da”.

Se scurseră câteva minute. Aerul deveni mai umed, încărcat de electricitate şi de mirosul înţepător al ploii.

„Ceea ce ai tu – ce poţi face cu un creion sau cu o pensulă – e ceva cu totul deosebit”. Mă trase mai aproape de ea. „Orice prostănac poate vedea asta. Nu eu te-am învăţat să faci ceea ce faci. Nici n-aş fi putut. Fiin’că habar n-am de aşa ceva – nu-s în stare nici de lucruri mai uşoare. Ce ai tu vine dintr-un loc despre care noi, ăştialalţi, nu ştim nimic. Asta te face deosebit”.

„Eu nu mă simt deosebit. De cele mai multe ori simt că mor”.

Şi-a săltat fusta deasupra genunchilor ca să-şi şteargă transpiraţia de pe picioare. O lamă ruginită îi tăiase pielea aspră de deasupra călcâiului. Salută cu un gest larg lumea întreagă. „Viaţa nu e uşoară. De cele mai multe ori, e grea. Rareori are sens şi niciodată nu e împachetată şi legată cu o fundă frumoasă. Se pare că, pe măsură ce îmbătrâneşti, te apasă tot mai greu, te doboară şi îţi ia vlaga…” încercă să râdă apoi, preţ de un minut, redeveni tăcută. „Oamenii vin la râul ăsta din tot felul de motive. Unii dintre noi ne ascundem, alţii evadăm, unii căutăm puţină pace şi linişte, încercând, poate, să uităm, orice numai să uităm de durerea pe care o purtăm, dar… toţi ajungem să însetăm”.

Îmi dădu la o parte părul din ochi. „Tu semeni mult cu râul ăsta. Tu ai în vârful degetelor lucrul de care au nevoie oamenii. Aşa că, nu-l ţine doar pentru tine. Nu-l îngrădi. Nu-l murdări”. Îmi ridică mâna şi o lipi de palma ei deschisă. „Lasă-l să se reverse în afară şi într-o zi ai să vezi că oamenii de pretutindeni vor veni şi se vor adăpa din el”.

Îmi puse în braţe un caiet de schiţe, în mână un creion, apoi îmi îndreptă privirile spre râu, în jos. „Vezi asta?”

„Da, mamă”.

„Acum închide ochii”. I-am închis. „Trage aer în piept cât poţi tu de tare”. Am tuşit, am înghiţit şi-am ţinut aerul.

„Vezi imaginea din spatele pleoapelor tale?” Am încuviinţat din cap. „Ei bine, acum…” îmi puse creionul în mână chiar în clipa când căzu prima picătură de ploaie. „Găseşte lucrul acela care să te facă să-l mai priveşt o dată… şi lasă-l să-şi ia zborul”.

Aşa am şi făcut.

În seara aceea, mi-a examinat schiţa. Îi curgea nasul. Şi ochii. „Promitemi încă un lucru”.

„Sigur că da”.

Privi îndelung pe fereastra dormitorului meu, spre locul în care râul curgea pe sub un nor de abur. Îmi lovi uşor tâmpla şi îşi aşează mâna pe pieptul meu. „Ceea ce ai tu în lăuntrul tău… e un izvor care ţâşneşte de undeva din adâncuri. Şi are o apă dulce. Dar” – o lacrimă i se rostogoli pe chip – „uneori izvoarele seacă. Dacă vreodată vei fi rănit şi vei simţi durerea – vei căuta în tine şi nu vei găsi decât un izvor secat, un pământ uscat – să te întorci aici… să te apleci şi să bei cu nesaţ”.

Şi aşa am făcut.

30 MAI

Am urcat ultima treaptă a atelierului meu, am strâmbat din nas la vederea şemineului rece, întrebându-mă de cât timp era nevoie ca o flacără căzută la întâmplare să mistuie tot ce era înăuntru. Doar de câteva minute, mi-am zis. M-am sprijinit de perete cu braţele încrucişate şi-am privit toţi ochii care mă fixau la rândul lor. Abbie se chinuise din răsputeri să mă facă să cred. Ba chiar mă luase să străbatem împreună jumătate de lume. Mă introdusese în pictura lui Rembrandt, mă bătuse pe umăr şi-mi spusese: „Hai că poţi”. Aşa că mă apucasem de pictat. Portrete, mai ales portrete. Mama sădise în mine sămânţa aceea, iar peste ani, Abbie o udase, o hrănise şi o

cizelase. Adevărul este că, dacă s-ar fi stârnit un incendiu straşnic, iar cei de la pompieri ar fi întârziat, aş fi făcut mai mulţi bani din asigurare. În jurul meu erau stivuite de-a lungul celor patru pereţi peste trei sute de lucrări pe care se aşternuse praful – munca mea de-a lungul a zece ani – numai uleiuri pe pânză. Chipurile surprinse în doar câteva momente reuşeau să redea emoţiile grăitoare din inimă, cărora însă rar fi se dădeau glas. Cândva, totul se petrecea atât de uşor. Atât de curgător. Îmi amintesc de clipe când abia aşteptam să ajung aici, când nu mă puteam opri, când pictam pe patru pânze deodată. Erau nopţi întregi când simţeam că din mine erupe Vezuviul.

Ultimii zece ani din viaţa mea mă priveau necruţător în faţă. De unde cândva expuneam ca tânăr talent în toate galeriile din Charleston, ajunsesem, cu timpul, să mi se returneze lucrările, una câte una. Critici de artă autoproclamaţi scriau în ziarele locale, decretând că lucrărilor mele „le lipsea originalitatea”, „nu reflectau nicio emoţie adâncă” şi, citatul meu preferat, „erau plictisitoare şi lipsite de orice simţ artistic şi de orice sens”.

Nu degeaba li se spune criticilor critici.

Pe şevaletul din faţa mea era o pânză albă. Prăfuită, decolorată de soare şi crăpată. Era goală.

Exact ca mine.

Am păşit afară pe fereastră, de-a lungul acoperişului, şi-am urcat scările metalice până la cuibul ciorii. Am simţit mirosul de sare şi-am privit peste apă. Undeva, un pescăruş ţipă spre mine. Aerul era greu, dens, învăluind oraşul în tăcere. Cerul era senin, dar mirosea a ploaie. Luna plină atârna undeva sus, aruncând pe apă umbre care deplasau zidul de ciment cu aproape treizeci de metri mai departe. Luminile de la Fort Sumter străluceau undeva în depărtare, către sud-est. În faţa mea, râurile Ashley şi

Cooper curgeau spre mine. Majoritatea locuitorilor din Charleston vă vor spune că în acel loc, cele două râuri formează Oceanul Atlantic. Insula lui Sullivan se afla exact la nord, paralel cu plaja unde mergeam noi să înotăm. Am închis ochii şi-am ascultat ecoul râsetelor noastre.

Aşa a trecut o vreme.

„Oraşul Sfânt", cu turlele lui ce străpungeau cerul, se întindea tăcut în spatele meu. Dedesubt se desfăşură umbra mea. Proiectată pe acoperiş, se agăţa de pantalonii mei, implorându-mă să merg înapoi şi trăgându-mă în jos. Platforma de fier pe care stăteam fusese turnată de una dintre figurile legendare ale locului, Philip Simmons. Opera lui Simmons, ajuns între timp la nouăzeci de ani, era acum una din atracţiile oraşului şi avea mare căutare. Cuibul ciorii, trecut cu bine prin furtună, făcea acum parte integrantă din casă. În cei treisprezece ani de când locuiam acolo, această cornişă de aproape trei metri pătraţi devenea la miezul nopţii platforma de pe care priveam lumeau. Unicul meu refugiu solitar.

Telefonul celular vibra în buzunarul meu. Am verificat ecranul şi am văzut codul Texasului. „Alo?"

„Doss Michaels?"

„La telefon".

„Sunt Anita Becker, asistenta doctorului Paul Virth".

„Da?" Abia mai respiram. De vorbele ei atârna aproape totul.

A făcut o pauză. „Am dorit să sunăm şi..." – ştiam deja ce vrea să-mi spună – „... să vă anunţăm că s-a întrunit comisia de evaluare care a decis asupra parametrilor studiului. În acest moment, acceptăm doar cazurile priorita. Nu ne ocupăm de cele secundare". Vântul îşi schimbă direcţia şi învârti girueta. Cocoşul din vârful ei arăta acum sudul. „La anul, dacă acest studiu va porni aşa cum sperăm, ne propunem să adăugăm un studiu şi asupra

cazurilor secundare…” Poate ea s-a mişcat şi-am pierdut-o, poate eu. „Vom trimite o scrisoare pentru a o recomanda pe Abbie doctorilor Plist şi Mackles de la Sloan-Kettering…”

„Vă mulţumesc… foarte mult”. Am închis telefonul.

Problema e că nu toate soluţiile disperate au succesul scontat. De aceea este invocat Dumnezeu.

Pentru că e imposibil să începi.

Telefonul a sunat a doua oară, dar l-am lăsat să sune; După un minut a început să sune din nou. Am verificat ecranul. Scria „Dr. Ruddy”.

„Doss”. Avea glasul liniştit. Domol. Parcă-l vedeam, aplecat peste birou, cu capul în mâini. Scaunul pe care stătea scârţâia. „Au venit rezultatele analizelor. Dacă ai putea pune telefonul pe difuzor, ar fi bine să ne auzim toţi”.

Tonul lui era suficient de elocvent. „Ruddy, ea doarme. În sfârşit. Şi ieri a dormit aproape toată ziua. Spune-mi mie despre ce e vorba”. Citea printre rânduri.

„Sunt tot aici”. Pauză. „Ăăă… sunt a Aă…” Glasul i se frânse. Ruddy era medicul care ne preluase încă de la început. „Doss, îmi pare rău”.

Ascultam amândoi tăcerea celuilalt. „Cât mai are?”

„O săptămână. Poate două. Mai mult chiar dacă o convingi să stea la pat… liniştită”.

M-am forţat să râd. „Doar ştii şi tu cum e”.

O respiraţie adâncă: „Mda”.

Mi-am pus telefonul înapoi în buzunar şi mi-am scărpinat barba nerasă de două zile. Priveam nemişcat apa, dar mintea îmi cutreiera pe undeva departe. Cu mâinile goale şi plămânii pe jumătate plini, am coborât înapoi pe fereastră. Trecând cu degetele peste stucatura ce decora pereţii, am mai coborât încet un etaj. Scara era îngustă, făcută din scânduri de pin de vreo treizeci de

centimetri, care acum, după aproape două sute de ani, scârţâiau îngrozitor – povestind despre vremuri demult apuse şi piraţi beţi care odinioară veniseră de-a berbeleacul pe ele.

Zgomotul o făcu să ridice pleoapele, dar mă îndoiam că dormise. Luptătorii nu dorm între reprize. O pală de vânt pătrunse prin geamul deschis, răcorind aerul din încăpere şi dându-i fiori reci pe gambe.

Jos se auzeau paşi, aşa că am traversat camera, am închis uşa dormitorului şi m-am întors. M-am aşezat lângă ea, i-am tras pătura de lână pe picioare şi m-am sprijinit de tăblia patului. Ea şopti: „De cât timp dorm?”

Am ridicat din umeri.

„De ieri?”

„Aproape”. Durerea o puteam ţine sub control cu medicamente, dar efectele lor debilitante nu le puteam contracara. Stătea întinsă, nemişcată, ore întregi, ducând o bătălie lăuntrică în care eu jucam rolul spectatorului neajutorat. Apoi, din motive pe care niciunul din noi nu le putea explica, avea momente – uneori chiar zile – de totală luciditate, când durerea ceda şi starea ei era normală ca-ntotdeauna. Pe urmă, pe neaşteptate, starea i se agrava şi începea din nou propria ei luptă. În astfel de situaţii înveţi diferenţa dintre oboseală şi epuizare. Somnul vindecă oboseala, dar nu are niciun efect asupra epuizării.

Mirosea aerul, adulmecând ultimele dâre de aftershave ce persistau în jur. Am ridicat geamul. Ea arcui o sprânceană. „A fost pe-aici?”

Am rămas cu ochii la apă. „Da”.

„Cum a mers?”

„Aproape normal”.

„Asta-i bine, nu? Ce mai e de data asta?”

„A spus că” – am făcut semnul ghilimelelor cu mâinile – „«te mută»”.

S-a ridicat în capul oaselor. „Unde?”

Alte ghilimele. „«Acasă.»”.

Ea scutură din cap şi aerul expirat cu putere îi umflă obrajii, făcând-o să semene cu un peştişor. „Pentru el, se repetă exact povestea mamei”.

Am ridicat din umeri.

„Cum v-aţi înţeles?”

„Eu n-am zis nimic. A fost ideea lui”.

„Şi?”

„O să trimită dimineaţă o echipă să «te ridice»”.

„Parcă vine să ridice gunoiul”. Arătă spre telefon. „Dă-mi-l. Nu-mi pasă că e la doi paşi de Preşedinte”.

„Scumpa mea, nu-l las să te ducă nicăieri”. Am dat jos o bucăţică de vopsea de pe pervaz.

Ea ascultă paşii care se auzeau jos. „E schimbul de tură?”

Am încuviinţat din cap, urmărind un vas care se legăna pe râul Ashley.

„Nu-mi spune că a vorbit şi cu ei”.

„Ba da. I-a liniştit pe toţi. Practic i-a îndemnat la răzmeriţă, făcându-i să creadă că sunt «băieţi în banca lor.» îmi place cum ştie să-ţi servească ce vrea el sub pretextul că-ţi vrea binele”. Am scuturat din cap. „Manipulare în toată regula”.

Ea îşi încolăci piciorul pe lângă al meu, sprijinindu-se în el ca să-şi salte mai sus capul, până ce ochii ei îi întâlniră pe ai mei. În locul coapselor frumos modelate de altă dată rămăseseră nişte genunchi ososi, venele subţiri şi fluierele picioarelor scheletice.

Osul şoldului stâng, cândva o linie curbată voluptuos, i se vedea acum prin cămaşa de noapte ce-i atârna pe trup. După patru ani, pielea îi devenise aproape translucidă – o pânză arsă şi decolorată de soare. Acum îi atârna de clavicule ca o frânghie de rufe.

Forfota de la parter se mută spre bucătărie. Abbie privi podeaua. „Sunt oameni de treabă. Fac asta în fiecare zi. Noi o facem doar o dată”.

„Aşa-i… dar e de-ajuns şi o dată”.

Aveam un pat vechi cu baldachin, genul de piesă tradiţională după care femeile din Sud se dădeau în vânt. Era din lemn de mahon închis la culoare, cu patru picioare înalte de peste un metru şi douăzeci de la podea, cu scară de fiecare parte şi ferească Sfântul să cazi din el noaptea. Avea, totuşi, două avantaje. Abbie dormea în el, iar când mă aşezam lângă ea, vedeam peste pervaz şi puteam să cuprind întreaga panoramă a portului Charleston.

Privea şi ea nemişcată pe fereastră la lumea ce se desfăşură în faţa ei ca o hartă, cu luminile verzi şi roşii de pe canal clipind înapoi spre ea. Luminile roşii din dreapta ghidau navele în port. Îşi strecură degetele între ale mele. „Cum arată partea de sus?”

I-am dezlegat puţin eşarfa, lăsând-o să-i cadă pe umeri. „Frumos”.

Se întoarse spre mine, punându-şi capul pe pieptul meu; îşi trecu degetele printre nasturi, atingându-mi părul de pe piept. Scutură din cap. „Trebuie să te duci la doctor cu capul”.

„Curios! Exact aşa mi-a spus şi tatăl tău”. Mi-am fixat din nou privirile asupra apei, mângâindu-i conturul urechii şi-al gâtului. Un vas de pescuit ere veţi îşi croia drum spre apele oceanului. „La drept vorbind, îţi spune acelaşi lucru de aproape paisprezece ani”.

„Ar fi trebuit să se prindă ceva de mine până acum”. Luminile vasului de pescuit se roteau alene de la est spre vest, trecând razant pe suprafaţa oceanului pe măsură ce ajungeau spre apele mai adânci.

Ochii îi erau adânciţi în orbite, cu pleoapele întunecate, vineţii, ca şi cum ar fi fost tatuate. „Promite-mi

un lucru”.

„Ţi-am promis deja”.

„Vorbesc serios”.

„Bine, dar să nu aibă legătură cu tatăl tău”. Îşi apăsă degetul mare peste cel arătător, se aplecă repede în jos şi-mi smulse un fir de păr de pe piept. Mi-am frecat pieptul: „Hei, doar nu-ţi închipui că am rezerve nelimitate!”

Avea degete şi picioare lungi. Acum când slăbise, păreau şi mai lungi, îmi puse arătătorul în faţă. „Ai terminat?” îşi trecu mâna roată în jurul deschizăturii cămăşii. „Ei bine, eu mai văd unul”.

Asta era Abbie, draga mea Abbie. Pierduse peste douăsprezece kilograme, dar tot îi mai ardea de glume. De asta mă agăţam şi eu. De acel lucru. Degetul acela din faţa mea – cel care mă ameninţase cu puterea lui, al celei care-mi promisese voioşie şi care-mi spusese: „Te iubesc mai mult decât pe mine”.

Îmi scărpină pieptul şi dădu din cap, cu ochii la fotografia tatălui ei. „Crezi c-o să mai vorbiţi vreodată?” Am studiat poza lui. O făcusem anul trecut, de Paşte, când îşi botezase noua iubită, *Reelestate*. Stătea în picioare, cu o sticlă cu gâtul spart în mână şi şampania curgându-i pe papion, cu părul alb răvăşit de briza mării. În alte împrejurări, l-aş fi plăcut şi, câteodată, cred că şi el m-ar fi plăcut pe mine.

Am aruncat o privire fugară spre fotografia lui de pe comodă. „Sunt convins că-mi va vorbi”.

„Voi doi semănaţi mai mult decât crezi”.

„Ei, haide…”

„Vorbesc serios”.

Avea dreptate. „Încă mă mai calcă pe nervi”.

„Şi pe mine, dar rămâne tatăl meu”.

Am rămas acolo, pe întuneric, ascultând paşii străinilor bine intenţionaţi, dar deloc bine veniţi, care se

agitau jos. „Ai zice că”, am spus, atent la zgomotul care venea prin podea, „s-au gândit la ceva mai bun decât un «aşezământ»”.

Ea – şi întoarse privirea spre mine: „Ce vrei să spui?”

„Sună atât de…” N-am mai terminat fraza.

Am aşteptat amândoi o vreme. „Ruddy n-a sunat?”

Am încuviinţat din cap.

„Toate trei?”

Am încuviinţat din nou.

„Nicio îmbunătăţire?”

Am scuturat din cap.

„Cum rămâne cu tipul de la Harvard?”

„Am vorbit cu el ieri. Mai au câteva luni până încep acel test”.

„Dar cei de la Sloan-Kettering?”

Am scuturat din cap.

„Dar pe site?” în urmă cu doi ani creasem un website pentru cei ce aveau aceeaşi problemă cu Abbie. Devenise un loc de triere a informaţiilor. Ne ajutase cu foarte multe date. Am ajuns să cunoaştem o mulţime de oameni care ne-au condus spre alţi oameni competenţi. A fost o resursă extrem de utilă.

„Nu”.

„E de rău”.

„Mi-ai luat vorbă din gură”.

Se lăsă din nou liniştea în vreme ce ea îşi studia o unghie nelăcuita. În cele din urmă mă privi. „Oregon?”

Universitatea de Ştiinţă Medicină din Oregon sau OHSU The Oregon Health Science University era pe punctul de a dezvolta o nouă terapie sistemică menită să elimine cancerul la nivel celular. Descoperiri de nivel înalt. Eram în legătură cu cei de acolo de câteva luni, sperând într-un fel de testare clinică la care puteam participa. Ieri stabiliseră parametrii testului respectiv. Pentru că boala lui

Abbie se mutase din organul din care pornise iniţial, cererea ei a fost respinsă. Am scuturat din cap.

„Nu pot face o excepţie?”

Am scuturat a doua oară din cap.

„Ai întrebat?”

Asta mă costase atât de mult. Totuşi, nu puteam face altceva decât să stau şi să asist. Orice făceam, fie că o ţineam de mână, îi dădeam supa, îi făceam baie sau îi pieptănam părul, acel *ceva* era acolo. Nu pleca, orice-aş fi aruncat în el.

Am vrut să-l iau înapoi. Să-l ucid. Să-l tai în mii de bucăţi dureroase, să-l calc în picioare, să-l fac praf şi pulbere şi să-i stârpesc mirosul de pe faţa pământului. Dar nu ajungea aici pentru că era prost. Nu-şi arată niciodată fata şi e greu să omori ceva ce nu vezi.

„Da”.

„Şi centrul M.D. Anderson din Houston?” N-am răspuns. A repetat întrebarea.

Am reuşit să şoptesc. „Au sunat… mai sunt două, poate chiar trei săptămâni până vor lua o hotărâre. Ăăă” – am pocnit din degete – „comisia de evaluare nu s-a putut întruni din nu ştiu ce motive. Unii doctori sunt în concediu…” Am privit pieziş şi-am scuturat din cap.

Ea – şi roti ochii. „Încă o barieră”.

Am aprobat din cap. O foaie galbenă de blocnotes împăturită în trei rămăsese pe noptieră. Se vedea scrisul de mână al lui Abbie acoperind aproape întreaga pagină. Sub ea era un plic gol. Un suport cu pix de argint Parker şi ceas, indicând ora zece, servea ca press papier.

Cu privirile pierdute peste port, stătu tăcută multă vreme. Zise la un moment dat: „Când ai dormit ultima oară?” Am ridicat din umeri. Mă trase spre ea, iar eu mă lăsai pe spate ca ea să-şi sprijine capul de pieptul meu. Când am deschis ochii era 3 dimineaţa.

Şoapta ei rupse tăcerea. „Doss?” Cămaşa de noapte îi alunecase de pe un umăr. Încă un amănunt care-mi amintea ce mi se furase. „M-am gândit bine”. O trăsură cu cai se auzi pe pavajul de piatră de sub fereastră.

Nu sunt un tip răzbunător. Nu mă las uşor pradă furiei şi cei mai mulţi ar spune că sunt destul de rezistent. Nu se poate spune că-mi lipseşte răbdarea. Cine are astm înţelege ce vreau să spun. Poate de-aceea, mulţi mă roagă să-i iau cu mine la pescuit.

Abbie privea fix la peretele unde era atârnat articolul de ziar înrămat, îngălbenit de soare.

Acum şase luni, Gazeta de Charleston scria nişte articole motivatoare despre celebrităţi locale şi hotărârile pe care le luaseră de Anul Nou. S-au gândit că ar fi un impuls şi pentru noi, ceilalţi. Au sunat s-o întrebe pe Abbie dacă le acordă un interviu. Reporterul a venit şi-am stat afară, pe terasă, privind refluxul. Cu condeiul în mână, omul se-aştepta la dezvăluiri fenomenale. Răspunsurile ei l-au surprins. Se lăsă pe spate, îşi studie scrisul, întorcându-se la lista lui. „Bine, dar…?”

Abbie se ridică, aplecându-se spre el şi făcându-l să se tragă în spate. „Ai văzut începutul desenului animat *Jetsonsi*

Omului i se citea uluirea pe faţă. „Da, sigur”.

„Îţi aminteşti când George şi Astro sar pe banda de alergare?” Tipul dădu din cap. „Ei bine, asta facem noi de patru ani”. Bătu apoi cu degetele în bloc notesul lui. „Asta-i cea mai senzaţională dezvăluire pe care ţi-o pot face”.

Reporterul ridică din umeri. „Dar nu este nimic…”

„Extraordinar?” îi termină ea fraza. „Ştiu. De fapt, e ceva cât se poate de normal. Exact aici am vrut să ajung. «Normalul» a rămas pentru mine doar o amintire”. Îşi întoarse apoi privirile spre mine. „Ultimii câţiva ani ne-au luat tot ce era extraordinar”. Îşi puse ochelarii de soare.

„Te zbaţi mult timp să te menţii pe linia de plutire şi atunci descoperi care sunt lucrurile la care ţii cu adevărat. Lista asta e modul meu de a riposta. Asta-i tot. Nu include nici escaladarea Everestului, nici alergarea taurilor pe străzile din Pamplona sau ocolul pământului în balon”.

S-a aşezat înapoi şi şi-a şters lacrimile care-i curgeau pe faţă. „Simt nevoia” – mă apucă de mână – „să stau pe o plajă în bătaia brizei, se beau din pahare cu umbreluţă şi singura mea grijă să fie combinarea culorilor din bucătăria cuiva”.

Se gândi o clipă”. Mi-ar plăcea, totuşi, să fac şi bucle într-un avion vechi”.

Reporterul o privi nedumerit. „Ce-i aia?”

Desenă cu mâna un cerc mare în aer. „Aşa, ştii… o buclă”.

„Pot să-l trec pe listă?”

Am intervenit eu. „Da”.

A preferat să nu le numească Mari Hotărâri, ci Topul celor Zece Dorinţe pentru acel an. Ceva din vorbele ei atinseseră o coardă sensibilă în cititori. Poate a fost simplitatea, poate onestitatea ei totală. Nu sunt sigur. În ultimele cinci luni primise o mulţime de scrisori, iar traficul pe site crescuse simţitor. Vrând să-i amintesc ce sperase şi ce-şi dorise cândva, am înrămat articolul şi l-am atârnat lângă pat. Toată problema a fost că, având multe pe cap, n-am avut timp să bifăm niciuna. Îmi arătă cu degetul. „Dă-mi-l”.

Şterse sticla cu cămaşa de noapte, dezvăluindu-şi propria imagine reflectată care o privea la rândul ei. Desfăcu rama, scoase suportul de carton şi articolul de sub sticlă. Reciti articolul, zâmbind, alteori râzând chiar, apoi scuturâ din cap. „Încă-mi mai doresc ce-am scris aici”.

„Şi eu”.

Se lăsă pe spate. „Vreau să-ţi dau cadoul de ziua ta”.

„Cu cinci luni înainte?”

„Mă surprinde faptul că ţi-ai amintit data”.

„Dar nu-mi doresc nimic”.

„O să-ţi doreşti asta”.

„N-am nevoie de nimic”.

„S-o crezi tu”.

„Iubito…”

„Doss Michaels”. Mă trase spre ea. „N-am de gând să fac asta aici. Nu aşa”. Îmi dădu la o parte părul de pe frunte. Chipul ei îşi luă din nou expresia jucăuşă. „N-o fac, şi gata”.

Ai sesizat? În cei aproape cincisprezece ani de când am cunoscut-o, Abbie a avut şi a lăsat să se vadă o trăsătură pe care n-aş putea-o defini exact. Îmi stă pe limbă, dar nu există nicio expresie care s-o descrie aşa cum merită. Orice-aş spune, ar fi doar vorbe goale. Dar, deşi numele îmi scapă, îi simt puterea.

Am protestat. „Bine, dar…”

„Nu aici”.

N-avea rost să te cerţi cu ea când îi intră ceva în cap. Indiferent că era sau nu bolnavă. Semăna cu tatăl ei în privinţa asta chiar dacă îşi argumenta punctul de vedere. Singurul răspuns care-ţi mai rămânea era: „Da, să trăiţi”. E ciudat cum trei vorbe îţi pot schimba destinul pentru totdeauna. Am aşezat articolul pe pătură, în faţa ei. „Alege una”.

A pus mâna pe una fără să se uite. „Tot drumul de la Moniac”.

Era numărul zece. Din toată lista, era dorinţa cea mai imposibilă. Am ridicat amândouă sprâncenele. „Îţi dai seama că mai sunt două zile până la întâi iunie?” A dat din cap. „Şi că atunci începe oficial sezonului uraganelor?” A dat din cap iar. „Şi că ţânţarii gigantici abia au scos capul în lume?” A închis ochii, aprobând din cap pentru ultima

oară cu un zâmbet şiret.

Am arătat spre casa părinţilor ei de care ne despărţeau doar câteva clădiri. „Şi cu el cum rămâne?”

Bătu cu degetele în foaia galbenă de pe noptieră.

„Când o s-o primească, o să sune la Gardă Naţională”.

„Poate nu”. S-a ridicat, mai hotărâtă parcă. „Ai putea vorbi cu Gary.

Îmi poate prescrie ceva. Ceva care să… îşi apăsă degetele pe buzele mele. „Hei!” Voia să-mi vadă ochii. Contururile erau tot mai înceţoşate şi ştiam că asta sporea greutatea care deja o apăsa.

M-am întors. „Ţi-ai încălcat vreodată o promisiune pe care mi-ai făcut-o?”

„Din câte mi-amintesc, nu”.

Împături articolul şi-l îndesă în buzunarul cămăşii mele. „Atunci să n-o faci nici de-acum încolo”.

Nicio variantă nu era bună. „Abbie, râul nu e un loc unde să…”

„E locul de unde am început”.

„Ştiu asta”.

„Atunci du-mă înapoi”.

„Iubito, acolo n-a mai rămas decât multă durere. Nu mai e acelaşi lucru”.

„Las că ştiu eu mai bine”. Privi pe fereastră spre sud.

Am mai făcut o ultimă încercare. „Ţii minte ce-a zis Gary”.

A dat din cap. „Doss, ştiu ce-ţi cer”. M-a bătut uşurel cu degetele în piept. „Lumea zice că am ajuns la capăt”. Scutură din cap şi-şi apăsă buzele pe faţa mea. „Aşa că hai s-o luăm de la-nceput”.

Şi aşa am făcut.

2

1 IUNIE, ORA 2 NOAPTEA

Ploaia azvârlea peste parbriz o perdea de apă. La fiecare câteva secunde, boabele de grindină de mărimea unei mingi de golf izbeau capota şi acoperişul maşinii, sunând ca nişte petarde. M-am aplecat în faţă şi-am şters geamul cu mâna, dar n-am reuşit să fac mai mult decât ştergătoarele de parbriz. Cu nouăzeci de mile în urmă, o semiremorcă trăgând o linie hidraulică defectă ne-a depăşit pe banda din stânga, împroşcând partea din faţă a Jeepului cu lichid de frână şi stropi de apă. Petele de benzină amestecată cu apă, luminile farurilor şi întunericul zorilor dădeau lumii o nuanţă de Coca-Cola. Regiunea suferea de pe urma secetei. Rezervele din pânza freatică erau foarte reduse şi toată populaţia, începând din sudul Georgiei şi până în nordul Floridei, avea consumul de apă restricţionat. Nicio zonă nu era atât de afectată ca râul. Apa scăzuse cam cu doi-trei metri faţă de nivelul normal şi, deşi potopul de acum era mai mult decât binevenit, nu ajungea, din păcate, să alimenteze râul.

În anii ’50, înainte că autostrăzile federale să taie Statele Unite în şase benzi de circulaţie precise, uimitoare, eficiente, dătătoare de libertate, surorile lor mai mici şi mai puţin eficiente, drumurile cu două benzi, şerpuiau frumos în jurul orăşelelor americane – grijulii să nu strice echilibrul nucilor pecan, al stejarilor şi fermelor de pui aflate la a patra generaţie. Presărată cu clădiri de cărămidă, moteluri fără pretenţii, benzinării care ofereau toate serviciile, plus localurile la care mâneai cât puteai, autostrada U.S. 1 – ceva asemănător cu celebra Route 66 – era salvarea oricărui comis-voiajor şi a familiilor care plecau în vacanţă, din Maine până în Miami. Între standurile cu suc de portocale gratuit, prăvălioarele de

vechituri, fermele de aligatori şi magazinele impunătoare cu suveniruri, pline-ochi cu prăjituri învechite Claxton şi Mountain Dew, şoseaua reprezenta America în zilele ei de glorie.

Ca să rămân treaz, am pornit radioul. Un meteorolog tocmai ajunsese la jumătatea ştirilor despre vreme şi ploaia îi bătea în microfon. Începuse să urle ca să acopere şuieratul vântului: „Acum patru săptămâni, o depresiune a îmosferică tropicală a traversat partea sudică a Africii de vest. În următoarele şapte zile, sistemul ciclonic tropical şi-a continuat deplasarea de-a lungul coastelor Africii şi a zonei tropicale a Atlanticului. După ce a trecut prin Marea Caraibilor, imaginile preluate de pe satelit în 20 mai au arătat o formaţiune noroasă deasupra regiunii central-sudice a Mării Caraibilor. Iar în 23 mai, furtuna tropicală Annie – aşa a fost numită prima furtună din an – a căpătat mai multă forţă, deplasându-se spre nord. În această dimineaţă, la ora şase, Annie s-a transformat în uragan”. Am stins radioul şi am privit atent prin parbriz. Cei care suntem călăuze pe râu devenim, când nu suntem pe teren, meteorologi de studio. N-avem încotro. Face parte din specificul meseriei. Am mai şters o dată parbrizul. Pinii falnici se înşirau acum pe ambele părţi ale şoselei. Am tăiat-o de pe listă. Ploaia care ne prinsese pe noi acum n-avea nicio legătură cu Annie şi, datorită regiunii unde se afla, avea să se domolească înainte să atingă coasta Floridei.

De la sud de Waycross, Georgia, spre graniţa cu Florida, pe o suprafaţă de şapte sute de mile pătrate se întinde o mlaştină cu muşchi de turbă care pluteşte ca un ou prăjit într-o depresiune de forma unei farfurii şi care, mai mult ca sigur, a fost cândva parte a fundului oceanului. Când plantele mor, cad pe fundul mlăştinos unde se descompun – proces prin care se emană metan şi dioxid de

carbon – producând turbă. Şi fiindcă descompunerea este un proces lent, e nevoie de cincizeci de ani ca să se adauge doi centimetri de turbă la baza mlaştinii. Păienjenişul acela dens de muşchi captează gazul, generând presiune şi împingând insulele în sus – ca nişte dopuri de plută care se menţin la suprafaţă. În timpul acestei mişcări de ridicare, gazul este eliberat în atmosferă unde străluceşte ca aurora boreală când se înalţă la suprafaţă. Pe la mijlocul anilor 1900, vizitatorii zonei au afirmat existenţa OZN-urilor, s-au organizat tururi în zonă şi s-au pus în vânzare bilete până când oamenii de ştiinţă au intervenit şi au dovedit contrariul. De la formarea lor, brichetele de turbă au fost instabile şi mişcătoare – semănând cu prizele de pământ, dar ceva mai fluide – făcându-i pe indienii Choctaw să numească locul acela „Ţinutul Pământului Tremurător”.

În engleză, acest nume sună ca „Okee-fen-o-kee”.

La suprafaţă, arată ca-n vremurile primordiale, este neatins. Pentru majoritatea oamenilor este un teritoriu nelocuibil. Din punct de vedere practic, funcţionează pe post de canal colector pentru partea de sud a Georgiei şi pentru secţiunea nord-estică a Flloridei.

Nimeni nu pune la îndoială importanţa unui *canal colector*. Dar toate canalele colectează o cantitate 1 imitată de deşeuri într-o anumită perioadă de timp.

Când mlaştina se umple, surplusul este deversat în două locuri. Seamănă cu New Orleans-ul numai că are două găuri în canalul de scurgere şi mai puţină criminalitate, jocuri de noroc şi prostituţie. Conducta mai mare, numită Suwannée River, şerpuieşte peste trei sute de kilometri la sud-vest, prin Florida, şi se varsă în Golful Mexic. Sora lui mai mică, de peste 200 de kilometri, St. Marys, ocoleşte la sud spre Baldwin, trece pe deasupra vârfului lui Macclenny, o ia apoi către nord, spre Folkston, după care coteşte mult spre dreapta, către est, undle, în

cele din urmă, se varsă în Cumberland Sound şi în Oceanul Atlantic.

Fiindcă are o culoare asemănătoare cu ceaiul, St. Marys a fost numit râul cu apă neagră. Cu două sute de ani în urmă, marinarii se aventurau în Cumberland Sound şi mergeau pe râu în sus cincizeci de mile până la Trader's Hill, umplându-şi butoaiele până la refuz pentru că acidul tanic păstra apă potabilă pentru perioade mari de timp – cum erau, de pildă, călătoriile transatlantice.

Pe vreme de secetă, râul St. Marys ajunge la o adâncime de câţiva centimetri şi o lăţime de câţiva metri. Pe cursul superior, la Moniac, e ceva mai mare decât un firicel de apă. Dar ploile îndelungate – sângele care întreţine viaţa mlaştinii – pot să se umfle râul, făcându-l să se reverse peste maluri, în apropierea oceanului ajungând chiar la peste un kilometru lăţime, cu locuri adânci de nouă până la doisprezece metri. Viteză normală de curgere este de 800 de metri pe oră, iar viiturile ating şi opt sau zece kilometri. Poate chiar mai mult.

În această zonă, inundaţiile te iau total prin surprindere. Apa se ridică de la sol în sus, întrucât torenţii se scurg din alte locuri, iar apa creşte sub picioarele tale fără veste. Acum dormi, luna străluceşte, nu e niciun nor pe cer, malul e la zece metri de cortul tău, iar după şase ore te trezeşti cu sacul de dormit ud leoarcă şi cu cortul la zece centimetri sub apă. Aici inundaţiile nu sunt cauzate de ploile căzute, ci de apă ce se ridică sub picioarele tale. Aşa, din senin.

Oamenii care locuiesc pe malul râului pun de obicei două întrebări înainte de a-şi construi o casă: unde e valea inundabilă formată acum o sută de ani şi cum se poate construi deasupra ei? Având în vedere că nicio companie de asigurări cu scaun la cap nu va încheia o asigurare pentru inundaţii în bazinul râului St. Marys, cele mai multe

case sunt construite pe piloni.

Chiar şi bisericile.

Cu toate astea, malurile râului sunt pline de case, tabere de pescuit, golfuri unde se poate înota, porturi pentru ambarcaţiuni, leagăne de frânghii, tiroliene, distilerii de whisky, băi de nămol, ba chiar şi o colonie de nudişti bine ascunsă. Zona freamătă de activitate ca un furnicar. De la cursul superior până la vărsare, această bucată de pământ se numără printre ultimele regiuni neatinse ale sudului.

*

Ploaia mi-a încetinit înaintarea până când am ajuns să mă târăsc, iar în cele din urmă să opresc sub un pasaj unde am oprit maşina. Abbie era culcată în spate, pe jumătate adormită. La fiecare câteva minute mormăia în somn ceva ce nu reuşeam să înţeleg.

Tratamentele sunt cele mai groaznice. Te sleiesc de puteri, îţi iau totul şi te lasă cu amintiri trecătoare. Multă vreme încercase să se ţină tare, dar, ca apa, totul i se scursese printre degete.

M-am târât şi eu în spatele Jeepului şi m-am întins lângă Abbie. S-a cuibărit mai aproape de mine. Am scos din buzunarul cămăşii punga în care pusesem foaia mototolită şi îngălbenită cu articolul de ziar. Învăţasem cu câţiva ani în urmă să folosesc tot ce îi putea întreţine speranţele – s-o lac să se gândească la ceva de dincolo de clipa prezentă. Fiindcă dacă se concentra la prezent, avea să se prăbuşească foarte rapid. Aşa am învăţat s-o aduc de-acolo aici.

Ochii ei se deschiseră atât cât să recunoască locul. Dădu din cap şi zâmbi – semn că era gata să intre în joc. „Aş vrea să…” Şoapta ei răguşită părea că vine de undeva din depărtare. Era efectul medicamentelor. Avea un prag de rezistenţă la durere destul de înalt. Şi o practică

îndelungată. Chipul ci îmi spunea că lupta din răsputeri.

Abbie suferise de migrene dintotdeauna. Interioriza aproape totul, iar în cazul ei tensiunea trebuia să se manifeste undeva. Poate că tatăl ei avea o legătură cu toate astea. Migrenele apăreau brusc şi o părăseau încet. La momentul când ne-am întâlnit încercase deja zeci de tratamente medicamentoase, yoga, acupunctură, masaj în ţesutul profund, dar starea i se ameliorase foarte puţin sau deloc.

Când eram singuri, îmi lua degetul arătător şi-l aşeza deasupra urechii ei. În limbajul lui Abbie, asta însemna: „Vino pe urmele mele”. De la tâmplă, degetele mele îi urmăreau conturul urechilor şi al gâtului, al claviculei, curbura sânilor, braţele, încheietura mâinii, degetele, linia proeminentă a buzelor, coapsă, mica protuberanţă a genunchiului, linia sinuoasă a gambei şi laba piciorului. Adesea, adormea, iar când se trezea, constatam că migrena dispăruse.

Am pornit pe urma ei. „Numărul unu?”

Înghiţi. „O plimbare cu un carusel vechi”.

I-am dat ghes. „Numărul doi”.

Citea lista pe care o vedea cu ochii minţii: „O buclă cu un avion vechi”.

Dorinţele nu erau scrise într-o anumită ordine. Când el avea nelămuriri în privinţa vreuneia din ele, ea îi explică. Ca să simplifice lista, el a tipărit-o aşa cum a spus ea, iar explicaţiile erau puse în paranteză. „Îmi place la nebunie cum spui buclă. Mai zi o dată. Încă o dată”.

Ea îşi linse buzele. Avea limba albicioasă. Litera zi se lipi de cerul gurii. „Buclă”.

„Mai departe”.

„Să beau vin pe plajă”.

„Încă n-am ajuns nici la jumătate”. Îşi rezemă capul de pieptul meu şi inspiră adânc. „Numărul patru”.

Se opri. „Am uitat”.

Era bine că nu-şi pierduse simţul umorului. „Mă îndoiesc de asta”. Aproape pufni în râs. Am scuturat punga de plastic cu articolul. „Aştept”.

Ridică o sprânceană. „Să înotăm goi”.

„Şi numărul cinci?”

I se vedea vena de pe tâmpla dreaptă, albăstruie şi umflată. Asta însemna că îi vâjâie capul. Îşi duse palmă la frunte, apăsând, şi rămase aşa.

Am întrebat-o: „Pe o scară de la unu la zece?”

„Da”.

Asta însemna nouă virgulă opt. Am deschis servieta Pelican şi-am început să scotocesc prin ea. Călăuzele de râu le numesc „cutii-vidră”. Nu se udă în apă, plutesc şi rezistă la şocuri. Într-o astfel de servietă poţi transporta cu succes farfuriile de porţelan ale mamei, poţi să-i dai drumul pe Niagara şi când o scoţi de la fundul apei sunt intacte, poţi mânca din ele. Am găsit ce căutam, am scos capacul de siguranţă de pe seringă, am eliminat aerul din ea şi i-am injectat dexametazonă în braţ. Nici măcar n-a tresărit. După patru ani, mă pricepeam să-i fac injecţii lui Abbie mai bine decât multe asistente.

Au trecut aşa minute în şir. Se auzi glasul ei tărăgănat: „Să înot cu delfinii”.

„Dă-i înainte. Ai pornit bine”.

„Să pescuiesc”.

„Numărul şapte”.

„Să pozez”. Râse înfundat.

„Numărul opt”.

De data asta nu mai citi. „Să dansez cu soţul meu”.

„Mai ai două”.

„Să râd până mă doare burta”.

„Şi? Ultima, dar nu cea din urmă”. Am mimat cum băteam solemn în lobă şi-am scos un semnal sonor.

„Să străbat tot râul… Începând de la Moniac”.

Îmi împinse pălăria pe spate. Era din fetru, o pălărie Banjo Paterson, fabricată de Akubra în Australia. Calota avea 11 centimetri, iar borul, 6. O cumpărasem cu opt ani în urmă pentru că mi se părea că mă face să semăn cu Indiana Jones. Acum se decolorase, borul se ridică şi cobora ca o şină de montagne russe, iar calota se găurise cât o prinsesem cu degetele mari. Oricât de brav şi eroic voiam să par, imaginea mea aducea mai mult cu cea a lui Jed Clampett.

„Doar n-ai de gând să porţi pălăria aia caraghioasă!”

Am dat din cap aprobator. „De cinci ani îmi sparg capul să mă obişnuiesc cu ea”.

Abbie râse. „E spart de mult”.

Problema cu lista de dorinţe este că spune multe despre personalitatea celui care o alcătuieşte. Dacă e sinceră, te ajută să vezi sufletul omului până în cele mai adânci tainiţe, îţi dezvăluie esenţa lui.

Şi pălăriile pot dezvălui multe.

3

Cei mai mulţi spuneau că era o căsătorie aranjată în ceruri. Cei ce n-o spuneau erau doar invidioşi.

William Barelay Coleman avea din născare ceea ce numim „prezenţă”. Înalt, chipeş, apreciat de toată lumea, atrăgea atenţia şi, chiar şi cei care-l invidiau, îl tratau ca pe E.F. Hutton. Obârşia lui de gentleman era fără cusur. Colegiul Militar The Citidel, dreptul la Harvard, vacanţele de vară petrecute în Europa. Politician de viitor, crescuse cu ciocanul de judecător în mână şi era cel mai tânăr candidat ales vreodată în legislativul Carolinei de Sud. Iar acesta era doar începutul.

Ellen Victoria Shaw era întruchiparea copilului

manierat descris de Codul lui Emily Post şi avea rafiiamentul Gloriei Vaderbilt. Aflată la a cincea generaţie de charlestonieni, învăţase la şcoala de fete Ashley Hall apoi, în anul pregătitor la Colegiul de fete Randolph Macon, primise invitaţia a nu mai puţin de opt de tineri pe care să-i însoţească la Balul Mascat – balul anual al Universităţii Washington and Lee.

AÂN anul întâi, aproape toţi băieţii din frăţia Kappa Alpha de pe o rază de o sută de mile au invitat-o la Ealul Vechii Confederaţii Sudiste unde gura lumii spunea că fetele de la colegiile Hollins, Sweet Briar şi Mary Baldwin o votaseră, neoficial, regina balului.

Absolvise cu dublă specializare – franceză şi istoria artei – apoi se întorsese acasă, unde a avut ocazia să participe la balul Societăţii Hibernia.

El avea douăzeci şi cinci de ani. Ea abia împlinise douăzeci şi doi. Perioada de curtare, care a respectat tot tipicul, a ţinut vreo nouă luni şi a fost urmată de căsătorie şi o nuntă care a măcinat Charlestonul de invidie, dând ocazia la nesfârşite speculaţii şi bârfe. Cadoul lui de nuntă a fost un Mercedes decapotabil.

După luna de miere din Alpii austrieci, încheiată cu o expediţie safari în Tanzania şi o escaladare a piscurilor mai joase din Kilimanjaro, cuplul s-a întors la casa mirelui din Charleston, unde acesta a început să-şi elaboreze strategia de obţinere a funcţiei de guvernator. După optsprezece luni, ea a adus pe lume o fetiţă, Abigail Grace Eliot Coleman – a şasea generaţie. În timpul ceremoniei de inaugurare a funcţiei publice, în ianuarie, anul următor, Abigail Grace a zâmbit de sub boneţică la fiecare flash al aparatelor de fotografiat, atrăgând privirile tuturor. Încă de pe-atunci avea acest talent.

Dar viaţa a luat o turnură ciudată.

Abigail abia împlinise doi ani când Ellen s-a

îmbolnăvit. Era plină de vânătăi care nu dispăreau. Analizele au confirmat un cancer ovarian care făcuse ravagii în organismul ei. N-a durat mult. Tatăl văduv a lăsat-o pe Abigail în braţele lui Miss Olivia, a pus maşina la păstrare şi şi-a ascuns durerea, concentrându-se asupra ambiţiilor lui. S-a dăruit pe sine „oamenilor" şi după două mandate de guvernator, a candidat pentru Senat – unde a şi rămas de atunci.

Când Abigail a împlinit zece ani, tânărul senator de pe-atunci s-a recăsătorit. Ca şi predecesoarea ei, Katherine Hampton era charlestoniană get-beget. Şirul strămoşilor ei ajungea departe în timp până la unul din întemeietorii oraşului Charleston şi semnatar al Declaraţiei de Independenţă, în căutarea lui, făcuse inimaginabilul – găsise o femeie capabilă să umble pe sticlă. Era suficient de puternică încât să iasă din umbra lui Ellen fără a-i dezonora amintirea.

Charleston. Lucram în tura de noapte la barul hotelului Charleston Place, aflat lângă scara dublă din „Pe aripile vântului". Era aproape miezul nopţii. Debarasam o masă când patru fete şi-au făcut apariţia înăuntru. Fete de Charleston din cap până-n picioare. Mersul, hainele, felul în care-şi ţineau gura. Nu e vorba de snobism aici, ci de educaţie. Sigur că totul putea degenera în snobism, dar în momentul acela era o fuziune perfectă între cultură şi rafinament.

Au comandat cappuccino, cafea cu lapte şi un platou cu desert. Am reuşit să stric aparatul de cafea, am ars laptele în fierbător, iar când am pulverizat frişcă în ceştile lor m-am pomenit cu tubul explodând şi pătându-mi şorţul – asta spune cam totul despre halul în care arătam la sfârşitul zilei.

Fetele au şuşotit şi-au râs până pe la unu noaptea. Când vedeam un grup de fete ca ele, le luăm la grămadă.

Priveam grupul ca pe o unitate compactă din care nu se detaşa nicio persoană.

În afară de ea.

Era o combinaţie între Julie Andrews şi Grace Kelly.

Nu semăna cu absolut nimeni şi, credeţi-mă, mi-am petrecut ceva timp studiind chipuri frumoase. La ea nu te frapau pomeţii înalţi, buzele, bărbia sau nasul, ci ochii – şi ceva dindărătul lor.

La Charleston Place serveam o mulţime de oameni. De la şeici arabi la vedete de prim rang de la Hollywood, singurul lucru obişnuit aici fiind neobişnuitul. Ştiam că e o celebritate, ştiam că o mai văzusem înainte, dar eram în picioare de paisprezece ore şi totul îmi era încă neclar în minte.

În cele din urmă, cea mai şugubeaţă fată din grup mi-a făcut semn să vin la masă. Am încercat să iau un aer profesional, le-am umplut din nou paharele cu apă şi m-am dat un pas înapoi, cu şervetul pe braţ. Prietena ei, Elizabeth, după cum aveam să aflu mai târziu, a ridicat sprâncenele şi a zis: „Dacă te mai uiţi lung, cer taxă”.

M-a făcut praf.

M-am bâlbâit: „Te… ne-am… mai întâlnit undeva?”

„Nu cred”, a spus ea încet, „dar uneori sunt confundată”.

Ar fi trebuit să mă las păgubaş înainte să mai fac o gafă. Am dat din cap, am încercat să nu zâmbesc prosteşte, n-am reuşit şi m-am întors la bar pe care am început să-l şterg – din nou. Au lăsat banii pe masă şi au ieşit în holul hotelului.

O cunosc de undeva, mi-am zis în sinea mea.

Când au trecut pe lângă scara lui Scarlett, ea o luă la fugă în sus – picioarele ei lungi sărind câte două trepte o dată – apoi încălecă balustrada şi-şi dădu drumul jos pe fund.

Era ceva nelalocul lui, ca un MacDonald’se în Japonia şi, totuşi, pe măsură ce-o priveam, eram martorul unui fenomen rar – o femeie care luase tot ce dorise de la civilizaţia Charlestonului, dar nu se lăsase înghiţită de ea.

Fetele au dispărut pe uşa din faţă însoţite de zâmbetul portarului. Mâna îmbrăcată în mănuşă albă s-a ridicat la chipiu în semn de salut: „Noapte bună, domnişoară Coleman”.

Ea l-a bătut uşor pe umăr: „Noapte bună, domnule George”.

M-am sprijinit de bar şi mi-am turnat nişte sifon. După zece secunde, George intră agale în bar şi-mi spuse fără măcar să-mi arunce o privire: „Nici să nu-ţi treacă prin cap”.

Am arătat spre ieşire. „Cine era…”

George a scuturat din cap şi mi-a întors spatele. „Nici măcar nu faceţi parte din acelaşi univers”.

Avea perfectă dreptate. Dar tocmai asta e ciudat la stelele care luminează universul. Te ajung oriunde-ai fi.

4

1 IUNIE, ORA 4 DIMINEAŢA

Ploaia s-a oprit aşa că mi-am îndesat articolul în buzunar, am urcat la volan şi-am apăsat pedala de ambreiaj. La 4 dimineaţa am tras în parcarea de la St. Marys Spoiitsman – o combinaţie de casă de amanet şi magazin cu articole pentru orice vâslaş, pescar, schior sau vânător de pe o arie de o sută de kilometri pătraţi. Gus n-avea să deschidă decât peste câteva ore, dar se putea ca vechea mea cheie să se mai potrivească la poartă şi la depozit, aşa că am oprit şi am ieşit din maşină alergând. Gus, proprietarul şi fostul meu şef, îmi spusese să mă simt

ca acasă când voi reveni în oraş, şi exact asta aveam de gând să fac.

Unul din marile avantaje al orăşelelor din sudul Georgiei, aidoma celor din lucrările lui Norman Rockwell[2], era faptul că lucrurile se schimbau foarte puţin de la un deceniu la altul. Gus nu pusese niciodată prea mult preţ pe încuietori şi sisteme de alarmă pentru că infracţionalitatea din St. George se limită de obicei la puştii sau camionagii care transportau vacile dintr-un loc în altul, încercând să evite inspecţiile agricole, deci am băgat cheia în broască şi am deschis poarta.

Crescusem într-o parc de rulote aflat nu prea departe. De pe la jumătatea clasei a opta până când am plecat de-aici, am lucrat şi am fost călăuză de râu pentru Gus. Evaluările mai rezervate ar spune că am însoţit mai mult de trei mii de caiace şi canoe de-a lungul a kilometri întregi pe St. Marys – mai mult decât au reuşit vreodată alţii. Inclusiv Gus.

Am hotărât să joc cinstit. Am bătut la uşa rulotei lui Gus. După câteva secunde s-a aprins lumina şi Gus a crăpat uşa. Un ochi îi era închis, iar celălalt abia deschis. „Salut, Doss”.

„Salut”.

„Aşteaptă o clipă”.

Probabil Gus avea acum vreo cincizeci de ani. Ars de soare şi istovit de râu, era, totuşi, mai în formă decât mulţi puştani de colegiu. Îşi făcu din nou apariţia; arăta ceva mai îmbătrânit şi mai împutinat la trup acum, dar zâmbetul era acelaşi. Gus mă cunoştea, îmi ştia povestea şi fusese primul care semnase actele pentru admiterea mea la liceu. I-am întins mâna şi i-am spus: „Gus, am de făcut nişte cumpărături”.

---

2 Pictor şi ilustrator new-yorkez (1894-1978) în arta căruia se regăseşte orăşelul de provincie tipic american - n.tr.

A aruncat o privire spre maşină. „Vrei să stăm de vorbă?”

Am scuturat din cap. „Nu, nu tocmai”.

„Sigur?”

„Da”.

„Cum vrei. Simte-te ca acasă”.

M-am sprijinit de uşă – cu motorul pornit – în vreme ce Gus descuia grilajul de fier şi ridica uşa de deasupra mea. Am tras jos din raftul pentru închirieri două canoe Mad River de câte cinci metri – una cafenie, iar cealaltă de culoarea fructului de mango – trei vâsle şi două veste de salvare, legându-le pe portbagajul de pe Jeep. Gus observă că Abbie doarme în maşină, dar nu spuse nimic. Am dat o raită prin depozit, burduşindu-mi sacul de marinar cu ce credeam că o să avem nevoie.

Am luat din magazin nişte mâncare şi conserve, o plită şi câteva butelii mici de gaz, două prelate mari albastre, un cort, un tambur, linguri de pescuit biban-sare şi tot ce mai puteam căra. Deschizând vitrină, am scos un mic GPS Garmin de mână, rezistent la apă. GPS-ul este ghidat de sateliţi pentru 11 localiza poziţia. Nu l-am luat ca să-mi spună unde mă aflam, deşi putea să-mi servească şi la asta pe o rază de vreo câţiva metri.

Deşi cunoşteam destul de bine râul, aveam nevoie de GPS ca să-mi spună cât călătoriserăm şi distanţa până la viitoarele puncte. Avea să mă ajute la planificarea opririlor, a popasurilor peste noapte şi la stabilirea locurilor de udăpost. Problema cu râul, chiar şi pentru unul ca mine, este aceea că el se schimbă în permanenţă. Şi, chiar dacă se schimbă, asta nu se prea vede din tispectul lui. Apoi, având în vedere influenţa fluxului de la Trader’s Hill, era aproape imposibil să apreciem în ce ritm puteam călători şi, prin urmare, până unde vom ajunge. Patru kilometrii înseamnă destul de mult. Şi apoi, cu cât aş fi fost mai

obosit, lucru de care crann absolut convins, cu atât puteam aprecia mai puţin viteză sau distanţa. GPS-ul c-ar fi avut grijă să preîntâmpine acest neajuns.

Gus s-a uitat prin cumpărătturile mele şi-a început să mai pună câte ceva pe tejghea, lucruri care credea el că o să ne prindă bine. Şi-a scărpinat bărbia. „Vrei să mergi până la glura de vărsare?”

Am încuviinţat din cap.

„Te duci singur?”

Ani aruncat o privire spre înasina şi am ridicat din umeri.

În clipa aceea a bătut cinevza la uşa din faţă. Gus se încruntă şi zise că pentru sine: „E miezul nopţii”. Privi afară şi văzu doi bărbaţi ce stăteau în umbră. Strigă pe fereastră. „E îmehis”.

Unul dintre bărbaţi zise: „Nu pare închis”.

Gus zâmbi. „De ce nu veniţi mâine dimineaţă? Acum avem inventar”.

Celălalt bărbat îşi apasă fatţa pe geam. „Mergem la pescuit şi avem nevoie de câte ceva. Ne gândeatm că poate ne daţi o mână de ajutor”.

Gus privi ecranul computerului unde se vedea pe radar ciclonul Annie într-un vârtej roşu. Apoi îşi întioarse privirea spre mine. „Dacă într-adevăr s-ar pricepe la aşa ceva, ar fi cexact vremea potrivită de pescuit, cu toată schimbarea asta de presiune şi-i celelalte, dar îmi pare că tipii ăştia habar n-au ce-i aia pescuit cu harpo? nul”. Ridică din umeri şi le făcu semn cu mâna. „Băieţi, îmi pare rău, eu sunt un simplu angajat aici. Multă baftă!”

Gus se răsuci pe călcâie şi porni spre biroul lui. Unul din indivizi îi făcu semnul cu degetul în vreme ce celălalt sări în maşina lor, un Chevrolet Tahoe. Când deschise portiera: şi se aşează la volan, se zăriră parcă încă doi inşi în spate. Intrăm în sezonul iiiraganelor şi nu era deloc

neobişnuit ca patru neisprăviţi să considere dezastrul iminent o ocazie numai bună pentru ei.

Cei patru dispărură pe aleea de acces în vreme ce Gus îşi făcu din nou apariţia din biroul lui. Mai puse încă două obiecte pe tejghea. Gus nu fusese niciodată un catastrofist, dar trăise multă vreme prin aceste păduri. Nu era prima lui confruntare. Era realist şi cred că, datorită lui, eram şi eu la fel. „Să ştii că n-o să dai doar de şerpi pe drum”. Primul era un Smith Wesson model 22 – 4. Un revolver eu te vi fixe, cu calibru de 11, 5 mm. Al doilea era un Remington 870 de calibru doisprezece, cu ţeavă de patruzeci şi cinci de centimetri. Nu era nevoie de nicio explicaţie. Le-am luat pe amândouă, împreună cu câteva cutii de cartuşe.

„Mulţam”. Pe peretele biroului său atârna o pânză în ulei pe care o făcusem cu aproape zece ani în urmă. Era un cadou de Crăciun – un mod de a-i mulţumi. O pictasem din perspectiva cuiva care ridica capul deasupra apei să privească în sus. Gus stătea într-un caiac, zâmbitor, ţinând în mână vâsla cu care lovea apa. Era la el acasă acolo. Presupun că amândoi eram acasă. Tabloul înfăţişă mişcarea, iar cutele de pe obrajii lui sugerau sentimentul adânc de tihnă pe care-l avea când vâslea. Îl numisem *Vâslaşul*.

Dădu din cap în vreme ce privea tabloul. „Oamenii mă întreabă mereu de el. Vor să ştie dacă-l vând”.

„Şi ce le spui?”

„Că încă nu”.

„Cât ţi-au oferit?”

„Să zicem că destul cât să plătesc cu banii jos un Ford diesel nou”.

Privi lung tabloul. „Nu. Cred că am să-l mai păstrez o vreme”.

Cu braţele pline, mi-am îndesat pistolul cu toc în

buzunarul din spate, am aruncat totul în spatele Jeepului, şi-am mai dat o ultimă raită prin depozit. Pe computerul lui Gus se vedea radarul Doppler al canalului meteo. Îl lăsase acolo ca să urmărească în permanenţă condiţiile de pe râu pentru clienţii lui şi pentru cei care mai doreau să închirieze echipament. Se putea vedea totul, de la Mlaştina Okefenokee până la Cumberland Sound. La baza ecranului, ca pe o bandă de telegraf, curgea un şir dublu de numere care indicau nivelul cursului şi erau trimise de senzorii plasaţi de-a lungul râului pe mai bine de 200 de kilometri. Urmărind cele două valori, puteam să-mi fac o idee despre starea râului. Gus îmi arătă banda. „Dacă ciclonul se întoarce pe-aici, asta o să schimbe lucrurile simţitor”.

„Îmi amintesc”.

Câteva cutii impermeabile pentru hărţi atârnau deasupra tejghelei. Călăuzele foloseau astfel de cutii, ca să păstreze hărţile uscate până când cunoşteau râul mai bine din minte decât de pe hartă – ceea ce se şi întâmpla după un sezon petrecut pe râu. Aveam nevoie de hartă mai puţin decât de geantă, dar trecuse ceva vreme aşa că le-am luat pe amândouă. Harta avea să confirme datele GPS-ului şi viceversa. Am scos bucata de ziar cu articolul din buzunarul cămăşii, am pus-o în cutia hărţii şi-am închis-o etanş.

Cu maşina încărcată, m-am întors spre Gus. Îi datoram un fel de explicaţie. „Cum o mai duci?”

„Să-ţi spun drept, aş prefera să fiu într-o barcă Hewes de cinci metri în Keys, undeva unde n-am semnal la mobil, dar” – arătă cu mâna spre magazin – „magazinul nu se conduce singur”.

„Vinde tabloul. Cumpără-ţi o barcă şi ia-ţi vacanţă”.

Dădu din cap aprobator. „Poate-am s-o fac într-o zi”. Îşi scutură o piatră din sandalele Teva. „Sigur nu vrei să-mi spui despre ce e vorba?”

„Doctorii ne-au trimis acasă”. Am scos o frânghie de fixat vâslele dintr-un cârlig de pe perete şi-am început să mă joc cu nodul. „Dacă o să-ţi ajungă ceva la urechi săptămâna asta, să ştii că e doar pe jumătate adevărat”.

Am rupt o filă din notesul pe care-l ţineam în maşină, am făcut o listă cu tot ce încărcasem în Jeep şi în partea de jos a foii am trecut numărul cardului meu de credit. „Ar fi mai bine – pentru mine – dacă ai aştepta cam o săptămână să scoţi banii de pe card”.

„Ai nevoie de bani?”

„Nu, dar probabil vor fi unii cu ochii pe mine şi n-aş vrea să ştie încă unde mă aflu. Vor afla cât de repede”.

„Ai ceva necazuri?”

„Nu e ce crezi tu. Cel puţin nu încă”.

Împături factura şi-o băgă în buzunarul cămăşii. „Luna viitoare”.

„Mulţumesc, Gus”.

Am intrat în Jeep şi mi-am pus centura. Gus se ţinea de portieră şi privea în jos pe autostradă. „Mă gândeam la maică-ta deunăzi”.

„Zău?”

„A fost o femeie minunată. Ţi-am spus vreodată c-am cerut-o de nevastă?”

Am scuturat din cap şi-am râs. „Nu”.

„Mi-a zis că fusese măritată şi că nu merita. Şi-apoi, mă plăcea prea mult. Zicea că, odată ce-aş fi cunoscut-o mai bine, mi-aş fi luat câmpii”. A rămas o clipă tăcut. „Cred că te-a crescut bine”.

„A încercat”.

Gus folosea parcarea ca debarcader pentru toţi cei care închiriau de la el. După ce le dădeam la toţi veste de salvare, vâsle şi caiace, împingeam caiacele şi canoele în râu din marginea parcării. Făceam o scurtă plimbare pe versant în jos până la plajă şi porneam. Apa era destul de

mare ca să putem lansa bărcile, dar nu atât de adâncă încât dacă cineva se răsturna sau se dezechilibră să nu se poată ridica în picioare. Am privit îndelung pe râu în jos. „Iubea atât de mult râul. Credea că e un loc deosebit”.

„Da, aşa credea”.

Puse o mână pe umărul meu. „Să ştii că este”.

„Unii ar zice că nu-i altceva decât un punct mai coborât din scoarţa. Pământului – locul unde se varsă toate porcăriile”.

Vârî mâinile în buzunare. „Nu-i decât un punct de vedere”.

„Tu ai altul?”

Dădu din cap. „Îhî, dar o să-ţi aminteşti destul de repede. Ea – ţi poate aminti mult mai bine ca mine”. Scutură din cap. „Râul nu se schimbă niciodată. Poate că-şi modifică un pic drumul, dar nu se schimbă niciodată. Noi suntem cei care ne schimbăm. Ne întoarcem aici şi vedem că noi suntem diferiţi, nu râul”.

„Când eram copil, mama îmi spunea că Dumnezeu locuieşte în râu. Eu mă întindeam jos pe mal, nemişcat, şi aşteptam să apară la suprafaţă”.

„Şi dacă ar fi apărut?”

Am pufnit în râs. „I-aş fi sărit în spate şi L-aş fi strâns de gât până mi-ar fi răspuns la nişte întrebări”.

„Ai grijă ce-ţi doreşti”.

O adiere de vânt foşni prin vârfurile copacilor, răcorind aerul. „Gus, iartă-mă că vin la tine aşa”.

Scutură din cap şi-ncepu să-şi cureţe dinţii cu o scobitoare. „Râul ăsta m-a învăţat câte ceva. Poate de-aia nu vreau să plec din locul ăsta. Unduieşte, împleteşte, şerpuieşte. Rar merge de două ori la fel. În cele din urmă, ajunge în acelaşi loc, iar darul nu este niciodată acelaşi”.

„Adică?”

„Tot ce contează până la urmă e călătoria”.

5

Unul din marile avantaje al copilăriei petrecute în sălbăticie este ignoranţa. Oamenii de la ţară râu sunt bătuţi în cap şi, cu siguranţă, nu sunt proşti. Ne mândrim cu judecata noastră sănătoasă. Şi mulţi dintre noi au avut note mari la teste, dar şutit multe lucruri despre care nu ştim nimic şi, recunosc, asta vine, în parte, dintr-o încăpăţânare orgolioasă de a pune întrebări sau de a vrea să cunoşti. Nicio grijă, nu e o boală regională. Am descoperit că există şi la New York. Atâta doar că are alt nume.

În formarea mea, artă a fost unul din acele lucruri. Pentru majoritatea prietenilor mei, artă era un cu: rs pe care-l urmai sau ceva ce făceai când scriai cu un tub de vopsea numele iubitei pe turnul de apă. Nu era vorba că nu apreciam realizările umanităţii. Întotdeauna le-am apreciat. Era vorba mai mult de acele discuţii savante care se purtau în jurul lor. N-aveam timp pentru toată nebunia aceea. Puir şi simplu vedeam frumuseţea din diferite locuri şi forme şi atunci o încolajuram cu un alt fel de limbaj şi de discuţii.

Aşa că atunci când cei din jjur vedeau de ce eram în stare cu un simplu creion sau cu o pensulă, imediat credeau că sunt Picasso – deşi n-aveau nici cea mai vagă idee cine era sau de ce spuseseră că semăn cu el. Pur şi simplu le plăcea cum sună numele lui şi le dădea impresia că sunt importanţi. Dar ştiam eu ce ştiam şi nici măcar nu voiam să am a face cu Picasso. Poate că eu „vedeam” dintr-o altă perspectivă. Nu ştiu. Presupun că şi peştii gândesc la fel despre înot şi despre faptul că respiră apă. Nu consideră că sunt mai deosebiţi până nu-i arunci pe plământ.

Înainte ca mama să părăsească această lume, şi-a făcut un obicei din a mă duce la bibliotecă. Mergeam de două-trei ori pe săptămână. Era aer condiţionat, nu se fuma, iar intrarea era gratuită şi era deschis până târziu. Petreceam ceasuri întregi cu C3 chii în albume de artă şi povestind ce ne făcea şi ce nu. Nu purtam discuţii elevate. Aveam remarci de genul îmi ilace zâmbetul ăla, îmi plac culorile, Asta mă face să râd, Asta trădează merinţa.

Mai târziu am descoperit că ceea ce spuneam noi era de fapt *Asta-mi orbeşte*. Pentru că asta face arta. Ne vorbeşte, iar dacă noi avem acelaşi imbaj – şi dacă am învăţat cum să ascultăm – fie o auzim, fie nu.

Am „studiat" clasicii greci şi romani, apoi ne-am întrebat ce se petrecuse n perioada medievală. Nu cunoşteam multe, dar ştiam cel puţin că lumea „acuse un pas înapoi – dacă judecăm după artă ei. Mama deschidea cartea în aţa mea, punea o foaie albă de hârtie pe masă şi eu desenam ce vedeam.

N-am încercat niciodată să înţeleg sensul deplin al universului artei, uam doar ce voiam. Doar ce aveam nevoie. Scopul meu era mai degrabă inul singular. Spre deosebire de alţi artişti care erau capabili să treacă uşor) rin variate forme, subiecte şi stiluri, eu nu eram în stare de aşa ceva. Nici cum nu sunt. M-am concentrat deci asupra lucrurilor la care eram bun – şi a ceea ce aveam nevoie. Mă refer aici la portrete. Mai cu seamă la emoţii, zizitele acelea la bibliotecă m-au învăţat că emoţiile includeau unghiul pe: are-l făceau umerii, înălţimea bărbiei, întrepătrunderea degetelor, dilatarea) ieptului care inspira, felul în care picioarele se încrucişau, se îndoiau, se lepărtau, felul în care degetul mare de la picior se arcuia în sus sau în jos, umina reflectată de ochi.

E adevărat că, deşi nu mă prea pricepeam să-mi exprim verbal trăirile auntrice, mâinile ştiau instinctiv cum

s-o facă când mă apropiam să observ: um lucrau maeştrii; înţelegerea venea parcă de undeva din interior. Ştiam) un şi simplu, fără să pot explica.

Majoritatea lor erau nişte ţicniţi. Poate câţiva erau întregi la cap. Pictau dintr-un sentiment de zdrobire, de disperare şi, adesea, din sărăcie. De-aici marginea artistului costeliv.

Dar am învăţat ceva. Ceva care avea să-mi prindă bine mai târziu. Oamenii căzuţi, zdrobiţi sunt capabili să facă mare artă.

Când am mai îmbătrânit am descoperit că sunt atras de realism, nu de dealism. Nu-mi folosea la nimic expresionismul care căuta să amplifice! fectul imaginilor asupra privitorului prin distorsionare sau suprasimplificare. S – aveam niciun folos de pe urma modernismului, cubismului sau suprareaismului. Picasso nu m-a ajutat la nimic. Asta nu înseamnă că nu mă va adjutantr-o bună zi, dar nu s-a întâmplat atunci şi nici acum.

Voiam să-l mişc pe privitor. Profund. Fără trucuri. Cu ceea ce este real, nu cu ceea ce nu este. Nu mă preocupa dibăcia mâinii.

Am trecut prin liceu fără să am parte de o competiţie acerbă. Îndrumătorul meu a dus câteva dintre lucrările mele la expoziţia regională de artă şi, din întâmplare, au atras privirile urnui profesor de desen, aducându-mi o bursă la secţia de artă a Colegiului din Charleston. Atunci mi-a deschis viaţa ochii. Am ales o dublă specializare: artă şi istoria artei. Ştiam că meşteşugul meu cere multă muncă, dar voiam şi să înţeleg viaţa celor care se îndeletniceau cu el. Nu doar *cum*, ci şi *de ce*. Arta, în absenţa motivului, nu însemna mare lucru. Motivul adăuga darului contextul necesar. Niciunul din noi nu putem crea *ex nihilo*.

Am citit biografii ale unor artişti, am studiat viaţa şi opera lor deopotrivă. Majoritatea au dus o viaţă chinuită, o viaţă frântă. Mulţi şi-au atras singuri suferinţa. N-am înţeles niciodată de ce oamenii cei mai ţicniţi au fost cei mai mari artişti. Timpul a dovedit de zeci de ori că marea artă a luat naştere din cuptorul chinurilor, că a fost lhrănită de excentrici care au trăit la marginea societăţii, fără să pună prea mare preţ pe ceea ce preţuia foarte mult societatea şi invers. Există, desigur, şi excepţii, dar ele sunt doar atât – excepţii.

Majoritatea se desfăşurau fla periferie. Cu un picior în lumea lor, cu unul în a noastră. Nobili bogaţi le vânau talentul, scoţându-i din lumea lor şi aducându-i în aceasta.

Din fericire, nobilii mei bogaţi fuseseră oamenii cumsecade de la Colegiul din Charleston, ceea ce însemna că jumătate din costul cursurilor era achitat. Cealaltă jumătate mia străduiam s-o plătesc eu din bacşişuri sau împrumuturi.

Apartamentul meu din Charleston era de fapt un atelier cu o cameră şi un fel de pod unde dormeam. Apa la duş era rece de cele mai multe ori, şobolanii erau urmăritori obişnuiţi în mansardă, iar eu ţineam o listă pe peretele de la baie cu numele celor mai mari gândaci pe care îi capturam într-o pungă transparentă, cu un pahar de plastic de unică folosinţă. Le dădeam nume de uragane, unul la fiecare literă şi deja parcursesem alfabetul de două ori. Până la acea dată, cel în ai mare fusese Merlin. Odată prins în cursă, a durat douăzeci şi şapte de zile până a ajuns cu burtă-n sus. Altminteri, locul era foarte cochet şi curat, cadrul perfect în care să pictez atunci când nu eram la muncă.

Era un magazin cu două etaje pe King Street, înghesuit între Beaufain şi Murkct. Geamul vitrinei era de trei metri lăţime, exact ca atelierul meu. Cu i Incizeci de

ani în urmă, cineva zidise spaţiul verde dintre cele două clădiri l vfinduse locul unui dentist. Acesta avea obiceiul să-şi aşeze scaunul chiar în faţa geamului de unde toată lumea îl putea vedea lucrând. Singura problemă era că pacienţilor nu le plăcea să stea ca la paradă pe King Street, nyn că omul a vândut unui tipograf care a avut afacerea vreme de treizeci de ani până când Internetul i-a luat clienţii şi atunci mi-a închiriat spaţiul mic. Sperasem că avea să fie un vad bun pentru mine şi-o să vând ceva. () rice. Aşa se face că am rezemat de vitrină trei dintre lucrările pe care le consideram cele mai reuşite. Nu era cea mai grozavă formă de prezentare, ilnr de trei săptămâni mâncam doar tăiţei şi n-aveam bani să-mi cumpăr şevalete. Ba chiar mă gândisem serios să fur câteva de la laboratorul de artă, ţi-ar în adâncul sufletului, simţeam că nu conta atât de mult prezentarea. Nici chiar febra Crăciunului nu mi-a sporit vânzările.

A existat totuşi o excepţie. Cam o dată pe lună, alteori mai des, mai ales Heara, venea o femeie care se aşeza în faţa vitrinei şi privea îndelung. Era înaltă, purta batic sau o şapcă de baseball, jeanşi, ceva cu mâneci lungi şi ochelari de soare mari, rotunzi, care-i acopereau jumătate din faţă. O dată a Luat acolo o oră, sprijinindu-se de geam, studiind cele trei tablouri din vitrină şi încercând să vadă dincolo de ele celelalte lucrări ale mele înşirate de-a lungul pereţilor. I-am făcut de mai multe ori semn să intre, ba chiar i-am deschis uşa, dar s-a întors şi a dispărut fără un cuvânt. De-atunci încolo, de câte ori apărea, îi făceam doar semn cu mâna. O dată mi-a răspuns, fluturând şi ea mâna. M-am gândit că-i place pur şi simplu să privească, aşa că am lăsat-o să privească.

M-am înscris ca un idiot la cursurile de dimineaţă, gândindu-mă că aşa îmi rămâne liberă ziua şi seara ca să merg la serviciu şi să pictez. Dar mai ales să pictez. Când

nu munceam la bar, eram de obicei plin din cap până-n picioare de vopsea şi cărbune sau îmi puneam pantofii de sport şi alergam pe Battery.

Pentru că renunţasem cu ani în urmă la medicamentele antiastmatice, lâlceam ceva ce doctorii îmi spuseseră că era imposibil: îmi dezvoltam plămânii. Poate-ar fi mai corect spus că le măream capacitatea. Asta fusese scăparea mea, ajutându-mă să mă menţin într-un echilibru relativ. Zilele în care tuşeam, scuipam şi leşinam erau demult apuse. Undeva în ultimii cincisprezece ani, situaţia schimbase. Diagnosticul actual este BIE. Bronhoplasm indus prin exerciţiu. Dacă-mi forţam plămânii, în absenţa căldurii adecvate, starea lor se agrava, făcându-mă să-i solicit şi mai mult şi tot aşa. O spirală descendent Dacă la toate astea adaug aerul rece şi uscat, sunt un caz fără speranţă. D r dacă mă încălzesc, mă liniştesc la gândul că mi-aş putea umple plămânii cu oxigen, aceştia se destind. Mai mult, aerul cald şi umed acţionează ca un lubrifiant. Ador să alerg prin ploaia de vară. Uneori am prins chiar o oareâcare viteză şi-am putut alerga destul de mult. Ore întregi. N-am stabilit niciun record mondial de viteză, dar am cunoscut euforia alergătorului.

De obicei, când simţeam te-a mă sufoc la serviciu, înşfăcam un plic-două de ceai Constant Conunent’s; au Earl Grey – cum faci când pleci de la hotel şi iei cu tine sticluţele cu săpun lichid şi balsam de păr. Ai acasă cu sutele, dar din cine ştie ce motiv, naj iei două pentru că nu se ştie când o să ai nevoie de ele. În cazul meu, cafeina mă ajuta să tai senzaţia de foame. Cei de la restaurant erau de treabă şi se făceau că nu observă că mă serveam din mâncarea rămasă după închiderea bucătăriei.

Într-o seară mi-am termiinat treaba şi-am înfulecat o farfurie cu supă franţuzească de ceapă, o mâncare de moluşte, câteva resturi de pui şi o franzelă întreagă. Eram

sătul pentru prima dată după zile întregi, aşa că m-am îndreptat spre King Street şi dintr-un motiv pe care nu-l înţeleg nici azi, am cotit hotărât spre Piaţă, pe drumul spre Waterfront Park. Era o noapte senină, sau poate era (dimineaţă, şi voiam să miros apa şi să privesc peste Fort Sumter.

Mă plimbam aşa, furios că nu-mi ieşise bacşişul, lamentându-mă că nu pot vinde nimic ce aduce a artă cât de cât, sătul până peste cap de tăiţeii chinezeşti. Ajunsesem să-mi plâng de milă de-a binelea – şi e mai bine să fii singur când te-apucă asemenea accese. Tare-mi mai doream o sticlă, dar nu-mi permiteam.

Am ajuns în parc şi am dat o raită în jurul fântânii pe una din cele patru platforme de granit ce se înşirau de-a lungul cheiului. Postamentul fusese construit în ideea că, în viitor, urmau să fie amplasate acolo nişte statui. Deocamdată arătau ca nişte pitste miniaturale pentru aterizarea elicopterelor, la un metru şi ceva de la sol şi pe jumătate împrejmuite de ziduri de granit «etnicirculare. Localnicii le numeau camere cu ecou pentru că dacă stăteai III mijloc şi vorbeai exact la miezul nopţii îţi auzeai ecoul propriei voci ilemtul de tare.

Am sărit pe postament, am şoptit şi am auzit ceva izbindu-se de metal, apoi un ţipăt înăbuşit urmat de un geamăt de durere. M-am uitat în sus, n-am văzut nimic şi m-am uitat din nou. Omul stătea rezemat de ceva saudecineva şi ridică mâna, vrând parcă să lovească. N-am stofă de erou sau de Superman, dar ştiu că-n clipa următoare am luat-o la fugă peste Iarbă, mi-am dat drumul pe zidul de granit, am ţâşnit în aer şi l-am prins pe individ de piept. Era imens. Avea umeri largi, era lat şi gros deopotrivă, purta barbă şi duhnea ca o pubelă; răsuflarea îi mirosea a băutură. Pieptul mi s-a ciocnit de umărul lui şi am avut senzaţia că m-a lovit un camion. Persoana care

zăcea sub el a luat-o la fugă într-o parte când individul şi-a îndreptat atenţia spre mine. M-am aşezat între el şi victimă pe care-o luase la bătaie. Parfumul îmi spunea că era vorba de o fată sau de un tip efeminat. Am ridicat amândouă mâinile. „Domnule, staţi aşa…”

Omul pufni în râs, sări ca o pisică, mă înşfacă de beregată, mă strânse şi mă azvârli cât colo ca pe-o păpuşă din cârpe. Semăna cu tipul din filmul *The Green Mile Culoarul morţii* doar că era şi mai rău. Am sărit în picioare, cu mâinile tremurând ca vargă, am auzit pe cineva plângând în spatele meu, tvm simţit o mână tremurând lipită parcă de spatele meu, apoi am simţit în nări acelaşi miros.

Am băgat mâna în buzunar şi-am scos 67 de dolari în bancnote de un dolar. Dinţii îi scânteiară albi în vreme ce mâna înhăţa banii. Cu cealaltă mână mă ţinea strâns de gât. Am dus mâna la buzunarul din spate şi i-am dat şi portofelul în care aveam permisul, carnetul de student şi două carduri de credit goale. Dar evident că nu ştia, aşa că nu-i păsa. A luat portofelul şi l-a vârât în buzunarul lui de la spate. Din păcate, niciunul din gesturile mele nu l-au făcut să slăbească strânsoarea asupra mea sau s-o lase în pace pe fată. M-a împins pe mine – pe amândoi – într-un semicerc de granit şi mi-a dat un pumn zdravăn peste gură. Lumea s-a învârtit în chip ciudat şi luminile de pe stradă s-au înceţoşat apoi au apărut din nou. Când am văzut din nou limpede, l-am zărit pe individ peste fată, cu o mână în jurul gâtului ei şi cu cealaltă încercând să-i descheie cămaşa. Situaţia era gravă şi-atunci am încercat singura soluţie care-mi mai rămăsese la îndemână. Am dus mâna la buzunarul din faţă, am scos ceasul cu lanţ pe care-l primisem în dar de la unchiul meu la înmormântarea mamei şi i l-am arătat. Privi obiectul de aur ce se legăna în faţa lui şi-l duse la ureche. „Păstrează-l. E al tău. Ia-l…

numai nu-i face rău fetei”.

Fata se zvârcolea din răsputeri, dar el era de trei ori cât ea. Am mai făcut o ultimă încercare. „Domnule… vă implor, îi faceţi rău fetei”. A băgat ceasul în buzunar, m-a împins cu mâna şi a început să-i rupă jeanşii.

Individul reuşise s-o imobilizeze din nou. I se vedea deja fundul, se dezgolise şi o trăgea de părul lung, ameninţând să-i frângă gâtul ca pe-o surcea. Fata tuşea şi-am înţeles că de-abia mai respira. M-am dat înapoi patru paşi şi i-am sărit în spinare, m-am proptit cu călcâilele în el şi i-am vârât degetele arătătoare adânc în orbite. Şi-a dus mâna la faţă, a scos un sunet gutural şi-am priceput că-l durea cumplit, apoi s-a întors spre mine.

Partea bună era că îi dăduse drumul fetei care se ridicase şi-o luase la fugă. Partea proastă era că, odată faţă plecată, urmam eu la rând. Expresia feţei lui se schimbase, aducând cu monstrul Hulk, făcuse spume la gură şi sunt convins că am strigat ceva ce n-aş fi avut curajul să repet în prezenţa mamei.

Aţi văzut vreodată acele fihnuleţe cu glumele studenţilor din frăţii care – sperând să se pătrundă de sentimentul fratern – se aruncă în maşinile acelea imense de uscat rufe din spălătorii şi se prăpădesc de râs când posteriorul lor face câteva ture? Exact aşa m-am simţit şi eu în cele şaizeci de secunde care au urmat – mai lipsea doar balsamul de rufe. După ce-a şters cimentul cu mine, mi-a învineţit amândoi ochii, mi-a crăpat buza şi mi-a rupt nasul, individul m-a ridicat deasupra capului şi m-a azvârlit peste balustradă ca un luptător de talie mondială. M-am rotit prin aer şi am aterizat în băltoaca în care un homar albastru molfăii capul unui chefal.

Ochii luptătorului se îngustară când m-a văzut afundat până la şolduri într-un strat de pir gros, murdării şi scurgeri care duhneau a canal. A mormăit, şi-a strâns

pantalonii în jurul lui şi-a întins-o – evident, nu ştia să înoate. În cele douăzeci de minute care-au urmat m-am împleticit prin noroi şi m-am concentrat la următoarea inspiraţie. După ce-am fost sigur că individul dispăruse, m-am târât încet până la balustradă, am ieşit de-acolo şi m-am îndreptat şontâc-şontâc spre casă. După vreo douăzeci de minute, am încuiat uşa, am intrat sub duş şi mi-am făcut socoteala cam cât m-ar costa o vizită la urgenţă. Fără asigurai? medicală, preţul ar fi fost cam piperat. Îmi simţeam capul vâjâind; am înghiţit patru aspirine şi m-am privit în oglindă.

Nasul îmi fugea într-o parte şi avea mai degrabă forma unui fulger. L-am apucat între policarul şi arătătorul drept, am tras în jos de el şi m-am trezit abia a doua zi, ca un îngeraş de nea despuiat, lăţit pe podeaua de la parterul atelierului.

Privind printre cele două fante care-mi mai rămăseseră în locul ochilor şi apoi în jurul protuberanţei care fusese cândva un nas, m-am uitat prin fereastră – la câţiva metri distanţă – şi în cele treizeci de perechi de ochi mari, aşezaţi pe vreo trei rânduri, care priveau lung, dar nu la lucrările mele. Graţie celor trei becuri de 60 de waţi pe care le montasem deasupra lucrărilor, eram luminat a *giorno*.

Am urcat scările, m-am prăbuşit în pat şi m-am trezit undeva spre amiază cu o crustă de sânge pe faţă, o migrenă cruntă şi un bileţel strecurat pe sub uşă pe care scria: „Dacă te interesează o şedinţă foto alb-negru, discretă, dar cu pretenţii artistice, sună la numărul de mai jos. Am propriul meu studio şi o cameră obscură. Philip”.

Am aruncat biletul la gunoi, am mai înghiţit câteva aspirine şi mi-am sunat un coleg de şcoală să mă pun la curent cu noutăţile. James Pettigrew era un puşti isteţ de cartier din Detroit, iar când nu sculpta în lut, scria versuri.

Când a ridicat receptorul, verifica ştirile online şi nu prea avea chef să stea la taifas cu mine. M-a întrerupt brusc cu un plescăit de gumă. „Ai auzit ce s-a întâmplat azi-noapte?”

„Nu”.

„Fiica senatorului Coleman a fost acostată pe stradă când venea spre casă singură. Un beţivan cât o matahală a sărit la ea şi-a încercat s-o ia de nevastă când un tip neidentificat a spus că nunta aia nu poate avea loc şi i-a cam dat planurile peste cap. Nu demult, poliţia a prins un tip ale cărui semnalmente corespund cu descrierea pe care i-a făcut-o ea atacatorului. Individul avea la el nişte bani şi un ceas de buzunar, chestii care se potrivesc la fix cu declaraţia ei. Se pare însă că Superman n-a fost identificat. Senatorul a ţinut o conferinţă de presă dimineaţă de pe treptele Capitoliului apoi a luat un avion spre casă. A aterizat nu demult în Charleston”.

„Fata e bine?”

„Ori de câte ori un tip de doi metri îl pocneşte pe reprezentatul uneia din cele mai mari firme de cosmetice din ţară – care întâmplător este votat de *New York Times* printre cele mai frumoase o sută de chipuri din Statele Unite – a cărui faţă, că tot veni vorba, a fost de trei ori pe coperta celor mai citite reviste din ţara asta – ei bine, ce crezi că se întâmplă?”

Scene din noaptea trecută îmi treceau pe dinaintea ochilor că fulgerul, dar detaliile îmi erau încă neclare.

„Doss, pe unde-ai umblat? Unde te-ai ascuns? Abbie Coleman e cunoscută cu numele profesional de Abbie Eliot”.

Eram sigur că o mai văzusem undeva.

Am pus receptorul în furcă, apoi am sunat la serviciu să anunţ că sunt bolnav şi am pus la uşa magazinului tăbliţa cu ÎNCHIS. Mă gândeam c-o să-mi recuperez

portofelul şi ceasul după ce mă mai lăsau durerile.

Lăsând la o parte problemele financiare, aveam nevoie de un „subiect” al meu. Proiectul meu principal trebuia predat peste două luni şi eu încă nu-mi alesesem un subiect. Majoritatea studenţilor lucrau deja la ale lor de săptămâni bune. Mai mult chiar, umbla vorba prin târg că studenţii din anii terminali îşi plăteau subiecţii cu ora. Pentru mine, şi asta era greu.

O parte a problemei o reprezenta tema „nudului”. Pentru a absolvi, toţi studenţi din anii terminali trebuiau să prezinte o mapă cu douăsprezece lucrări, reprezentând cele mai bune realizări ale lor – una din lucrări fiind nudul. Unii dintre colegii mei se purtau de parcă ar fi dat la arte plastice doar pentru asta: ar fi trebuit să-şi atârne de gât o tăbliţă pe care să scrie: „Oameni buni, am nevoie de un subiect pentru nudul din portofoliul de absolvire”. Pentru ca totul să pară mai oficial şi mai legitim, închiriau câte un atelier dichisit, puneau un cearşaf pe-o sârmă ca să creeze un decor, un reflector, muzică new-age şi cumpărau o sticlă de vin. Apoi, programau mai multe „şedinţe” care durau câteva ore şi în care totul aveau un aer foarte serios şi era agrementat de conversaţie. Unii dintre colegii mei storceau tot ce puteau de la astfel de ocazii pentru că era singura lor modalitate de-a dezbrăca o fată. Veneau două categorii de fete: prima era studentă din anul întâi, dornică de aventură – alteori chiar din anul doi – fata care voia să-şi ia zborul, să încerce ceva nou, fata care acumulase o mare doză de furie împotriva tatălui ei. De obicei venea cu o prietenă, îi ardea de hlizeală şi mirosea a băutură. Cea de-a doua era fata experimentată din ultimul an sau din primul an de studii post-universitare care îşi făcea apariţia singură, furioasă pe fostul iubit şi înarmată cu gândul de-a se găsi pe sine. Fetele drăguţe şi cele care apăreau pe coperta revistelor nu veneau niciodată.

Prin urmare, problema nu era să găseşti pe cineva pur şi simplu, ci să găseşti persoana potrivită. Apoi, mai era ceva. Parcă nu mă puteam obişnui cu ideea că o necunoscută să-şi scoată tam-nisam hainele. Adică, întreb şi cu că omul: cine face aşa ceva? Ce fel de persoană e aceea care vine în camera unui străin, şi rămâne goală-puşcă pentru ca tu s-o studiezi apoi din cap până-n picioare? Îmi dau seama că trebuie să ne concentrăm asupra subiectului şi să studiem „forma", dar tocmai aici e problema: încă nu întâlnisem o femeie care să poată fi redusă la o singură formă. Formă nu poate fi extrasă din esenţă ca un concentrat de supă.

În istoria umanităţii, n-a existat niciun om care să deprindă înotul doar pentru că i s-au explicat mişcările pe care le are de făcut. La un moment dat, a trebuit să se cufunde în apă. În artă, această cufundare nu are nicio legătură cu pensula, creionul sau dalta pe care o ţii în mână. E ceva ce se petrece în inimă şi este apoi urmat de mână. Tu, eu, orice alt artist nu poate lua frumuseţea care este femeia şi s-o transfere în alt mediu, fie că vorba de pânză, piatră sau, şi mai puţin, peliculă. Necazul era că profesorii mei de artă habar n-aveau despre ce vorbeam. Ei credeau că arta începea în mâna lor şi mergea prin braţ până la inimă. Inversaseră tot procesul. Arta se revarsă în afară, nu înăuntru. Deşi, iarăşi zic, dacă eşti gol, nu prea are ce să se reverse din tine. Poate că de-aici începea, de fapt, problema lor.

În educaţia mea, fiecare temă era trecută printr-un filtru cartezian, adică ne rezemam pe spate, ne scărpinam în barbă şi ne „gândeam" la opera de artă din faţa noastră. Foloseam acel filtru pentru a reduce opera la o scrie de trăsături de penel, la nuanţe şi tonuri. Ce-i tâmpenia asta? Unde-i entuziasmul cu care-am strigat prima oară: „Ce frumos!"? Nu resping procesul de perfecţionare a unui

meşteşug, ci ideea de perfecţionare a meşteşugului prin simpla lui studiere. E o boală pe care am încercat s-o evit de când am luat prima oară în mână creionul sau pensulă.

Sigur că toată discuţia asta filosofică nu m-a dus prea departe cu profesorii mei. Mai ales când era vorba de nud. N-o scoteau la capăt cu mine. Mă priveau doar şi ridicau din sprâncene. *Pictează fraierul*! Aveau impresia est obiecţiile mele izvorau din faptul că nu-mi plăcea să trudesc. I-am invitat, deci, la mine şi au făcut ochii mari. Etica mea profesională era intactă. La vfirsta de optsprezece ani, produsesem mai multe lucrări decât produseseră ci într-o viaţă, dovedind că mama era pentru mine o a doua profesoară. Venisem la şcoala de arte plastice, numai că eu învăţasem deja lecţiile pe care sperau ei să mi le predea. Cei mai mulţi dintre ei habar n-aveau despre ce vorbeam. Eram un idealist? Absolut! Dar, odată ce-au văzut volumul mare de lucrări pe care le realalizasem şi continuam să le realizez, n-au putut să-mi desfiinţeze cu argunmente artă sau meşteşugul. Pentru mine, nu meşteşugul era esenţial. Esenţialul era esenţial. Şi majoritatea n-au înţeles asta niciodată. Cei mai mulţi dirintre ei erau infectaţi cu o boală pe care nici măcar nu ştiau că o au. Ba mai r rău, că o şi transmit.

În pofida protestelor zgomootoase şi a sfintei mele indignări, trebuia să termin şcoala, iar ei s-au interppus între mine şi evoluţia mea. Dacă n-aş fi preţuit amintirea mamei mele, 1 c le-aş fi spus să se spele pe cap cu pielea lor de ipocriţi. Ceea ce mă aduce diiin nou la problema nudului.

Ca să-mi apăr punctul de veledere încăpăţânat, am căutat două lucruri: chipul ideal şi silueta ideală. Enera tot ce-mi doream. Un chip. O siluetă. De preferat ca amândouă să fie reuunite în acelaşi tot. Întotdeauna mi s-a părut că Dumnezeu făcuse puţine fiinţe şi chipuri

perfecte, aşa că aşteptam să găsesc fiinţa aceea, apoi să-i fa ac chipul să stea nemişcat destul cât să pot bâjbâi prin neputinţele mele şi ssă le prind esenţa pe pânză.

Recunosc că-mi era teamă. R Teamă că oricine-ar fi stat în faţa mea ar fi văzut prin mine, şi-ar fi dat seama că habar n-am ce fac, că m-aş fi intimidat, iar când s-ar fi ridicat să-mi vadăă opera – pe ei, adică – ar fi râs de încercarea mea. În cărţile de psihologie, feiânomenul se numeşte teama de eşec, iar când era vorba de arta mea – mai exact, de nud – eram paralizat. Total.

6

1 IUNIE, ORA 5 DIMINEAŢA

Am ieşit din curtea lui Gus şi am trecut prin St. George în drumul nostru spre Moniac. În St. George găseşti doar o şină de cale ferată, o şcoală gimnazială, o benzinărie, un restaurant, o staţie de autobuz şi un oficiu poştal. Am stat în intersecţie, chinuindu-mă să-mi amintesc unde era poşta când deodată am auzit un zgomot care semăna cu un planor ce zbura undeva deasupra mea, destul de jos. Îi auzeam vâjâitul deasupra capului şi mă întrebam cine era dementul care zbura pe vremea asta. Apoi, aş fi jurat că am auzit pe cineva cântând. Farurile de pe aripi au ţâşnit drept în sus, s-au întors şi s-au rotit înspre est. Cam la trei metri mai jos, pe autostrada din faţa mea, s-a dezechilibrat, apoi s-a îndreptat şi a aterizat. Era un planor cu carlingă deschisă şi-mi amintea de Red Baron. Fuselajul avea culoarea cerului, un albastru strălucitor, iar aripile erau galbene. Traversase calea ferată ca o maşină, apoi oprise la intersecţie. Pilotul îmi făcu semn cu mâna, îşi scoase ochelarii, apoi se îndreptă aţă spre benzinăria cu autoservire deschisă non-stop. Opri

motorul, introduse cardul în automat şi începu să pompeze benzină. Când termină, aruncă o bucată de grindină din carlingă, arătă în sus şi urlă spre mine: „E un adevărat iad sus. Cred c-am să merg acasă pe ruta ocolitoare. Te superi dacă-ţi cer o mână de ajutor?” Am traversat stradă la el şi mi-a zis: „Trebuie doar să împingi”. M-am proptit în aripă. Spre surprinderea mea, s-a urnit destul de uşor. Omul dădu din cap: „N-are o greutate prea mare”. Îşi puse iar ochelarii pe nas şi-mi mulţumi, după care privi lung la maşina în care dormea Abbie. Începu apoi să vorbească cu cineva pe care nu-l vedeam. Pomi motorul şi, ca şi cum s-ar fi plimbat cu un Cadillac într-o duminică după-amiază, o luă în jos pe autostradă, ţinând-o tot spre est. După aproape o milă, a ţâşnit ca o rachetă în văzduh unde cele două faruri albastre de pe aripi se pierdură în beznă.

Abbie voia ca tatăl ei să ştie unde ne aflam, dar nu ţinea neapărat să-l sune. O scrisoare avea să-i spună tot ce era cazul să ştie fără ca el să poată influenţa în vreun fel deznodământul. Umezi cu limba marginea plicului, puse scrisoarea în el, îl lipi şi mi-l înmână – era foaia galbenă de blocnotes de pe noptiera ei. Am oprit la poştă şi tocmai dezlipeam un timbru când m-a străfulgerat un gând. Aveam nevoie de timp. Toată problema era că serviciile poştale erau foarte eficiente, ceea ce însemna că urma să primească scrisoarea într-o zi, două. Trebuia s-o pun abia peste o săptămână. De preferat spre sfârşitul săptămânii viitoare. M-am întors la Abbie. „Te deranjează dacă mai amânăm câteva zile?”

Scutură din cap şi se forţă sta zâmbească. „Nu, numai să ajungă”.

Am ocolit clădirea spre cutia poştală şi am inversat adresele. Adică, am pus la destinatar adresa noastră, iar la expeditor am trecut adresa lui. Apoi am luat timbrul de pe ea şi i-am dat drumul în cutie. Fără taxă de expediere de

patruzeci şi unu de cenţi avea să mai rătăcească prin lumea minunată a poştei încă vreo câteva zile în vreme ce funcţionarii s-ar fi ostenit nevoie-mare s-o arunce de ici-colo, furioşi că nu avea timbru şi dornici să se facă dreptate – sau mai degrabă să ise răzbune pe făptaş, oricine-ar fi fost acela, întârziind astfel şi mai mult expedierea ei inevitabilă. Apoi ar fi aplicat ştampila „Taxă de expediţie insuficientă” cu cerneală roşie, iar în cele din urmă, din milă pentru ticălosul care o trimisese din greşeală, ar fi returnat-o la adresa de sus din colţul stâng, adică exact acolo unde voiam şi eu. Când tatăl lui Abbie ar fi văzut asta, ar fi ştiut că am tras de timp pentru că omul nu e prost. Ar fi ştiut că eu ştiam asta despre el şi m-ar fi înjurat că m-am zgârcit la un timbru, dar în listai lui cu defectele mele, isprava asta sigur n-ar fi intrat în topul celor cincizecii.

După douăzeci de minute ciram pe drumul districtual 94, îndreptându-ne spre Moniac – un punct care lipsea de pe majoritatea hărţilor.

Moniac este socotit comuni, pentru că ar fi ridicol să i se spună oraş. E situat la sud de mlaştina Okefenokee, la patruzeci şi trei de kilometri est de Fargo şi la douăzeci de kilometri vest de St. George, fapt care-l azvârle drept în mijlocul pustietăţii. Cuprinde ceva mai mult decât intersecţia autostrăzilor 94 şi 121, magazinul sătesc al lui Lacy, un pod şi o livadă moartă de nuci pecan. Cu niţel vânt prielnic, Tiger Woods ar putea expedia cu crosa o minge care l-ar străbate de la un capăt la celălalt. Pe-aici oamenii vorbesc mai mult la radio decât la telefonul mobil.

Cei mai mulţi tranzitează mică aşezare fără măcar să ştie. Oricum, podul este punctul important al zonei.

Pe sub el trece cursul superior al lui St. Marys şi prima cale de acces din afara mlaştinii Okeefenokee. Cei mai mulţi barcagii vă vor spune că râul nu e navigabil pe o

porţiune de încă cincizeci de kilometri, unde face un cot la Stokes Bridge şi o ia spre nord, dar dacă sari peste acea parte, pierzi ceva foarte frumos. E cam ca şi cum ai da naştere unui adolescent. Te bucuri, poate, că ai scăpat de perioada scutecelor şi de vârsta problematică de doi uni, dar pierzi atât de multe.

Am traversat podul, am întors şi am luat-o în jos încet pe un drumeag lateral spre porţiunea de sub pod. Resturile unui foc de tabără, buşteni carbonizaţi, mucuri de ţigară şi cioburi de sticle cafenii împânzeau malul.

Pământul de sub pod seamănă cu ceva din filmul *Mad Max*. Când echipa de constructori a terminat cu ridicarea pasajului, a aruncat tot cimentul folosit armăturile de oţel în râu. Doze goale de bere şi sticle de Sprite pluteau între marginile zimţate ale bucăţilor de ciment de mărimea unui Buick distrus şi buşteni de cedru îmbibaţi cu apă erau prinşi între crăpături.

În sfârşit, iată şi râul.

V-aţi plimbat vreodată prin barurile anilor ’70, cam ca în filmele lui Austin Powers, unde toate uşile au o perdea din mărgele? Ca să intri, trebuie doar să-ţi strecori mână, să le dai la o parte cu antebraţele şi să te strecori înăuntru fără să le agăţi cu umerii. Ei bine, cam tot aşa se ajunge şi la râu. I, Astarii stejarilor, înalţi de peste şase metri, ţesuţi laolaltă de viţele cu spini şi muşchiul plin de gândaci roşii, atârnă deasupra râului, formând o perdea nproape impenetrabilă. Doar aerul şi lumina răzbate prin câteva ochiuri. Copacii noduroşi se înalţă de-a lungul malului, îşi coboară ramurile şi se întind peste râpă ca un gard, împletindu-şi frunzele cu arbuştii ţepoşi de pnimieri pitici.

Zona se apără pe sine – şi pe aceia care pătrund în ea.

Râul se prelinge ca un firicel, ţinând-o mai mult sau

mai puţin spre sud în afara Moniacului, peste trunchiurile moarte de copaci, prin digurile făcute de castori şi printre buştenii de chiparos. La Moniac poţi sări peste apă, căci arareori are mai mult de jumătate de metru.

Am întors sub pasaj şi am parcat dedesubtul podului – feriţi de elicopterele care ne-ar fi putut repera – şi am început să descărcăm. Ploaia se opri şi soarele îşi făcu din nou apariţia, risipind ceaţa de pe râu. Dar n-a ţinut mult pentru că rafalele de ploaie au început din nou când am trecut cu Abbie în braţe prin iarbă, spre canoe.

Am păşit în apa râului şi am alunecat pe o piatră acoperită de mâl – balansându-mă cu Abbie în braţe ca o păpuşă de cârpă. Ar fi fost cazul să-mi dau seama, doar trecusem prin râu de-atâtea ori. Am aşezat-o în canoe, peste sacul de dormit. Am improvizat un cort cu un ţăruş, o prelată şi nişte sfoară de nailon pentru paraşute de la pupa până la jumătatea de jos a canoei. Picioarele i s-au udat, dar unghiul făcut de canoe cu suprafaţa apei avea să-i ţină faţa ridicată, iar deschizătura din spate avea s-o ferească de ploaie şi să-mi permită să fiu cu ochii pe ea. I-am schimbat plasturele cu fentanyl, dându-i o doză care să-i ajungă pentru şaptezeci şi două de ore. Plasturele semăna cu cele pe care şi le pun cei care vor să se lase de fumat. Era impermeabil aşa că putea să facă duş, baie, ba chiar să înoate. În cazul lui Abbie, plasturele conţinea un calmant pentru dureri numit Duragesic, care ajuta la traversarea momentelor critice. Era ceea ce eu numeam medicament-bază, pentru că dacă durerea creştea în intensitate, aveam nevoie şi de altele. Am închis Jeepul şi am intrat sub pasaj. Cum stăteam şi priveam ploaia, păianjenii uriaşi treceau peste picioarele mele. Puţină lume ştie că specia asta de acarieni e una dintre cele mai otrăvitoare. Singura problemă e că au gură prea mică pentru a putea muşca oamenii.

Am umplut canoea cu tot ce stivuisem în spatele Jeepului, apoi am acoperit totul cu cea de-a doua prelată. Am mai dat o fugă până la maşină de unde am luat diplomatul Pelican galben strălucitor. După Abbie, era cel mai important lucru din canoe.

*

Nu cred că Gary a fost chiar atât de încântat când m-a văzut la uşa lui. Era miezul nopţii. A apărut în halat, cu ochii cârpiţi de somn. „Abbie e bine?”

I-am explicat ce făceam în timp ce pregătea cafeaua. Suflă aburul care se ridica din ceaşca lui. „Bine, dar sunteţi nebuni de legat!”

A scris trei reţete şi mi le-a dat. Am scuturat capul. „Gary, nu le pot cumpăra”.

„De ce?”

„Pentru că cei de la farmacie vor sta la telefon trei ceasuri să verifice reţetele astea şi până atunci senatorul va prinde de veste şi va şti că punem ceva la cale. N-ai medicamentele astea la cabinetul tău?”

„Ba da, dar nu vă pot o cantitate atât de mare de narcotice dacă nu mai este de faţă cineva din cabinet. Aşteptaţi câteva ore”.

„Nu mai putem rămâne câteva ore”.

„Doss, legea ne cere să păstrăm sub cheie asemenea medicamente din anumite motive. E o chestie care se verifică pe inventar”. Legănă în aer cheile. „Cheile sunt la mine, iar combinaţia o are directorul administrativ al cabinetului”.

„Ei hai, Gary, nu-mi veni mie cu de-astea”.

„Nu fac asta în ruptul capului. Dacă vine un control, îmi pierd dreptul de practică”.

„Atunci spune-mi mie”.

„Ce?”

„Combinaţia. Doar nu-s idiot”.

Trase adânc aer în piept. „Mă duc înapoi în pat”. Puse cheile pe poliţa de lângă el şi se opri în drum spre bucătărie. „Primul sertar din stânga cabinetului. Partea stângă. E scris cu creionul şi numerele sunt de la coadă la cap, aşa că începe din partea dreaptă şi roteşte spre stânga. Şi nu te uita peste umăr la camerele care sunt în spatele tău, pe stânga. Suntem sub supraveghere douăzeci şi patru de ore. Eu zic c-ar fi bine chiar să-ţi tragi un ciorap pe faţă”. Gary ieşi din încăpere aşa că i-am înşfăcat legătura de chei, am mers cu maşina până la biroul lui şi-am intrat. Am găsit combinaţia, am Neris-o de la coadă la cap, am descuiat cabinetul, iar la a treia încercare uşa Neifului pocni uşor şi se deschise.

Am început să scotocesc până am dat de ce-mi trebuia, am aruncat totul într-o pungă de plastic şi mă pregăteam să ies când am văzut o cutie neîncepută de Actiq – analgezice cu aromă de zmeură sub forma bomboanelor pe băţ în doze de la 200 până la 1600 de micrograme. Erau acadele care se prescriau mai ales copiilor şi bătrânilor care aveau nevoie de un medicament uşor de îngurgitat şi care le calma rapid durerile. În ultimele luni, deveniseră dulciiiurile preferate ale lui Abbie. Se servea din ele ori de câte ori era nevoie. Aun luat toată cutia. Nu m-am uitat nici măcar o dată la camera din spatele ameu, dar din moment ce aprinsesem lumina şi nu-mi trăsesem ciorap pe faţiţă, identitatea mea era clară. Combinaţia de medicamente pe care o deţineeam era, practic, menită să ţină sub control durerile – şi era destul de mare! ca să înfund puşcăria dacă mă prindeau.

M-am întors cu maşina acasă la Gary, i-am dat cheile şi mi-a scotocit geanta. Mi-a dat-o înapoi, reluându-şi tonul de doctor. „Ascultă-mă; e foarte important. Ai şase seringi

de ddexametazonă, două seringi de dopamină şi plasturi cu fentanyl cât pentru oo lună. Injecţiile cu dexametazonă vor reduce edemele cerebrale, dându-i câteeva ore de luciditate şi aducând-o la un nivel aproape normal de funcţionaree. Dacă tensiunea arterială creşte prea mult şi începe să preseze trunchiul cerebral, se pot petrece două lucruri. Dacă tensiunea creşte, nu ai ce să-i faci. Probabil n-o va mai deranja multă vreme. Dacă scade, va diminua reflexuil natural de a respira şi probabil va intra în stare de şoc. Dopamina vine ssă contracareze asta prin creşterea ritmului cardiac şi a tensiunii arteriale… Practic vorbind, dexametazona e o bombă nucleară pentru glandele ei sujprarenale. Fiecare injecţie va fi ca un jet de combustibil aprins în motorull maşinii. Va merge grozav câtă vreme ţine combustibilul, dar există şi nascul să sară totul în aer. Alpiniştii de mare altitudine care escaladează Ewerestul şi K2, acţionând în zona morţii, îşi pun în bagaje medicamentul a Asta ca să-i ajute pe ultima sută de metri în eventualitatea că au nevoie să ceontracareze efectul edemelor care le presează structurile cerebrale. Dacă ai fost vreodată atât de congestionat încât n-ai putut respira pe nas şi ţi-ai pulwerizat nişte spray Afrin în nări, ştii cam cum funcţionează”.

Ridică un deget în aer. „A, să nu uit, atât dopamina cât şi dexametazona sunt foarte eficace folosite undividual, dar dacă le combini, pot apărea probleme. Se bat cap în cap. Când le foloseşti împreună trebuie să faci puţină echilibristică”.

Avea dreptate. Abbie folosiise diferite forme ale celor două medicamente atât de multă vreme încât nu mi-ai aveau acelaşi efect asupra ei. Asta însemna că are nevoie de o cantitate mi-ai mare de narcotice ca să simtă cât de cât o ameliorare. Ceea ce nu era imposibil, dacă durerea rămânea la acelaşi nivel. Problema era că, dacă durerea:

se intensifica, puterea noastră de-a o combate descreştea.

Gary încrucişă braţele. „Ca medic al ei, am datoria să-ţi spun. Pe termen lung, dexametazona produce ulcere, sângerări ale organelor, stări de euforie, rotenţia apei, insuficienţă cardiacă, tulburări de vedere, glaucom. În rest, e o minunăţie”.

Am ridicat din umeri. „Partea bună e că n-o să avem nevoie de ea pe termen lung”.

Îşi vârî mâinile în buzunare şi se întoarse spre stradă. „Şi…”

„Da?”

„N-o să vezi nimic înainte de-a se întâmpla şi n-o să fie plăcut. Practic, o să auzi înainte să vezi. Iar după aceea, e doar o bombă cu ceas. Atâta doar că nu-i vezi fitilul”.

A arătat spre sacoşa mea cu provizii. „Dexametazona… o doză îi ia durerea, două o scot din circuit pentru mai bine de o zi… iar trei… ei bine…”

Ştiam ce vrea să spună. „Îţi mulţumesc, Gary”.

„Dacă mai vrei să-mi spui ceva, acum e momentul”.

Am urcat iar treptele. „Închide ochii”.

„Ce e?”

„Închide ochii când îţi spun. Am un cadou pentru tine”. S-a conformat şi l-am pocnit peste ochiul stâng cât am putut de tare.

A căzut la podea. „Pentru ce-a fost asta?”

L-am ajutat să se ridice. „O să ai nevoie de-o poveste care să-ţi susţină minciuna pe care va trebui să i-o serveşti directorului tău peste câteva ore”. Am arătat spre ochiul lui tumefiat. „Acum o ai”.

„Puteai să mă previi”.

„Scuze”. I-am dat un Actiq. „Ţine, o să-ţi mai ia din durere”.

„Ştii că ai haz?” M-am întors şi am pornit pe scări în jos. „Doss, îţi dai seama ce faci?”

Am ridicat din umeri. „Nu tocmai. Ştiu doar că nu mai pot rămâne aici”.

Scutură din cap. „Nu te invidiez”.

„Pe curând, Gary. Iartă-mă pentru povestea cu ochiul”.

„Încă ceva”.

„Da?”

„Se tot vorbeşte zilele astea în comunitatea medicală despre doza de narcotice care poate fi dăunătoare. Cu toate discuţiile astea despre eutanasie, ne întrebăm şi noi, doctorii, mai pe faţă sau în sinea noastră doar, când am trecut graniţa dintre combaterea durerii şi… sinuciderea asistată. Eşti atent?” Am încuviinţat din cap. „Faptul că Abbie nu mai reacţionează atât de bine la medicaţie, o face să aibă nevoie de cantităţi tot mai mari. Dacă… Îi administrezi cât îi trebuie… s-ar putea să te trezeşti a doua zi că eşti acuzat de mă rog… dacă se pune cap la cap conţinutul genţii cu ce-are ea în sânge, puşcăria te mănâncă”.

„Mersi, Gary”.

Am legat servieta de scaun şi-am aruncat-o în spatele meu. M-aş fi putut lipsi de orice, dar nu de ea. Poate nici de revolver. Am urcat şi-am pornit, cu vârful vâslei cufundat în apă. Telefonul mobil sună în buzunar. Pe ecran apărea „SIR”. Oare de ce nu mă surprindea? L-am băgat înapoi în buzunar şi l-am lăsat să sune. La început, chiar când ne-am căsătorit, am reuşit să ies din raza lui. Acum, mai puţin. După câteva minute, sună din nou. Apoi din nou. Abbie şopti de sub prelată. „Mai bine răspunde. Ştii că nu-i place să aştepte”. A patra oară când a sunat, am deschis telefonul. Glasul lui îmi amintea de tonul pe care-l avea la Cameră când se adresa membrilor din cele două secţiuni. Aducea cu ritmul de mitralieră pe care-l auzi pe canalele de ştiri. „Unde este Abigail Grace?”

Moda celor două prenume era demult împământenită în Charleston. Majoritatea familiilor aristocratice obişnuiesc să pună cel puţin unul. E o tradiţie moştenită din vremurile glorioase în care a trăit Scarlett Camelot, o amintire nu tocmai plăcută a legăturii lor străvechi cu titlurile nobiliare. Când tatăl ei a înscris-o la Ashley Hall, guvernatorul Coleman de-atunci a insistat să fie numită aşa – în dorinţa de a-i conferi un statut mai înalt şi de-a o distanţa de competitori. Era unul din cei mai tineri guvernatori din istoria Uniunii şi spera ca oamenii să sară imediat când se răstea la ei, aşa încât s-a înconjurat cu indivizi servili, gata să-i îndeplinească ordinele. Gătită cu cosiţe împletite şi perle, pe ea o lăsau rece toate astea. Ea nu lucra pentru el, n-avea nicio ambiţie în afară de a fi fata lui şi nu dădea doi bani pe titlurile lui.

Aşa a început războiul.

De atunci încolo, au trăit în casă cu această tensiune. În public, făceau front comun. Ea era de partea lui. O altă caracteristică a vieţii din Charleston. Aparenţele trebuiau salvate cu orice preţ. Era însă destul s-o auzi cum spune „Tata” ca să-ţi dai seama cum stau de fapt lucrurile.

Din clipa-n care-am întâlnit-o, Abbie a fost cu totul alta decât m-aş fi aşteptat. În aparenţă, era fiica senatorului, născută-n puf, crescută de „ajutoarele din casă” şi educată în copilărie la Ashley Hall, unde ecourile cântecelor murmurate de dădacele de culoare încă se mai auzea. *M-am născut în Charleston, am crescut în Charleston, iar când oi muri, tot aici oi fi*. Mondenă şi cultivată, a deprins de timpuriu arta de a fi o adevărată doamnă din înalta societate. Dincolo de aparenţe, acolo unde trăiam amândoi, era fata care se simţea bine pe plajă, în costum de baie şi haine uzate, aşa după cum la balul Societăţii Hibemia se gătea cu şiraguri de perle şi mănuşi albe până la umăr. Reuşea, într-un fel, să se mişte

fără efort şi fără treceri bruşte între cele două lumi.

Miss Olivia, care-i schimbase scutecele şi are meritul incontestabil de-a o fi crescut în vreme ce Tata încerca să obţină un nou mandat, spunea că, în clasa întâi, Abigail Grace Eliot Coleman îşi pusese mâinile în şolduri, bătând din picior: „Dar «Abbie» de ce nu e bine?”, spusese ea. Peste ani, cu cât se luptau mai tare cu ea, cu-atât tăia şi ea mai mult din nume. Din clasa a treia până într-a şasea, ajunsese de la „Abigail Grace” la „Abbie Grace”. Era nostim şi încă mai păstra nota de respectabilitate. Unde mai pui că se potrivea şi cu rolul pe care-l interpreta în muzicalul *Annie* la Dock Street Theater. În primele clase de liceu, odată cu avântul pe care-l luase cariera ci de model, cu apariţia în cataloagele de modă expediate prin internet şi în reclamele posturilor locale, numele ei a mai suferit o metamorfoză, reducându-se la „Abbie G”. O mutilare care l-a înfuriat pe tatăl ei, deşi, teoretic, erau tot două nume şi, în plus, le folosea doar în cadru neoficial – adică niciodată în preajma lui. Era deja mare. În anii de liceu, mai mulţi tineri dornici s-o aibă parteneră la balul de absolvire, o căutau la telefon şi întrebau de „Abbie”. El răspundea pe un ton neutru. Dar cui îi păsa? Abbie, fata de şaisprezece ani, ieşea cu ei oricum şi, ca să fie tacâmul complet, acceptase să lucreze pentru două dintre cele mai mari mărci de costume de baie din ţară. Fotografiile în costum de baie i-au adus foarte curând un bilet clasa întâi spre New York unde, împreună cu agentul – un avocat trimis de tatăl ei – a avut întâlniri cu firime de cosmetice, companii producătoare de şampon şi parfum, o companie de ştiri sportive care scotea o renumită linie de costume de baie, precum şi şi cu o mare firmă producătoare de lenjerie. Cam pe la jumătatea ultimului an, Tata a descoperit că profesorii îi spuneau, Abbie”. Ceea ce era grav şi putea deveni şi mai grav. Mult mai grav. Într-o sâmbătă

dimineaţă, după douăi ceşti de cafea şi o brioşă cu tărâţe care să-l menţină în formă, răsfoi revisita sportivă cu costume de baie şi dădu peste fotografia ei. Revista respecţi vă ajunse la gunoi – cu abonamentul lui cu tot. Abbie absolvise şi el negociase pacea cu ea, făcându-i un dar. Scoase Mercedesul de la păstrare şi-i dădu cheile. Dar armistiţiul n-a ţinut mult. Luând cuvântul la ceremonia d-le decernare a diplomelor, senatorul Coleman i-a servit ultima minge la fileui, anunţându-i numele întreg pe un ton care încerca să o întoarcă la legitimitate, restabilindu-i obârşia. Proprietarii de cai vorbeau cam în acelaşi fel despre animalele lor. Dar zâmbetul superior de pe faţa lui era prematur. După un an, „Abbie Eliot” îşi pecetlui rebeliunea când părăsi Georgetown şi semnă un contract exclusiv cu New York-ul. În decurs de câteva săptămâni, programul ei de deplasări includea Europa şi Extremul Orient. La nouăsprezece ani, călătorea la New York şi la Londra, iar poza ei lucioasă îl privea sfidătoare de pe măsuţa din sala de aşteptare a dentistului. Faptul că-şi făcuse un nume al ei în spaţiul profesional şi public, un nume care n-o legai de el în niciun fel, a fost o lovitură pe care n-a putut-o contracara.

Îşi făcuse un nume al ei. Lucru care îi convenea de minune.

Se auzi o respiraţie adâncă.”, E chiar aici”.

„Ce-nseamnă «aici»?” Putea să fie direct când voia.

„Domnule, nu vă pot spune”.

„Nu poţi sau nu vrei?” Acum înţelegeţi la ce mă refer?

Pauză. „Nu vreau”.

„Fiule…” Râse stânjenit. Senatorului Coleman nu-i plăcea să nu deţină controlul. Acum, când fusese ales preşedinte al Comisiei de Finanţe, îi plăcea chiar şi mai puţin. „E de-ajuns un semn şi toţi ofiţerii însărcinaţi să

apere legea din statele Georgia, Carolina de Nord şi Carolina de Sud vor porni în căutarea fiicei mele. Şi să ştii că n-am să mă dau înapoi să cer sprijinul Gărzii Naţionale”.

„Mi-a pomenit ea ceva de asta”.

„Te îndoieşti de hotărârea mea?”

„Domnule, nu pun la îndoială dragostea pe care o aveţi pentru fiica dumneavoastră, dacă la asta vă referiţi. Dar… trebuie neapărat să fac ceva”.

„Băiete, nu eşti în toate minţile. Să faci bine s-o aduci înapoi chiar…”

„Domnule, o parte din mine ar vrea să facă asta, dar… cu tot respectul, lui ştiţi…”

De data asta striga. „Nu-mi spune mie ce nu ştiu!”

În vreme ce persoană publică era de-un calm şi un rafinament desăvârşite, afişând butoni şi cravate Hermes, în camera din dos era inflexibil ca fierul şi purtările lui aminteau de Dickies şi Carhartt. Când îşi pierdea cumpătul, i se aduna salivă în colţurile gurii şi parcă scuipa venin când vorbea. „Nu poţi fugi prea departe. Am să te găsesc oriunde te ascunzi… şi te îngrop în puşcărie”.

Cred că v-aţi dat seama că relaţia noastră nu fusese una foarte cordială. În ciuda dispreţului pe care-l nutrea pentru mine, îl admirasem întotdeauna. Ha chiar îl şi votasem. Pornise de jos şi ajunsese foarte departe. Să fii ales o dată nu e mare scofală, dar dacă eşti reales, asta deja spune multe. Iar lui îi reuşiseră amândouă. De când ocupase funcţia de guvernator şi până acum, la al patrulea mandat de senator, nu pierduse niciodată alegerile. Tentaculele lui se întindeau până departe în Washington. O binecuvântareţi un blestem – pentru că e adevărat ce se spune despre putere. Cred că, de la cealaltă viaţă a lui, cea în care se regăsea băiatul de treabă de la fermă din t’arolina de Sud cu un păi în colţul gurii, făcuse cale lungă.

Am înghiţit în sec şi am privit îndelung la apă şi la chipul palid al lui Abbie care stătea acoperită sub prelată. Senatorul Coleman nu suporta gândul morţii dintr-un singur motiv. Era ceva ce nu putea controla. Moartea altora îi amintea că şi pe el îl aşteaptă aceeaşi soartă. Faptul că fiicei lui nu părea să-i fie teamă de ea era probabil singura lui slăbiciune. Mi s-a părut ciudat că cineva atât de puternic, de realizat, putea fi atât de uşor dat peste cap de ceva ce încă niciun om, afară de unul singur, nu reuşise să învingă. Tocmai din această cauză nu-l văzusem prea des în ultimii ani. Am spus că nu l-am văzut des, nu că nu ne-ar fi fost de ajutor. Nici pe departe. E ceva mai complicat. Datorită liui am ajuns în locuri în care n-am fi ajuns niciodată singuri şi nu o dată ne-a propulsat în prima linie. Dacă nu aveam bilete la clasa întâi, ne trimitea un avion personal. Ne ajuta de la distanţă pentru că apropierea prea mare ar fi produs multă suferinţă. A existat, totuşi, o excepţie. Atunci mi-am dat seama cât de mult o iubeşte. Şi ea ştia, dar asta n-a uşurat prea mult situaţia.

Am fost nevoit să pun capătt convorbirii ca să nu ne repereze cu vreun satelit NAŞA. Fiind membru şi preşedinte ăl mai multor comisii, dintre care-aş aminti doar Serviciile Armate, probabil că în clipa aceea oamenii lui încercau să mă localizeze. „Regret, domnule, regret sincer multe lucruri, dar eu” – am coborât glasul – „fac asta pentru Abbie”.

„Ar trebui să fie aici. Cu noii”.

„V-o spun cu tot respectul; aţi avut la dispoziţie patru ani. Nu puteţi pretinde că n-aţi beneficiat de toată atenţia. Aveaţi ocazia să staţi mai mult cu ea, dacă într-adevăr doreaţi”.

„Ce vrei să spui?” I se simţea furia în glas. Nu era obişnuit şi nici nu tolera discuţiile în care să nu fie toată

lumea de acord cu el. Eu nu mă conformasem niciodată aşa că discuţiile noastre erau scurte şi, de obicei, erau iniţiate şi încheiate tot de e: l. Totul a început în clipa când am cerut-o în căsătorie pe fiica lui. O altă conversaţie extrem de scurtă.

„Nu mă aştept să înţelegeţi".

De data asta striga. „Ai halucinaţii… visezi cai verzi pe pereţi şi n-ai fi ajuns niciodată unde eşti dacă n-ar fi fost Abbie".

„Sunt de acord cu dumneavoastră, dar…"

„Dar ce?"

Am privit-o pe Abbie. „Vă rog să înţelegeţi…" A început să spună altceva, dar am închis telefonul şi l-am aruncat în râu, unde-a fost înghiţit de ape. Câteva bule mici s-au xidicat pe lângă marginile lui pe măsură ce lumina ecranului devenea tot mi-ai slabă.

Am urcat iar în scaun în vreme ce mâinile îşi recăpătau obişnuinţa de-a ţine vâsla, luptându-mă să găseisc cuvintele care s-o descrie perfect pe soţia mea. Ai fi zis că după paisprezece ani era cazul să găsesc ceva mai mult, nu doar „iubita mea". Recunosc, parcă era prea puţin.

Am pus articolul în suportul etanş pentru hartă. „Va trebui s-o alegi pe cea mai grea".

„N-am venit aici să bifez doar *una*".

„Mă gândeam eu. Atunci, la treabă".

„Da-da!"

„Tu odihneşte-te, că de vâslit mă ocup eu".

A zâmbit uşor. „Totul e exact aşa cum trebuie".

Am cufundat vâsla în apă, am tras tare, punându-mi la lucru forţa musculară şi-am alunecat pe sub ramurile drapate în muşchi ce se întindeau peste râu. Oceanul se află undeva la 200 de kilometri în spatele nostru – la o oră de mers cu maşina şi o săptămână pe râu.

Aparent, i se luase totul. Viaţa profesională, frumuseţea, atingerea plăcută a sânului, rotunjimile pline de voluptate, zâmbetul încrezător. Dar acestea ţineau doar de exterior. Puteam trăi şi fără ele. Cum rămânea însă cu lucrurile care nu se vedeau. Pasiunea ei nestăpânită pentru viaţă, dorinţa ei intimă de-a mă avea lângă ea, speranţa copilăroasă în aproape orice, visele fără seamăn. Abbie era umbră a ceea ce fusese cândva. Un schelet fragil în veşmintele unei fantome. Singurul lucru care ne rămăsese era timpul.

Nu mă cred un mare înţelept. N-am pretenţia că am descifrat toate tainele lumii, dar un lucru mi-e limpede: unii ştiu să trăiască, alţii ştiu să moară, dar puţini ştiu să iubească. De ce? N-aş şti să răspund la asta. Toţi trăim, toţi murim – nimeni nu e scutit, dar timpul ce ni s-a dat tuturor e ceea ce contează cu adevărat. A şti să iubeşti… e cu totul altceva. E o alegere – ceva ce trebuie să faci iar şi iar. Cu orice preţ. Şi, din câte-am văzut şi-am trăit eu, dacă faci această alegere, trebuie să fii pregătit să suferi.

N-am aruncat nicio privire înapoi, dar nici nu voiam să privesc înainte. M-am uitat, deci, la Abbie, am lăsat vâslele în apă şi-am pornit.

7

M-am trezit flămând, cu faţa ca o rană vie şi cu un ochi umflat, complet închis. Buza îmi plesnise şi arăta parcă mult prea mare comparativ cu restul feţei. Un junghi dureros; ca un cuţit, în partea dreaptă, îmi spunea că mă lovisem zdravăn sau chiar îmi rupsesem o coastă.

Am pus nişte apă să fierb tăiţei Ramen când am auzit un ciocănit uşor la uşă. Am tras pe mine nişte jeamşi şi am deschis uşa.

Era ea.

Am rămas în picioare ca o căprioară în faţa farurilor.

Privi strada în sus şi-n jos, apoi, fără să mai aştepte vreo invitaţie, trecu pe lângă mine şi intră în atelier. Purta o şapcă de baseball, o bluză sport şi jeanşi; arăta ca o vedetă de la Hollywood care-şi face cumpărăturile la mall şi încearcă să treacă neobservată. Am scos capul afară pe uşă, am inspectat stradă-n sus şi-n jos, apoi am privit-o din nou. Îmi arătă fără cuvinte uşa pe care m-am grăbit s-o închid, merse apoi spre fundul încăperii aproape de soba pe care fierbea apa şi unde nu ajungeau luminile din stradă.

Începu să privească, cu mâinile în buzunare, analizând obiectele din jur. Când a ridicat ochii, i-am zărit lacrimile. „Nici măcar n-am apucat să-ţi mulţumesc. Am fugit doar şi…” îşi şterse faţa cu mâneca bluzei.

„Vrei nişte ceai?”

Zâmbi. „Da”.

N-aveam eu multe, dar ceaiul nu-mi lipsea. Am început să caut într-un sertar plin cu pliculeţe de ceai, iar ea a pufnit în râs. „Îţi place ceaiul?”

Am ridicat din umeri. „Păi, a Aă… Îl fur de la serviciu. Un pliculeţ, două, pe seară. Uneori, trei. E mai uşor de furat decât cafeaua”.

Râse din nou. Am turnat ceai în două căni mari şi i-am arătat un scaun din colţ. Pentru că n-aveam masă, stăteam de multe ori pe scaunul acela cu lui furia în braţe şi aşa cinăm. Ea se aşează, iar eu mă rezemai de perete, cu un plicului de ceai înfăşurată pe deget. Sorbi din ceaşcă şi îşi trecu privirile neşte sutele de lucrări atârnate peste tot sau rezemate de-a lungul pereţilor. Îi roti ochii prin tot atelierul. „Dar ştiu că eşti ocupat”.

Am ridicat de jos un tricou murdar, l-am întors pe faţă şi mi-am trecut i lipul şi braţele prin el. Imediat mi-am dat seama că făcusem o greşeală. KAmăsesem fără

deodorant de săptămâna trecută şi se pare că de-atunci lui purtasem tricoul. Am ridicat o mână şi-am zis: „Mă întorc într-o clipă”. Ani urcat scările şontâc-şontâc şi mi-am pus un tricou curat, mi-am spălat Mibsuorile cu o cârpă şi m-am dat cu aftershave ieftin, apoi am revenit jos unde am reluat operaţiunea cu ceaiul. A îndreptat degetul spre mine: „Ai uitat… un lucru”.

M-am uitat în jos şi mi-am văzut fermoarul de la pantaloni larg deschis, lună m-am moşmondit eu să-l închid, ea şi-a pus ceaiul deoparte şi s-a ridicat să-mi studieze lucrările. Le-a privit pe fiecare în parte pe îndelete. Se vedea că e foarte atentă. Eu stăteam tăcut. După a treia sau a patra, s-a oprit şi a privit în jur. „Unde-i tabloul cu creola aceea?”

„Cum?”

Arătă spre un perete interior. „Parcă era rezemat de peretele ăsta. Lucra la piaţa de sclavi, împletind un coş din pir-gros”.

Eram undeva în prima săptămână de şcoală şi mă plimbam prin piaţă, crind am zărit-o pe femeie. Părea să aibă vreo şaptezeci şi cinci de ani. Se rezemă de clădire, cu vreo sută de coşuri la picioare şi un fir de iarbă în Hâiră ştirbă, fără proteză; avea mâini noduroase şi purta o rochie murdară şi o pălărie zdrenţuită pe cap, pielea era de culoare arămie; ochii aveau, însă, ceva deosebit. Cu permisiunea femeii, am petrecut o săptămână – câte o oră în fiecare după-amiază când lumina cădea blândă îndărătul copacilor – şi i-am schiţat portretul.

Abbie spuse: „Toată lumea pictează creole” – ridică din umeri – „sunt inte uşoare. Dar tu ai făcut ceva ce nu vezi în mod normal. Nici măcar la New York. I-ai surprins ochii. Iar Miss Rachel – bătu cu degetele în mijlocul imaginii înrămate a femeii – are printre cei mai blânzi şi frumoşi ochi pe care i-a făcut Dumnezeu vreodată”.

„O cunoşti?”

Privi peste umăr. „Doar am crescut aici”.

Eram derutat. M-am scărpinat în cap. Niciodată n-o aşezasem în vitrină din faţă. „Unde-ai văzut tabloul?”

Încrucişa braţele şi arătă spre geam. „Practic, nu ne-am întâlnit niciodată, dar din când în când, îmi place să mă uit în vitrină. Să văd ce mai e nou. La ce mai lucrezi”. Îşi ridică ochelarii de soare de la ochi şi am văzut-o din nou pentru prima oară.

„Deci tu stăteai ascunsă în faţa vitrinei?”

Dădu din cap aprobator.

„De ce n-ai intrat? Să ştii că nu muşc”.

Ridică din umeri. „Uneori e plăcut să rămâi necunoscut”.

Stătu vreo douăzeci de minute privind tot ce era de văzut pe pereţi. Cu cât privea mai stăruitor, mă simţeam tot mai mult ca un subiect nud sub lumina reflectoarelor.

În cele din urmă se întoarse spre mine. „Când vei absolvi?”

„Teoretic, vara asta”.

Flutură mâna peste încăpere. „Ai probleme?”

„Păi… nu tocmai”.

Îmi observă ezitarea şi făcu un pas spre mine. „Facem o petrecere de Crăciun. E o tradiţie în fiecare an. Mi-ar plăcea dacă… dacă ai veni şi tu”.

„Serios? Vreau să zic…” Voiam să las impresia că sunt obişnuit cu chestiile astea. „Da. Sigur”.

„Sâmbătă? Pe la şapte. Am să trimit după tine un şofer”.

Şofer? „Sigur că da”. Am arătat spre stradă. „Al meu a parcat ceva mai jos pe stradă. Nu-mi place să-mi blocheze vederea”.

Mai aruncă o ultimă privire prin atelierul meu, ochii ei oprindu-se pe singura fotografie pe care-o aveam.

La data de 13 iunie 1948, Nat Fein fusese trimis pe Stadionul Yankee. Fotograful sportiv anunţase că e bolnav. Nat, un tip de treizeci şi trei de ani din estul Manhattanului, surprindea de obicei imagini de interes pentru *New York Herald Tribune*; mai precis, a fotografiat odată un cimitir cu un semn ce indica sens unic în prim-plan. Dar acel 13 iunie a fost ceva cu totul deosebit. Era cea de-a douăzeci şi cincea aniversare a renumitului parc din Bronx şi în cadrul acelei ceremonii urma să aibă loc retragerea numărului 3. Babe Ruth. Locul acela era casa lui şi toată lumea venise să-l vadă. La cincizeci şi trei de ani, era cel mai mare jucător de baseball din istorie, dar în ultimii doi ani fusese mai mult prin spitale. Printr-un acord între cronicarii sportivi se stabilise că nimeni să nu folosească termenul *cancer*, dar când Nat l-a văzut prima oară pe Babe la vestiare, acesta era mult prea slăbit ca să-şi poată lega bandajele izolatoare din jurul ghetelor cu crampoane. Îl ajuta un asistent medical. Nat l-a urmărit profund întristat. Uabe, rămas numai piele şi os, cu echipamentul atârnând pe umerii lăsaţi, Trase pe el o pelerină şi alergă spre intrarea vizitatorilor. Când se strigă numele lui, tot stadionul se cutremură. Babe lepădă pelerina, apucă o crosă şi îşi ocupă poziţia pe teren – sprijinindu-se de crosă. Când ajunse la locul regulamentar, îşi scoase şapca cu mâna stângă şi rămase în picioare, cu (aţa. La casa pe care o construise. Toţi fotografii se înghesuiseră în primele rânduri – în faţa lui Babe, ca să surprindă un instantaneu cu unul dintre cele mai fotografiate chipuri din istorie. Nu era însă cazul lui Nat.

Nat îi zărise chipul şi nu era cel pe care voia să-l păstreze în amintire. Unde mai pui că, singurul loc de unde putea fi văzut „numărul 3” era în spatele bazei lui. Aşa că se aşeză acolo. Şi, în vreme ce majoritatea fotografilor foloseau blitzul, el se mulţumi cu lumina pe care o avea la

dispoziţie. Surprinse imagini de jos, din apropierea solului, de sus, peste umerii lui Babe şi mai la distanţă, spre tribunele de sus.

Rezultatul a fost una dintre cele mai celebre fotografii din istoria sportului.

A doua zi a apărut pe prima pagină a lui *Herald Tribune*, apoi Associated Press a preluat-o şi a publicat-o în ziarele din întreaga ţară. Două luni mai târziu Babe Ruth murea. Apoi, în 1949, Nat Fein a primit premiul Pulitzer pentru fotografie.

Arătă spre fotografie. „Are un aer straniu”.

Am scuturat din cap. „Nu chiar”.

Părea intrigată. „Cum aşa?”

„Uită-te mai cu atenţie”. Se conformă. „Acum închide ochii”. Îşi mută privirea la mine. „Haide, închide-i”. Îşi încrucişă braţele şi închise ochii. „Ei, acum spune-mi ce vezi”.

Deschise ochii. „Îi văd faţa”.

„Exact. Numai că n-o vezi privind fotografia”. M-am apropiat de perete şi am scos o pânză mare din spatele alteia. Umplusem aproape toată pânza cu chipul lui Babe Ruth.

„Fantastic!” Studie pânza un minut. „Ai mai arătat asta profesorilor tăi?” Am negat din cap. „Ar trebui”.

Am băgat pânza la loc. „Eu… ei bine, eu fac portrete. Sau cel puţin mă străduiesc”.

M-a fixat cu privirea. Nu-şi dorea să plece. „De ce?”

Am încrucişat braţele şi am ridicat din umeri. „Din cauza a ceea ce spun fără o vorbă măcar”.

Aprobă din cap. „Ar fi cazul să plec. Probabil e îngrijorat. Am venit până aici cu avionul şi nici măcar n-am ajuns acasă”.

„*Cine e* îngrijorat?”

„Tata”. Îşi verifică ceasul de la mână. „Atunci ne

vedem pe la şapte?”

M-am uitat la încheietura mea fără ceas şi-am replicat: „Sigur. La şapte trecute fix”.

Râse. „Mersi de ceai”.

„Mda… de-asta avem la discreţie. Şi dacă se termină stocul, ştiu de unde se mai poate fura”.

Îşi trase şapca de baseball pe ochi. Avea o voce liniştită şi plăcută. „Şi… pentru azi-noapte”.

Am lăsat jos cana de ceai. „Oricine-ar fi făcut acelaşi lucru”.

„Crezi?” Scutură capul şi arătă peste umăr. „Un tip a urmărit scena cu binoclul de la fereastră. Unul care făcea jogging a trecut prin parc şi s-a făcut că nu vede”.

„Da’ cum de i-ai observat?”

„N-aveam cum să nu-i văd, doar eram pe spate”.

Mi-am băgat mâinile în buizunare, încercând să semăn cu James Dean. „Ei bine, data viitoare, să-ţi alegi unul mai solid. Să fie într-adevăr o provocare”.

„Totdeauna faci băşcălie când cineva vorbeşte serios?”

A urmat o pauză lungă. „Arai închiriat locul ăsta acum opt luni în speranţa că vitrina la stradă o să mă ajute să-mi vând lucrările”. Am rotit mâna peste întreaga încăpere. „Încă n-am vândut-o nicio bucată. Mai fac haz de necaz şi asta mă ajută… ca să fiu sincer, e cortina după care mă ascund pentru ca oamenii ca tine să nu vadă că slujitorul care gustă bucatele împăratului n-are haine pe el”.

Îşi muşcă buza. „Din câte spune lumea, se pare că nu prea te omori să le porţi”.

„Îhm, e o nouă strategie de marketing care să-i atragă pe oameni spre vitrine”.

„Păcat că nu poţi şi să-i faci să rămână”.

„A, nu… cu asta m-ai jignit de moarte”.

Traversă încăperea, luă tabloul ce-o înfăţişa pe Miss Rachel şi-l puse în vitrină. „Toate piesele trebuie să aibă un nume. Asta îi va ajuta pe oameni să se identifice cu ele. Pe cumpărători, vreau să zic”. Se gândi o clipă şi arătă spre Miss Rachel. „*Mulţumire sufletească*”. Mă privi din nou. „Pentru că e într-adevăr mulţumită”.

Desfăcu eticheta prăfuită cu preţul de 300 de dolari de pe o altă lucrare şi o agăţă lângă Miss Rachel. Apoi, scrise cu grijă un lân faţa lui 3 şi se dădu un pas înapoi, rozându-şi o unghie. Înclină capul, se gândi puţin apoiificu un 8 peste 3. Se dădu iar un pas în spate. „Celor de pe-aici le place să creadă că au cumpărat ceva de valoare. Dacă tu nu-ţi preţuieşti munca la adevărata ei valoare, ei de ce-ar face-o? Aşa ceva ar fi considerat un chilipir lui New York şi” – arătă cu mâna spre cumpărătorii de pe stradă – „de-acolo cumpără toţi când nu” – îşi duse mâna streaşină la ochi – „privesc pe furiş la vitrina ta”.

Îşi trase pe ochi cozorocul şepcii de baseball şi dispăru după colţ. Încă nu-mi spusese cum o cheamă.

8

1 IUNIE

Am echilibrat barca şi am lânceput să vâslesc chiar în clipa în care o voce slabă se auzi de sub prelată. „Hei, frumosule!” M-am aplecat înăuntru. „Este c-ai mai făcut chestia asta?”

„O dată sau de două ori”.

Se întoarse pe o parte. „Te; ai descurcat destul de bine”.

Zâmbi sub influenţa adremalinei rezultate din combinaţia de fentanyl cu Actiq. M-am aplecat în genuinchi, cu transpiraţia şiroindu-mi pe faţă şi pe nas.

„Oricum, nu m-am dat în vânt niciodată după Charleston”.

Închise ochii apoi îi deschiise din nou.

„Încă ne mai putem întoance”.

Scutură din cap. Avea limtba îngroşată. „Rămân cu tine”.

Îi simţeam picioarele carce, în ciuda celor peste douăzeci de grade de afară, erau reci şi umede. „Cum te simţi?”

Îşi schimbă poziţia cu greilitate. „Mai bine ca oricând”.

„Te doare capul?”

Aprobă cu un semn şi zâirubi. Când au început durerile de cap prima dată, mi-a spus că se simţea ca într-un carusel ce nu se oprea niciodată, având lângă ea pe cineva care o lovea merem în cap cu cotul.

Legată de la pupa la proră ceu un cablu de remorcă, trăgeam cealaltă canoe după noi, alunecând în serpemtine pe apele râului. Stejari bătrâni, noduroşi şi contorsionaţi, se ridicau (le-o parte şi de cealaltă a apei, formând un baldachin ce amintea de ţinuţiul uitat al lui Pat Smith şi de stafia din Osceola. Buşteni de chiparos se iţeaiu la suprafaţa apei în vreme ce trunchiurile moarte cădeau de-a curmeziişul, formând poduri pentru ratoni şi cioturidepe care pescuiau. În acest punct al râului, unde lăţimea lui măsura mai puţin de cinci metri, era necesară transbordarea. Aici, adâncimea maximă nu depăşea treizeci de centimetri, iar cea minimă vreo doi centimetri, aşa că, la fiecare câteva minute, coboram din barcă, trăgeam ambele bărci după mine, pe un buştean sau pe un banc de nisip, apoi săream din nou înăuntru, doar ca s-o iau iar de la început. Am înaintat trei ore pe o porţiune, cu un hurnaşament improvizat, afundându-mă în mâl până la glezne de-a lungul malului şi prin albie.

Spre deosebire de râurile din vest care săpau

canioane în pereţii stâncoşi, marginile lui St. Marys se întindeau şi se retrăgeau în funcţie de ploi – îngreunând stabilirea unei graniţe cu alt stat, lăţimea lor variind în permanenţă. Râul putea să aibă într-o zi o lăţime de trei metri, iar a doua z. I, dacă plouă, putea să atingă nouă sau chiar doisprezece metri, pentru ca, la sfârşitul zilei următoare, să se reducă din nou la trei sau să se extindă iar la cincisprezece metri. În ultimele decenii, cumpărătorii şi constructorii de case au vrut să se asigure că tot ce se construieşte e situat deasupra văii Inundabile de o sută de ani.

După ce lasă în urmă mlaştina, râul trece prin Moniac în dreptul autostrăzii 94, apoi, conform hărţii, mai străbate vreo douăzeci de kilometri elitre drumul statal 121, dar în realitate nu este aşa. Cu siguranţă cel care ficuse harta fuma cocaină crack. Este vorba mai degrabă de patruzeci de kilometri. Traversarea râului are în ea ceva brutal, aspru şi, totuşi, e frumoasă, misterioasă, semănând oarecum cu o migraţie ancestrală. Cine pierde aşa ceva pierde ceva din însăşi esenţa râului. Abbie ştia asta. Tocmai de-aceea îşi dorise să parcurgă „tot drumul până la Moniac”. Din elicopter, 1 (1 nord de Glenn St. Mary, se vede cum râul coteşte mult la stânga, sau spre est, şi trece prin vârful nordic al lui Macclenny. De aici, o ia spre nord, unde apele râului pătrund cu multe sinuozităţi în Folkston – formând meandre de câte doi kilometri pe o distanţă de un kilometru în linie dreaptă. La Folkston, râul coteşte mult spre dreapta, şerpuind uşor spre est, sud-est, către coastă. Ruta cea mai scurtă de la mlaştină la ocean este de aproape 208 kilometri, cu aproximaţie. Poate ceva mai mult.

Dar dacă îi urmăreşti linia, povestea se schimbă. Deşi cursul superior se ţiuinde doar pe o distanţă de mai puţin de 100 de kilometri de la ocean, râul nu pare deloc grăbit

să ajungă acolo.

Şi chiar dacă poartă acelaşi; nume, de fapt sunt patru râuri. Primul porneşte din Moniac, de sub autostradă 121 spre Stokes Bridge – poate vreo cincizeci de kilometri. Gjândiţi-vă la şanţul de scurgere dintr-un tunel suspendat. E îngust, cu copaci deasupra lui care îşi împletesc ramurile ca nişte degete, străbătut de-a curmezişul de şine ridicate pe postamente, plin de broaşte şi şerpi, acopesrit de muşchi şi, datorită labirintului creat de trunchiurile de copaci care au ceăzut peste apă, aproape imposibil de străbătut cu barca pe o distanţă prea mare. Poţi înota în el, poţi naviga, te poţi plimba prin preajma lui sau îţi poţi crodi drum direct prin albie, dar râul va fi cel careţi va impune viteza, una nu fooarte mare. Râul are propriul lui ritm. Dacă nu eşti obişnuit cu el, vei descopeeri că ritmul lui e mai domol decât al tău – atât fizic cât şi emoţional. Are un evurs neregulat, aşa încât, la unele coturi e foarte iute, iar la altele – dată fiind tdopografia – e mult mai domol. Poţi întâlni pe râu bulboane, malurile se port lărgi, se poate ca apa să ferăstruiască albia, ajungând până la stratul de caldear şi mărindu-i viteza de curgere, sau te poate suci şi răsuci ca pe un schior rmautic. Oricum, singurul aspect în care râul se dovedeşte consecvent e acela (că se îndreaptă spre ocean. Că mori sau scapi e mai puţin important, dar în niiciun caz să nu crezi că râul e ceva impersonal şi nici să nu te îndoieşti de el.l. Te înţelege chiar mai bine decât tine. După ce-şi taie drum prin rocă de caklcar, unele din malurile lui sunt faleze de vreo doisprezece metri înălţime, undele sunt dealuri nisipoase pline de rădăcini, în vreme ce altele sunt păşuni pentru vaci, iarba şi mâlul ajungând până în apă. Tot acest proces a lăsat adânciiituri care s-au umplut cu bibani, baboi şi şerpi de apă. Când soarele răzbate părin perdeaua de ramuri, se văd pe maluri plaje cu nisip alb de mărimea

unui BBuick; hambare povârnite cu acoperiş de tablă, năpădite de viţă-de-vie; şi căsuuţe construite în copaci – iar în mijloc curge o peliculă arămie formată de preblingerea unei dâre de lichid dulce, care în cele mai multe locuri este şi răcoroos.

Partea a doua a râului se întinde de la Stokes Bridge până la Trader's Ferry – patruzeci şi două de mule. Aici albia se lărgeşte, dând ocazia vâslaşilor să-şi etaleze talentul, şi parcurge o porţiune cu plaje albe, arse de soare în cea mai mare parte. Deoarece apa erodează în mod constant malurile, arborii bătrâni aflaţi de-a lunjigul lor cad inevitabil în râu. La început se înclină uşor spre apă, parcă i i-ar face plecăciuni, apoi se încrucişează ca nişte săbii într-o procesiune i militară pentru ca, în cele din urmă, să se prăvălească în momentul cânqd apa care sapă în calcar le taie pe dedesubt rădăcinile. Râul poate avea întitre treizeci de centimetri şi trei metri, în unele locuri fiind chiar mai adânc. sub apă e un adevărat păienjeniş invizibil de i icngi sau cioturi mari, care trag bărcile şi pe cei care vor să navigheze pe iaii. În spatele crengilor, învăluite în umbră, se zăresc căprioare cu coada albă, urşi negri, porci sălbatici, prepeliţe, curcani şi tăuni nu lipsiţi de graţie, l ot aici oamenii au început să populeze malurile râului, să-şi ridice case pe piloni, să înoate în apele lui întunecate, să se răcorească în el, să se atârne de frânghiile suspendate în ramurile înalte ale copacilor de pe mal, să facă IIeoliene şi să-i murdărească apele cu cutii de bere, diverse obiecte care plutesc la suprafaţă şi costume de baie. De la bronz arămiu, culoarea râului a închis până la nuanţa ceaiului. Ba chiar a cafelei; depinde cât de tare hntea soarele. Negrul nu simbolizează neapărat răul. Sau maleficul. Fundul nisipos filtra totul la fiecare treizeci de metri. Ca orice alt lucru de pe râu, aparenţele pot fi înşelătoare.

Al treilea tronson porneşte de la Trader’s Ferry spre Autostrada de coastă 17 – o distanţă de cincizeci şi opt de kilometri. De la podul de cale ferată la autostrada 17, oceanul se află la numai douăzeci şi nouă de kilometri cum mergi pe râu în jos, ceea ce înseamnă că fluxul începe să-i influenţeze cursul. Apele lui se revarsă peste maluri la fiecare şase ore. Ca o toaletă la care U ngi apa, se goleşte rapid şi se umple încet. Malurile se lărgesc, ajungând la n lăţime de doi până la patru sute de metri de la unul la celălalt. Apele sunt pline de vidre, de castori, şerpi de apă şi aligatori. Unii ajung la o lungime de trei metri, doar capul având aproape un metru. Rampe pentru bărci, labere de pescuit şi docuri intrate demult în putrefacţie au luat locul plajelor ni nisip. Malurile ajung acum în râu, iar pinii şi palmierii pitici creează un zid aproape impenetrabil. Apropierea de mai seamănă cu încercarea de a mângâia un porc spinos – trebuie să ocoleşti cu grijă ţepii. Pas cu pas. I.ocălnicii au înfipt piloni în maluri, au turnat şi au consolidat ziduri de iiment, şi-au construit un refugiu şi stau pe terasă, sorbind pe îndelete whisky cu mentă şi ascultând apele care se rostogolesc chiar lângă ei. Jos pei Au, s-a deschis o zonă de agrement – bărci cu motor pentru amatorii de schi nautic, pescari, braconieri sau militanţi ai mişcărilor ecologice, jet-sehiuri zgomotoase. Undeva dedesubt, râul s-a metamorfozat o dată în plus. Aici e locul în care-şi ascunde secretele şi curge ca o licoare neagră.

Porţiunea finală a râului se desfăşoară de la podul de pe Autostrada 17, Ireec pe lângă oraşul St. Marys şi ajunge la Cumberland Sound, unde se varsă în Atlantic. Aici poate ajunge la o lăţime de o milă sau chiar mai mult şi la aproape doisprezece metri adâncime – suficient de adânc pentru submarinele din Golful King Apele sălcii devin brune şi foarte sărate, mişunând de delfini, rechini,

iomoni şi păstrăvi. Malurile cu mâl fin sunt pline de crabi, stridii şi pe-alocuri dale de piatră cubică englezească, folosită cândva ca balast. Aici cursul se iuţeşte, iar curenţii submarini – un fel de vârtejuri care se formează şut oglinda apei – pot trage raţele sub apă; râul coteşte şi se unduieşte, dar nu e lăsa păcălit de cursul lui sinuos – viteza lui te poate înşela.

Peisajul de-a lungul râului se schimbă la fiecare kilometru odată cu ritmul lui. Cu cadenţa lui. Nu te va lăsa niciodată să te grăbeşti. La început te frânează, îngăduindu-ţi să te târăşti cel mult. După ce te-a crescut, se deschide, lăsându-te să stai în picioare şi să umbli. Când te găseşte gata pregătit şi dornic, îţi oferă apele lui deschise şi te lasă să-ţi întinzi picioarele, în cele din urmă, dacă meriţi, îi pentru că ai trecut biruitor prin toate relele pe care ţi le-a aruncat înainte. Îşi deschide braţele, te strânge la piept şi te dezmiardă ca o mamă. O mami geloasă, totuşi. Dacă şovăi, dacă te îndoieşti de ea, dacă clipeşti şi-ţi întorci privirea de la ea, te va vărsa din gura ei, te va azvârli în mare şi acolo-ţi vei afla mormântul.

Odată ce apa întâlneşte oceanul, soarele o ridică până la nori apoi o varsă din nou peste continent în acest ciclu, anumite molecule de apă au parcurs drumul de la mlaştină la râu şi apoi la ocean de mii de ori.

*

Copacii doborâţi, trunchiurile şi digurile înălţate de castori mi-au îngreunat cumplit primele cinci ore de vâslit. Harnaşamentul mi-a tăiat pur şi simplu umerii pentru că am tras pe uscat cele două ambarcaţiuni cam tot atâta timp cât am vâslit. Abbie stătea înînsă în canoe şi râdea. Imediat după prânz a început ploaia, apoi a stat complet, iar soarele a reuşit să se strecoare printre nori. Aburul se

ridica deasupra apei care a început să curgă ceva mai repede pe măsură ce temperatura creştea spre treizeci de grade. Schimbarea de presiune producea fenomene ciudate în lumea animalelor – inclusiv la şerpi. Aceştia căutau zone mă; înalte, ceea ce însemna că ieşeau din găurile lor şi se puneau în mişcare.

Râul coti mult spre stânga, lăsând un banc de nisip, aşa că am profitat de poziţie şi de soare, am tras barca pe plajă şi am dus-o pe Abbie într-un loc unde să poată sta la soare şi să-şi poată uda degetele în apa râului. Se simţea destul de bine, aşa că se ridică după ce-am aşezat-o.

Unul din obiectele ingenioase aduse de la Gus era un mic dispozitiv numit Jetboil, creat de alpinişti de mare altitudine. Era o mică butelie de Uuz cu aprindere automată, de mărimea unei cutii de cafea, în care se puteau fierbe două ceşti de apă în mai puţin de nouăzeci de secunde. Am pornit-o, am început să curăţ un ou fiert tare, apoi am turnat ceaiul în vreme ce Abbie lingea ciocolată de pe un baton Snickers, aruncând restul peştişorilor care-i ciuguleau degetele de la picioare.

Privirile ei cercetau pe sub ascunzătoarea făcută de ramurile copacilor; pielea îi strălucea albă în lumina soarelui şi lăsa să se vadă venele albăstrui ieşite în relief. „Cred că-mi amintesc locul”.

Am aprobat din cap. „Perdeaua asta mai ţine câţiva kilometri apoi râul se lăţeşte, dă arborii la o parte şi lasă să pătrundă soarele, încălzind apa”.

Adulmecă aerul şi făcu semn cu batonul de Snickers mâncat pe jumătate. „Şi undeva pe-aici, este o păşune care se întinde de-a lungul apei. Parcă-mi amintesc vag de nişte vaci”.

„Aşa e”. Am înlăturat un rest de coajă de ou de pe picior. „Nu departe e o fermă de pui. O să vină miros de pui sau de vaci, depinde cum o să bată vântul. O să fie

când mai bine, când mai rău”.

Mestecă încet. „Peste cât timp o să te recăsătoreşti?”

Abbie se obişnuise cu gândul plecării de pe pământ mai repede decât mine. „Ce întrebare e asta?”

„Ei, hai, doar nu-i o noutate. Ai avut timp patru ani să te obişnuieşti cu ideea”.

„Asta nu înseamnă că am şi reuşit”.

„Aşadar?”

„Aşadar, ce?”

„Te-ai obişnuit?”

„Cu ce să mă obişnuiesc?”

„Cu ideea”.

„Sigur, scumpa mea. Grozav!”

„Vorbesc serios. Ai mai putea trăi cincizeci-şaizeci de ani”.

„Şi?”

„Ce-ai de gând să faci?”

„Pentru-nceput m-am gândit să beau şi să fumez ca să-mi treacă timpul mai uşor”.

Şi-a dat seama că nu ajungea nicăieri. S-a mai scurs un minut. „Ştii că ar trebui”. Era o afirmaţie, nu o întrebare.

I-am întins o cană. „Data viitoare poţi să-ţi faci ceaiul singură”.

Se ridică deasupra ceştii aburinde. „Eu vorbesc cât se poate de serios. Trebuie să discutăm. Ei bine” – clipi de câteva ori – „ai aici o listă cu cinci nume la care ar trebui să te gândeşti”.

„N-am de gând să discut cu tine pe tema asta”.

„Mary Provençal. E drăguţă, deşteaptă, va şti probabil cum să te ferească de belele. Dar va trebui să înveţi să prepari un Martini ca lumea”.

„Nu-mi vine să cred”.

„Karen Whistman”.

„E măritată”.

„Dar n-o să mai dureze mult. E înaltă, îi place să stea în aer liber, mai ştie câte ceva despre artă şi are mai mulţi bani ca Dumnezeu”.

„N-ai de gând să te opreşti?”

„Trei. Stacy Portis. Cam mărunţică, dar ştie să fie sufletul petrecerii şi, din câte am auzit, e grozavă la pat. Lucru care” – pufni în râs – „o să-i prindă bine dacă vrea să-mi ia locul”.

„Mă omori”.

„Patru. Un cocostârc, dar… o cheamă Grace Mekiver”.

„Ţi-ai pierdut minţile?”

Aruncă resturile batonului în râu. „S-ar putea, aşa cum le-am pierdut şi pe celelalte. Grace poate părea rece la început, dar după ce ajungi s-o cunoşti mai bine, ai să vezi că e sinceră, loială şi, graţie unui chirurg priceput, arată ca o zeiţă când se dezbracă”.

Am privit batonul care plutea ca un rest de fecale pe apă.

„Asta rezolvă multe”.

„Şi ultima: Jeanne Alexander”.

„Refuz să te mai ascult”.

„Probabil ea îmi seamănă cel mai mult, aşa că nu va trebui să te dezbări chiar de toate năravurile tale”.

„Care năravuri?”

„Păi, dacă tot ai adus vorba”.

„Tu ai adus-o, nu eu”.

„Îţi laşi lenjeria pe jos în baie. Laşi prea des colacul de la W.C. ridicat. Strângi tubul cu pastă de dinţi la mijloc. Nu-ţi faci patul niciodată.

beleşti munca în curte. Nu ţi-ai făcut curat în atelier de ani de zile”.

„Asta pentru că n-am mai călcat pe-acolo de aproape

trei ani”.

S-a oprit şi a înclinat capul, gest pe care se vedea că-l exersase. „Ajung deci la chestiune”.

„Vorbeşte taică-tu în tine”.

„Trebuie să te însori. Sigur că nu imediat. O să joci un an de zile rolul văd uvului îndurerat. Poate chiar un an şi jumătate. În plus, asta o să le arunce în competiţie”.

„Abigail”.

Nu m-a privit, dar îşi fixă ochii undeva spre copaci. „Aşa să faci. Nu Niiport ideea de-a te şti singur”. Îşi linse ciocolată de pe dinţii din faţă. „Mai mult chiar. Vreau să-mi promiţi că te apuci din nou de pictură…”

„Abbie”.

„Nu glumesc. Promite-mi”.

„Nu”.

„De ce?”

„Uite-aşa…”

Îmi bătu uşor cu degetele în piept. „Te ştiu eu. Nu poţi ţine totul în tine. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să-ţi dai drumul”.

„Parc-ai fi mama”.

„Nu încerca să schimbi subiectul”.

Am împachetat totul în canoe şi-apoi mi-am aşezat mâinile sub ea, ridicând-o. S-a prins cu braţele de gâtul meu. „Îmi promiţi?”

Am privit-o în ochi, cu degetele încrucişate. „Îţi promit”.

„Desfă degetele alea şi mai spune o dată”.

„Îţi promit… că-mi voi aminti mereu cum ai făcut scrum prima ta friptură”.

„Ai terminat?”

„Bine… Îţi promit că-mi voi dori mereu să fac genul de artă de care tu m-ai crezut totdeauna în stare”.

Dădu din cap a încuviinţare. „Mi se pare corect”.

Am înfăşurat hamurile în jurul meu şi-am început să trag ca un câine înhămat iarna la atelaj. Ea se întinse în barcă, privind lung spre mine. „Ştii bine că poţi. Ai asta în tine”.

„Ce pot? Ce am în mine?”

Îndreptă ameninţător acadeaua spre mine. „Nu mă lua iar cu tâmpeniile astea”.

N-a fost nevoie să mă întorc să-i văd degetul că un ştergător de parbriz tăind aerul. „Iubito…” M-am oprit, lăsând frânghiile să alunece jos. „Hai s-o spunem pe-a dreaptă. Mă pricep mai bine la pescuit decât la pictură. Până şi pe tatăl tău, care e total pe dinaţară, l-am ajutat să prindă peşte. Cât despre artă, cu excepţia unui portret, două – la care, recunosc, am o brumă de talent – tot ce-am făcut e banal. Uită-te la casa noastră! Din garaj până-n pod e tiesită cu prostii pe care nu le putem vinde”.

„Pentru mine nu eşti un ratat”.

„Mă tem că eşti singura care gândeşte aşa”.

Era efectul Actiqului. O făcea vorbăreaţă şi curajoasă. Nu că i-ar fi lipsit curajul.

„Pansamentule”.

Am tras aer adânc în piept. Îmi adoptase porecla. „Da”.

„Vino-ncoace”.

M-am desfăcut din legături şi m-am târât prin mâl înapoi, îngenunchind lângă copastie. Îşi sprijini capul de căuşul palmei. „Am văzut artă la Roma, la Londra, la New York… chiar şi-n Asia”. Îmi atinse nasul. „Nimeni nu m-a emoţionat aşa cum ai făcut tu”.

În ciuda speranţelor mele spulberate şi a dificultăţilor ei permanente, ea era singurul motiv pentru care nu arsesem tot ce pictasem şi mai păstram atelierul. Pentru că ea continuase să creadă chiar şi după ce eu încetasem demult să mai cred.

„Te iubesc, Abigail Coleman Michaels”.

„Bun. Mă bucur că am lămurit lucrurile. Şi-acum, *marş*! Mă coc aici înăuntru, fără nicio adiere de vânt”. M-am întors, mi-am pus curelele pe umeri şi-am început să trag. O dată tensiunea risipită, am auzit-o spunând: „Poate n-ar fi rău s-o ai în vedere şi pe Wendy Maxwell, familia ei are locul ăla…”

„Mai taci odată şi dormi!”

Se opri, apoi tonul i se schimbă. „Nici nu mă gândesc până nu mă duci la Cedar Point”. Parcă se simţea în glasul ei ecoul unei ultime dorinţe. M-am aplecat în hamuri, mi-am înfipt picioarele în nisip şi-am simţit frânghiile tăindu-mi umerii.

9

ŞOferul maşinii purta caschetă neagră şi mănuşi albe. Am ieşit cu o pereche de jeanşi decoloraţi – găuriţi în genunchiul drept – cu un tricou negru şi cu singura haină sport din dotare – care era albastră şi îi lipsea un nasture de pe mâneca dreaptă. „Crezi că o să observe?” am întrebat. Şoferul se uită la mânecă şi scutură din cap fără o vorbă. „Super”, am zis şi-am sărit pe bancheta din spate, „fiin’că nu-mi place să mă împopoţonez”.

Îmi răspunse în timp ce închidea portiera: „Mă îndoiesc că asta va fi o problemă”.

Maşina mă duse pe King Street, o luă spre South Battery şi opri în faţa unei case impunătoare cu trei etaje, înţesate de lume. Genul de clădire clasică, tipică pentru Charleston. Toate femeile purtau tocuri şi perle, iar bărbaţii purtau, toţi, aceeaşi marcă de pantofi de piele cu şireturi, aceeaşi nuanţă de kaki, acelaşi model de cămaşă cu nasturi şi cam acelaşi gen de cravate în dungi.

Am coborât din maşină şi era să-mi înghit limba. La

stânga mea, trotuarul pfirca întunecos, gol şi îmbietor. Am rămas cu ochii la terasa care susţinea iele patru coloane imense din faţa casei. Ea stătea lângă drapel, discutând cu cineva şi privindu-mă. Mi-am îndreptat sacoul şi şoferul îmi şopti în spate. „Nu vă faceţi griji, domnule. La majoritatea e doar o spoială. Dacă e adevărat ceea ce se spune că aţi făcut pentru domnişoara Coleman, totul o nfl fie perfect”.

„Şi dacă nu e adevărat?”

Îmi studie tăietura de pe degetul mijlociu al mâinii drepte şi vânătaia de Niib ochiul stâng. „Eu cred că este”.

„Mersi”.

Am urcat scările şi-am fost întâmpinat de mireasma unor parfumuri de la marile case de creaţie, combinate cu aftershave Bermuda. Nu mai văzusem în viaţa mea atâtea diamante. La urechi, la gât, pe degete. Dacă oamenii ăştia afişau doar o spoială, cheltuiseră destul de mult pe ea. Blănuri de nurcă, stofe de caşmir, păr de cămilă şi pânză englezească apretată creau cadrul în care râsetele înalte răsunau, acoperind la răstimpuri murmurul slab al conversaţiei.

Se strecură sprintenă prin imulţime. „Îţi mulţumesc că ai venit”.

„Îi cunoşti pe toţi oamenii ăştia?”

„Pe majoritatea”. Mă luă de braţ. „Vino. Vreau să te prezint”.

Am intrat pe uşa din faţă într-un foaier impozant unde cinci rânduri de ornamente împodobeau tavanele înalte de patru metri, iar candelabrul de cristal părea să cântărească o ttonă. Lângă un perete alb, un bărbat înalt cu livrea albă lua cu polonicul dintr-un castron de argint pentru punch şi umplea ceştile de porţelan cu o licoare ce mirosea a cidru de mere, scorţişoară, nucşoară şi citrice. Îmi întinse şi mie o ceaşcă: „Domnule?”

„Nu, mulţumesc”.

Abbie luă ceaşca din mâna lui şi spuse: „Mersi, George”. Mi-o întinse. „E wassail, o băutură tradiţională de Crăciun. Eu am făcut-o”.

Am luat o înghiţitură. „Interesant, dar… dar foarte bun”.

Puse ceaşca jos, se întoarse spre dreapta şi intră într-o încăpere unde se vedea lumina focului scânteind pe feţele îmbujorate şi pe mobilele de mahon. Un bărbat chipeş cu păr alb şi costum în dungi stătea în picioare, înconjurat de patruzeci-cincizeci de oameni. Unii se ameţeau cu brandy, alţii sorbeau elegant Chardonnay, dar toţi aveau în mână un pahar. Bărbatul era în centrul atenţiei şi al conversaţiei. Când mulţimea se dădu la o parte să-i facă loc ei, adică nouă, l-am recunoscut. La televizor părea mai masiv şi mai înalt.

Ea mă conduse înainte, punându-şi celălalt braţ pe după al lui. Privind acum în urmă, îmi dau seama că acela a fost momentul în care am intrat şi eu în război. Iar el a simţit. „Tată, ţi-l prezint pe Doss Michaels”.

Am întins mâna. „Domnule senator”.

Strângerea lui de mână a fost fermă, studiată şi rece, iar butonii de la manşete, ascuţiţi şi tăioşi. Mă măsurase din cap până-n picioare înainte ca mâinile noastre să se atingă. „Aşadar, ţie trebuie să-ţi mulţumesc că mi-ai salvat fiica”.

„Nu, domnule. Dacă mai avea câteva minute la dispoziţie, i-ar fi venit ţi singură de hac”. Zâmbi. „Frumos spus. Frumos spus”. Mulţimea râse, apoi redeveni tăcută. El li se adresă: „Dragii mei, daţi-mi voie să vi-l prezint pe Doss Michaels. Un om pe care tocmai l-am cunoscut şi căruia îi voi fi de-acum înainte veşnic recunoscător în urma evenimentelor de naptămâna trecută”. Toţi au aplaudat, făcându-mă să-mi doresc să dispar de-acolo cât mai urgent. Ea îşi petrecu din nou braţul stâng pe sub al meu,

împletindu-şi degetele cu ale mele şi se adresă tuturor femeilor nuc făcuseră cerc în jurul nostru – fluturând arătătorul drept prin aer ca un ştergător de parbriz. „Doamnelor, mai aşteptaţi puţin. Deocamdată e al meu, aşa că staţi la rând”.

Nu mai văzusem niciodată o persoană care să se manifeste atât de liber în societate şi să fie atât de stăpână pe sine. Ei bine, ea avea darul ăsta. M-a condus afară pe terasă şi în jurul altei mese unde o doamnă servea supă de bame. Undeva, în mijlocul curţii, doi bărbaţi frigeau stridii. Curtea din «palele casei era luminată puternic şi semăna cu o grădină englezească, totul era înconjurat cu un gard viu de vreo doi metri şi jumătate, tăiat perfect la nouăzeci de grade. Mi-a turnat un pahar de limonadă şi mi-a zis: „Uea asta, o să te-ajute să te mai destinzi”. Am sorbit o înghiţitură în timp ce că se ridică şi frecă între degete o plantă ce atârna deasupra noastră. Adulmecă parfumul şi-mi dădu şi mie să miros. Mi se părea că aduce cu mirosul trandafirilor.

„Arată cam ciudat pentru un trandafir”.

Ea râse. „Asta pentru că nici măcar nu e trandafir. E o muşcată cu miros de trandafir”.

„Te numeri printre cei care ştiu totul despre plante? Grădinărit şi de-alde astea?”

Arătă spre curtea din spate. „Vrei să-mi vezi grădina?”

„Dacă scăpăm de toată gloata asta, te-ajut şi s-o sapi”.

Am trecut prin labirintul care era de fapt grădina ei în vreme ce îmi spunea numele fiecărei plante şi-mi explica totul în detaliu. „Ăsta e pittosporum… e Irandafirul meu de grădină… sunt douăzeci şi şapte de soiuri diferite… astea sunt citricele mele. Sunt optsprezece pomi diferiţi, de la mandarinul Dancy la mandarinul pitic şi grape-fruitul

Duncan”. Ne-am întors pe după un colţ. „Asta e un pomişor loquat”.

„Un lo… şi mai cum?”

Am simţit că hohotele ei de râs mă topesc. „Loquat”.

Era un fruct mic şi ciudat – rotund şi poate de mărimea unei jumătăţi de ou. Am rupt unul de pe o crenguţă şi l-am mirosit. „Îmi aminteşte de chestiile alea mici cu care aruncam în maşini când eram copil”.

„Eşti sigur că nu erau kumquat?”

„Ăăă, da… un fel de kum-nu-ştiu-cum”.

Luă în mână fructul. „Le mai spune prune japoneze. Nu găseşti la magazin aşa ceva fiindcă nu rezistă pe rafturi, dar sunt foarte dulci. Ai gustat una chiar când ai venit”.

„Când?”

„Când ai băut wassail. Conţine şi lichior de loquat”.

„Şi de unde l-ai cumpărat?”

„Nu se cumpără de nicăieri. Ţi-l faci singur”.

Bănuielile mele se adânceau. „Nu-mi spune că faci parte din categoria aia?”

„Nu ştiu”, îmi spuse zâmbind. „La ce categorie te referi?”

„Martha Stewart şi Julia Child, gospodinele perfecte. Probabil dormi două ore pe noapte şi-ţi faci cu mâna ta hârtia de ambalat cadourile de Crăciun”.

Se întoarse, zâmbind superior. „Şi ce vezi rău în asta?”

M-am uitat înapoi spre casă şi spre mulţimea care creştea văzând cu ochii. „Eşti foarte pricepută”.

Rupse un trandafir roşu închis dintr-o tufă şi mi-l strecură în buzunarul sacoului cu floarea în afară. „Am o practică îndelungată”. Salută cu mâna o doamnă în vârstă, elegantă, care trecea prin curte. „Cu astea m-am născut. Apoi au devenit deprinderi”. Îmi netezi gulerul jachetei şi

se apropie, intrând în spaţiul meu personal. „Apropo… mă cheamă Abbie. Dar” – arătă cu mâna spre mulţime – „toţi cei de-aici îmi spun Abbie Eliot”.

Am mai sorbit din pahar şi-am înghiţit, lăsând limonada să-mi încălzească gâtlejul. „Am stat o bună bucată de vreme la bibliotecă săptămâna asta. Eşti…” Numele ei era prezent în mai toate revistele şi ziarele cunoscute.

„Să nu crezi chiar tot ce se scrie”.

„Şi ce-ar trebui să cred?”

Zâmbi, mă luă de mână şi mă duse înapoi prin curtea cu iarbă. „Asta va trebui să mă întrebi pe mine”.

Am urmat-o. Cu o mână o ţineam pe ea, iar cu cealaltă, paharul cu suc de lămâie. „S-a făcut”.

Mi-am petrecut seara plimbându-mă prin locurile în care mă conducea ca, obişnuindu-mă tot mai mult cu parfumul şi cu atingerea ei uşoară. Nu ijitiu dacă de vină era parfumul sau gustul limonadei, dar mă simţeam din ce în ce mai ameţit.

După ce m-a prezentat la vreo douăzeci şi cinci de persoane, ale căror nume n-am reuşit şi nici nu m-am străduit să le reţin, m-a dus spre cealaltă parte a curţii, cu şi mai multă verdeaţă, unde se instalaseră corturi şi toată lumea ciugulea din apetitive. Arătă spre bufet. „N-ai poftă de-o gustare?”

Am ridicat paharul pe jumătate gol. „Ba da, simt că mi s-au umflat buzele. Am nevoie de ceva care să absoarbă limonada”.

Am umplut doar o farfurie şi ne-am aşezat singuri pe o bancă, într-un colţ mai întunecos al curţii, departe de petrecerea propriu-zisă. N-am văzut niciun fel de tacâmuri şi-am întrebat-o: „Cu ce mâncăm?”

Prinse un copan de pui şi muşcă din el, vorbind cu gura plină. „Cu mâna”.

Am luat şi eu un picior de pui şi sosul mi se prelinse pe degete. „La ce bun loatediamantele şi feţele de masă albe dacă toată savoarea Charlestonului ţi ne scurge printre degete?”

„Bun-venit în Charleston”.

„Apropo” – am continuat să mestec, cu gura plină şi murdară de sos – „îţi rămân dator pentru comision”.

Mai luă o îmbucătură. „Hm?”

„A venit o doamnă săptămâna asta şi a cumpărat-o pe Miss Rachel. M-a întrebat dacă accept o mie şapte sute”.

„Şi ce i-ai spus?”

„Am întrebat-o dacă vrea să-i împachetez tabloul în hârtie de cadouri”.

Începu să râdă. „Să înţeleg că ţi-ai plătit chiria luna asta?” Am încuviinţat din cap, cu faţa mânjită de sos maroniu. „Perfect. Mă bucur că te pot găsi oricând şi nu mai trebuie să mă port prosteşte şi să spionez pe lângă facultatea de arte plastice”.

„Aşa m-ai găsit prima dată?”

Salută cu mâna pe cineva din curte, apoi privi lung peste mulţimea de invitaţi. „Oamenii îţi spun aproape orice dacă ştii cum să-i descoşi”.

„Aş zice că, în cazul tău, n-a contat cum i-ai descusut ci simplul fapt că (c-ai obosit să-i întrebi ceva”.

M-a privit şi vocea parcă i s-a îndulcit. „Doss Michaels, mi se pare mie sau îmi faci curte?”

„De ce, e o infracţiune?”

Ridică din umeri. „Nu ştiu. În orice caz, e plăcut”.

„Am crezut că gestul meu ţi s-a părut pregătit dinainte, că te-am luat prea repede”.

Îmi luă paharul din mână şi-l aşeză pe iarbă, mai departe de mine. „Gata, s-a terminat. Nu mai primeşti llimonadă”.

Îmi simţeam limba îngroşată şi colţurile gurii

lipicioase. „Bună idee”. O poartă de fier marca unul din colţurile curţii şi mi s-a părut că-mi înlesneşte ieşirea. „N-ai chef de-o plimbaire?”

„Te-ai culturalizat destul p ziua de azi?”

„Nu mă dau în vânt după petreceri. Niciodată n-am ştiut cum să mă port”.

Îşi trecu braţul pe sub al meu şi mă conduse spre poartă. „Eşti în stare să păstrezi un secret?”

„Probabil că nu”.

„Vezi, de-aia s-a inventat limonada”.

Am trecut de South Battery, prin White Point Gardens apoi spre colină înaltă de unde se vedea locul unde se despărţeau râurile Cooper şi Ashley. Numite după Lordul Anthony Ashley Cooper, râurile gemene serveau cândva la transportul bumbacului în Confederaţia Sudică. Proprietarii de plantaţii îşi transportau aurul alb pe barje şi se opreau apoi în Colonial Lake – la câteva străzi distanţă, în aşteptarea unui cumpărător care să le ducă marfa peste mări şi ţări. Iată de ce mulţi aveau sentimentul că oceanul Atlantic începe chiar din pragul casei lor.

Briza era răcoroasă aşa că mi-am scos jacheta şi i-am pus-o pe umeri. Un iaht puternic luminat îşi croi drum spre ţărm, întorcându-se în port.

Am arătat cu mâna dârele lăsate de vas şi am spus o banalitate. „Câtă istorie au trăit aceste ape”.

Se gândi o clipă la cuvintele lui. „Vorbeşte-mi despre tine”.

Tonul ei mi-a atras atenţia. Femeia jucăuşă de la petrecere fusese înlocuită de fata curioasă, adevărată, serioasă. Mi-am legănat picioarele care atârnau peste zidul de ciment. „Vrei să vorbim despre lucruri serioase?” Ridică din umeri. „Am crescut pe… malul unui râu aflat la sud de oraş. Într-o mână ţineam vâsla, iar în cealaltă, creionul sau pensulă”. Mi-am rotit mâna ca o baghetă peste priveliştea

din jur. „E frumos, nimic de zis, dar pentru mine Charlestonul nu se compară cu St. Marys. Râul e… mă rog…” M-am simţit prost şi-am bătut în retragere.

„Cum ai ajuns aici?”

„Cu o bursă de studii la arte”.

„Şi cum merge?”

„Nu sunt sigur. Nu ştiu dacă îmi perfecţionez artă sau dacă uit şi ce-am ţtmt până acum”. Ea ridică o sprânceană. „Credeam că lucrurile sunt simple. I nptul că sunt aici, că am alţi profesori, alte motivaţii, în fine, lucrurile s-au» omplicat. E derutant. Nu sunt sigur că mă uit la o pânză aşa cum făceam înainte”.

„Dar lucrările tale se vând”.

„Hai să fim cinstiţi. Am vândut o bucată. Datorită ţie. Dar, de fapt, lucrul cel mai important este că nu fac artă doar ca să vând”.

Ea mă privi fix. „Şi, totuşi, vinzi”.

„Normal, şi sper să se vândă ca pâinea caldă, dar eu nu la asta mă gândesc i rând creez ceva”.

„Vasăzică, eşti un idealist”. Ea se apleca tot mai mult peste zidul de ciment cu vreme ce eu mă aşezam tot mai departe, bălăngănindu-mi picioarele. Ajunsese doar la câţiva centimetri de mine. Luminile din port îi luminau partea dreaptă a feţei, scoţându-i în relief liniile obrazului şi firişoarele Neurte de păr de deasupra urechii. Îi urmăream cu privirea conturul urechii, părul mătăsos, apoi am alunecat pe marginea feţei, trecând repede de la genele umbroase la scobitura obrazului. Razele lunii se reflectau în cutele apei în care se topea pe nesimţite conturul feţei ei. Fort Sumter îşi scânteia luminile între marginea buzelor şi conturul nasului ei.

„Aveam paisprezece ani când maşina mamei a ieşit de pe şosea şi a izbit un parapet de beton. Se întorcea de la magazin şi avea cauciucurile foarte uzate, iar afară

ploua uşor. Cei de la ambulanţă au găsit pe scaunul din faţă vopsele şi pânză. După înmormântare, m-am dus acasă, mi-am înşirat toate aparatele de respirat pe gard şi le-am ciuruit cu o puşcă furată. Apoi, la adăpostul râului, am dispărut. Aveam o grămadă de întrebări la care nu găsisem răspuns şi eram sătul să trăiesc într-o pungă de plastic. O vară întreagă am vâslit de la mlaştină până la ocean. Fără niciun medicament. Dacă nu puteam să respir, pur şi simplu nu respirăm. Furăm cât să am ce mânca şi am învăţat cum să mă feresc de oamenii care-mi puneau prea multe întrebări. Uneori, dimineaţa devreme, sau noaptea târziu, când ieşeau ţânţarii şi se ridica ceaţa de pe râu, mă aşezam pe burtă, cu nasul la câţiva centimetri de apă şi priveam cu ochii pe jumătate închişi, încercând să zăresc fie şi-o frântură din Dumnezeul despre care-mi vorbea mama”.

Îl întrerupse cu un surâs.”, şi dacă L-ai fi găsit?”

„L-aş fi prins de gât şi L-aiş fi strâns până mi-ar fi răspuns”.

„Şi ţi-a răspuns?”

„Mi-o fi răspuns, numai că eu nu L-am auzit. Sigur că e şi greu să auzi ceva când suferi”. Am ridicait din umeri. „Am împlinit cincisprezece ani, am înotat şi-am ieşit din nouă la suprafaţă, apoi i-am convins pe câţiva oameni din parcul de rulote să-mi semneze teancul de hârţoage de care aveam nevoie ca să termin şteoala. Mama şi-ar fi dorit asta cu siguranţă, Cel puţin încercam să mă conving cu asta. În plus, cei de la şcoală nu-mi puteau contesta talentul cu care mânuiam penelul. Pe ei i-am auzit prima dată folosind termenul de *realist*. Nici nu prea ştiam ce înseamnă. Eu le spuneam doar atât: «Sigur că «e real. Eu l-am pictat.»”.

„Tehnica era bună, dar lucrările mele nu transmiteau niciun fel de emoţie. Erau goale. Până şi eu am observat

asta. Vara aceea petrecută pe râu mă schimbase. Învăţasem cum să-mi ţin respiraţia. Să trăiesc pe jumătate viu pentru că ţineam durerea la di; stanţă”.

„Ce fel de durere?”

„Durerea pentru prezent. Dincolo de tuse, de scuipat şi de convulsii, între momentele când câmpul vizual se îngusta şi tunelul se închidea, mă agăţam de speranţa că fusesem făcut ca să respir. Că plămânii mei serveau unui scop, în niciun caz acela de-a: mă sufocă. Tot ce le trebuia era un motiv.

„Mama mă ajutase să văd frumuseţea acolo unde nu credeam că există. Mă ducea pe furiş la râu şi ima lăsa în bătaia razelor de soarele care se strecurau printre crengile unei sălcii plângătoare. Apoi, mă aşeza în faţa unei pânze, îmi lua mâinile într-ale ei, îmi spunea să închid ochii şi să trec cu vârful degetelor peste ţesătura pânzei. «Doss,» îmi spunea ea, «pe Dumnezeu îl găseşti în lucruriile de amănunt.» Eu îi răspundeam: «Mamă, se poate, dar» – îi atingeam tâmpla sau îi arătam vânătăile de pe gât – «în altă parte nu e de găsit.»”.

„Mi-ar fi plăcut s-o cunosc…”

„Te pot duce la mormântul ei”.

„Îmi pare rău”.

„Şi mie”. Se mai scurse un minut.

„Şi tatăl tău?”

Am ridicat din umeri. „Umbla vorba prin parcul de rulote că mama ar fi li mi o femeie «uşoară», aşa că nu ştiu dacă tipul cu care locuiam era tatăl inimi. Nu l-am văzut de dinainte de înmormântare”.

MA privi lung, lăsând că zgomotul creat de siajul iahtului să urce sprei Au îjfi-apoi să se piardă peste stânci. „Deci când pictezi, te gândeşti la mama ia „1

Având, pe de-o parte, puterea tatălui său şi, pe de alta, propriul ei succes, ina normal ca toată lumea să vrea

ceva de la Abbie. Era, deci, mereu în mm (IA. Nu era rea, nici nesinceră, ci doar prudentă. Nu trebuia să fii vreun icniu ca să-ţi dai seama că întrebarea ei ascundea mai multe.

Ani clătinat din cap. „Eu am crescut în… În bucăţi. Mama a văzut asta şi în mă ferit. Vopselele şi pânza au fost darul ei pentru mine. Iar uneori, chiar dacă erau doar clipe sporadice, ele m-au ajutat să mă recompun. Nu ştiu cum să explic, dar exact aşa s-a întâmplat”.

„Şi furia ta de unde vine?” Altă întrebare.

„Furia?”

„Te-am privit luptându-te cu un bărbat de două ori cât tine”.

Am aprobat. „Da, e adevărat, uneori simt că mă cuprinde furia. Alteori ÎiinA sunt momente când pierd noţiunea timpului, când mă uit la pânză şi ea în mine”.

Tonul mi s-a îmblânzit. „E ca un preaplin. N-am cum să *nu* fac asta”. M-am lovit uşor cu degetele în cap. „Când Dumnezeu mi-a făcut legăturile între creier şi gură, cred că mi-a trecut prin cap o sârmă. Ce-ar trebui să se transmită prin limbaj, la mine se transmite prin degete. Gândesc şi degetele mele se mişcă. Aşa încep să pictez”. Mi-am privit lung mâinile, încercând NA fac haz de mine. „Dacă vrei să ştii ce gândesc, vorbeşte cu mâinile mele”. Ha privi în altă parte. „Am venit aici, la şcoala de arte plastice, crezând că e ştiu mai multe decât mine. Că mă pot învăţa mai multe decât o biată femeie de pe râu, care mânca bătaie acasă”. Am clătinat din cap. „Ei pictează în funcţie de cifre”. Ea nu zicea nimic. „Numai că sunt un tip realist şi vreau să-mi termin şcoala, aşa că tac chitic”.

I-am pus mâna pe umăr, apoi mi-am dat seama şi-am tras-o înapoi. „M-am bucurat că i-am vândut femeii aceleia tabloul. Faptul c-o să-l pună undeva la vedere îmi împlineşte nevoia”. Am desprins o pietricică din zid fl-am

încercat s-o arunc departe, peste apă.

„Şi care e nevoia?”

Am ridicat din umeri. „Trage aer adânc în piept”.

Se încruntă.

„Haide. Trage aer atât cât te lasă plămânii”.

Inspiră profund.

„Acum ţine-ţi respiraţia”.

Trecură treizeci de secunde.

„Mai ţine”.

Faţa începu să i se înroşească. După un minut expiră şi-apoi îşi umplu din nou plămânii cu aer.

Am încuviinţat cu capul. „Asta-i nevoia”.

10

1 IUNIE, SEARA

Ne-am oprit pe plajă odată cu lăsarea întunericului. Am verificat GPS-ul.

Ecranul cu „distanţa parcursă” indica 15, 5 kilometri. Nu era grozav. Trebuia să refac în minte traseul. Puteam să mai fac încă jumătate din distanţă la fel de repede cu o singură canoe. Problema era că aveam nevoie i de cealaltă barcă pentru a ajunge la ocean. Trebuia ca, pe viitor, să merg ţi s-a vâslesc mai repede, ceea ce n-avea să fie tocmai uşor având în vedere efl-mi pierdusem obişnuinţa de a vâsli şi nu eram în cea mai bună formă.

Am întins pe plajă un pat pentru Abbie, am instalat-o şi am plecat să caut lemne. Am făcut un foc mic ca să ne încălzim şi să ţinem la distanţă ţânţarii. Noaptea pe râu poate fi înşelătoare. Ziua e cald ca-n Africa, iar noaptea ei Acoare ca la munte sub ramurile copacilor.

Călătoria în canoe o doborâse. Cu totul. Închise ochii şi stătea culcată, complet nemişcată. Pe la nouă îmi spuse: „Trebuie să mănânci ceva”. Avea gura uscată, cu un miros

ciudat, metalic.

Nici măcar nu-mi trecuse prin minte. „Nu mi-e chiar atât de foame”. l-am dus o cană la gură şi-a băut.

„Ai mers zece mile pe râu, trăgând după ţine două bărci şi pe mine”. M-am aşezat călare pe un buştean, am desfăcut o cutie cu piersici şi-am început să mănânc încet. „Asta n-o să-ţi ţină de foame”.

Am terminat piersicile, am deschis cortul şi-am mutat-o de pe plajă. Am aşezat-o înăuntru, apoi am pus apă la fiert în Jetboil. Până să se mai răcească apa, am tras fermoarul la cort şi i-am scos uşurel hainele. Am auzit-o şoptind: „Văd că eşti foarte priceput”.

„Am o practică îndelungată”. Plasturele cu fentanyl trebuia schimbat aşa că l-am dat jos pe cel vechi, i-am tamponat pielea, am şters-o şi i-am aplicai unul nou. I-am curăţat uşor braţele şi picioarele, am şters-o cu prosopul, i-am dat un tricou şi-am tras fermoarul sacului subţire de dormit. În ultimele câteva luni, nu mai voia să doarmă cu nimic care să o apese pe piele – zicea că are senzaţia că o taie. I-am legat uşor baticul în jurul capului şi-am arătat cu mâna. „Sunt aici, afară”. Îmi strânse mâna şi se-ntoarse pe-o parte.

Am mai zgândărit jarul, anu tras un ciot uscat de după un pâlc de palmieri pitici, l-am pus pe foc şi m-ami aşezat pe buştean, alungând cu mâna ţânţarii şi numărând puţinele stele care se vedeau prin perdeaua de ramuri. După vreo oră am auzit un vreasc pocnind. Stând atâta vreme prin păduri, puteam deosebi sunetul făcut de o rămurică ruptă de o veveriţă şi un lemn gros călcat de un animal mai mare. Era de aşteptat să întâlneşti în pădurile acelea porci sălbatici, căprioare, armadili, ratoni, câini sălbatici, ba chiar şi câte-un urs, aşa că mi-am pus puşca pe umăr şi am cercetat tufişurile cu lanterna. Nevăzând nimic deosebit, niciio pereche de ochi care să-i fixeze pe ai

mei, am scos încărcătorul, l-am umplut cu alice mici de 8 – gândindu-mă că şi zgomotul puştii poate scoate la lumină vreo jivină în căutare de pradă, încărcasem deja primele alicele mici, apoi pe cele mari. Raţionamentul meu era: împiedică, opreşte şi ucide. Alicele mici puteau lichida cam tot ce mişca în pădurea aceea, dacă animalul venea suficient de aproape, iar cele mari făceau aceeaşi treabă. Gloanţele cilindrice erau rezerva de siguranţă pentru simplul fapt că penetrau orice – ca o locomotivă. Nu se auzi nicio mişcare aşa că am tras iar piedica şi-am pus puşca lângă mine.

Am crescut în preajma pădurii şi eram obişnuit cu locurile, cu mirosurile şi sunetele ei. Mai ales cu sunetele, nasul nefiindu-mi de prea mare folos. Noaptea poate părea mai linişte, dar rareori e o tăcere deplină. Păsări, greieri, broaşte, aligatori, câini, pe toate le auzi. Şi, nu de puţine ori, unele le servesc ca hrană altora. Se aud ici-colo mici zgomote care creează un fel de reacţie animală în lanţ. Dacă se aude un ciripit sau un orăcăit, celelalte animale îl preiau ca un ecou. E adevărată şi reciprocă. Dacă e tăcere într-o parte, toată suflarea e cufundată în linişte până când pricepe de ce. Stăteam culcat pe spate pe buştean şi-am observat tăcerea de mormânt ce învăluise pădurea.

Mi-au venit în minte filme vechi. Mai ales scenele în care câte-un personaj pe nume Festus, Stumpy sau Lefty se scarpină în cap şi zice: „Nu-i văd, dar simt că suntem urmăriţi”. De obicei, avea dreptate pentru că uvnn următoare ne înfăţişa indieni cu faţa pictată în culorile războiului.

Nici eu nu puteam explica, dar aveam acelaşi sentiment. Am refăcut wevenţa în minte: am auzit o creangă pârâind. După sunet, n-aş fi zis că e un animal mare. Mai mult ca sigur o veveriţă sau un raton. Apoi, sunetul mi s-a părut înăbuşit. Căprioarele şi mistreţii au

pasul greu, deci ieşeau din calcul. În schimb, omul şi ursul puteau călca uşor. La drept vorbind, nil de urşi îmi făceam eu griji. Urşii negri sunt mai degrabă curioşi decât periculoşi. Cealaltă posibilitate îmi dădea mie fiori în ceafă.

Am desfăcut fermoarul cortului, am ridicat-o pe Abbie – care era încă în sacul de dormit – şi i-am pus degetul pe buze, apăsând. „Şşş" îşi petrecu braţele în jurul gâtului meu. Mi-am strecurat braţul prin mânerul servietei Pelican şi prin cureaua puştii şi-am ieşit pe mal, departe de lumină pe care o i Aspândea focul. Am traversat râul – cu apă până la glezne – şi-am ieşit pe o plajă cu nisip, pe malul dinspre Florida. Abbie şopti: „Ce s-a întâmplat?"

Am cercetat râul din priviri, cu urechile ciulite. „Nu sunt sigur".

Am aşezat-o pe mal, sub un pâlc de copaci. Trecură douăzeci de minute. M-am pomenit că fac în minte traseul pentru mâine, gândindu-mă unde-am putea mânca şi de unde ne-am putea aproviziona cu apă. Unde-am putea întâlni cunoscuţi şi unde ne-am putea ascunde. Deşi apa de-aici era mai curată decât în multe alte râuri şi, la nevoie, puteai să bei, am evitat din cauza deşeurilor. Prea multe pesticide care nu se vedeau şi prea mult bălegar pe care n-aveam de gând să-l gust. Dacă ştiai să cauţi, erau o mulţime de fântâni arteziene cu pompe manuale pe malul râului.

Mai lipsea puţin să mă întorc cu Abbie la cort când primul bărbat îşi făcu apariţia în râu. Era înalt, slab, desculţ şi purta jeanşi tăiaţi şi-un tricou fără mâneci. Ieşise de după nişte copaci, intrase cu picioarele în apă şi mersese încet spre cele două bărci. Ridică picioarele încet şi-apoi le băga iar în apă fără să scoată un sunet. Exact aşa umblă şi căprioarele când nu vor să fie observate. Un al doilea bărbat apăru din spatele lui şi merse direct la cort,

urmat îndeaproape de cel de-al treilea. Primul căută printre cele două bărci în vreme ce ceilalţi doi luară cortul la purecat. Auzeam doar frânturi de cuvinte. Şoaptele lor aveau ceva aspru în ele.

Cei doi de la cort sfâşiară cu îndârjire tot ce le căzu în mână apoi aruncară restul – cortul, sacul meu de dormit, hainele noastre şi toate proviziile – în loc. Cortul ignifugat înăbuşi focul, umplând locul de fum, iscând mai multă îmbrânceală şi făcându-i pe cei trei să tuşească. În cele din urmă, căldura învinse. Flăcările se înteţiră şi se înălţară, ajungându-le până la piept şi luminând tot malul râului.

Când fumul s-a risipit, bărbatul tăcut care scotocise prin canoe împachetase deja tot ce-aveam într-una din bărci şi începuse s-o împingă în râu. Cam după vreo sută de metri şi mai bine, a tras-o la mai şi-a ascuns-o sub copaci. Vreme de câteva minute l-am auzit trăgând barca prin pădure. Focul se înteţise straşnic, scăldând malul în lumină şi căldură. Cei doi care mai rămăseseră pe mai erau din ce în ce mai furioşi. Chipurile lor căpătaseră o nuanţă aurie. Văzusem destul cât să-mi devină antipatici, dar nu destul cât să-i scot din linia de bătaie.

Ne-am retras iar tiptil sub copaci. I-am pus lui Abbie degetul la gură şi m-am întins lângă ea, privind printre firele de iarbă la tabăra noastră. Vizibil înfuriaţi, cei doi aruncară tot ce nu le mai trebuia în vâlvătaia ce se transformaseră într-un adevărat foc de tabără. Flăcările depăşiseră cinci metri, înghiţind şi ce mai rămăsese din crengi. Luară pe umăr tot ce mai rămăsese şi porniră cu bagajele pe urmele tovarăşului lor singuratic care ne furase o canoe. Ne mai rămânea una şi cam atât.

Am dus mâna la puşcă. Abbie îmi atinse mâna şi-mi spuse: „Tot ce e acolo poate fi înlocuit. Totul, în afară de tine”.

11

Petrecerea părinţilor ei era în toi când Abbie sări de pe zidul de ciment, îşi încolăci braţul pe după al meu şi zise: „Cât de multe ştiidespre (liarleston?

Ştiu cum să ajung la serviciu, la şcoală şi în câteva locuri unde trage din i fiind în când peştele”.

Îşi ridică amândouă sprâncenele şi scuturăr din cap. „Asta nu ajunge. Nu H) unge deloc”.

Drumurile din Charleston sunt foarte late – aşa au fost proiectate din IK60 ca să se evite aglomeraţia tipică străduţelor înguste din Londra. Aşa că ne-am plimbat spre East Bay, pe lângă Rainbow Row, am luat-o la stânga pe lilliott spre Biserică şi apoi în jos pe Cabbage Row. Arătă cu mâna pe stradă în sus şi în jos. „Ai văzut vreodată opereta *Porgy şi Besst*” Am clătinat din cap. „Ei bine, când ai s-o vezi, să ştii că *asta* e Catfish Rowz

Am traversat stradă la Duck Street Theater. „Aici am învăţat cum să «Iau în faţa unei mulţimi de străini”. Zâmbi. „Şi mi-a plăcut”. Mă conduse în jos spre alte câteva uşi către Casa Piraţilor ridicată din granitul adus din carierele din Bermuda. „Umblă zvonul”, zise ea, „că există dedesubt luneluri secrete care merg până la debarcader”.

„Şi crezi în zvonurile astea?”

Dădu din cap aprobator.

„Cum aşa?”

Privi spre stânga, apoi spre dreapta şi se apropie şi mai mult. „Păi, am lost în tunelurile astea”.

Ne-am întors şi apoi ne-am îndreptat spre Chalmers – cea mai veche Nlradă cu piatră cubică rămasă în Charleston. Corăbiile englezeşti din Compania de Comerţ a Indiilor Orientale foloseau piatra cubică pe post de balast în călătoriile lor transatlantice. Acostau aici şi îşi umpleau magaziile cu bumbac, orez şi cherestea, lăsându-ne în

schimb piatra lor. Colonistii, oameni cumpătaţi, le-au folosit la pavarea străzilor, astupând crăpăturile cu pulbere din cochilii de scoici care, având un conţinut bogat de calcar, forma un filtru împotriva scurgerilor. Întorcându-ne la stânga, spre Meeting, am trecut pe sub The Four Corners of the Law (Cele Patru colţuri ale Legii) numită aşa după cele patru clădiri care se află la fiecare colţ: tribunalul federal şi poşta, tribunalul districtual, Primăria şi Biserica Episcopală S! Mihail. După o nouă cotitură la dreapta pe Broad, făcu la stânga pe Kingâncheind plimbarea noastră prin şi în jurul bibliotecii arhitecturale care este Charlestonul însuşi. Abbie îmi explică: „Charlestonul deţine cel mai mare număr de case originale din secolele optsprezece şi nouăsprezece din ţară. În procesul renaşterii de după uraganul Hugo, s-a răspândit un fel de febră, Toată lumea voia o felie, făcând ca preţul caselor să urce ameţitor la aproape o mie de dolari pentru o suprafaţă de un metru pătrat. Rareori pune cineva o pancartă cu «De vânzare» în faţa casei. Pur şi simplu, nu este nevoie. Proprietarul îi spune unui prieten sau unui agent imobiliar că se gândeşte să vândă şi până nici nu s-a încheiat ziua primeşte opt sau zece telefoane. Războaiele licitaţiilor nu sunt ceva neobişnuit. Majoritatea caselor din zonfl sunt ceea ce în limbajul lor se cheamă casă de Charleston. O cameră mare cu latura îngustă la stradă. Terasele – sau *piazzas* – merg adesea pe toată lungimea casei şi sunt orientate spre sud sau sud-vest ca să prindă briză. Colonistii au învăţat demult că e mai bine să se pregătească pentru verile lungi şi fierbinţi decât pentru iernile scurte”. Abbie a dovedit în cinci minute că ştie mai multe despre Charleston decât ştiam eu de când eram acolo. Intră repede pe o străduţă ca să-mi arate o alee pentru maşini pavată cu oase de hering. Pe o alta, era o lucrare de fier semnată de Philip Simmons, sau o grădină

unde creştea o plantă unică. „Se crede că glicina asta are o sută cincizeci de ani”. Studiasem arta aproape toată viaţa, dar Abbie aven un ochi tot atât de dezvoltat, dacă nu chiar mai dezvoltat decât al meu. Vedea frumuseţea din orice detaliu, oricât de neînsemnat. La o altă poartă, se rezemă şi-mi arătă ceva în sus. „Se numeşte «Sărută-mă la poartă» sau «Răsuflarea primăverii»”. Îşi trecu degetele prin ea. „Poate creşte până la doi metri, doi metri şi jumătate, iar florile atârnă în jos, dar e cunoscută în special pentru parfumul ei”.

Eram absolut uluit. „Cum de ştii atâtea?”

„Sunt fată de Charleston get-beget”. Zâmbi. „E ceva ce face parte din ducuţia noastră”.

Ura trecut de miezul nopţii, făcusem deja ocolul complet şi ne mai iloiiparteau doar câteva străzi de casa ei. Mă privi. „Eşti obosit?”

Am clătinat din cap. „Nu, cred că plimbarea asta mi-a priit. Habar n-am iv puneţi în limonada aia, dar ar trebui să ne atenţionaţi”.

Kfisc, mă prinse de mână şi am alergat uşor de-a lungul câtorva străzi înapoi la apă. Trăgându-mă după ea, îmi zise: „Se închide numai la ora unu, aşa că poate ajungem la timp”.

MCC anume se închide la unu?”

Străzile erau pustii, luminate la răstimpuri de farurile unei maşini sau de felinarele cu gaz lampant. Două pisici se luptau pentru un container de gunoi şi undeva, în depărtare, se auzea lătratul subţire al unui câine, irtruia îi răspundea un altul, grav. Am fugit înapoi la Rainbow Row şi am liaversat la un magazin de băuturi. Împinse uşa şi intră într-o încăpere unde am întâlnit un domn mai în vârstă, de culoare, îmbrăcat cu un sacou iou-aprins. Stătea după o tejghea şi îşi întinse un picior până dincolo de marginea tejghelei, bătând uşor pe ritmul de jazz ce se

auzea de la radioul uriaş de deasupra lui. Avea un ochi tulbure, dar barba şi mustaţa erau tunse îngrijit, iar cămaşa roz era călcată şi apretată. Abbie înaintă spre tejghea, iar el sări în picioare, radios. „Se pare că e mare petrecere la voi dacă te-au Irimis după cumpărături la ora asta”.

Ea mă trase de mână „Domnule Jake, el e prietenul meu, Doss Michaels”.

Mă privi cu singurul lui ochi bun, măsurându-mă din cap până-n picioare. Abbie se întoarse spre mine. „Domnul Jake lucra pe vremuri la teatru. El m-a învăţat să dansez”.

Jake râse uşor fără să-şi ia privirile de la mine. Preţ de un minut nu zise nimic, apoi îmi întinse mâna. „Tu eşti puştiul de care-am auzit deunăzi că a nalvat-o pe domnişoara Abbie?”

Am încuviinţat din cap. „Eu sunt”.

Îşi roti mâna peste magazin. „În cazul ăsta, tot ce vrei e-al tău”.

Abbie se apropie şi îşi petrecu un braţ pe după talia lui. „Domnule Jake, am vrut să-i arăt lui Doss pivniţa”.

Jake o luă după colţ şi trase de un zăvor curbat din podea, ridicând o uşă mare. Ea atinse un întrerupător, aprinzând lumina, şi iată-ne pe toţi trei coborând nişte trepte vechi de lemn ce intrau în subsol.

Era răcoare şi de undeva se auzea apa picurând. Din câte mi-am da! seama, subsolul era zidit în întregime din cărămizi mari, făcute manual Domnul Jake ne explică.: „Ăsta e unul dintre tunelurile ce-au aparţinui cândva vechiului oraş Charleston”. Îşi roti mâna peste întreaga încăpere ca o albină. „Tunelurile astea se întindeau pe sub tot oraşul. În timpul uraganului Hugo, s-au umplut cu apă din ocean… şi toţi şobolanii au ieşit la suprafaţă”.

Râse din nou, de altfel râdea mai tot timpul. „Unele s-au prăbuşit, altele au rezistat. Puţină lume ştie de ele”.

Mi-am trecut mâna peste zid şi-am ascultat. Jake a continuat. „Când eram copil, intram printr-o ţeavă de canalizare a oraşului şi ieşeam tocmai lângă debarcader, mai mergeam câteva străzi prin tunelurile astea cu o lumânare în mână şi ieşeam la suprafaţă în interiorul teatrului. Nu mă lăsau să intru pe uşa din faţă, aşa că mă vâram pe dedesubt. Cred că n-a văzut nimeni atâtea spectacole ca mine”.

Abbie se întoarse spre mine. „Domnul Jake e foarte modest. Şi-a început carieră pe Dock Street apoi a ajuns la New York unde a jucat în mai multe spectacole pe Broadway şi nu numai”.

Bătrânul încuviinţă din cap, copleşit de amintiri. Ea îl prinse de mână. „Domnule Jake, vă amintiţi primul nostru dans?” îşi azvârli din picioare pantofii şi se întoarse spre mine. „Aveam şase ani. Teatrul de pe Dock Street avea nevoie de o dublură şi asta presupunea şi un număr destul de complicat cu domnul Jake”. M-am rezemat de perete în vreme ce Abbie şi domnul Jake îşi aminteau dansul lor. Călcâiele lui se târşâiau pe podeaua de cărămidă făcând doi paşi în vreme ce bărbatul din amintirile lui făcea doar unul. Citeam pe chipul lui tot ce-mi doream să ştiu.

Au terminat dansul, el răsuflând greoi, dar tot mai zâmbitor. Ea, stând pe vârfuri, îl sărută pe obraz şi-i spuse: „Domnule Jake, tot cel mai bun aţi rămas”.

„Domnişoară Abbie” – scoase o batistă din buzunarul de la spate, o desfăşură cât era de mare şi-şi şterse fruntea şi ceafa – „ştiţi cum să faceţi un biet bătrân fericit”.

Am urcat din subsol şi am ieşit din magazinul de băuturi sub un felinar de pe stradă. La întoarcere, îmi spuse multe despre casele pe lângă care treceam, despre istoria lor şi despre proprietarii lor. Ascultam, dezmeticii de-a binelea, şi am simţit ceva ciudat. Îmi petrecusem viaţa înotând printre insulele din mine însumi, dar niciodată nu

le deosebisem una de alta. În seara aceea, am privit lung la oceanul din mine şi-am văzut pentru primn oară un ţărm îndepărtat.

12

2 IUNIE, DIMINEAŢA

Am petrecut noaptea pe plajă sub un liliac indian. Abbie îşi pusese capul în poala mea şi dormise scuturată de convulsii în vreme ce eu am stat t a urechile ciulite. Ca să mă exprim în termeni fotbalistici, mi s-a părut că i ei Irci care au dat buzna în viaţa noastră au format o grămadă. Eram de-a dreptul furios. Ea mormăia, bolborosea fraze şi braţele şi picioarele îi erau contorsionate de spasme scurte, violente. Din cauza durerii, nu mai ştia ce llineamnă un somn profund de luni întregi. Poate chiar de un an. Avea stări de conştienţă fluctuante – cu un somn superficial. Era ca şi cum ai fi urmărit pe cineva care doarme cu un ochi deschis. Mi-am trecut uşor degetele peste lampla ei, peste ureche, peste gât, de-a lungul umărului. Avea cearcăne negre în jurul ochilor şi orbitele mult adâncite. Degetele îi tremurau. I le-am cuprins într-ale mele şi i le-am pus uşor sub bărbie.

Sperase atât de mult, de-atâtea ori şi de-atâta vreme, dar după fiecare test l fiecare veste proastă era tot mai vlăguită. Doctorii îmi spuseseră că starea de agitaţie era o funcţie a bolii – deteriorarea sistemului nervos central, medicamentele care o otrăviseră. Eu cred că erau mai multe la mijloc. În mifincului sufletului, Abbie ştia că dacă lasă garda jos, n-avea să se mai (iezească niciodată.

Sunt un fan al filmelor cu Rocky. L-am văzut pe fiecare de vreo douăzeci de ori. Nu-mi pot explica altfel rezistenţa lui decât prin faptul că omul acela nu vrea să se lase doborât. Intră în luptă iar şi iar şi spune *Eu sunt*. Să

nu inA înţelegeţi greşit. Nu mă consider un Rocky, nici pe departe. În schimb, Abbie este. Ia uite-o! Cea mai frumoasă, cea mai nepreţuită, cea mai minunată femeie de pe planetă care, în ciuda pielii lăsate şi a glăsciorului aceluia care-i şopteşte peste umăr că e doar o umbră a celei de altă dată, tiurt se mai mişcă în ring. Încă mai loveşte. Încă mai are un impact puternic.

În săptămânile şi lunile ce vor urma, oamenii vor privi la ce-am fâuul şi mă vor întreba care e motivul. De ce-am făcut-o? Nu sunt sigur că pul exprima asta în cuvinte. Dacă trebuie să mă întrebe, atunci înseamnă că nu vor înţelege cu adevărat răspunsul. Cel puţin un răspuns pe care să-l accepte sau să-l înţeleagă.

Nimeni nu luptă la nesfârşit, aşa încât m-am pregătit pentru două bătălii Prima era bătălia cot la cot cu ea. Pe asta o duseserăm. Atât cât pot (lui oameni. Dar, odată cu trecerea anilor, am observat apropierea unui nou front de luptă – cel mai greu dintre cele două. Abbie încă rezista, dar cm epuizată. Ca să fiu sincer, cred că încă se mai afla în ring, luptând, dom pentru mine. În ultima vreme, îmi pierdusem somnul gândindu-mă ce-ni fi dacă i-aş spune că poate lăsa garda jos – că poate pune capăt luptei. Din dacă ea aştepta asta de la mine?

*

Odată cu ivirea razelor de soare printre vârfurile copacilor, aveam puşcii pregătită să trag. Abbie se trezi, îşi săltă capul de pe genunchii mei, îşi frecA ochii somnoroşi şi zise: „Ei, ce mai faci?” M-am întors cu faţa spre râu, mi-am şters cu policarul lacrimile în vreme ce cu arătătorul drept loveam uşor piedica puştii. Ridică o sprânceană. „Aşa de bine?”

Se sculă în picioare. „Nu-i lăsa să ne fure clipele astea. M-auzi?” Exact ce spuneam!

„Stai aici până merg să văd ce ne-au mai lăsat”. Am

alunecat uşor în râu şi m-am îndreptat spre tabăra noastră.

Etapa de recunoaştere n-a durat mult. Aruncaseră totul în foc. Focul trebuie să fi fost foarte puternic pentru că nu mai rămăsese pe mai decfil cenuşă. A doua canoe era goală, dar cel puţin plutea. Pe scurt, nu mai aveam mâncare, nu mai aveam adăpost şi nici GPS. Abbie mai avea sacul de dormit şi tricoul de pe ea, în rest, nimic. Eu aveam tricoul cu mâneci lungi şi şortul de pe mine, pantofii, puşca, un revolver şi servieta Pelican. Din păcate, nimic din toate astea nu ne ţinea de foame sau de sete.

Trebuia să pornim la drum.

Am împins canoea de culoarea fructului de mango înapoi spre Abbie, hm aşezat-o la mijloc şi i-am spus: „După câteva mile, ajungem la nişte iilmne şi la… staţiunea aceea. Poate o să găsim acolo câte ceva”.

z. Ambi sarcastic. „Staţiune, zici? Nici că se putea loc mai potrivit!”

I inrc Bottom Resort era o colonie de nudişti în care întâlneai toate i iiU oriile – de la bătrâni mai comozi la tineri dornici de experimente. De nâncei stăteau mai departe de râu şi nu atrăgeau atenţia, dar dacă nu erai «îs lzal, te puteai aştepta şi la surprize din partea lor.

MĂ lovi uşurel în buzunarul de la piept şi ridică sprânceana. „Ce tăiem mz1 de pe listă?”

„Iubito, o să-ncercăm să facem rost de apă şi, dacă suntem norocoşi, de nişte haine pentru tine”.

Îşi scoase afară piciorul din sacul de dormit. I se vedeau pe coapsă câteva v Aflatai mici. „Fruntea sus… doar nu vâsleşti toată ziua pe râul tău preferat tv cu o femeie goală după tine”.

„Că bine zici!”

Am întins mâna după servietă din spatele scaunului, dar nici urmă de ea. Am dus mâna la piept, sperând s-aud în buzunar foşnetul pungii de plastic. Nimic.

Citi totul pe faţa mea. „Şi-asta ne-au luat-o?” Am aprobat din cap. I ’niturile buzelor i se ridicară. „Cred că-mi amintesc”.

lâra un loc cunoscut. M-am scărpinat în cap. Ce-ţi mai rămâne după ce-ai pierdut totul?

După nici douăzeci de minute de vâslit, am împins prora bărcii prin niytecrengi care atârnau peste apă, apoi am tras-o într-un bazin adânc, pe partea cealaltă. Malul se înălţa vreo şase metri de ambele părţi, aproape drept. Copacii căzuţi în apă formau o îmbinare complicată aşa că am ieşit din apă, am luat pe umeri frânghiile şi m-am sprijinit cu toată greutatea pe He, Era ca şi cum ai fi mers pe un dig construit de castori o sută de metri. I îi fiecare pas, călcam peste un strat de crengi şi vreascuri ca apoi să mă împiedic de altul, imediat sub suprafaţa apei. Am tras de ramuri, pe unele le-am ocolit, peste altele am călcat. Nu-mi făceam griji pentru mine, cât pentru canoe – şi pentru Abbie, căreia nu voiam să-i frâng oasele. Trăgeam harca peste un buştean, cu sudoarea şiroindu-mi pe obraz, cu mâinile pline de tăieturi şi sânge când Abbie ridică mâna peste marginea bărcii. Începu A râdă. „Iubitule?”

Mi-am fixat bine picioarele şi-am tras. Apoi, iar m-am opintit şi-am tras şi mai tare. În cele din urmă, canoea alunecă peste buştean şi mai pluti pe apă vreun metru până se izbi de un alt buştean. Eram frânt.

„Da?”

„Când ajungem acasă, s-o ducem la reparat. Cred că şocurile nu-i fac bine”.

„Am să-ţi urmez sfatul”.

„În regulă”. Se întinse la loc. „Trezeşte-mă când ieşim din mizeria asta”.

Am ocolit prora, am apucat din nou frânghiile şi-am privit lung la râul ce se-aşternea înaintea noastră. Mai erau vreo cincizeci de asemenea trunchiuri – ca nişte

bariere orizontale – chiar lângă mine. Când Abbie spusese tot drumul până la Moniac, exact la asta se referise. Partea imposibilă unde nu există niciun ritm în afara unui sunet ciudat în contratimp pe care doar râul îl aude. Aici eşti la cheremul râului. Te frânge, ajungi la mila lui şi n-ai nicio şansă. Aici e locul în care te opreşte. Te face să priveşti înjur. Te sileşte să măsori şi să fii măsurat.

Viţele-de-vie muşcat de grosimea braţului, ce începeau de pe malul celălalt, urcaseră pe trunchiurile stejarilor, apoi traversaseră râul, formând pe ramuri un fel de împletitură. Se întâlneau la mijloc unindu-se, întreţesându-se şi creând o cuvertură prin care de-abia se puteau strecura razele soarelui, iar acum, odată cu venirea lunii septembrie, se umpluseră cu ciorchinc imense de struguri. De obicei aveau un frunziş bogat şi flori mici verzi, mişunând de şopârle.

Viţele depăşesc adesea treizeci de metri în lungime şi înfloresc în condiţii de climă caldă şi umedă, pe solurile nisipoase. Adică, pe malul râului. Boabele de struguri cu cinci seminţe şi coajă groasă au un diametni de patru centimetri şi o gamă de culori începând de la auriu-verzui la auriu, roşu-trandafiriu, violet până la negru aproape.

Când se coc, oamenii aştern pe pământ o prelată şi scutură viţele, Zahărul din struguri poate atinge douăzeci şi cinci la sută, aşa că suni foarte buni pentru gem şi dulceaţă, dar aici în regiune, oamenii preferă să facă vin din ei.

Am alunecat pe un buştean, am săltat canoea şi aceasta a trecut peste el, apoi jos, poposind pe apă. Eram sleit de puteri. M-am sprijinit de proră, trăgând aer cât puteam. Undeva în spatele meu, am auzit cocoşul unei puşti, O voce dogită, aspră – îngroşată de mucus – sparse tăcerea. „N-ai niciun dram de minte”.

M-am întors şi am dat cu nasul în ţeava ruginită a

unei puşti de vreun metru şi jumătate. În spatele ei se ascundea cea mai hidoasă femeie pe i urc-o văzusem în viaţa mea. Cu gingiile ştirbe, cu gura pe jumătate plină de lulun, avea borul pălăriei îndoit în sus, împins spre frunte până la rădăcina părului, mâinile cioturoase şi degetele strâmbe, mergând anapoda. N-avea pielea nici albă, nici neagră, ci o nuanţă între cele două. Avea faţa acoperită de pistrui, iar partea de sus a urechii drepte îi lipsea. Purta o salopetă de euns şi o cămaşă zdrenţuită din acelaşi material şi cizme de cauciuc până Itt genunchi. Armă şi mă luă în cătarea puştii. Dacă apăsa pe trăgaci, mi-ar fi zburat doar partea dreaptă a capului, nu m-ar fi spulberat cu totul. Avea ochiul stâng tulbure şi o pată mare de cataractă îi micşora pupila. Închise gura, împinse tot scuipatul într-un colţ, apoi îşi făcu gura pungă şi dădu drumul unui jet ce lăsa să se întrevadă o îndelungă practică. Spre dreapta, în vreo cinci metri, se auzi un fel de hârşâit care îi atrase atenţia. Se întoarse cu o repeziciune uluitoare, ochi şi apăsă trăgaciul. O flacără de un metru i mai bine ţâşni pe ţeavă şi undeva, peste râu, un rozător cu coada lungă primi în plin glonţul, zbură prin aer şi se risipi în sute de fărâme. Scoase cartuşul gol, vârî altul şi închise la loc încărcătorul. Ochii i se îngustară în Vreme ce mă studia pe mine şi barca. Detunătura o trezi pe Abbie, făcând-o A deschidă ochii. Femeia lăsa arma jos şi ridică o sprânceană. Scutură din enp. „Afurisiţii de şobolani îmi rod toată via şi chestia asta nu-mi place deloc”.

Abbie aprobă: „Am observat”.

Femeia făcu semn spre mine cu ţeava puştii. „Eşti cu el?”

Abbie arătă spre mine. „Mi-a promis o expediţie ca-n Alaska, ştii, ca o Vfinătoare de balene şi… iată-ne aici”.

Femeia deschise ţeava, îşi agăţă puşca de braţ ca un bumerang şi pufni fil râs. Scuipă în râu o flegmă neagră.

„Să ştii că-mi placi”.

Abbie ridică din umeri. „Era vai de capul meu dacă nu mă plăceai”.

Femeia râse din nou. Avea gâtul plin de mucus şi parcă mă înăbuşeam doar ascultând-o. „Ce treabă ai cu el?”

„E soţul meu”.

Flutură ţeava îndoită a puştii spre mine. „E un idiot”.

„Asta-mi tot spune şi tata de vreo paisprezece ani încoace”.

Râsul ca de hienă al femeii se ridică printre copaci. Forţa hohotului îi dislocă flegma din gât. O adună cu limba într-un colţ, îşi umflă obrajii şi lansă un proiectil vâscos cât o scoică în apa râului. „Zău că-mi placi”.

Abbie urmări arcul descris de jetul ei. „M-am mai liniştit”. Când scuipatul ateriză, peştii se repeziră la el, ţâşnind spre suprafaţa apei.

Femeia intră în apă, croindu-şi drum spre canoe. Apa îi ajungea până la brâu şi ochii i se întâlniră cu ai lui Abbie. O întrebă, mutându-şi greutatea pe un picior: „Eşti bolnavă?”

Abbie încuviinţă. „Da”.

„Da’ ce ai?”

„Păi…” Abbie mă privi şi ridică din umeri. Apoi se lovi în cap ca şi cum ar fi bătut în lemn. „Am în creier o chestie care creşte. Parcă ar fi de capul ei”.

Femeia plimbă ditamai ghemotocul de tutun dintr-un obraz în celălalt. „Şi ce-o să se întâmple?”

„Păi, dacă e să ne luăm după doctori, e ca şi cum aş avea o bombă mică în cap”.

„Şi când o să explodeze?”

„Tocmai asta-i întrebarea”.

Femeia o trase pe Abbie de braţ apropiindu-se de capul ei. Îi privi atent faţa şi gâtul. „Nu văd nimic”.

„Nici eu, dar crede-mă pe cuvânt”. Abbie dezlegă uşor baticul. „E ceva aici înăuntru”.

„Şi ce-o să se întâmple când explodează?”

Abbie zâmbi. „O să fie şi bine şi rău. O să fie bine pentru că n-o să mai doară”.

Femeia îşi rezemă puşca de umărul drept. „Şi ce-o să fie rău?”

Abbie arătă cu degetul spre mine. „O să se însoare cu una dintre prietenele mele bogate”.

Femeia trase ţeava la loc, îndreptând-o spre mine şi dând din cap. „Totdeauna banii-s la mijloc, nu? Eşti un ţică…”

Abbie puse o mână pe umărul femeii. „Nu mă deranjează, crede-mă!”

Se pare că auzi din nou un zgomot pe mai că se întoarse cu o sută optzeci de grade şi mai trase un glonţ ce ţâşni cu o flacără lungă pe ţeava puştii. De data asta victima nu zbură prin aer, ci se dezintegră pur şi simplu, lăsând o pată roşie pe mal. Femeia dădu din cap şi scuipă. Deschise iar încărcătorul, aruncând cartuşul gol, apoi băgă pe ţeavă al treilea cartuş, şi îşi atârnă puşca pe umărul drept. Adulmecă aerul şi se întoarse iar spre Abbie. „Ai nevoie de ajutor cu el?”

Abbie clătină din cap. „Nu… am tot ajutorul”. Îmi făcu semn cu mâna să mă îndepărtez. „Să ştii că sub grămada aia de muşchi e un tip moale”.

Femeia îşi croi drum spre mine şi-mi dădu pălăria într-o parte, lăsând să mi se vadă ochii. „Uită-te drept în ochii mei”. Îmi atinse tâmpla dreaptă cu policarul aspru, rotindu-l uşor ca pe un tirbuşon. „Dacă explodează bomba, s-ar putea să mă înşeriu şi eu pe listă”.

Abbie îşi înăbuşi un hohot de râs. „Chiar te rog! O să dorm mult mai bine dacă ştiu că nu s-a combinat cu una din bunele mele prietene”.

Femeia dădu din cap şi merse prin apă înapoi spre mal. Salopetă găurită lăsa să se vadă că nu poartă niciun fel de lenjerie şi că fundul îi atârnă întocmai ca obrajii. Abbie duse mâna la gură şi îşi mai înăbuşi un hohot de râs. Când femeia ajunse la mal, flutură ţeava puştii peste ramurile copacilor şi apoi se întoarse spre Abbie. Zâmbetul îi pierise, îngroşându-i zbârciturile de pe chip. Îşi supse gingiile ştirbe. „În unele locuri, râul ăsta e lat. În altele, e adânc. În unele, copacii cad de-a curmezişul lui şi se face o încâlceală afurisită. Mai sunt apoi altele, unde şerpuieşte după cotul lui ca să ajungă apoi la degetul lui mare. Şi-o ţine tot aşa, curgând pe distanţe mari. Şi nimic nu-l poate opri. Nu-l poţi zăgăzui. Şi chiar dac-ai face-o, apa ar curge pe lângă zăgazuri. Tot şi-ar croi ea drum pe undeva. Pentru că asta ştie să facă. Întotdeauna îşi croieşte drum”. Scuipă şi arătă cu ţeava în direcţia mea. „Cred că seamănă mult cu el”. Se îndreptă spre o cutie de lemn de pe mai şi scoase din ea o sticlă. Era veche şi plină de zgârieturi. Apucă dopul de plută cu gura, îl scoase afară şi trase cu lăcomie din sticlă. Plimbă băutura prin gură ca şi cum ar fi făcut gargară, dând din cap aprobator. Băgă dopul la loc şi-mi întinse sticla. „E de-anul trecut. Acuma-i numa bun”.

Am arătat spre via de deasupra mea. „Tu l-ai făcut?

Încuviinţă din cap. „Io. După reţeta mea. Pe-aici îi spune vin Scuppernong, ghiurghiuliu sau zeama veseliei şi” – scuturându-şi şoldurile ca-ntr-o mişcare de dans pe care sper să n-o mai văd niciodată – „unsoarea dănţuielii”.

Abbie mă privi şi ridică amândouă sprâncenele. „Măi să fie!”

Bătrâna îşi puse din nou puşca pe braţe. „Mergeţi liniştiţi”. Un foşnet şi un tremur neaşteptat din frunziş o făcu să ridice din nou puşca şi să pună mâna pe trăgaci dintr-o singură mişcare. Ridică arma şi stătu aşa, cu ochii tot mai mari. Se declară mulţumită şi lăsă trăgaciul,

punându-şi iar puşca în poală. Când m-am întors, un şarpe înghiţea un şobolan ce încă se mai zbătea. Singurul lucru care se mai zărea din gura lui era coada.

Mi-am tras pălăria pe ochi, am luat iar pe umeri harnaşamentul şi.impornit la drum.

Ăsta e râul. Sub toate astea, sub tot ce poate scoate la iveală mai rău, va ridica, urât şi scârbos, hidos şi respingător din calea-afară, dar dacă totiiţi te afunzi în apele lui, străpungi suprafaţa şi te aventurezi acolo unde alţii nu îndrăznesc, te va surprinde, te va ului şi-ţi va prilejui aduceri aminte.

13

Precuseră două zile de la petrecerea de Crăciun. Un singur bec lumina I pânza din faţa mea şi era aproape miezul nopţii. Stăteam pe un scaun de Iute în atelier, cu o pensulă mânjită de vopsea între dinţi. Cu ochii îngustaţi şi i tipul pleoştit ca un câine. Încercam să pricep rostul unei umbre. Pe pânză, în liiţa mea, era chipul ei văzut din spatele urechii drepte, de-a lungul liniei nânnzului, peste colţul buzelor şi conturul nasului care era îndreptat spre l ori Sumter, încadrat de cele două râuri: Ashley şi Cooper. Faţa ei acoperea aproape jumătate din pânză. Firele de păr sus, în colţul stâng, de sub acestea întrezărea urechea, în partea dreaptă, şi faţa ce privea spre fortul care plutea pe ape în colţul drept, chiar jos. Lucrarea îţi conducea privirea de hun, din colţul stâng, în jos, spre colţul drept şi spre fort, ale cărui lumini în cuu spre lună ce atârna strălucitoare în partea de sus a colţului drept, pentru ca apoi să te ducă din nou în stânga – descriind un cerc complet al perspectivei.

O bătaie în uşă îmi întrerupse concentrarea. Am mers spre uşă cu pendulă în gură, crezând c-o fi vreun cadet

beat căruia vă trebui să-i explic că durmitorul lui era în altă parte. Când am crăpat uşa m-a izbit fumul de ţigară ţi gălăgia venită parcă dintr-un bar. Am deschis-o mai larg şi ea ieşi din ambră – o blană de nurcă şi un şirag de perle. M-am pomenit dându-mă un pas înapoi şi trăgând aer adânc în piept. Zâmbi, scutură din cap şi trecu pe IAiigă mine. „Lucrezi?”

M-am uitat la ceas şi-am mormăit cu pensula între dinţi. „Am ifuninat”.

Ba-şi roti ochii. „Perfect”.

Am închis uşa în vreme ce ea încerca să se obişnuiască cu lumina slabă llnăuntru. Singurul bec din atelier îi atrase atenţia. Îşi întinse gâtul, zări pânza şi începu să urce scările. Am urmat-o de la distanţă. A studiat-o câteva minute, apropiindu-se, întorcând capul apoi dându-se un pas înapoi.

„Te enervează?” am întrebat-o.

„Nu”, îmi răspunse fără să mă privească. „M-am obişnuit ca oamenii să-mi fure imaginea”.

I-am dat pânza. „Iartă-mă”.

Scutură din cap. „De ce tocmai eu?”

„Fiin’că tu eşti… tu eşti tu”.

Ridică din umeri. „Poate”. Rămase tăcută un minut şi arăta de parcă ar mai fi vrut să spună ceva. În cele din urmă rupse tăcerea. „De obicei, ca să arăt aşa, îmi ajustează imaginea pe calculator”.

Am repetat întrebarea. „Te enervează?”

„Nu, dar sunt o ţintă uşoară. Oricine mă poate picta. Vezi să nu semeni cu ceilalţi”. Intensitatea cu care vorbea m-a surprins. „Oamenii îmi spun tot timpul că sunt frumoasă. Bun, şi ce-i cu asta? Cea mai mare parte a timpului mi-am petrecut-o în faţa aparatelor de fotografiat. Oamenii se folosesc de imaginea mea ca să-şi vândă produsul. Asta-i tot. La sfârşitul zilei, constat că m-au

folosit – au folosit chipul său silueta mea pentru care n-am niciun merit, că tot veni vorba – ca să spună tuturor că *nu* sunt deloc ca mine. Adică, tu *nu eşti frumoasă*. Sau, *nu eşti drăguţă*. Sau, *nu te ridici la înălţimea* ei". Avea privirea sticloasă. Roti mâna peste întregul atelier. „Dacă vrei să faci mare artă, ceva care să treacă dincolo de timp şi spaţiu, găseşte oameni care nu sunt frumoşi şi arată-le că sunt frumoşi. Pictează-i pe cei frânţi, pe cei lipsiţi de frumuseţe… şi fă-i să creadă".

O scară îngustă în formă de spirală ducea spre acoperiş. În nopţile cu lună plină sau când erau lumini pe stradă şi bătea briza, pictam aici deseori. Era un loc liniştit, învăluit de briză, cu o perspectivă panoramică asupra întregii lumi. „Pe acoperiş?" întrebă ea. Am aprobat din cap. „Avem voie?"

Am urcat scările, am deschis uşa şi-am ajutat-o să urce. Faţada de cărămidă a atelierului se ridica deasupra acoperişului plat până la brâu, separându-ne de agitaţia şi vacarmul din King Street. Porumbei graşi, instalaţi comod pe cornişă, stăteau şi gângureau pe cărămidă. Am închis uşa şi şi-au luat zborul, ridicându-se în spirală deasupra capetelor noastre asemeni Baronului Roşu. Ea arătă spre cel mai apropiat şi mai îndrăzneţ porumbel, unul violet închis. „Ia ascultă, murdăriei! Tata colecţionează puşti. Dacă-ţi faci nevoile pe blana asta de nurcă, eu cu mâna mea te împuşc". Porumbelul se arcui şi zbură, pierzându-se în noapte.

Era de o complexitate cum nu mai întâlnisem până atunci, cu atât mai puţin să cunosc. Acum era serioasă, acum râdea. Capacitatea aceasta de a trece cu uşurinţă de la o stare la alta avea, totuşi, preţul ei. Se sprijini de zidul de cărămidă şi închise ochii. „Mai bine condu-mă jos".

„Te simţi bine?"

Dădu din cap ca un marinar cu rău de mare.

„Migrenele. Apar aşa, din senin”.

Am coborât scările împleticindu-ne şi când am ajuns la primul etaj o duceam deja pe braţe. Am aşezat-o în patul meu, am umplut o pungă cu gheaţă şi i-am pus-o sub ceafă. Singurele mele aşternuturi erau murdare şi dormeam pe sacul de dormit pus peste saltea. Ea pipăi salteaua. „Ce aşternuturi plăcute”.

„Scuze. După seara trecută şi debutul meu mondial la lupte, erau cam mânjite de sânge”. Am arătat la mormanul de rufe din colţ. I-am scos pantofii, i-am pus o pernă sub genunchi şi o pătură peste picioare. Apoi i-am acoperit braţele şi umerii cu blana. Ea şopti: „Ai mai făcut asta?”

„Da, cu mama”.

Dormi buştean până la răsăritul soarelui când maşina salubrităţii readuse Strada King la viaţă. Eu stăteam pe-un taburet, cu degetele acoperite cu vreo zece nuanţe de vopsea uscată, cu o pensulă între dinţi ca un cuţit de pirat şi cu alta în mână. Lucrasem toată noaptea şi terminasem tabloul.

Se ridică în capul oaselor şi se frecă la ochi apoi, privind peste mine, îmi examină munca. „Văd c-ai fost foarte ocupat”. Am dat din cap, nesigur pe reacţia ei. Lovi uşurel patul. „Dacă ai vrut să profiţi de mine, ai ratat şansa”.

I-am zâmbit peste pensulă. „Să nu crezi că nu mi-a trecut prin cap, dar mi-am amintit că tatăl tău colecţionează puşti”.

Se ridică şi veni spre mine, punându-mi mâna pe umăr., Aşa e”. Mă sărută aşa cum stăteam cu pensula în gură. „Îţi mulţumesc”.

Am scos pensulă. „Cu plăcere”.

Începu să râdă. „Vrei să-mi faci un serviciu?”

„E legal?”

„Da, dar” – privi spre pânză – „o să-ţi ia ceva timp.

Şi” – redeveni serioasă. Trecu pe neobservate la altă stare – „… s-ar putea să te pună la încercare”.

„Te ascult”.

Arătă spre vopselele, pensulele şi şevaletul meu. „E portabil?”

„Poate fi”.

„Eşti ocupat azi după-amiază?”

„Doar cu serviciul, dar pot suna să spun că sunt bolnav”. Alunecă în pantofi, îşi luă blana şi mă sărută a doua oară. „A fost mai bine fără pensulă”. Se îndreptă spre uşă şi îşi puse ochelarii de soare. Am arătat cu mâna spre stradă. „Lumea o să-nceapă să vorbească dacă eşti văzută ieşind de-aici la ora asta. Zona asta se cheamă bulevardul bârfelor”.

„Oricum o să vorbească”. Arătă spre pânza cu imaginea ei. „I-ai fixat un preţ?”

„Nu… nu e de vânzare”.

„Să zicem pe la cinci?”

„La cinci”.

14

2 IUNIE, LA JUMĂTATEA DIMINEŢII

Reynolds Bridge e un pod cu o singură alee din dale de ciment şi fier. Nu are balustradă, nici nu e luminat şi, fiindcă râul a săpat adânc sub faleză nisipoasă aflată dedesubt, podul stă la peste şapte metri deasupra râului. Nu pare mult, dar podul e plat. Arborii bătrâni au crescut sub el – eu rădăcinile protejate şi ramurile arcuite pe lângă marginile podului, înălţându-se spre soare.

Steagurile confederate împodobeau colibele de pe râu ridicate pe piloni şi ascunse între copaci. Un automat de Pepsi aruncat zăcea cu faţa-n sus pe ţărmul dinspre Florida. Plasticul crăpase şi se trăsese în el de zeci de ori

cu ceva ce aducea a cartuşe de calibru mare.

Aici jos – între faleze – se aud puţine sunete. E ca şi cum ai umbla prin zăpadă. De cele mai multe ori răzbat doar ecouri înăbuşite, dar nici măcar atunci nu poţi fi sigur. Singurul miros e acela al materiei descompuse şi rareori mireasma unei flori. Când vâsleşti pe-aici ai sentimentul că locuieşti sub scoarţa pământului.

Bare Bottom Resort deţinea mai mulţi acri pe partea din aval a podului. Să zicem că un om dezbrăcat putea reprezenta o oarecare atracţie, dar cincizeci, în niciun caz. Pe fiecare al treilea copac vedeai agăţat un indicator portocaliu sau galben aprins cu TRECEREA INTERZISĂ. Proprietarii sperau să-i alunge astfel pe nepoftiţi şi să creeze o barieră care să-i ţină pe curioşi la distanţă. Numai că degeaba le spuneai bădăranilor din sudul Georgiei că nu sunt bine-veniţi în propria lor curte pentru că îi întărâtai şi mai tare. De obicei pădurile mişunau de puşti din partea locului care sperau să vadă prima femeie goală din viaţa lor. Ştiu, şi eu m-am numărat printre ei. Singura problemă e că mulţi dintre cei care vin într-o colonie de nudişti nu seamănă, şi n-au semănat niciodată, cu superbele suedeze în slip. Ne furişam, deci, prin pădure, sperând s-o zărim pe fata din *Sports Illustrated*, dar acea primă experienţă ne făcea mai mult rău decât bine. „Nu e chiar aşa cum se zvoneşte. Dacă vrei să vezi, o faci pe riscul tău”.

Sigur că fusesem plecat mult timp şi ar fi fost un noroc nesperat ca singurul lucru constant din zonă să se fi schimbat.

Copacii atârnau peste malul râului formând o perdea groasă, iar apa forma pe alocuri bazine în care se putea înota. Am tras la mai canoea sub un leagăn vechi de frânghii şi i-am zis lui Abbie: „Stai aici cuminte, mă întorc îndată”.

Începu să râdă. „În mod normal, port mărimea 42, dar încap şi într-un 40. Adu-mi ceva care să mi se asorteze cu ochii”.

„Nu-ţi face iluzii”.

„Şi, nu uita”, zise ea, râzând, „gândeşte ca ei. Amestecă-te printre ei”.

„Ai un haz nebun!”

Am mers prin pădure vreo sută de metri şi am ajuns la un şir de cabane. Simţeam mirosul mâncării pregătite la micul dejun şi auzeam ştirile de la mai multe televizoare, dar n-am zărit pe nimeni afară şi nici n-am văzut frânghii cu rufe la uscat. Cu siguranţă oamenii ăştia mai purtau şi ei haine. Precis mergeau la magazin.

Pe o pajişte întinsă, cam cât patru terenuri de fotbal, se afla bazinul public. Vreo zece, doisprezece oameni se agitau în jurul lui. În capătul celălalt am văzut un indicator pe care scria *Spa* şi *Spălătorie*.

Asta era!

Am ieşit din pădure şi mi-am amintit cuvintele lui Abbie. Totul era să *nu* atrag atenţia asupra mea. M-am întors, am sărit după un copac şi m-am dezbrăcat în pielea goală, mi-am pus ochelarii de soare şi-am început să mă plimb pe plajă ca unul din obişnuiţii locului. M-am tot gândit apoi cum să duc ceva înapoi aşa că am luat iar cămaşa, punând-o pe după gât ca un prosop.

Mă simţeam mai stingher ca niciodată. Am încercat să fluier, dar buzele nu voiau să mă asculte.

Ajunsesem pe la jumătatea pajiştii când o femeie mai trecută ieşi din căsuţa ei la vreo cincizeci de metri mai încolo. Nu purta nici ea nimic, iar pielea ei zbârcită şi lăsată crea o privelişte de care m-aş fi lipsit bucuros. Mă nalută cu mâna şi-mi întoarse spatele – altă imagine care n-a va bântui până în sfârşitul zilelor mele – apoi începu să-şi ude florile din) ordiniere fără să ind mai bage în seamă.

Ciudaţi mai erau oamenii ăştia.

Pe urmă m-am gândit la mine; treceam prin curţile lo gol-puşcă, deci, probabil că şi eu eram un ciudat.

Am ajuns la bazin şi-am încercat să evit contactul vizual cu ceilalţi unsprezece oameni care, fie stăteau întinşi pe marginea bacului, fie înotau. Hrau trei copii, câţiva adolescenţi şi patru adulţi. Păreau două familii. Cu un sentiment de stânjeneală pe care nu l-am mai avut în vaia mea am mers spre platformă bazinului şi am intrat în spa unde am dat e? un curs de yoga pentru femei.

Cred că glumiţi.

Fără să mă uit la cineva anume, dar văzându-le pe t) aţe, am străbătut un culoar şi am ajuns într-o încăpere care arăta a spălătorie. N-am atras atenţia nimănui, ceea ce era bine şi ciudat în acelaşi şi PFemeile erau toate concentrate, privind care în pământ, care în sus. În sfălătorie, mergeau toate cele douăsprezece maşini şi uscătoare de rufe. Ferie e ÎS* aduseseră rufele cu ele la cursul de yoga. *Norocul meu*!

Am privit peste umăr, apoi am început să scotocesc înhnişte prin fiecare uscător. Am găsit un costum de baie din două piese, un preş°P ŞI un şort uzat care păreau să i se potrivească lui Abbie. Apoi mi-am aricit că ne trebuia ceva şi-n picioare. Am pus mâna pe o pereche de şosete Ş* Pe o bucată de săpun din chiuvetă. Am înfăşurat totul în prosopul pe că mi l-am petrecut apoi în jurul gâtului şi am intrat iar prin sala de yoga încercând să mă gândesc la impozite, la rădăcina pătrată a lui Pi sau cun1 să aliniez perfect un cub Rubik.

Am ocolit platforma bazinului, am făcut cu mâna uni” bărbat care citea o carte tocmai în capătul celălalt. Femeia de lângă el a ricfcat nasul din carte şi m-a întrebat: „Eşti nou pe-aici?”

„Da”. M-am întors într-o parte, arătând cu mâna un

Şif mai îndepărtat de căsuţe ce păreau de închiriat. „De-abia am sosit. Încercăm să venim aici o dată pe an”.

Femeia se ridică şi arătă spre şirul de căsuţe aflate în faia bazinului. „Să veniţi diseară pe la noi. La numărul paisprezece. George face hamburgeri la grătar şi îi invităm pe toţi vecinii. Aşa, ca să ne cunoaşte™ mai bine”.

„Cu plăcere. Ăăă… pe la cât?”

„Pe la şase. Îţi aduci şi soţia?” Era o întrebare.

„Da. Mersi. Atunci, ne vedem”. George salută cu mâna, iar doamna se întoarse la cartea ei.

M-am întors, trecând tot peste pajişte, unde doi bărbaţi şi o femeie îmi făcură cu mâna de pe terasele lor.

Ei bine, asta este exhibiţionism neruşinat. Oamenii nu sunt făcuţi se) defileze goi. E de-a dreptul stânjenitor.

Am intrat în pădure şi-am găsit-o pe Abbie în tricou doar, îndoită. Avea lacrimi pe faţă. Râdea atât de tare cum n-o mai văzusem în viaţa mea.

I-am dat hainele. „Nu mi se pare deloc amuzant”. Nici măcar nu putea vorbi. Am înşfăcat şortul şi-am tras-o de braţ, trecând amândoi prin pădure în fundul gol.

Mă privi din spate şi mă plesni pe fesa dreaptă.

„Ai un fund simpatic”.

„Mă rog, nu e cea mai mare calitate a mea”.

Am ajuns la râu unde un leagăn de frânghie spânzura deasupra noastră. Cei care-l foloseau se puteau căţăra pe mal, să zboare peste plajă şi să aterizeze direct în bazinul care, având în vedere culoarea închisă a apei, părea destul de adânc. Abbie despachetă hainele şi găsi săpunul. Îmi aruncă o privire şmecherească. „Când eşti printre lupi…” îşi scoase cămaşa, îşi desfăcu baticul şi pluti cu frânghia peste plajă cu nisip alb. Cu toate câte trecuseră peste ea, tot mă mai simţeam atras de ea. Era cea mai frumoasă femeie de pe planetă. Apa ajungea până la genunchi şi avea culoarea bronzului arămiu. Soarele se ascunsese

după norii întunecaţi din care cădeau chiar atunci picături mari de ploaie ce loveau oglinda apei şi copacii. Ploaia era rece, dar apa râului era caldă aşa că am intrat în ea până la umeri, atingând cu bărbia suprafaţa. Era unul din acele moment rare. Momente pe care le pierzi cât ai clipi dacă nu eşti atent. Apa îi picura de pe lobul urechii şi de pe vârful nasului; aburii se ridicau din râu ca nişte împletituri miniaturale ce se înălţau în formă de spirală printre copaci, risipindu-se în tăcere în vreme ce norii se deşertau. Dacă există glorie în ceruri, toată se revărsa în clipa aceea asupra soţiei mele.

Am apucat sticla cu vin, am scos dopul şi i-am dat cep. M-am lăsat pe spate în apă şi-am băut amândoi în tăcere, privind aburii umezi cum se ridică la suprafaţă în rotocoale. Picăturile de ploaie se mai răriră şi ea – mi spuse:

Imhftiază-mă”. Iar eu i-am împlinit rugămintea. Când soarele reapăru dintre nori, am întins pe plajă prelata, ne-am strecurat amândoi în sacul ei îi mă dormit până s-au risipit aburii vinului. Ora aceea de somn a făcut cât îi naptămână de odihnă.

După ce ne-am trezit, am împăturam sacul de dormit, iar ea m-a plesnit peste fund. „Am terminat trei. Mai avem şapte”.

Avea dreptate. Tocmai bifasem dorinţele 3, 4 şi 9. Abbie avea un fel al ei iic «mă face să uit iadul pe care-l trăiam. Clipa aceea nu era o excepţie. Am încărcat canoea, am aşezat-o pe ea în mijloc şi-am cufundat vâsla în apă. Abia atunci mi-am dat seama că puşca dispăruse.

15

După-amiază, la 5 şi câteva minute, un BMW cu geamuri fumurii opri la parcometrul din faţa uşii mele.

Lăsă geamul jos şi mă salută cu mâna. Am încuiat şi mi-am pus în portbagajul ei şevaletul, o pânză albă înrămată şi două truse de pescar pline cu vopsele şi pensule. Pe scaunul din faţă mai stătea o femeie aşa că m-am aşezat în spate. Abbie se întoarse şi făcu prezentările. „Doss, ea e Rosalia”.

Rosalia era o femeie corpolentă, de vreo cincizeci şi cinci de ani, probabil din America de Sud şi se vedea clar că stătuse mult în bătaia soarelui. S-a întors spre mine şi mi-a întins o mână uscată şi bătătorită. Avea pungi sub ochii fără sprâncene, iar nasul era coroiat; îi lipsea o ureche şi n-avea niciun dinte.

Am trecut prin oraş, spre nişte docuii şi depozite. Abbie vorbea în vreme ce schimba vitezele. „Am înjghebat studioul ăsta pentru şedinţe foto de ultimă oră. Nu e perfect, dar merge”.

Depozitul era răcoros, spaţios şi, graţie pardoselii de ciment, auzeai fiecare şoaptă cu ecou. În mijloc atârna o cortină cenuşie pe un cablu întins foarte sus între doi stâlpi. Lumina din studio, compusă din diferite reflectoare, era îndreptată spre cortină. Unii fotografiau de la podea, alţii direct din faţă, alţii luau în cadru un preş negru şi un mic taburet.

Rosalia purta o fustă lungă maro închis, un şorţ alb, mare şi murdar, iar în picioare, nişte pantofi vechi, largi – dintre care unul, cu şiretul rupt, era dezlegat. Partea de sus era o cămaşă lăbărţată de uniformă albastru-lavandă pe care mai toate „ajutoarele în casă” erau obligate s-o poarte. Ceva din înfăţişarea ei mi se părea nefiresc, dar n-aş fi putut spune ce anume. Există undeva un dezechilibru.

Abbie o aşeză pe Rosalia pe taburet, îi şopti ceva, apoi merse spre pupitrul de control şi începu să aprindă şi să stingă luminile. Rosalia şedea pe taburet ştergându-şi mâinile pe şorţ. Abbie încercă diferite variante de Iluminat

vreme de vreo douăzeci de minute. Aprindea un reflector, încă unul, iar pe al treilea îl stingea, adăugând apoi un al patrulea ca accent. Se întoarse spre mine. „Ei, ce zici?”

„Îmi place, dar dacă adaugi ceva moale la picioare ei, cred că o să obţii senzaţia pe care o doreşti”. Atinse un alt întrerupător, îşi muşcă buza, apoi bău cu lăcomie dintr-o sticlă cu apă. În cele din urmă, dădu din cap aprobator.

Mă prinse de mână, mă duse spre Rosalia şi vorbi cu ea în spaniolă. „Rosalia, el e artistul despre care ţi-am vorbit”. Rosalia zâmbi fără să ridice ochii spre mine şi încuviinţă cu capul. Abbie o bătu uşurel pe genunchi şi mă privi. „Doss, una din primele mele amintiri se leagă de femeia asta. Îmi pieptăna părul şi-mi spunea că sunt frumoasă când eu nici măcar nu ştiam ce înseamnă asta”. Se întoarse spre Rosalia. „E-n regulă. Poţi să-ncepi”.

Rosalia îşi netezi şorţul, apoi începu să-şi descheie cămaşa. Când ajunse la ultimul nasture, Abbie veni la spatele ei şi-o ajută s-o scoată. Repede, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu se răzgândească, Rosalia duse mâna la spate şi îşi desfăcu sutienul. Apoi, fără să-şi tragă braţele la loc, îl lăsă să cadă, dezvăluindu-şi imperfecţiunea.

Abbie îngenunche lângă ea, o lovi uşurel pe braţ şi mi se adresă. „Rosalia a fugit din ţara ei când eu eram foarte mică”. Arătă spre cicatricea mare, strâmbă – Iată de aproape trei centimetri – ce pornea de la sfârcul drept, venea peste stern şi ajungea unde fusese cândva sânul stâng, pe sub braţ şi venea circular prin spate. „Dar înainte de asta a fost prinsă de un bărbat care avea o macetă în mână”. Sânul drept al Rosaliei atârna aproape până la brâu, susţinut doar de faldul de grăsime ridicat de şorţ. Abbie stătea în spatele Rosaliei şi îi desfăcu cascada de păr negru vrâstat cu fire cărunte, lăsându-l să-i cadă peste umeri. Îi ajungea aproape până la brâu.

Am privit-o pe Abbie. Iscoditor. Abbie o sărută pe

Rosalia pe obraz şi îi ridică bărbia. Apoi mi se adresă mie. „Rosalia şi-a dorit dintotdeauna un portret. I-am spus că tu poţi să i-l faci”.

M-am apropiat iar de pânza mea, lăsând impresia că îmi pregăteam creioanele şi pensulele şi mă întrebam cum să fac ceea ce mi se cerea când Abbie veni prin spatele meu şi mă cuprinse cu braţele. Îmi şopti la ureche: „Doss, priveşte cu ochii tăi”. Îmi acoperi ochii cu mâna. „Nu cu ăştia”. Îşi trecu mâna spre pieptul meu. „Cu ăştia. Priveşte cu ei şi arată-i ceea ce şi-a dorit dintotdeauna să vadă”. Îşi strecură mâna într-a mea. „Arată-i că e frumoasă dincolo de orice măsură”.

M-am uitat la grozăvia din faţa mea, care mă privea la rândul ei. „Bine, dar cum?”

Îi simţeam răsuflarea caldă pe ureche. „Cercetează atent ceea ce vezi şi găseşte acel lucru care să te facă să doreşti să mai priveşti o dată”.

Rosalia şedea pe scaunul ei, cu privirile aţintite spre mine. M-am foit stingher pe-al meu, cu palmele asudate şi cu gura uscată, frământat de gânduri. Ce mă fac când o să descopere că nu sunt în stare să-i împlinesc aşteptările? Abbie se plimba în jurul nostru, vorbind la telefon cu agentul ei, rezervând bilete de avion, ocupându-se de cariera ei. Avea o capacitate de a rezolva multiple probleme pe care n-am fost niciodată în stare s-o înţeleg, în faţa mea, stătea Rosalia. Aşteptând răbdătoare.

Fără să mai aibă nimic de ascuns, ridică bărbia, îşi trase un umăr în spate, lăsă privirea în jos spre nas, iar cu coada ochiului o îndreptă spre mine.

În trei secunde, imaginea făpturii zdrobite, demne de milă, se transformă într-una a nobleţei şi măreţiei.

După patru ore, izbutisem să-i schiţez portretul. Abbie zbură la New York, iar eu am petrecut opt zile trudind şi asudând. Abbie ajunse acasă, mă sună la 2

noaptea şi am reuşit cumva s-o mai ţin la distanţă. „Încă nu”. Recunosc, îmi era teamă. Aşa se face că am mai dus-o cu vorba vreo două zile, încercând să-mi fac curaj, apoi, în cele din urmă, fiindcă era cât pe ce să-mi spargă uşa, i-am dat drumul înăuntru şi am aprins lumina.

Lumina căzu pe pânză şi Abbie se dădu un pas înapoi. Trase adânc aer în piept, se lăsă la pământ în poziţia lotus şi-şi astupă gura, plângând. M-am retras în umbră, frământat de întrebări. De îngrijorare. Simţindu-mă mai rău cu fiecare clipă. Abbie apropie mai mult lumina, apoi îşi trecu uşor vârful degetelor peste cicatricea de pe pânză.

Se întoarse spre mine, cu buza tremurând. Lacrimile îi curgeau pe obraz. „O… nici nu ştiu ce să spun”.

Nici eu nu ştiam. Am bătut în retragere. „E doar o opţiune. Pot s-o iau oricând de la capăt. Să încerc dintr-un alt unghi sau…”

Începu să scuture din cap. „Nu…” Se ridică, îmi cuprinse faţa cu mâinile şi îşi apăsă buzele peste ale mele. Îmi amintesc că avea obrajii uzi, rimelul îi cursese, făcând-o să arate ca un raton, iar genunchii mei se frânseră că ai Omului de Tinichea.

Sărutul acela îmi trecu peste faţă, prin gâtlej, îmi despică în două umerii şi îmi sfredeli cele mai tainice cotloane ale sufletului înainte de ţi-şi găsi odihna. Îşi lăsă creştetul pe umărul meu şi scutură doar din cap. „Magnific”.

Stând în atelierul meu, cu ochii la Rosalia, cu Abbie cuibărită la pieptul meu şi cu gustul lacrimilor ei pe buze, Abbie m-a învăţat să respir din nou.

A, şi să nu uit, cu îngăduinţa Rosaliei, am absolvit şcoala.

16

2 IUNIE, DUPĂ-AM IAZA

La sud de Bare Bottom, râul pare a face un cot spre est pentru ca apoi să se îndrepte iar ca săgeata spre sud. O ţine tot aşa până la şoseaua de la St. Marys Bluff. Adâncimea apei mi-a îngăduit să mai vâslesc la răstimpuri. Alteori, am ieşit din albie, am mers de-a lungul malului sau direct prin râu, trăgând canoea prin locurile cu apă foarte mică.

După-amiază târziu, am oprit să-mi potrivesc hamurile de pe umeri, m-am uitat în jos şi am văzut un şarpe-taur încolăcit la câţiva metri de mine. Şerpii-taur sunt lungi – de un metru şi jumătate, aproape doi – mai mult piele şi os, de un brun deschis şi scot un şuierat sinistru dacă încerci să-i goneşti. Pentru că exact asta am făcut, şarpele şuiera cât putea. Abbie mă întrebă: „Ce se aude?”

M-am uitat în jur şi mi-am dat seama că nu la mine şuiera. La vreo jumătate de metru de degetele de la picioare care-mi ieşeau din sandale înotau trei şerpi pitici cu clopoţei. Nu mai lungi de treizeci de centimetri, aceşti şerpi pitici nu sunt capabili să lovească, în schimb muşcătura lor e veninoasă. Dacă au suficient timp, îţi rod degetele până când piciorul capătă tot felul de nuanţe ciudate. Antidotul e eficace, dar trebuie administrat la spital şi nu e deloc plăcut.

Abbie nu se dă în vânt după şerpi. Nici mie nu-mi plac, dar dacă vrei să străbaţi râul, mai ales pe o distanţă atât de mare, trebuie să te obişnuieşti cu ei. În mod normal, i-aş împuşca pentru că singurii şerpi care-mi plac sunt cei morţi, dar n-am vrut să risc făcând zgomot. Am împroşcat apa şi cei trei de la picioarele mele s-au îndepărtat speriaţi pe suprafaţa râului. Apoi am împroşcat spre şarpele-taur. Acesta se întoarse şi se târî în sus pe

mal, «ninându-se apoi de ramurile unui copac. Iată una din imaginile care-mi insplac profund – un şarpe care scapă. Şerpii şi boala au multe în comun – e pricep să se furişeze spre tine mai bine decât ştii tu să le vii de hac.

*

Şoseaua River Bluff merge paralel cu râul pe o distanţă de o milă şi mai bine. E primul drum cu vedere spre râu la care am ajuns şi e situat pe partea dinspre Georgia unde faleza e vizibil mai înaltă. Majoritatea caselor sunt ferme vechi cu acoperişuri de tablă şi terase ce se întind pe toată lungimea casei. Aproape fiecare casă are un şir de cuşti pentru câini şi un garaj cam cât casa de mare. Am trecut pe sub un baner furat cu Winston Cup care se întindea peste râu, luând-o apoi prin spatele unei case în curtea căreia se vedeau zeci de piese de maşină ruginite şi descompletate care zăceau de-a valma pe dalele de ciment. Scaune de plastic decolorate de soare erau împrăştiate pe peluză şi pe jos se vedeau trei bazine din plastic, umflate pe la îmbinări. Pe pancarta de deasupra uşii se putea citi: OBIECTIV PĂZIT DE SMITH ŞI WESSON.

În majoritatea garajelor vedeai câte un Rover. Câinii zdrenţăroşi, fără lesă, se zbenguiau nestingheriţi. Cei mai mulţi îşi făceau somnul în mijlocul drumului şi săreau ca arşi când trecea maşina poştaşului din sat. Păsările flamingo roz făceau parte din decorul obişnuit al curţilor, la fel şi cauciucurile uzate, bărcile vechi de pescuit, grămezile de gunoi aprins, cutiile poştale cu inscripţia VIZITAŢI ROCK CITY şi căsuţele pentru păsări.

Aici, în regiune, toată lumea merge la biserică. Deşi sunt multe clădiri, toate aparţin unei singure grupări. E una dintre cele mai numeroase denominaţii din lume – se

numeşte First Holy Congregation of NASC AR. Cele mai multe servicii de închinare se ţin afară. Când plouă, oamenii se acoperă cu un poncho sau, pur şi simplu, trag pe ei folii negre de nylon. E un loc complet lipsit de formalism. Participanţii îşi ridică mâinile şi ovaţionează, împreună cu prietenii cei mai apropiaţi, numărul acestora se ridică la două sute cincizeci de mii. A spune că aceşti oameni sunt evanghelici ar fi prea puţin. Şepcile, tricourile şi jachetele lor subliniază principiile pe care se întemeiază credinţa lor. Steagurile care flutură pe garajele lor arată concret afilierea lor religioasă, iar pe abţibildurile de pe maşini se poate citi numele pastorului lor preferat. Serviciile pot dura ore întregi, motiv pentru care mulţi aduc genţi frigorifice cu mâncare şi sucuri. Unii participanţi se instalează în parcări de sâmbăta, aşteptând deschiderea porţilor. Multe servicii se încheie cu o slujbă care reuneşte şi comuniunea şi botezul. Înconjurat de diaconi şi de alte ajutoare, pastorul care oficiază în ziua respectivă – îmbrăcat totdeauna în culori vii – stă pe podium după ce a creat o stare de entuziasm, iar în final îi stropeşte doar cu elementele sacre. Cei din faţă se pot împărtăşi sau se pot boteza – rămâne la latitudinea lor.

Ne-am strecurat pe sub baner când un câine murdar, fără lesă, alb în cea mai mare parte, s-a apropiat de mai, înmuindu-şi botul în apă. Era o căţeluşă cu un ochi negru şi avea nişte pui flămânzi pe undeva pentru că sfârcurile pătate, umflate, lăsau o dâră de lapte prin nisip. La aproape doi kilometri mai încolo, am trecut pe lângă trei pitbulli cu zgărzi cu ţepi care se bălăceau în mâl. Doi dintre ei aveau tăieturi deasupra ochilor, iar celui de-al treilea îi lipsea un ochi cu totul. Pe gardul din spatele lor se vedea un înscris cu vopsea: „Lasă câinele, fereşte-te de proprietar”. După ei, vacile păşteau înconjurate de păsări parazite supărătoare şi de tăuni de mărimea unei monede

de cincizeci de cenţi.

Am vâslit prin fumul şi mirosul înţepător de gunoi aprins în vreme ce alţi şase pit bulli care alergau prin curte ne luară la ochi. Au parcurs distanţa de o sută de metri înainte să apuc să bâjbâi după revolver. Când au ajuns la marginea râului, rămaseră nemişcaţi la vreo trei metri aliniaţi într-un şir perfect şi îşi dezgoliră dinţii. Mârâiră; balele le curgeau în râu şi câţiva lătrară, dar nu depăşiră graniţa aceea imaginară. Fiecare purta o zgardă la care aveau ataşată o cutiuţă neagră şi o mică antenă care sugera un gard electric pentru care eram recunoscător. Speram că inventatorul acelui dispozitiv se bucura de pensie pe o plajă unde era servit de fetele în costum de baie cu coctailuri cu umbreluţă. O merita din plin. N-am făcut nicio mişcare bruscă şi am împins încet barca prin albie. Abbie miji un ochi, întrebând: „O să fiu mâncată?”

Am clătinat încet din cap fără să-mi iau ochii de la mal. „Nici vorbă, câtă vreme puterea e de partea noastră”.

„Şi dacă puterea se termină?”

„Păi… eu sunt mai mare, aşa că probabil o să mă clefăie pe mine întâi. Ai avea timp să ajungi sus pe faleză înainte să-mi cureţe oscioarele şi să pornească în căutarea deşertului”.

„Acum chiar că m-am liniştit”.

Până să apună soarele, am mai străbătut vreo şapte kilometri. Râul începu să ne mai lărgească puţin, aşa că nu mai era atât de mare nevoie de transbordare, irtt de vâslit. Plaje lungi cu nisip alb se desfăşurau în stânga şi-n dreapta noastră. Palmierii ţâşneau în sus ca nişte rachete, iar palmierii pitici se plecau pe ambele maluri ale râului, înmuindu-şi ramurile în apă ca nişte degete fragile. Pinii înalţi cât nişte arbori de Sequoia, cu rădăcinile ancorate în mâl, dominau peisajul ca nişte zgârie-nori alături de

stejarii cu coroană răsfirată.

Mama avea dreptate.

Apusul se lăsă şi mă prinse privind mereu peste umăr. La poliţie nu puteam să dau fuga. Mă gândeam că putem alerga mai repede decât ei, dar aveam sentimentul că ei cunosc râul la fel de bine ca mine. Se stârni o briză uşoară şi râul coti puternic spre dreapta. Aproape cu o sută optzeci de grade. Eram pe Skinner's Beach. Sus pe mai era o mică bucătărie de vară acoperită şi o fântână arteziană prevăzută cu o pompă manuală ruginită care funcţiona pe vremuri. Grupuri de tineri din biserici. Trupe de cercetaşi şi excursionişti de weekend veneau aici regulat, bucurându-se de numeroasele campinguri, de apă care era la doi paşi, de grătarul imens, de mese şi de zona acoperită pe timp ploios.

Am tras pe plajă canoea, am aşezat-o la umbră şi am ridicat-o pe Abbie în braţe. N-a deschis ochii, nici nu s-a mişcat – durerea revenise. Am dus-o pe mal, am dat la o parte paravanul şi am întins-o pe o masă suficient de mare cât să încapă la ea doisprezece oameni. I-am sprijinit capul şi am pus în mişcare pompa ca să aduc apa sus. Într-un târziu, ţâşni un şuvoi de apă ruginită şi murdară. După trei minute de pompat, apa era limpede, rece şi dulce. Am spălat o cană de inox şi i-am dus lui Abbie apă. Se ridică în capul oaselor apoi se lăsă iar pe spate. Am luat servieta Pelican din canoe, am desigilat o seringă de dexametazonă şi am întors-o pe Abbie într-o parte. I-am şters pielea cu alcool şi-am lăsat acul să alunece în ceea ce-i mai rămăsese din fesa stângă.

M-am întors la pompă şi m-am aplecat sub jgheab, lăsând apa să-mi curgă direct în cap. Era rece şi curată, şi simţeam că mă ajută să deschid ochii obosiţi. Când braţul drept mi-a obosit de-atâta pompat, m-am ridicat şi-am lăsat apa să se prelingă în jos pe mine.

Amurgul se lăsa împrejurul nostru. M-am întors la bucătăria de vaM şi am dat jos încuietorile de la lăzile de sub masă. Grupurile de cercetaţi şi cele din biserici le foloseau pentru a păstra produsele de hârtie uscate şi ferite de şoareci, lăsând adesea în ele şi conserve pe care nu mai aveau chef să le care înapoi. Prima ladă conţinea doar farfurii de carton, ceşti de plastic şi trei role de hârtie igienică. În a doua am găsit o prelată, o cutic nedesfăcuta de biscuiţi stătuţi, două conserve de sardele marinate în sos picant Louisiana, trei prăjituri sub formă de ruladă şi nişte chibrituri. Într-un treia, am dat peste o adevărată comoară – biscuiţi graham, bezele şi câteva batoane de ciocolată.

Şemineul arăta mai mult a groapă, deschisă pe cele patru părţi, iar hornul de metal atârna din acoperiş, împingând fumul şi căldura în sus. Era o modalitate sigură de-a lăsa copiii să frigă turtiţe de bezea cu ciocolată.

Pe grinzi erau lăsate vreo zece umeraşe. Am tras jos unul şi l-am vârât în foc, arzând toată rugina de pe el. L-am înfipt, aşa fierbinte şi sterilizat, în două turtiţe de bezea şi-am tras o bancă mai aproape de foc.

Nu-mi doream câtuşi de puţin să semnalizez prezenţa noastră prin acel foc, dar aveam sentimentul că cei care ne urmăreau ştiau deja unde ne aflăm. Şi-apoi, căldura era atât de plăcută. Cam după vreun minut Abbie îşi făcu apariţia lângă mine. Am pus două pătrăţele de ciocolată peste câte-un biscuit, apoi o turtiţă de bezea lipicioasă şi deasupra încă un biscuit graham. Abbie zâmbi. „Iubitule, nu trebuia să te deranjezi”. Când muşcă, amestecul de ciocolată topită şi bezea lipicioasă i se prelinse pe la colţurile gurii.

Am arătat cu frigarea spre râu, în jos. „Mâine mai mergem câteva mile şi ne apropiem de popasurile turistice pentru weekend. Cele mai multe au bucătării de campanie

şi frigidere. Până atunci…”

Zâmbi cu colţurile gurii murdare de bezea. „Dacă nu te-aş cunoaşte, aş zice că ai mai făcut asta cândva”.

„Ce? Bezele cu ciocolată?”

Clătină din cap. „Nu, prostuţule, şterpeleala”.

„Recunosc…” Am privit peste râu. „Am ceva practică în domeniu”.

Focul se potoli şi cărbunii se făcură albi în vreme ce noi devoram fiecare fărâmitură, până şi biscuiţii săraţi; doar când am ajuns la sardele, Abbie a strâmbat din nas.

Am păstrat rulada pentru micul dejun. Energia dată de ea avea să mă ajute să pornesc la drum. Eram obosit şi aveam sentimentul că n-o să prea pot dormi la noapte.

Noaptea a trecut fără incidente deosebite. Pe la miezul nopţii începu să ciulă o ploaie măruntă, răcorind aerul, aşa că am stins de tot focul şi am i desfăcut prelata şi prosopul, întinzându-le peste Abbie cu două ore înainte de ivirea zorilor. Am ridicat-o de pe masă şi am aşezat-o aşa înfăşurată pe fundul bărcii. Tresărea în somn şi i-am dat o acadea; zbură spre tărâmul viselor şi rămase acolo până la ziuă.

Începând de la autostrada 121, Okefenokee Trail o ţine tot spre est pe o distanţă de zece kilometri până la Stokes Bridge, unde coteşte brusc spre Ntfinga şi se înclină spre nord, îndreptându-se în linie aproape dreaptă spre l’olkston şi Boulogne. În termeni topografici, acesta e locul în care râul se rostogoleşte de pe umerii Floridei.

Albia râului se lăţeşte aici, ajungând la lungimea unui şir de opt maşini – mai mult sau mai puţin. Pistele de ATV întretaie malurile de-a lungul mlaştinilor, iar mormanele de gunoaie vârâte pe sub arbuşti de palmier pitic au fost transformate de localnici în ghene. O saltea îmbibată de apă, un frigider ciuruit de gloanţe, o jumătate de motocicletă, zeci de reviste *National Geographic* şi tone de

doze de bere Budweiser şi sticle se înglodaseră în mâl şi în nisip. Sub pod, un căruţ ruginit de cumpărături cu trei roţi stătea răsturnat, având coşul cromat de odinioară plin de beţe şi pungi de plastic. Un model mai nou – din plastic roşu strălucitor – zăcea într-un morman diform deasupra bucăţilor mari de ciment, după ce fusese azvârlit de pe pod.

17

S mereu u Cerut Permisiunea nimănui. Soluţia era să *cer*. Avea chiar i° T* Pr°8 ram alortterat. Era greu să obţii o întrevedere cu el – iar şi pentru cinci minute. Rar îl prindeai singur. Era weekendul de după Ziua Recunoştinţei. VeniQ a – * – C îi – aui5

I., cnise casa să facă oficiile de gazdă la masă. Abbie lucrase peste tot. Fusese nio.

— „w Picata săptămâni în şir. Eu absolvisem şi aveam două slujbe. Ca să scot har»; h u – *

A, dni Qe chirie, eram călăuza pentru pescarii amatori în căutare de somon. Puteam ox i – r, e. Uieam să tac câteva sute de dolari pe zi în plin sezon de pescuit. În rest, pictam Portretul Rosaliei trona „o –, Auu* i jr. NA, „4 una casa panntilor lui Abbie, pe peretele din foaier. Când erau întrebaţi i – * i –, udţi în legătură cu autorul, spuneau că lucrarea aparţine unui „artist din i i – r alij

— ui i partea locului”, ceea ce o mfuna pe Abbie, dar faptul că tabloul era unul Himi v i – j!

„Ui amtre primele lucruri pe care le vedeai când le treceai pragul dovedea că în u* r aii nicl chiar ei nu puteau nega forţa imaginii. On de câte ori Abbie era aşa a tr* îţi jji a tetând doar mo lr gea cu urechea la discuţiile din jurul mesei, şi p dar momentul potrivit să dejoace planurile părinţilor. Îşi vâra doar capul în cadrul uşii cflillfatiz1, ul

A î, sautând oaspeţii, şi arata spre tablou cu un aer nonşalant. „Îl cunosc pe arhet a V – a –

Îst, dacă vreţi să vă pun o vorbă bună. E foarte ocupat; are câţiva clienţi i ce.

I, Dine aleşi, dar – ajunsă aici zâmbea şi ridica STĂ rst seamamereU Uşa deschisă la el ara să ţină seama de obiecţiile părinţilor ei, Abbie îmi aranja întâlniri cu potenţiali clienţi. MerPam i-o scam ia ei acasă şi conveneam să fac portretul lui sau al ei, apoi discutăm detaliile j! t xx-ij – ciaillle concrete şi programam câteva şedinţe. La prima astfel de întâlnire, soţi un – I i!

— X i.

— Director executiv în industria petrolului, m-a întrebat: „Cât mă costă?”

Eram pe punctul de a Spune Q mie de dolari când Abbie interyeni: În mod normal, ia zece mu, Har i-a *a – a*

9 sedragul meu, a fost de acord să mai scadă din preţ până la şapte mii cinci sute”. Omul a aprobat ca şi cum ea tocmai l-ar fi preluat comanda la restaurant, făcându-i apoi nota.

Am simţit că-mi cade maxilarul.

În nouă luni îmi achitasem toate datoriile la facultate şi îmi cumpărasem prima maşină. Adevărul este că aş fi făcut-o şi gratis fiindcă pentru prima oară în viaţă mă simţeam apreciat. Apreciat, pentru că persoana din faţa mea, „subiectul”, avea încredere să lase pe mâna mea unul din lucrurile sale cele mai de preţ – imaginea sa reflectată.

Eram în culmea fericirii.

La polul opus erau părinţii ei, care nu se arătau câtuşi *de* puţin impresionaţi. Mama ei vitregă avea cele mai multe obiecţii. În dimineaţa din Ziua Recunoştinţei eram la un pas de terasă din spatele casei, gata să bat la uşă când am auzit dinăuntru: „Voi doi veţi declanşa un scandal, iar când lumea o să afle, Doss n-o să mai poată

picta în oraşul ăsta”. Mi-am retras mâna şi m-am aşezat pe banca unde Rosalia curăţa nişte mazăre.

„Mamă…”

„Nu mă lua pe mine cu «mamă»”.

„Ai mai văzut şi alte lucrări de-ale lui, afară de portretul Rosaliei?”

Făcu o pauză apoi continuă, fără tragere de inimă: „Am mai văzut”.

„Şi?”

Katherine luă un ziar şi deschise la rubrica de decese: „Să zicem că… merg”.

„Merg?”

Puse hârtia jos. „Nu-mi place că te vezi cu băiatul ăsta”.

„Ei, nu mai spune”.

„Bine, dar a crescut într-un parc de rulote”.

„Şi ce-i cu asta?”

„Nu e de condiţia ta”.

„Adică, nu face parte din «lumea mea»”.

„Niciodată nu va fi unul de-ai noştri”.

„Dar nici nu încearcă, mamă”.

„Exact ce spuneam”.

„M-ai liniştit, n-am ce zice”.

Abbie urcă scările şi am auzit zgomotul duşului. Rosalia se sprijini de mine, presându-şi umărul cărnos de mine. Mă privi cu jumătatea de sus a ochilor, mă bătu uşurel peste coapsă şi îmi făcu semn cu capul să intru. Am sărutat-o pe frunte, bătând uşor în uşa transparentă şi deschizând-o. „Bunfl dimineaţa, doamnă Coleman”.

„A, bună, Doss. Intră, te rog. Cred că ţi-e foame. Te pot servi cu micul dejun?”

Făcând portrete am avut ocazia să învăţ câte ceva despre oameni. Toţi clienţii mei au două feţe. Cea cu care trăiesc zi de zi şi cea pe care vor să le-o pictez eu. Doamna

Coleman nu făcea excepţie.

Seara, după cina de sărbătoarea Recunoştinţei şi plecarea musafirilor, senatorul Coleman s-a retras în biroul lui. Am bătut la uşă. A ridicat o privire lipsită de expresie. „Bună, Doss. Ai pierdut-o pe Abbie?”

„Nu, domnule. Voiam să vă vorbesc”.

Se lăsă pe spate în scaun. „Despre?”

„Păi, despre Abbie, domnule”. Se legăna uşor, sprijinindu-se în creionul pe care-l ţinea apăsat de bărbie. „Ei bine, am să intru direct în subiect”. Nu ştiam ce să fac cu mâinile şi, într-un târziu, le-am vârât în buzunarele pantalonilor. „Domnule senator, vă cer permisiunea de-a mă căsători cu fiica dumneavoastră”. Rămase nemişcat şi puse creionul jos. Era un scaun gol chiar în faţa lui, dar nu spuse nimic. Am simţit acele câteva clipe lungi cât o viaţă de om. În cele din urmă scutură din cap şi rosti simplu: „Nu”.

Nu ştiam ce să spun. Cum puteam reacţiona la răspunsul acela? „Vă pot face cumva să vă schimbaţi poziţia?”

Un zâmbet studiat. „Nu”.

Aş fi vrut să spun multe în clipa aceea, dar nu ştiam sigur cum să fac şi eram şi mai puţin sigur că avea să ajute la ceva. Din perspectiva lui, eram un artist de douăzeci şi unu de ani, impetuos şi muritor de foame. Hotărârea lui era luată cu mult înainte ca eu să intru în acea încăpere. „Bine, domnule”. M-am întors, am ieşit şi am tras încet uşa după mine.

Eu mă simţeam rănit, în schimb Abbie era livid㠔 N-o văzusem niciodată atât de furioasă. I-a trebuit mai mult de-o oră să se răcorească. Am stat amândoi pe malul apei. De fapt, doar eu am rămas în picioare în vreme ce ea se plimba în sus şi-n jos. „Da’ cine se crede?”

„E tatăl tău”.

„Asta nu-nseamnă că e Dumnezeu”.

„Nu şi din perspectiva lui”. Stăteam amândoi, descurajaţi şi furioşi. „Poate dacă m-aş fi realizat şi m-aş fi întors peste cinci ani, s-ar fi răzgândit, dar am auzit răspunsul lui de prima dată. Nu e nu, şi gata. Pentru totdeauna”.

Abbie privi peste apă, clătinând din cap. Ştiam că orice altceva în afara llipunerii totale echivala cu o declaraţie de război – încă o salvă de tun peste Fort Sumter. Nu-mi doream aşa ceva pentru Abbie şi nu voiam s-o despart de familia ei. Ştiam că ceea ce urma să fac avea să fie dureros pentru multă vreme, dar era cea mai bună soluţie.

Trebuia să o eliberez. Am întors-o cu faţa spre mine. „Iartă-mă, te rog, pentru ceea ce-am să fac”. Începu să scuture încet capul. „Abigail, tatăl tflu are dreptate”. M-am dat un pas înapoi. „Sunt produsul unui parc de rulote. Tu eşti o aristocrată din sud. Eu sunt un visător, un singuratic şi rareori ştiu să-mi exprim verbal gândurile şi sentimentele. Sunt mai potrivit să pregătesc petrecerile din casa părinţilor tăi decât să particip la ele”. Lacrimile îi umplură ochii. „Eşti un fenomen naţional, capabil să stea de vorbă cu regi şi regine sau cu oameni de rând”.

„Doss…”

„Eu mă pricep la un singur lucru. În schimb, tot ce atingi tu se preface în aur”.

Începu să strige. „Să nu îndrăzneşti să-mi vii mie cu de-alde astea. Să n-o faci din cauza lui”.

„Abigail, mama ta avea dreptate. Nu fac parte din lumea ta”.

Îşi puse degetul arătător pe buzele mele. „Sunt doar o fată îndrăgostită de un băiat”.

Se auzi undeva sirena unui vapor. O barcă pătrunse pe râu şi începu să plutească pe suprafaţa apei. Dincolo de

Battery se auzi trecând pe pavajul de piatră o trăsură cu cai. Deasupra, în întunericul miezului de noapte, pescăruşii ţipau, iar în parcul din spatele nostru, o fată aruncă o minge de tenis sub un felinar. I-am luat amândouă mâinile într-ale mele. „Vrei să fii soţia mea?”

Era vinerea de după Ziua Recunoştinţei, 1992.

Ea bătu din picior. „Doss Michaels! M-ai speriat de moarte”.

„Abigail… vrei să te măriţi cu mine?”

Mă lovi cu pumnul în piept. „Mai întâi să-ţi ceri iertare”.

„Iartă-mă”.

„N-ai vorbit serios”.

Am îngenuncheat. „Abbie, eu nu-ţi pot oferi viaţa pe care v-a oferit-o tatăl tău ţie şi mamei tale. Nu ştiu cum am s-o scot la capăt în lumea asta, aşa că nu-ţi pot promite mare lucru. Cu o singură excepţie: să mă dăruiesc pe mine însumi în întregime. Fără prefăcătorie, fără ziduri şi minciuni. N-a fost şi nu va fi niciodată vreun om pe planeta asta care să te iubească aşa cum te iubesc eu. Când nu sunt cu tine, mă doare, iar când sunt cu tine, doare şi mai tare, fiindcă ştiu că peste câteva ceasuri voi fi iar fără tine. Toată viaţa am suferit şi nu mai vreau să sufăr. Te rog, acceptă-mă… odată cu insulele din mine… şi fă tu din mine un întreg”.

Mă privea cu coada ochiului. „Dacă-mi mai faci vreodată aşa ceva, te…”

„Abbie?”

Îşi muşcă buza. „Am să-ţi fac o mărturisire”. Se întoarse pe jumătate şi arătă în jos. „Am o aluniţă pe fesă”.

„Abia aştept s-o văd. Va fi micul nostru secret”.

Clătină din cap. „Doss, nu sunt femeia care apare pe coperta revistelor. Nimeni nu arată aşa. Femeia aceea e doar o plăsmuire a…”

„Nu m-am îndrăgostit de femeia de la ghişeu”.

„Da, dar… eu sunt doar conturul. Apoi, imaginea mea e prelucrată pe computer, mi se şterg ridurile, mi se micşorează nasul, mi se împinge bărbia mai înăuntru, mi se scobesc obrajii” – îşi cuprinse bustul cu mâinile – „mi se măresc sânii”.

Am scuturat capul. „Eu m-am îndrăgostit de acea Abbie care stă în faţa mea”.

Îngenunche şi ea, ajungând cu ochii la acelaşi nivel cu ai mei. „Şi când o să fiu bătrână şi urâtă, cu pielea atârnând din toate părţile?”

„Abigail Coleman, eu nu mă însor cu imaginea ta abstractă. Sau cu amintirea ta. Eu mă însor cu tine. Aşa că nu-ţi mai face griji cu imaginea ta de peste ani. Am s-o iubesc şi pe ea. Chiar mai mult. Accept şi răul pentru că asta înseamnă că voi fi trăit şi binele”.

Îşi lipi faţa de pieptul meu, plângând încet. Când hohotele deveniră prea puternice ca să le mai stăpânească, îşi aruncă braţele în jurul gâtului meu şi scoase un strigăt venit parcă din buric, apoi îşi lipi obrajii uzi de lacrimi şi nasul care-i curgea de faţa mea. „Da”.

18

3 IUNIE

În după-amiaza celei de-a treia zile, am trecut pe sub pod la Autostrada 121. Asta însemna că parcurseserăm douăzeci şi trei de mile. Mai aveam şase până la Stokes Bridge – semnul care marca un sfert din drum.

Aici, sus, râul nu e folosit pentru agrement – aşa cum e la sud de Trader’s Ferry. Asta însemna că râul ne oferea o ascunzătoare bună, dar mai departe, spre nord, apoi spre est, avea să se deschidă şi urma să dăm nas în nas cu

turiştii veniţi să facă schi nautic, băieţi cu bărci mici de lemn şi ofiţerii federali ecologişti care patrulau în zonă, în şalupe Pathfinders de şase metri dotate cu staţii radio, telefoane prin satelit şi motoare Yamaha cu patru cilindri şi două sute de cai putere. Odată localizat, puteai să fentezi motorul, dar de staţiile radio n-aveai cum să scapi.

Râul se îngusta din nou, albia nisipoasă arătându-se prin apa ce avea mai puţin de jumătate de metru. O plajă lungă şi întinsă se deschise în stânga noastră. Soarele dogoritor de după-amiază îmi apăsa umerii, dându-mi o senzaţie de somnolenţă, aşa că am împins încet canoea sub un copac ca să n-o trezesc pe Abbie. Deasupra noastră, înspre coasta Floridei, se vedea o casă imensă în plină construcţie. Cu siguranţă, proprietarii ştiau ce fac cumpărând cea mai înaltă faleză de pe malul râului. Din pune de vedere strict topografic, zona era în afara oricărui pericol de inundaţii – exceptând potopul lui Noe. În spatele nostru, râul o lua mult spre dreapta. Am închis ochii şi am văzut fiecare centimetru pătrat al malului. Nu departe era capătul unui leagăn de frânghie unde învăţasem să fac o săritură cu spatele. Frânghia era roasă, verde, şi se unduia uşor. Dedesubt se vedeau resturile unei bănci.

Am împins pe plajă canoea şi am scuturat-o pe Abbie. Ridică o pleoapă, „Am şi ajuns?”

Am făcut semn din cap. „Da. Am ajuns”.

Se ridică în picioare, cu genunchii slăbiţi şi şovăitori. „Perfect, fiindcă mă gândeam că mai avem de mers vreo sută de mile”.

Treptele de ciment duceau de la malul râului, sus pe faleză şi în curtea din spate a unei clădiri ce părea o casă de trei mii de metri pătraţi. Linia acoperişului ascuţit cobora peste o vastă terasă de ciment care putea adăposti cincizeci de balansoare, oferind o panoramă spectaculoasă a râului care şerpuia dedesubt.

Am urcat treptele cu Abbie în braţe, trecând prin iarba înaltă până la genunchi spre curtea din spate. Casa fusese construită pe stâlpi, iar acoperişul, acoperit cu şindrilă şi izolat; zidurile erau din cărămidă, dar lipseau ferestrele, placajele cu rigips şi finisajele interioare. Arăta de parcă tocmai ar fi început lucrul în interior, montând doar câteva ferestre pe faţada casei. Lângă terasa din spate se vedea o toaletă ecologică, aşa că am ajutat-o pe Abbie să meargă spre scaun şi am lăsat-o să se sprijine de mine în vreme ce organismul ei se golea de prisosul de otravă.

Uşile erau încuiate, dar m-am urcat pe fereastră şi am dus-o înăuntru. Tavanele boltite din salon aveau aproape şase metri înălţime şi un şemineu suficient de mare cât să te poţi întinde pe el se profila pe peretele din faţă. În vatră se vedea un morman de cenuşă rece. Am verificat jgheabul hornului, care era deschis, am răscolit prin grămada de rumeguş şi am făcut un mic foc. Abbie era întinsă pe jos şi se întoarse spre şemineu. Am găsit nişte pânză în spălătorie şi o chiuvetă în stare de funcţionare. I-am adus lui Abbie o cană cu apă, apoi am continuat să cercetez şi restul casei. Etajul al doilea era la fel de mare, oferind cea mai bună vedere spre râu. Casa era destul de goală, ceea ce însemna că nu prea aveam ce lua de-acolo. Am descoperit în spălătorie o cafetieră şi o cutie cu cafea plină pe jumătate. Am băgat filtrul în priză unui prelungitor care venea din garaj şi beculeţul roşu se aprinse. În vreme ce aparatul pregătea cafeaua, am scos din garaj o placă de lemn izolată cu folie de aluminiu şi am aşezat-o pe jos, în faţa focului. Era materialul care se fixă pe piloni înainte de a se pune cărămida. Am acoperit placă cu o prelată şi ne-am întins pe ea, ascultând zgomotul făcut de filtrul de cafea. Abbie îşi lăsă capul pe pieptul meu şi îmi răsuci un fir de păr. „N-ai fost prea vorbăreţ”.

„Ai chef de-o plimbare?”

„Crezi că găsim pe-aici o roabă?

„Tot ce-i posibil”. Am găsit una rezemată de casă. En destul de mare din plastic, cu două roţi în faţă pentru mai multă stabilită – am curăţat-o» i-am aşezat-o pe Abbie în ea, cu faţa înainte. „Caleaşca dumneavoastră, doamnă”. I-am dat o sticlă de apă, spunându-i: „Bea asta. Cu cât bea mai multe lichide, cu-atât avea să se simtă mai bine. Ele au au să „i menţină tensiunea ridicată, ajutând-o în acelaşi timp şi să elimine oxinele rezultate în urma ingurgitării atâtor chimicale.

Puse sticla între picioare şi se prinse de marginile roabei ridicând braţul ca şi cum ar fi mânuit un bici. „Marş!”

„Foarte nostim, n-am ce zice!”

Am plimbat-o pe marginea falezei – râul curgând pin stânga noastră în vreme ce, în dreapta, iarba se înălţa până la coapsă. C’ed că am împins roaba vreun kilometru, oprindu-mă tot la câteva minute casă apuc mai bine de mânere. Faptul că stătea ridicată şi bea câte-o înghiţitxră de apa îi făcea bine. Prinsese puţină culoare în obraji.

Am mers în jurul buclei de sub capătul de frânghie Mai departe, la dreapta noastră, la vreo sută de metri în pădure, se întin primul şir de rulote. Abandonate de multă vreme, viţele acopereau fiecare centimetru pătrat ca nişte şuviţe lungi şi roase de păr ud.

Ne-am strecurat printre ele, cu ferigile frecându-se de picioarele noastre, şi am ieşit într-un luminiş. Înainte de-a mă naşte eu, doisprezece *rulote* legate între ele fuseseră aranjate în formă de cerc – băeate una într-alta, asemenea unor vagoane de tren deraiate. În mijloc, larga locul unde se făcea focul, toată lumea îşi parcă maşina, arunca gunoiul aprindea mucuri de ţigară şi îşi treceau sticla din mână-n mână. Erau toate condiţiile pentru

crearea unui mediu nesănătos. Pe vremea aceea, toate ruptele îi aparţineau unui singur om – un fel de proprietar care le închiria – şicare credea şi azi că poate scoate bani din întreţinere ca pe vremuri. Am împins-o pe Abbie în centru şi m-am întors încet în cerc. Aveam senzaţia e? cineva mă calcă pe piept.

Copacii crescuseră, dominând acum parcul cu înălţimea lor se crease astfel un fel de copertină umbroasă care nu lăsa să pătrundă direct razele soarelui, menţinând în jur răcoarea şi umezeala. Sorbi din sticla cu apă. „Care era a ta?”

I-am arătat cu un gest. Viţele uriaşe de iederă otrăvitoare urcau din toate părţile. Trifoi alb şi ciocul berzei; era de-ajuns să le ating şi îmi apăreau băşici pe piele şi mâncărimi care mă ţineau două săptămâni. Formau o ţesătură complicată care se închidea undeva sus. Ce nu reuşeau viţele să acopere era decolorat de făinare şi de mucegaiul negru. Toate geamurile fuseseră sparte, iar uşa dispăruse, cele trei trepte care duceau înăuntru nu mai erau de găsit şi, la fel ca majoritatea rulotelor, fusese şi ea ciuruită, de gloanţe.

„Unde era camera ta?”

Am dus-o cu roabă în partea din spate şi-am privit lung la rama ferestrei mele de care era agăţat aparatul de aer condiţionat. Spărtura din ea arăta că cineva îl furase. „Aici era aparatul meu de aer condiţionat. Nu răcea prea grozav, dar făcea un zgomot asurzitor.

Îl dădeam tare ca să acopăr celelalte zgomote – dinăuntru şi dinaţară”.

Abbie dădu din cap şi zise: „Dar banca?”

Cărarea fusese năpădită de buruieni înalte, de copacii doborâţi şi 4 e păianjenii uriaşi de bananier – ale căror pânze de aproape doi metri se întindeau de-a curmezişul potecii. Am luat de jos un băţ lung, am tras cu

el jos pânzele de parc-aş fi făcut vată de zahăr şi-apoi l-am aruncat. Abbie urmărea păianjenii, ghemuindu-şi picioarele la piept. Ne-am croit cu greu drum prin iarba înaltă şi de două ori a trebuit s-o ridic peste un trunchi de copac. În vreme ce Abbie trecea neliniştită o creangă peste marginea roabei, am reuşit să ies cu ea la lumină, pe faleza acoperită de nisip.

Făcută dintr-un trunchi de stejar tăiat în jumătate şi sprijinită pe doi piloni, banca de un metru şi jumătate trona la mijloc sub braţul fusiform al unui stejar ce-şi întindea ramurile spre râu. Stâlpii putreziţi se prăbuşiseră, iar lemnul băncii fusese mâncat de care. Mi-am sprijinit piciorul în mijlocul ei şi s-a sfărâmat pur şi simplu, fiind prea fragilă şi îmbibată de umezeală ca să crape doar.

Am rămas în picioare privind la ancoră din amintirea mea. Abbie ieşi din roabă, îmi cuprinse mijlocul cu mâinile şi îşi lăsă capul pe umărul meu, privind la ceea ce fusese odinioară banca mea. Era pe punctul de a-mi spune ceva când mi-a atras atenţia un sunet.

Prin partea locului i se spunea „incubatorul”. Sună ca o maşină aflată la depărtare ce vine spre tine cu frânele scrâşnind. Ştiţi sunetul acela ascuţit care vă face pielea de găină? Incubatorul îşi face apariţia periodic pentru iA aici îşi depun ţânţarii ouăle. Aici sus, unde apa curge încet şi sunt multe bălţi, larvele sunt în siguranţă. Apoi, când îşi termină treaba, ies din ouă, trimiţând deodată în văzduh zeci de mii de ţânţari care împânzesc văzduhul, «cotând bâzâitul acela specific. În mod normal nu-l auzi până nu se apropie de urechea ta, dar când e vorba de cincizeci de mii de ţânţari lucrurile se schimbă complet. Îi auzi de la aproape patruzeci de metri. Venirea lor în roiuri e un indiciu că le e foame şi se ştie că ţânţarii mănâncă un singur lucru. Abbie auzi şi ea zumzetul lor. „Suntem lângă vreo autostradă?”

Am clătinat din cap în vreme ce mă gândeam la cea mai rapidă metodă de-a scăpa de ei. „Atunci, de unde vine sunetul ăsta?”

N-a trecut mult şi ne-au ajuns. Pielea şi părul mi se făcură negre în cea mai mare parte. Am apucat-o pe Abbie, am pus-o în roabă şi-am luat-o la goană pe faleză în jos. Abbie ţipa şi se plesnea în vreme ce insectele îmi intrau în nas, în urechi şi în ochi, muşcându-mă prin haine sau direct pe pielea dezvelită. În câteva secunde, pielea şi faţa mi-au luat foc. Ne-am rostogolit pe deal în jos, apoi am luat-o în sus prin iarba înaltă, peste câmpul deschis de lângă casă şi-am intrat în locul destinat viitorului garaj. În clipa când am ajuns în casă aproape toţi ţânţarii fugiseră, câţiva urmărindu-ne înăuntru şi mai rămăsese un nor care survola deasupra mea. Am ridicat-o pe Abbie, am urcat treptele casei şi când am ajuns în salon, am aşezat-o jos şi i-am masat picioarele în vreme ce ea mă plesnea peste umeri şi peste faţă. M-a plesnit de vreo şapte, opt ori peste faţă, de fiecare dată mai tare. Abbie ură pur şi simplu ţânţarii. Era pe punctul de-a mă mai pocni o dată şi-am apucat-o strâns de mână. „Iubito… asta nu mă ajută la nimic”. Sângele începuse să-mi picure din colţul gurii unde mă lovise. „O… n-am vrut!” în clipa următoare izbucni în râs. I-am şters de pe piciorul drept cei câţiva ţânţari rămaşi şi m-am aşezat. De când indivizii aceia ne aruncaseră toate proviziile în foc, nu mai aveam niciun antihistaminic, lucru care mă îngrijora în cazul în care Abbie ar fi început să se umfle. I-am examinat braţele, picioarele, gâtul şi faţa să văd dacă nu are vreo urmă, dar n-am găsit niciuna. Nici măcar una. În schimb eu mă umflam de parcă cineva mi-ar fi vârât un furtun pe nas şi mi-ar fi pompat aer în faţă. Mi-am scos cămaşa şi Abbie a început să-mi numere umflăturile de la brâu în sus. S-a lăsat păgubaşă când a ajuns la o sută. Într-un târziu s-a

lăsat pe spate şi-a început să-şi roadă o unghie. „Doss, cum te simţi? Arată cumplit. Te doare tare?”

Nivelul adrenalinei îi crescuse şi vorbea precipitat. Am închis ochii şi m-am lungit pe pardoseala de ciment, simţind că-mi curge-n vine atâta zeamă de ţânţari cât să pot omorî va animal cu ea. Am strănutat, eliminând din nas şi ultimele exemplare. „Nu, iubito…” Buzele îmi amorţeau şi mi se îngroşau. „Mă simt bine”.

„Mereu mi-am dorit să ştiu cum arătai când erai mic. Ei bine, acum ştiu”. Îşi privi lung braţele şi picioarele, minunându-se că nu avea urme de muşcături. „Bănuiesc că până şi ţânţarii simt deosebirea”.

„Care deosebire?”

„Dintre sângele otrăvit… şi cel sănătos”.

*

Zilele fericite erau demult apuse. Faţa îmi era în flăcări, iar urechea şi ochiul stâng erau aproape închise din cauza umflăturii. Palmele şi buricele degetelor mi se umflaseră atât de tare că simţeam vâsla de două ori mai groasă decât era în urmă cu o oră. Aş fi ieşit bucuros din pielea mea dac-aş fi putut. Am împachetat şi-am aruncat totul în canoe, scuturând mereu din cap.

Peisajul de pe râu se schimbase, dar cadrul rămăsese acelaşi. Copacii – lăsaţi sub greutatea muşchiului – se înălţau în formă de spirală, aplecându-se tot mai mult peste râu, dar meandrele o luau spre dreapta într-un arc domol ce dispărea pe nesimţite pe la vreo patru sute de metri depărtare în punctul în care linia orizontului se contopea cu un şir neîntrerupt de arbori. Banca ruptă rămăsese undeva sus. În dreapta mea. N-am mai aruncat nicio privire în urmă. Am mai vâslit de două ori şi-am inspirat adânc, ţinându-mi răsuflarea. Am scrutat

priveliştea ce se-aşternea înaintea mea şi-am închis ochii, concentrându-mă la singurul lucru fără de care nu puteam trăi.

M-a ţinut pironit locului multă vreme. Poate trei minute. Când am lăsat aerul afară, n-am simţit absolut nimic.

19

Soarele îşi înălţă creştetul peste Fort Sumter, apoi urcă agale pe Battery în vreme ce noi povesteam şi visam, plănuind ce să le spunem părinţilor. Nu ţineam neapărat să facem o nuntă fastuoasă în Charleston – îmi doream ce-şi dorea şi Abbie. Dar nu trebuia să fii mare învăţat ca să-ţi dai seama că ea şi mama ei aveau nevoie de un mediator care să se ocupe de detaliile unei nunţi – mai cu seamă că nu fuseseră de acord cu ea. Altfel, ar fi ajuns cu siguranţă la certuri aprige. În plus, să ne ferească Sfântul, dacă voia să se implice şi tatăl ei.

Un autobuz opri în spatele nostru, scrâşnind metalic din frâne, şi luă o mamă tânără însoţită de fetiţa ei cu codiţe, pantofi şi gentuţă roz. Frâna pe aer şuieră şi autobuzul se puse în mişcare, iar Abbie îşi puse palmele pe obrajii mei. „Hai să plecăm chiar acum”.

„Cum să plecăm? Azi?”

„Chiar în clipa asta”.

„Nu vrei să faci niciun plan?”

„Doss, mi-am dorit să mă mărit cu tine de când te-am zărit prima dată. Hai să ne căsătorim chiar acum”.

„Draga mea, n-o să găsim niciun preot sau pastor întreg la minte care să ne cunune aşa, pe loc”.

„Doss, nu e nevoie să ne cununăm într-o biserică. Dumnezeu îmi cunoaşte inima”, izbucni în râs. „Probabil S-a şi săturat să mai audă de tine – L-am bătut la cap

aproape toată viaţa să mi te trimită”.

Cuvintele ei m-au mişcat. „Adevărat?”

Îmi ţinu faţa între mâini. „Şi te-am iubit cu mult înainte de-a te întâlni”.

Exact ce vă spuneam. Tipic pentru soţia mea. „Bine, şi-atunci unde? Cine?”

„Nu ştiu; pune-ţi mintea la contribuţie”. Îşi lovi uşurel încheietura fără ceas a mâinii stângi. „Timpul tace şi trece”.

„Dar nici măcar n-am verighetă, Abbie”.

Îşi puse mâinile în şolduri. „Ehe, trebuia să te gândeşti la asta din timp”. Îşi muşcă buza. „Am eu destule inele. O să luăm unul de-al meu”.

„Doar n-o să mă cunun folosind inelul tău”.

„Ai altă variantă?”

„Păi… suntem în Charleston, nu? E vinerea de după Ziua Recunoştinţei, E sărbătoare. Cea mai mare zi de cumpărături din an”.

„Dacă mergem la cumpărături în zonă, o să se afle şi-ai mei o să ne dea rapid de urmă”.

„Dar dacă ne-am duce într-un loc unde să putem privi fără să fim luaţi la ochi?”

„La ce te-ai gândit?”

„Piaţa de sclavi”.

„Perfect”.

Am luat-o în sus pe Battery şi spre nord către piaţa unde femeile lucrau deja la coşurile lor împletite. Întinsă pe lungimea a două-trei străduţe şi lată cam cât o jumătate de stradă, piaţa funcţiona azi ca un fel de magazin universal în aer liber. Vânzătorii ambulanţi îşi deschideau cutiile şi îşi etalau marfă pe mese. Înăuntru era o combinaţie de târg unde găseai lână, produse de artizanat, antichităţi, şi un bazar cu suveniruri şi articole sportive. Era ultimul loc din lume unde o fată ca Abbie s-ar fi dus să

cumpere un inel. Pereţii de cărămidă cu despărţituri lăsau să treacă briza, adăpostind totuşi bazarul în interior. Am intrat în el ţinându-ne de mână. „Ştii că, de fapt”, zise ea, „aici nu s-au vândut niciodată sclavi”.

„Atunci de ce i se spune piaţa de sclavi?”

„Pentru că aici se descărcau sclavii aduşi cu corăbiile înainte de a fi vânduţi la licitaţie, undeva pe altă stradă. Mai târziu, tot ei şi-au vândut aici produsele”. Rămase pe gânduri o clipă. „Deşi, cred că pentru sclavi nu contau prea mult denumirile astea. În final, tot erau scoşi la mezat undeva”.

„De unde ştii toate astea?”

Se răsuci şi cântă încetişor: „În Charleston m-am născut, în Charleston am crescut şi când oi muri…”

„Da-da, ştiu”.

Mă trase de braţ şi mă duse la o tarabă unde o doamnă vindea tacâmuri tic argint masiv. Cele mai multe erau marca Old Orange Blossom. Într-o casetă de la capătul tarabei, avea vreo zece inele vechi de argint. Abbie îşi dădu jos ochelarii de soare şi începu să le privească.

Doamna o întrebă: „Pot să vă fiu de folos?”

Abbie arătă spre casetă. „Sunt din argint?”

Femeia scutură din cap. „Din platină”.

„Îmi daţi voie?”

Doamna încuviinţă cu capul şi luă caseta cu inele de pe tarabă. Abbie încercă mai multe până găsi unul potrivit. Pe etichetă scria 280 de dolari. Abbie o întrebă: „Aveţi şi modele pentru bărbaţi?”

Femeia zâmbi şi mai scoase o casetă de pe tarabă. Mă privi. „Ştii ce mărime porţi?”

Am clătinat din cap.

Se uită la degetul meu. „Cred că unsprezece sau ceva de genul ăsta ţi s-ar potrivi. Încearcă-l pe asta”. Îmi puse un inel pe deget. Intră ceva mai greu peste falangă, dar nu

l-am mai putut scoate afară.

M-am întors spre Abbie. „Ce zici? E bun asta până îţi pot lua unul adevărat?” Am aruncat o privire spre femeie. „Doamnă, n-am vrut să vă jignesc”.

Femeia râse. „Nici pe departe!”

Abbie îşi răsuci pe deget inelul purtat. „N-am nevoie de inel cu diamant, Doss”.

„Orice fată merită un diamant, Abbie”.

„Bine, atunci am să-l păstrez pe asta până va veni ziua aceea. Şi chiar dacă va veni, am să le port pe amândouă”.

„Cât costă perechea?” am întrebat.

„În mod normal, patru sute de dolari, dar azi avem o reducere de ultimă oră cu douăzeci şi cinci la sută”.

„Vândut”.

„Vreţi să vi le pun în ambalaj pentru cadouri?”

De fapt n-avea nici pe departe intenţia de-a le împacheta. Era doar curioasă, iar noi ne-am dat seama. „Nu, mulţumim. Oricum n-ar fi stat mult împachetate”.

I-am dat cardul meu de credit, am semnat, am pus inelele în buzunarul pantalonilor şi-am împoldit-o pe Abbie spre clădirea închisorii.

Era vineri, după Ziua Recundştinţei. Sărbătoare naţională. Asta însemnn că tribunalele erau închise şi majoritatea judecătorilor erau la pescuit sau pe terenul de golf. Înconjurat de-atâta istorie, mi-am amintit cursul de istorie din clasa a douăsprezecea. Magna Carta spune că un arestat trebuie să consulte un judecător în douăzeci şi patru de ore de la încarcerarea sa. Charlestonul nu era un cuib al criminalităţii, dar cu siguranţă cineva întrecuse măsura de Ziua Recunoştinţei. Am privit pe geam în cabinetul unde onorabilul Archibald Holcomb Fletcher al III-lea prezida şedinţa de judecată. Abbie îmi aruncă un zâmbet şmecheresc. „Urmează-mă. S-a rezolvat”. Am

aşteptat în linişte până când judecătorul Fletcher a clarificai cazul a trei puşti care vopsiseră calul unui vizitiu cu spray albastru şi-apoi scriseseră pe el CSIA[3]. Când sala de judecată se goli, îi aruncă lui Abbie o privire peste ochelari. „Abigail, ce vânt te-aduce pe-aici cu băiatul ăsta?” Aveam sentimentul că întrebarea lui era de prisos.

„Ne căsătorim”.

Bărbatul râse. „În niciun caz în sala mea de judecată. Taică-tu mi-ar pune pielea-n băţ. Şi nu numai mie”.

„Domnule judecător, am să vă uşurez sarcina. Puteţi să necăsătoriţi” – zâmbi, ridicând o sprânceană – „sau puteţi refuza”.

Omul rămase locului, neştiind ce carte va scoate ea din mânecă. Tonul ei lăsa să se înţeleagă că ştia despre el ceva ce nu ştiau mulţi, dar cum el nu voia să lase impresia că ar avea ceva de ascuns n-o întrebă nimic. „Aveţi aprobare?”

Abbie clătină din cap. „Nu”.

„Va trebui să aşteptaţi până luni dimineaţă la opt şi jumătate când se deschide biroul. După ce depuneţi cererea, mai trebuie să treacă douăzeci şi patru de ore” – îşi roti mâinile în aer ca pe-un evantai – „adică atât cât să se mai «domolească focul.» E nevoie de perioada asta pentru că puştii înfierbântaţi” – mă pironi cu privirea – „să nu facă vreo tâmpenie. Între timp am să-l sun pe tatăl tău ca să mă asigur că e de acord cu” – flutură degetul în aer în direcţia mea – „toate astea”. Îşi încrucişă braţele.

„Domnule judecător, sunteţi de părere că tata s-a dovedit generos cu dumneavoastră? Că, datorită lui, aţi fost reales de câteva ori?”

Fletcher încuviinţă cu un semn. „Şi tocmai de-asta eu nu pot oficia aici căsătoria voastră”.

„Nici nu-mi doresc să ne cununaţi în sala asta, ci

3 Conduce sub influenţa alcoolului - n.tr.

acolo jos, sub boltă”.

Judecătorul se ridică. „Abbie, fetiţa mea”. Arătă cu ciocanul de judecător. „Chestia asta nu se face, e de prost-gust. Trebuie să ai o nuntă ca lumea. La catedrala St. Michael, în rochie albă, cu cimpoaie… cu preot”.

Abbie îşi încrucişă picioarele şi îşi privi unghiile. După o vreme, ridică ochii spre el. „Vreau să lămurim două lucruri. Unu: oriunde m-aş mărita, sunt în faţa lui Dumnezeu, aşa că nu-mi fac griji că n-aş primi binecuvântarea Lui. În al doilea rând, domnule judecător, în ultimii ani am cunoscut un număr important de reporteri. Mulţi sunt de-aici, din oraş. Şi, văzând câtă nevoie au să fiţi de partea lor, s-ar putea să treacă cu vederea partidele dumneavoastră de poker de marţi seara. Deşi îmi închipui că baroul din Carolina de Sud ar fi încântat să afle toate noutăţile astea. Cred însă că le va atrage atenţia circuitul lung şi întortocheat pe care-l faceţi până ajungeţi acasă. Apropo, în cât timp parcurgeţi la volan un kilometru? Menajera doamnei Cather spune că uneori vă ia şi patru, cinci ore. Ba chiar mai mult când domnul Cather e plecat din oraş”. Zâmbi cu gura până la urechi. „Şi când te gândeşti că e şi el acasă când vă furişaţi pe lângă piscină lui. N-oi fi eu reporter, dar îmi imaginez că o astfel de ştire ar ţine prima pagină a oricărui ziar din Carolina de Sud”.

Am şoptit din colţul gurii: „Adu-mi aminte să nu joc niciodată poker cu tine”.

Se întoarse spre mine. „Cum te numeşti, fiule?”

„Doss Michaels, domnule judecător”.

„Cred că-ţi dai seama că dacă vrei să-ţi duci intenţia până la capăt, taică-su o să te jupoaie de viu, o să te facă bucăţi, apoi o să-ţi reteze capul şi-o să ţi-l înfigă într-o ţeapă la poarta oraşului”.

Îmi făcuse un rezumat convingător. „Înţeleg,

domnule”.

„Câţi ani ai?”

„Douăzeci şi unu”.

„Dar tu, Abbie”.

„La fel, domnule”.

Îşi azvârli jos ciocanul de judecător. „Veniţi după mine”. Călcâiele lui făceau un fel de clinchet pe podeaua de gresie. Am ajuns la o uşă pe care scria *Oficiul de stare civilă* şi spuse: „Aşteptaţi la geamul acela”. Apoi se strecură înăuntru prin uşa glisantă ca de cabinet medical.

I-am dat permisele de conducere şi certificatele de naştere şi-mi spuse:

„Vă costă şaptezeci de dolari şi nu se acceptă carduri sau cecuri”.

I-am dat cei şaptezeci de dolari şi ne-a completat el cererile. Şi iată-nr peste cinci minute sub mica boltă, cu florile veştejite de mătase arcuite în jurul capului. Bolta se găsea în colţul unei încăperi mici, cu lambriuri. Erau acolo câteva bănci şi-apoi, mai sus, urma un cadru acoperit cu panglici şi luminiţe vechi de Crăciun. Bolta avea forma unui tunel şi luminiţele de pe ea pâlpâiau din când în când. Abbie privi în jur şi râse. Judecătorul Fletchci ţinea într-o mână o foaie pe care erau scrise jurămintele şi o privea pe Abbie peste ramele ochelarilor. „Îţi dai seama ce-i faci mamei tale?”

Abbie îşi vârî braţul pe sub al meu. „Domnule judecător, iertaţi-mă, dar nu mama se mărită aici”.

„Ştii bine c-aş putea să refuz”. De fapt, voia să spună că, deşi faceu asta, nu se considera în niciun fel vinovat, ceea ce nu era nici pe departe adevărat. Chichiţe avocăţeşti.

Abbie îşi scoase celularul din buzunar şi zâmbi.

Judecătorul se întoarse spre mine. „E de la taică-su, ştii”.

„Da, domnule”.

„Pari un puşti inteligent. Să nu începi să gândeşti cu nădragii. Du-o frumos acasă, la părinţi, şi ia-o la sănătoasa”.

Abbie duse mâna la gură. „Cine vorbeşte – un adevărat model de discreţie! Domnule judecător, Doss e unul dintre puţinii băieţi care nu gândesc cu nădragii. V-ar prinde bine nişte lecţii de la el”.

Am şoptit din nou cu colţul gurii. „Poate că am gândit un pic aşa”.

Ea – mi şopti, zâmbind. „Un pic se iartă”.

Judecătorul îşi drese glasul. „Ne-am adunat azi aici ca să fim martori la unirea acestor doi tineri prin căsătorie, această instituţie demnă de respect şi în care *nu* se intră” – ne privi peste ochelari; era mai mult încruntat decât ironic – „în necunoştinţă de cauză sau cu superficialitate, ci cu toată reverenţa şi buna-cuviinţă, aşa cum fac şi cei doi prezenţi aici.

„Doss Michaels şi Abigail Coleman, dacă v-aţi hotărât să împărţiţi şi bucuriile şi necazurile şi tot ce vă vor aduce anii viitori, legaţi-vă unul cu celălalt ca soţ şi soţie”. L-am auzit rostind *bucurii şi necazuri*, dar habar n-aveam despre ce vorbeşte.

„Doss”.

„Da, domnule”.

„O iei în căsătorie pe Abigail Grace Eliot Coleman?”

„Da”.

„Aşteaptă puţin, fiule”. Am înclinat capul. „O iei în căsătorie pe Abbie hi n-o iubeşti şi să-i oferi alinare, s-o respecţi şi s-o preţuieşti numai şi numai pe ea până la sfârşitul vieţii?”

„I) a”.

„Abbie, îl iei în căsătorie pe Doss ca să-l iubeşti şi să-i oferi alinare, să-l u pecţi şi să-l preţuieşti numai şi numai

pe el până la sfârşitul vieţii?”

Abbie spuse „da” în vreme ce mie îmi jucau în minte vorbele *până la sfârşitul vieţii*.

„Abbie, repetă după mine”. Avea ochii umezi, sticloşi şi-aş fi vrut atât de mult s-o duc la o biserică, să avem o cununie adevărată. Abbie ar fi trebuit să poarte rochie albă de mireasă. Nu blugi şi tricou. O trenă lungă pe care s-o lingă după ea şi vreo cincisprezece prietene fonfăite care să-i stea alături, «lente la orice nevoie a ei. Să se arunce cu flori la ieşirea din biserică, să aibă un solist la orgă, unul la cimpoi, un preot cu reverendă, o fată care n-a ducă florile, un băiat care să ducă verighetele… Dar în fiecare scenariu imaginat de mine apăreau şi părinţii ei. Iar când apăreau ei, zâmbetul din ochii sticloşi ai lui Abbie dispărea. Abbie ar fi suportat totul din obligaţie, dar privită retrospectiv, toată ceremonia aceea ar fi fost lipsită de bucurie. Surâsul de pe chipul ei, încadrat de bolta aceea de prost-gust, luminată de beculeţe vechi, îngălbenite, ar fi pierit dacă mama şi tatăl ei ar fi avut de jucat un rol.

Uneori, când privesc în urmă, mă gândesc că poate ar fi trebuit să intervin mai hotărât, să cădem la pace, dar nu eram destul de puternic să-i înfrunt pe-ai ei. Nici nu ştiam cum şi, să spun drept, nu-mi prea păsa mie de pacea lor, ci de a ei.

Abbie termină de repetat jurământul şi din nou am auzit *să fii doar a lui până la sfârşitul zilelor voastre*.

Judecătorul Fletcher îmi făcu semn mie. „Eu, Doss, te iau pe tine, Abbie, în căsătorie. Făgăduiesc să-ţi fiu mereu alături, la bine şi la rău, în boală şi în sănătate; voi trăi cu tine şi te voi iubi până la sfârşitul zilelor noastre”.

În vreme ce buzele mi se mişcau şi sunetele ieşeau din gât, inima mea se frământa cu o întrebare. Nu ştiu de ce, pur şi simplu mi se întâmpla. *De unde ştie ea că îmi voi ţine cuvântul până nu se va împlini*? *De unde ştie*?

Abbie îmi ţinea mâinile într-ale ei. „Eu, Abbie, te iau pe tine, Doss…” Buza se sus îi transpirase şi pe tâmpla dreaptă i se zbătea o venă. Îi curgea o lacrimă pe obraz, iar mâna dreaptă îi tremura. Asta-mi spunea două lucruri: apăruse o migrenă din senin şi din acest simplu fapt am înţeles tot ce aveam nevoie. Abbie participa cu toată fiinţa ei. Îşi pusese toată viaţa la bătaie.

Judecătorul Fletcher îşi drese glasul. „Din cele mai vechi timpuri, inelul a fost simbolul iubirii în căsnicie. E un cerc perfect care semnificA dragostea fără sfârşit pe care v-aţi jurat-o: „Mă înghionti uşor în umăr, „Fiule, ai inelele?” Am întins palma cu inelele. „Acum, pune-i inelul până la jumătatea degetului şi repetă după mine”. I-am strecurat inelul pe prima falangă şi-am observat că faţa ei strălucea. Atunci mi-am dat seama. N-avea nevoie de rochie albă. O merita, e drept, dar n-avea nevoie de ea.

„Îţi dăruiesc acest inel ca semn prin care mă leg” – am trecut inelul în jos pe falangă şi l-am apăsat uşor în spatele degetului – „să-ţi fiu credincios şi să te iubesc mereu”. Oricine-ar fi avut acel inel în trecut părea să-l fi împrumutat pentru o vreme pentru că lui Abbie i se potrivea ca şi cum ar fi fost făcut anume pentru ea.

Abbie îmi puse inelul pe jumătate din deget şi începu să repete după judecător. Pe măsură ce vorbea i se luminau ochii. Deşi era o persoană publică şi cucerise lumea de la o vârstă fragedă, latura ei particulară, emoţională, era bine ascunsă. Aici, însă, sub boltă, a ieşit din carapacea în care se baricadase.

Judecătorul împături foaia şi oftă. Firele de păr lungi şi cârlionţate din nas îl făceau să scoată un mic şuierat când inspira. Ne privi pe amândoi, clătină din cap şi se încruntă. „Iar acum, prin puterea care mi-a fost acordată şi în urma jurămintelor de dragoste pe care vi le-aţi făcut, vă declar soţ şi soţie”. Ridică sprâncenele. „Felicitări. Poţi

săruta mireasa”.

Cu toate eforturile noastre de a păstra secretul, vestea s-a răspândit ca fulgerul. Nici n-am ieşit bine din judecătorie când celularul lui Abbie începu să sune. Pentru că ea nu răspundea, a început să sune al meu.

S-a sprijinit de mine. „Poţi să mă duci undeva unde să nu ne găsească nimeni?”

„Ştiu un singur loc şi nu e prea romantic”.

„Sunt sătulă până-n gât de romantism”.

Am dus-o deci în singurul loc pe care-l cunoşteam ca-n palmă. Râul.

Au trecut paisprezece ani de-atunci. Inelul meu de la piaţa de sclavi e zgâriat, tocit şi s-a subţiat pe margini. Nu ştiu cine a scris acele jurăminte, ilar trebuie că au fost căsătoriţi multă vreme pentru că am avut parte de bucurii şi de necazuri; am cunoscut şi sănătatea, dar mai ales boala.

Şi ori de câte ori privesc în urmă la ziua aceea, mă trezesc că-mi doresc n-o schimb.

20

3 IUNIE, SEARA

Stokes Bridge e o construcţie cu un anumit farmec, puntea fiind de fapt o unică alee de ciment care se arcuieşte peste mormanele de cioturi putrezite ce ies la suprafaţă prin apă, despărţite acum în două. Plajele arse de soare se întind de-o parte şi de alta a apei, presărate ici-colo cu plopi, stejari, lemn câinesc şi pini cu frunza lungă. În timpul săptămânii sunt pustii, dar vineri seara peisajul se schimbă. Trecând de cotul râului, am zărit podul şi am simţit mirosul focurilor de tabără şi am auzit râsete. Plaja era luminată de câteva focuri, de sclipirea cutiilor de aluminiu şi a sticlelor maronii, de vârful roşu al

ţigărilor aprinse ici şi colo. Vreo douăzeci de camioane cu pneuri mai mari decât capota unui Buick stăteau înşiruite pe plajă, având paturile burduşite cu răcitoare pline cu bere. În mod evident, toată lumea ascultă acelaşi post de radio. Am trecut pe sub pod în vreme ce se derula o melodie cu Kenny Chesney, care i-a urmat lui Hank jr. Vreo cincizeci de băieţi cu bustul gol şi prietenele lor costelive stăteau roată în jurul focurilor de pe plajă. Câţiva înotau şi, ceva mai departe, în umbră, câţiva intraseră în apă goi. Trei hipioţi pletoşi stăteau rezemaţi de grilajul podului, la vreo trei metri deasupra apei. Urlau la lună şi când ajungeau cu numărătoarea la trei, se aruncau în bazinul de dedesubt ca-n reclamele la Mountain Dew. Pe malul îndepărtat, un băiat şi-o fată încercau să se agaţe de leagănul de frânghie în vreme ce sub pod, un individ singuratic îşi îneca amarul într-o sticlă imensă de Jack Daniel's. Am vâslit mai departe în umbră, trecând pe lângă plajă din faţa noastră. Un tip rotofei cu şapcă de la Georgia Bulldogs stătea lângă grătar, întorcând hamburgeri, crenvurşti şi ceva ce aducea cu nişte câmăciori. Lângă el, o biciclistă solidă în slip îşi bălăngănea picioarele deasupra balustradei, cu un câine coolie alături.

I-am salutat cu mâna, evitând, totuşi, să-i privesc în ochi. Tipul de la yratar urlă peste apă: „Hei, nu vă e foame?" Am clătinat din cap, l-am anlutat din nou şi-am ţinut-o spre malul îndepărtat. Ieşi de după grătar, din norul de fum, şi duse mâna la şapcă. „Sunteţi demult pe râu?"

Am încuviinţat din cap şi-am continuat să vâslesc. Mai aveam vreo două Hiitede metri şi dispăream în beznă. „Destul de demult".

Zâmbi şi-mi făcu semn cu sticla de bere. „Păi, atunci, trageţi pe dreapta şi odihniţi-vă puţin. Unde vă grăbiţi?"

Am scuturat din cap cu şi mai multă hotărâre. „Mersi, suntem doar în trecere". Luna plină urca tot mai

sus pe cer. „Ne-am gândit să profităm cât mai e lumină”.

Fumul de la grătar plutea peste râu, îmi gâdilă nările şi creierul începu să-mi trimită semnale către stomac. În clipa aceea, un camion mai luminat ca o pistă de aeroport opri în mijlocul podului şi dădu „Sweet Home Alabama” la un volum nemaiauzit de mine până atunci dintr-o maşină. Parcă eram la un concert rock.

Toţi bărbaţii de pe plajă şi din apă se ridicară în picioare şi îşi scoaseră şepcile, duseră mâna la piept şi urlară cât îi ţineau plămânii, în vreme ce fetele îşi scoaseră din buzunare brichetele şi începură să le fluture flacăra deasupra capului. Am uitat să spun că zona asta e cunoscută sub numele de Riviera Bădăranilor, iar „Sweet Home Alabama” e un fel de imn al localnicilor, salutat cu tot respectul.

Unii lucrează la băcănie, la magazinul de piese auto, la fierărie, în industria forestieră sau sunt sudori, potcovari, poştaşi; alţii vând vite, case sau, mai mult ca sigur, lemn de pin. Au un grai domol, lungind adesea silabele, folosesc fraze aparent lipsite de sens, mestecă tutun şi beau bere în acelaşi timp şi nu-i interesează deloc ritmul trepidant al vieţii de la New York. Ca să fim sinceri până la capăt, zona nu abundă în absolvenţi de colegiu, puţini reuşesc să obţină o diplomă, şi deşi cei din afară nu văd în ei decât nişte ţărănoi beţi, ar fi de dorit să nu confunde diferenţele culturale cu ignoranţa sau prostia. Dincolo de înfăţişarea lor de neciopliţi, pun mare preţ pe bunul simţ, ştiu să se descurce cu puţin, să râdă şi sunt gata să-ţi dea şi cămaşa de pe ei – ei sunt sarea pământului. Când ai o clipă de răgaz, stai la masă cu ei şi-o să constaţi că sunt ospitalieri şi plini de haz.

Abbie scoase capul afară. „Fă bine şi opreşte barca asta”.

„Iubito…”

„Mai slăbeşte-mă cu «iubito». Dacă nu opreşti, îl iau la dans pe marek bucătar de colo”.

Am tras canoea pe plajă, la adăpost de scânteile care săreau de la for şi-am ridicat-o pe Abbie în picioare. Se balansă puţin, încă uşor ameţită. Îyl petrecu braţele în jurul gâtului meu în vreme ce aproape o sută de oameni dansau la unison pe plajă sau în apă. Zâmbi. „Eu o să umblu pe vârfuri, iar tu dansează pe călcâie”.

„S-a făcut”.

Am dansat cu toţii pe „Freebird”, apoi pe melodia lui Waylon şi Willie, „Good Hearted Woman”, terminând cu „Lord I Hope This Day Îs Good” n lui Don Williams şi „You Shook Me All Night Long” a trupei Alz DE. La final, Abbie râdea şi cânta, ţinându-se de mine. Am ridicat-o şi am terminat dânsul în vreme ce eu o duceam în braţe pe plajă. Nu mâncasem toată ziua şi când, în sfârşit, camionul plecă de pe pod, am aşezat-o pe nisip şi m-am prăbuşit lângă ea. Marele bucătar îşi făcu apariţia din spatele meu cu mâna întinsă şi-mi spuse: „Mă cheamă Michael, dar toţi cei de pe-aici îmi spun Link”. Îmi dădu o farfurie de carton cu doi cheeseburgeri cum nu mai văzusem în viaţa mea: mari, suculenţi, cu un miros nemaipomenit. „Poftă bună şi bine-ai venit!” Arată apoi spre frigiderul din spatele camionului: „Avem suc, bere, apă, tot ce-ţi doreşte inima. Simte-te ca acasă”. Se îndepărtă câţiva paşi apoi se întoarse: „Ce-ai păţit la faţă?” Abbie pufni în râs. Eu am aprobat cu o mişcare a capului. „Da, ţânţari”.

„Fir-ar! Te-a durut?” Am auzit-o pe Abbie râzând din nou.

„Un pic”.

„Vrei nişte medicamente?”

„Aha”.

Deschise cutia lucioasă cu scule din bordul camionului şi scoase trusa de prim-ajutor. „Ar trebui să am

ceva pe-aici”.

Am scotocit prin cutie şi-am găsit două pastile de Benadryl. „Mersi”.

Abbie zări cutia, arcuind sprânceana dreaptă şi colţul gurii. „N-ai cumva vreun leac pentru cancer în cutiuţa asta?”

„Nu, tocmai s-au terminat, dar poate găsim ceva la Wal-Mart”.

Se lăsă pe spate şi dădu din picioare. „Ar fi nostim. Să-i dăm drumul”.

În următoarele treizeci de minute, am înfulecat patru burgeri şi-am încercat dau lui Abbie lichide atât cât a putut să înghită.

Am continuat să stăm în umbră, urmărind circul din preajma noastră. În rele din urmă l-am întrebat pe Link: „Vă adunaţi aici în fiecare vineri?”

Începu să râdă şi strivi o cutie de bere cu o singură mână, apoi desfăcu imediat alta. „N-ai urmărit buletinul meteo?” Am clătinat din cap. Arătă spre i ei cu mâna în care ţinea berea, undeva spre sud-vest. „Uraganul Annie. S-a oprit în Golf, dar se pare că se îndreaptă spre nord-est şi în câteva zile o să fie aici. Ne-am gândit să dăm o petrecere de bun-venit până nu ne loveşte în plin”.

Tăcu preţ de vreun minut. Mai muşcă o dată din cârnat şi zise: „Am auzit de tine”.

Nu era a bună. „Aţi auzit?”

Dădu din cap şi mai luă o îmbucătură – muştarul şi grăsimea i se întinseseră la colţurile gurii. „Îhî. Se pare că nişte oameni de sus, de pe râu, v-au văzut trecând. Li s-a părut destul de ciudat că cineva a venit cu barca atât de departe. Cei mai mulţi vin pe râu doar de la St. George încolo, altfel se feresc. Doar dacă, cine ştie, cunosc râul ca-n palmă”. Mă privi lung. „Şi-aş zice că, după înfăţişarea ta şi” – începu să chicotească – „după pălăria aia, nu eşti

străin de locurile astea”.

Am dat din cap. „Am mai fost pe râu o dată sau de două ori”.

„După cum ai mers, aş zice că ai fost de mai multe ori”.

Lucrurile puteau lua o singură întorsătură. În general, oamenii de pe râu îşi apărau fiinţa şi viaţa de privirile celor din afară. Aveau o neîncredere înnăscută faţă de orice individ care aducea a politician, comis-voiajor sau jurnalist. Asta înseamnă că nu prea lăsau pe nimeni să-şi vâre nasul în treburile lor pentru că n-aveau chef să dea socoteală de nimic. Mi-am amintit vorbele mamei. Oamenii vin aici la râu dintr-o mulţime de motive. Cei care se ascund vor să rămână în ascunzătoarea lor. Nu le-ar folosi la nimic să atragă atenţia asupra lor. Sigur că ne priveau ca pe-o ciudăţenie şi, din punctul lor de vedere, eram nişte intruşi pe teritoriul lor privat, pe râul lor; speram însă că, dacă ne vedeam de drumul nostru în linişte, chiar dacă ar fi vorbit pe seama noastră, ar fi fost o discuţie simplă, ca între doi ţărani, nu o bârfă mondenă.

N-am zis nimic. Omul continuă: „Până unde vreţi să ajungeţi?”

Aveam de ales: să-l mint sau să-i spun adevărul. Aveam sentimentul că dacă-l mint n-o să ajungem prea Qparte pe râu, în schimb, dacă-i spuneam adevărul aveam mai multe şanse, până la capăt, dacă ne ţin puterile”.

Se opri cu mâncarea în gură”. bemai până la St. Marys?”

„Dacă n-o să avem piedici”.

Termină cârnatul şi îşi şterse ilâinile de tricou. „Ştii că dacă uraganul ăsta ne aduce ploaie, râul se schimbă peste noapte?”

Am dat din cap. „Mda, o să se chimbe”.

Arătă spre nord, către Folkstol. „Acolo, apele s-au

ridicat. Niciodată n-am străbătut râul până la capăt ce-şi mereu mi-am dorit. Mi-ar plăcea să văd Faleza Reed”.

„Merită”.

Îşi mută privirile spre râu. „Poate? să merg”. Ochii i se îngustară. „Se zice că, odată ajuns acolo sus, vezi părula capătul râului. Oare-i adevărat?”

„E-adevărat”.

„E drăguţă?”

Am încuviinţat din cap şi-am aijncat o privire fugară spre Abbie. „E… frumoasă”. Fruntea lui Abbie ardea şi vena albastră îi ieşea în relief pe tâmpla stângă. Am îngenuncheat şi i-am auzit geamătul. Am deschis servieta Pelican, am îndepărtat discret capacul unei seringi cu dexametazonă şi-am scos aerul din ea. Am introdus-o îi coapsa lui Abbie. După ce-am golit seringă, i-am pus capacul şi-am vânt-o la loc în servietă.

Se scurse un minut. Link înghiţi atât de tare încât până şi eu l-am auzit. Cu ochii măriţi, privi spre camion „O să… aveţi nevoie de ceva?” îşi scărpina coapsă în timp ce vorbea.

Am rămas cu privirea la râu. „De timp şi spaţiu. Şi poate de un curs mai bun”.

Ridică o sprânceană şi coborî glasul. „Am mai văzut-o undeva?”

„Probabil”.

„E vreo celebritate? Model sau cţya de genul ăsta?”

„A fost într-o vreme”.

„Ce-a păţit?”

Cum puteam răspunde la asta? A fost bolnavă o perioadă mai îndelungată. Şi”. m-am gândit s-o aduc aici să respire aer curat”.

„Păi…” îşi mestecă buza de jos jreţ de vreun minut. „Sper să reuşiţi. Amândoi”.

Am înjghebat un pat pe plajă sub în stejar ale cărui

crengi atârnau până jos. Crescuseră subţiri şi lungi din trunchiuri şi atârnau acum peste nisip şi pluteau pe apă, încărcate de frunze. În afară de Link, n-am intrat în vorbă cu nimeni.

Link avea o guşă ca de buldog şi degete de trei ori mai groase ca ale mele, dar asta nu-l împiedica deloc să cânte la chitară aşa că, după ce a săturat trupele, a scos un Gibson din camion şi a început să cânte. N-am văzut în viaţa mea pe cineva care să mişte degetele atât de rapid pe corzile unui instrument. M-am întors spre Abbie. „Cine-i tipul? Ar trebui să fie pe scenă la *Grand Ole Opry*”.

Un tip de lângă noi ne-a auzit şi a făcut un semn aprobator cu capul. „A şi fost. Unde mai pui că e unul din participanţii obişnuiţi la Woodbine”.

Woodbine e echivalentul lui Opry în sudul Georgiei. Îşi îndreptă gâtul lung spre Bucătar. „Link cântă după ureche şi n-a luat niciodată lecţii”. Înghiţi, spuma picurându-i pe bărbie. „Se descurcă, nu?”

„Chiar foarte bine”.

Link cântă vreo douăzeci, treizeci de piese, trecând fără efort de la una la cealaltă, improvizând cu măiestrie şi fără pauză. Muzica lui impregna atmosfera cu ceva ce-aş putea numi rezonanţă. Nu vorbea mult fiindcă mâinile lui spuneau destul şi accepta fiecare cerere fără să arunce măcar o privire spre note. Iată, deci, un tip care arăta de parcă ar fi trebuit să conducă tractorul sau să scoată bălegarul din grajd şi, totuşi, era, de departe, cel mai talentat muzician pe care-l văzusem. Era strălucitor în toate curentele, de la bluegrass, country şi rock sudic până la muzica clasică. Nu ştiu zău dacă repertoriul lui avea limite, cel puţin noi n-am observat.

Pe la zece, câţiva se cufundară în apă, fetele se căţărară pe umerii băieţilor şi începură un fel de lupte între perechi. Un joc de-a regele apelor. Asta până când

una din fete îi rupse alteia partea de sus a costumului de baie; în clipa aceea se dezlănţui iadul pe pământ. Se lăsă cu zgârieturi şi păruială. Era ca o luptă între mâţe.

Pe la miezul nopţii se formară trei tabere. Prima era terminată şi zăcea lată pe plajă, a doua se cuibărise în pături, aproape de foc – câţiva făceau turtiţe cu bezea – în vreme ce a treia se plimba împrejur, şuşotind, bând sau stând în apă şi lăsând căldura focului să treacă peste ei. Toate privirile erau aţintite asupra lui Link. De aproape trei ore nu scosese niciun cuvânt, în cele din urmă se opri din ciupitul corzilor şi începu să lovească uşor faţa chitarei. Privirea lui se pierdea undeva în nisipul din faţa lui. Gaşca se adună mai aproape. Tipul de lângă mine îmi şopti: „Ultima piesă. De obicei e Led Zeppelin”. Mulţimea de pe plajă se trase mai aproape de foc – şi de Link. Flăcări aurii creşteau din cărbunii albiţi, alungând fumul şi limpezind aenil, luminându-i faţa şi picăturile de sudoare care îi şiroiau pe obraji.

Lovi în chitară de câteva ori, făcând-o să răsune ca o tobă goală. Apoi îşi îndreptă privirile, peste fum, la mine şi la Abbie, după care ochii lui se pierdură undeva peste umărul meu.

După câteva clipe, rupse tăcerea. „În 1991, Conor, fiul lui Eric Clapton, a căzut pe fereastră de la etajul cincizeci şi trei. Pe la etajul patruzeci şi nouă a aterizat pe acoperişul unei clădiri cu patru etaje. După un an, Clapton lansa o melodie în semn de omagiu – «Tears în Heaven.» Oamenii căutau un vinovat, dar în cele din urmă, au înţeles că fusese un accident tragic”. Ridică din umeri. „Viaţa e grea, şi uneori avem parte de suferinţe. Iar motivele nu sunt totdeauna clare”.

Un tip de lângă foc arătă cu sticla pe care-o ţinea în mână spre cer şi spuse. „Am auzit că aşa e”.

Link continuă. „Cântecul a luat aproape toate

premiile, aşa cum s-a întâmplat şi cu albumul *Unplugged*”. Ciupi corzile chitarei în tăcere. „E greu să alegi cea mai bună piesă-omagiu. E ca şi cum melodiile astea ar avea locul lor, în afara sălilor de concerte sau galelor. Nu pot fi clasificate cu uşurinţă. Criticii se apropie de ele cu rezervă, dar mă îndoiesc că asta contează prea mult. După 11 septembrie, mulţi au scris melodii, dar nimeni n-a reuşit să redea sentimentul care mă încerca aşa cum a reuşit Allan Jackson în «Where Were You»”. Perechile de lângă foc se ţineau îmbrăţişate, fetele sprijinindu-se cu spatele de pieptul băieţilor. „În 1977, Karac, fiul lui Robert Plant, a murit subit în urma unei infecţii digestive. Plant se afla în turneu. Din toată drama lui a ieşit melodia despre care mulţi spun că l-a inspirat pe Clapton”. Link studie gâtul chitarei, iar degetele lui loviră delicat corzile. „E melodia mea preferată din repertoriul lui Led Zeppelin. Se numeşte «All My Love»”. Începu să cânte o introducere. „De obicei nu fac dedicaţii. Nu e felul meu. Cântecul vorbeşte de la sine, dar… asta e pentru… toţi aceia care au ajuns… la capătul râului”.

Am ridicat-o pe Abbie de pe pat şi ne-am legănat uşor deasupra nisipului, a apei, a reflexelor aruncate de foc. Ea mă prinse strâns de umeri, îşi lipi capul de gâtul meu şi mă ţinu în vreme ce ne roteam pe plajă.

Când termină, până şi peste pădurile din jurul nostru se aşternu liniştea. Abbie mă trase spre ea şi-mi şopti: „Ce-ai zice de un bis?”

Ecourile ultimelor note încă mai răsunau în preajma râului când l-am oprit: „Link?” Toţi ochii se întoarseră spre mine – străinul care vâslise pe râu cu o stafie slabă în barcă. Mi-am dres glasul. „N-ai vrea să mai cânţi o dată melodia asta? Te rog!”

Mulţimea din jurul lui se despărţi în două tabere şi cineva puse o găleată mare cu fundul în sus între noi şi foc.

Link îşi rezemă piciorul de găleată, închise ochii şi se lăsă purtat de cântec. Ultimele note de-abia se stinseseră când o luă de la început.

La final, Abbie îşi lipi fruntea de a mea. Eram sleit de puteri. Transpiraţia îmi picura de pe nas şi cămaşa îmi era lipită de spate. Am stat aşa un minut, într-un târziu, am intrat în apă şi am îngenuncheat în albie. Ea mă trase de ureche cu un zâmbet chinuit. „Era şi cazul să înveţi să dansezi”.

Am aşezat-o în canoe, i-am mulţumit lui Link şi am plecat de la ţărm la miezul nopţii. Dacă oamenii vorbeau pe seama noastră, voiam să ajungem cât mai departe pe râu până era întuneric. Aveam timp destul să dormim în miezul zilei.

Am cufundat vâsla în apă în vreme ce Abbie şoptea: „Îmi amintesc primul meu dans cu domnul Jake pe Dock Street. După spectacol, au lăsat să cadă cortină, dar eu eram atât de emoţionată că el m-a prins de mână şi am mai dansat în culise. Eram prea pătrunsă – pur şi simplu nu voiam să se termine”.

La scurt timp după ce mama mi-a explicat ce înseamnă „femeie uşoară”, am hotărât să mă răzbun în felul meu pe grăsana care împrăştiase zvonul. Avea un termometru pe terasa din faţă pe care-l puteai citi de vizavi de parc. Îl camuflase cu doze furate de Coca-Cola şi pancarte cu reclame la spuma de ras Burmă. Termometrul era înalt aproape cât mine şi era agăţat pe partea cu soare a rulotei ei, ceea ce însemna că arăta cam cu cinci grade mai mult decât temperatura reală – fapt care, credea ea, o făcea mai deosebită. Parcăoar fi deţinut monopolul citirilor de temperatură în sudul Georgiei. Lucrurile se mişcau destul de încet în jurul parcului de rulote. În orice caz, într-o după-amiază, am zărit-o ieşind cu maşina din parc, lăsându-şi rulota nesupravegheată. N-am avut nici cea mai

mică ezitare. Am înşfăcat o cărămidă, am mers aţă la termometru şi l-am făcut ţăndări. Sticla a zburat în toate părţile. Îmi amintesc că am auzit bufnitură puternică şi când m-am uitat din nou, am văzut pe jos vreo şase picături mari argintii care arătau ca nişte rulmenţi din crom risipiţi. I-am împuns cu un băţ şi s-au mişcat. M-au făcut curios, aşa că i-am unit la loc şi i-am închegat într-o bilă mare, aproape de mărimea unui ou în care mi-am văzut imaginea oglindită, îndepărtată şi puţin deformată.

Suprafaţa apei se lipea de vâslă ca o oglindă lichidă apoi cădea de pe ea în stropi egali. În spatele nostru, luna urca sus pe cer, răspândindu-şi lumina puternică. Dedesubt, picăturile se aglomerau ca mercurul, într-un şuvoi lung, fluorescent.

Închise ochii. „Cred că putem tăia de pe listă şi numărul opt”.

Nu mi-am văzut niciodată imaginea reflectată.

21

Părinţii ei erau albi ca varul la faţă. *Ofticaţi* ar fi mai bine spus. Şi mai aproape de adevăr. Au făcut tot ce le-a stat în puteri să ne despartă pe mine şi pe Abbie. I-au explicat cât de mult ne deosebim, câte defecte am, că am o origine dubioasă, că – aţi înţeles cu siguranţă ce vreau să spun. Iar asta s-a întâmplat nu o dată, ci de sute de ori. Nu duceam lipsă de critici. Dintre noi doi, probabil eu înţelegeam cel mai bine situaţia.

În toată agitaţia aceea, am descoperit ceva legat de calitatea lor de părinţi. La prima vedere, lăsau întotdeauna impresia unei familii perfecte. Păreau fericiţi, deci, cu siguranţă, trebuia să fie fericiţi. Adevărul e că erau cât se poate de nefericiţi. Mama ei vitregă era frumoasă şi atrăgea privirile tuturor bărbaţilor. Tatăl ei era un

politician în ascensiune. Părea o partidă aranjată de sus, din ceruri. Niciunuia nu i-a trecut prin cap să se întrebe dacă se iubesc. Dragostea era pe planul doi. Învăţaseră să-şi pună o mască fericită şi să arate lumii că erau stăpâni pe situaţie. Aşa se face că ea deveni regina de gheaţă, iar el, imaginea de la televizor. Apoi Abbie crescu, iar ei o copleşiră cu personalitatea lor, vrând parcă să transmită un mesaj de genul: „Eu ştiu cum e cel mai bine, aşa că pune-ţi toată energia şi pasiunea în slujba planurilor pe care le am cu tine”. O dată măcar nu le-a trecut prin cap s-o întrebe şi pe Abbie: „Ce anume te pasionează şi cum te pot ajuta să-ţi realizezi visurile?”

Urmarea a fost că Abbie a crescut, ascultând seara când mergea la culcare certurile pe care ei pretindeau că nu le au niciodată şi şi-ajurat că nu se va mărita decât din dragoste – cu orice preţ.

Aşa că, oricât ar părea de ciudat, mă bucur că s-au certat. Altfel, Abbie s-ar fi măritat cu vreun avocat cu costum de mătase naturală şi papion. Aşa, cel puţin, s-a măritat cu mine. Eu n-am avut niciodată costum de mătase naturală şi n-aş şti să fac un papion nici să mă tai bucăţi.

Părinţii ei trăseseră o linie invizibilă – eu nu eram bine-venit în casa loi, pe proprietatea lor, nici măcar în oglinda lor retrovizoare. Pe de altă parte, aşteptau ca Abbie să participe la toate sărbătorile sau inaugurările de funcţii politice alături de familie. Am încurajat-o mereu: „Du-te, iubito. E familia ta. Nu-i poţi ignora. Pe mine tot aici mă găseşti”.

Ea clătina din cap şi ridică receptorul. „Tu eşti familia mea, aşa că nu mai încerca să mă împingi în braţele lor”.

Abbie mai petrecu doi ani la New York ca model, apoi renunţă la cariera ei şi se întoarse acasă. N-a fost niciodată aleasă ca imagine-simbol a mărcilor de

cosmetice Clinique sau Estee Lauder, dar multă lume credea că ar fi fost foarte potrivită. Privea meseria de model din perspectiva unui alpinist asupra muntelui. Profesia asta există pur şi simplu, aşa că trebuia să uree treaptă cu treaptă, dar odată coborâtă din vârf, privea în jur şi descoperea alte culmi. Când oamenii o întrebau de ce face meseria asta, ea le răspundea, ridicând din umeri: „Exista, aşa că trebuia să încerc”. Voia de fapt să spună că îşi demonstrase punctul de vedere şi că rupsese tot ce o ţinea legată de tatăl ei. Asta nu însemna că nu-l iubeşte, ci doar că atunci când venea acasă, el nu mai putea să o ţină în lesă. Modelingul, călătoriile prin lume, i-au deschis ochii spre adevărata ei pasiune – designul. S-a întors deci la şcoala din Charleston şi a terminat un curs de patru ani de design interior în doi ani, iar apoi s-a angajat la o firmă locală. Avea un adevărat talent la design. N-a trecut mult şi şi-a format o clientelă. Abbie avea un simţ al designului cvadridimensional. Avea capacitatea să vadă culoarea şi designul spaţial ca nimeni altcineva, însă darul ei unic era faptul că vedea ocazia şi posibilitatea acolo unde alţii vedeau doar linii strâmbe, dependinţe învechite şi piese de mobilier roase de molii sau cari ori straturi de zugrăveală coşcovită ce arătau nepriceperea unui fost proprietar.

A fost unul dintre primele lucruri pe care le-am aflat la şase luni după ce ne-am căsătorit. Între carieră ei de model şi ceea ce-i dăduse tatăl de la răposata ei mamă şi din averea lui mereu în creştere, Abbie avea banii ei. Şi nu era o sumă neglijabilă.

Într-o zi îşi parcă Mercedesul cu botul în jos în faţa unei case de închiriat ce arăta, probabil, ca în romanele lui Stephen King. Cu tencuiala crăpată, ferestrele sparte, cu ţiglele căzute, cu terasa dărăpănată într-un colţ al casei, clădirea trebuia să fie demolată cu buldozerul sau dinamitată. Cu patru ani înainte, în septembrie 1989,

uraganul Hugo era cât pe ce să şteargă Charlestonul de pe harta ţării. Un ciclon de gradul cinci provocase pagube tic 13 miliarde de dolari, şi cele mai multe avuseseră loc în cele două Caroline. În urma dezastrului, multe case avariate rămăseseră neatinse, în paragină. Întocmai ca aceasta. După patru ani de aşteptare, edilii obosiseră să se certe cu proprietarii şi erau pe punctul de a le semna condamnarea la moarte. Evident, Abbie prinsese din zbor informaţia şi le cumpără direct din instanţă.

Mă conduse înăuntru, ocolind mormanul de moloz, sus pe o scară în formă de spirală care ducea într-un dormitor matrimonial la etajul doi. De-aici am urcat o scară îngustă şi abruptă din lemn care ducea la cel de-al treilea etaj. Într-un târziu, deschise un geam, îmi arătă unde să calc şi-mi spuse: „Închide ochii”. M-am conformat şi am simţit că mă trage în sus către cuibul ciorii. Am deschis ochii şi îmi făcu semn să privesc spre apă. „Ţi-am cumpărat ceva”, zise ea. Am scrutat malul apei de dedesubt, căutând din ochi ceva care să semene cu o barcă de pescuit de cinci metri. Îmi doream o Hewes, un Key West sau un Pathfinder, dar m-aş fi mulţumit şi cu un schif Carolina. Nici urmă din toate astea.

„Ce e?”

Bătu din picioare şi zâmbi. Platforma de fier zăngăni în locul unde câteva şuruburi se desprinseseră.

Am lăsat încet privirea în jos. Piesele din puzzle începeau să se aşeze la locul lor. Casa supravieţuise uraganului Hugo, şi nimeni nu se mai apropiase de ea. Nu era vorba de câteva ţigle căzute, niscaiva tencuială crăpată sau urme de care. Nici pe departe, lipseau bucăţi întregi din acoperiş, geamurile dispăruseră, fără măcar să bănuieşti că existaseră vreodată. Uşa de la intrare atârna efectiv de-o balama răsucită. Subsolul rămăsese pe loc în apă sălcie de aproape jumătate de metru. Mai mult chiar,

se zvonea că reţeaua de tuneluri de sub acest colţ al oraşului Charleston ducea de la vechiul oraş, pe sub această casă, spre debarcader. Dacă era adevărat, şi date fiind valurile aduse de Hugo, nu se putea spune câtă apă fusese în casa asta sau cât erodase fundaţia ei sau a caselor din jur. M-am sprijinit de grilaj şi am privit prin acoperiş şi în jos prin cele două etaje în bucătărie. „Nu-i adevărat”.

Ochii ei se luminară în vreme ce zâmbetul îi cuprinse toată faţa.

Tot ce vedeam în jurul meu presupunea luni de zile fără weekenduri libere, nopţi de muncă şi mii de drumuri la Departamentul Locativ. „Spune-mi, te rog, că nu-i adevărat”.

Întinse o mână, îmi cupruse mijlocul cu braţul şi-mi arăta priveliştea, în spatele meu, vedeam tot Clarlestonul – unde, ocrotit de cei ce îl iubeau, nu creştea nimic mai înalt decât turlele lui. Pe malul apei vedeam pânfl dincolo de Fort Sumter, iar spre nord, puteam reconstitui ce mai rămăsese din Sullivan’s Island. Bătu dii picioare, ca să-mi arate cât era de rezistent locul. Fierăria zăngăni, ecoul everberând în toată casa goală. „Zău că nu e rău deloc”, zise ea.

Un vânt puternic ar fi fost ce-ajuns să culce la pământ casa. Am scuturat din cap. „Nu e cu putinţă”.

Mă lovi uşurel în piept. „Tu, funcţia, eu, forma”. Ceea ce în traducere, însemna: tu te ocupi de tencuială, reparaţii, tâmplărie, iar eu de decoraţiuni.

Funcţie şi formă – iată expesia care ne descria perfect. Şi, adevărul e că, dacă mi-ar fi cerut-o, i-aş fi construit o arcă în deşert. Lucru care nici nu e departe de ceea ce am începu să facem. Ca să nu mai spun că priveliştea făcea toţi banii.

În mod curios, detestam zugrăvitul. Nu că mi s-ar fi

părut nesuferit, dar detestam tot ce semăna cu văniala lui Tom Sawyer. Nu-mi plăcea şi pace. Aşa că în clipa când ne-am apjcat de renovat casa bătută de uragan, i-am spus lui Abbie: „Iubito, plătesc pe cineva să zugrăvească unde vrei şi cu ce culoarea vrei tu. Îl angajez pe de Vinci în persoană, dar eu nu zugrăvesc casa asta. În vecii vecilor. Ne-am înţeles?”

A dat din cap fiindcă ştia că am de lucru până peste cap şi credea că îi place să zugrăvească. „NiciD grijă. O să zugrăvesc eu. Mie chiar îmi place „Ei, dar ştiam eu ce ştiau. După câteva seri de muncă, după ce-am auzit-o cum gâfâie de oboseală, şi dându-mi seama că va trebui să angajez pe cineva ca să repare mâzgăleila ei, a venit la mine. Era cam pe la miezul nopţii. Stăteam rezemat de un aparat de sablat care finisa pardoselile. Un nor de praf plutea în cameră. An oprit aparatul, mi-am împins masca sus pe cap şi am aşteptat ca ventilatorul din tavan să împrăştie norul. Era acoperită de un strat de grund alb. În cap. În păr, pe mâini, pe braţe, pe pantaloni, pe picioare. Arăta de parcă cineva ar fi rostogolit-o într-o paletă de culori. Se sprijini de perete, zgâriind nişte urme de vopsea uscată de pe mână, ridică o sprânceană şi zise: „Dacă mă ajuţi să zugrăvesc casa asta, îţi ofer iubirea mea”. Lăsă să-i cadă din mână bidineaua udă. „Aici, pe loc”.

„Îmi place să zugrăvesc. Am să zugrăvesc toată casa. În clipa asta”.

Ne-am apucat, deci, de zugrăvit. Casă, pe noi înşine; niciunul din noi nu era as în materie, dar am învăţat şi, ce e mai important, am râs pe săturate. Râsetele ne-au umplut casa din prima zi.

Ca să devină membru al Societăţii Americane a designerilor de interior, lin asemenea aspirant trebuie să lucreze sub oblăduirea altui designer timp de doi ani, apoi să participe la un examen pentru atestarea ca designei. A

ucenicit doi ani, a luat examenul şi, la Crăciunul din 1995, şi-a inaugurat propriul studio. Astfel, şi-a mai câştigat un renume. Tatăl ei se simţea şi mândru şi respins. Şi, ca să fiu sincer, ea şi studioul ei m-au ajutat şi pe mine să mă lansez. Fără toate astea, aş fi sfârşit prin a fi un profesor costeliv de desen la o şcoală.

În următorii zece ani, graţie lucrărilor de renovare făcute la casa recuperată, Abbie a apărut în revistele de amenajări interioare *Southern Living* şi *Architectural Digest* şi în alte câteva publicaţii locale. Majoritatea prietenelor ei erau invidioase. Când au apărut articolele, gura târgului a spus că totul se datorează influenţei tatălui ei. Evident că aceiaşi detractori ne-au făcut nebuni când am cumpărat casă, iar tatăl ei nici măcar n-a vrut să ştie de toată povestea asta. Ba chiar şi el ne-a făcut nebuni. Atâta doar că ei n-o cunosc şi n-au cunoscut-o niciodată pe Abbie. Ea vedea, şi întotdeauna reuşise să vadă, ceea ce altora le scăpa.

Între timp, în primii noştri doi ani de căsnicie, senatorul şi doamna Coleman n-au vorbit deloc cu mine. Dar, mulţumită timpului şi lui Abbie, relaţiile dintre noi s-au mai încălzit. Asta nu înseamnă că deveniseră mai concilianţi, dar cel puţin nu mai spumegau de furie. El nu putea să nege că fiica lui îl întrecuse în faimă şi chiar în putere, în anumite privinţe. Personalităţile televiziunii din Carolina de Sud şi din împrejurimi începeau să-l prezinte drept „tatăl lui Abbie Eliot”. În acelaşi timp, au încetat s-o mai prezinte pe ea drept fiica senatorului Coleman. În al doilea rând, eu n-am încercat să ies în evidenţă şi mi-am văzut de pictura mea. Expunerea lucrărilor mele creştea exponenţial. Abbie avea o graţie şi o prezenţă care atrăgea oamenii ca un magnet. Bineînţeles că era frumoasă, dar succesul ei nu s-a datorat doar frumuseţii. Neavând alte obstacole, asta mi-a deschis uşi altă dată nebănuite. Nu-mi

fac iluzii – nu am ajuns aici doar graţie meritelor mele şi deci, succesul nu mi se datora mie integral. Adevărul este că eu mergeam pe drumul croit de ea, şi din fericire eram destul de talentat ca să mă menţin pe poziţie. Succesul meu tot mai mare, mai ales în Charleston, m-a propulsat – mai bine-zis, lucrările mele au făcut-o – în prim-planul atenţiei prietenilor familiei Coleman. Se pare că nu puteau scăpa nicicum de mine. În fiecare lună luăm un nou proiect, şi aveam deja agenda încărcat A pe un an întreg. Ne-am pus chiar problema unei familii mai mari.

Acela a fost momentul în care Abbie m-a obligat să-mi iau un andeconcediu.

22

4 IUNIE, DIMINEAŢA

Suprafaţa terestră a ceea ce este îndeobşte cunoscut sub numele de statul Florida este alcătuită, în esenţă, din nisip moale şi câteva roci răspândite pe un strat de calcar. Odată ce râul a erodat calcarul, nu i-a mai rămas decât să se reverse. Malurile sunt în continuă mişcare, asta însemnând că râul şi-a schimbat mereu cursul – câştigându-şi pe drept porecla de Crooked River (Râul Strâmb. Diferenţele semnificative se văd doar în ani şi chiar şi aşa e nevoie de multă atenţie, dar în regiunile în care curenţii sunt rapizi sau în perioadele cu debite crescute, râul poate săpa noi graniţe cu viteza de doi centimetri pe zi. Plajele se nasc pe măsură ce râul îşi sapă albia în mâlul îndepărtat. Am fost plecat vreme de paisprezece ani, astfel încât, din perspectiva mea, râul se metamorfozase.

Puţine case şi oameni populau malurile râului între Stokes Bridge şi St. George fiindcă zona fusese aproape în întregime cumpărată de proprietarii de plantaţii şi fabricile

de hârtie. O asemenea plantaţie se găsea pe malul dinspre Georgia, acoperind o suprafaţă de aproape o mie două sute de acri. Plantaţia Spread Oak se desfăşură pe trei mile de-a lungul râului şi servea ca zonă de reproducere a numeroase specii: cerbi hrăniţi cu porumb, rase încrucişate de curcani, castori uriaşi, şoimi cu coadă roşie, mai multe zeci de cai de călărie Tennessee, pini spiralaţi, plătică. Dar „trofeul" cel mai de preţ îl constituia prepeliţa de Virginia. Din astea creşteau cu miile. Aici, la Spread Oak, mă interesau mai ales plajele ocrotite. În afară de oprirea mai lungă pe Riviera Bădăranilor, am mers fără întrerupere aproape douăzeci şi patru de ore şi deja simţeam că am dureri musculare.

Soarele abia răsărise peste vârfurile copacilor, alungând ceaţa de pe râu, când noi am pornit iar la drum, perau în jos. Era prima dată de când trecusem pe sub pod şi nu trebuia să vâsleic. Apa era mai adâncă aici şi curentul ne împingea la vale cam cu doi kilonetri şi jumătate pe oră. Raţele zburau în şir indian prin mijlocul râului. An privit în sus prin norul de ceaţă şi am văzut un cerb stând în apă până îi genunchi lângă mal. Apa îi picura de pe bot şi ciuli urechile în direcţia mea. Era masiv şi avea abdomenul lăsat, iar coarnele îi erau poleite parcă în catifea aurie. Se întindeau cam cu şapte, opt centimetri în spatele urechilo şi urcau mult deasupra capului. Lumina făcea să fie greu de observat, dar (red că avea şase ramuri de fiecare parte şi două corniţe deasupra capului, pefrunte, de vreo treizeci de centimetri. Nu l-am auzit nici când a venit şi nic când a plecat. Când am clipit, dispăruse deja. O nălucă. Lăsând în urmă dear cute pe suprafaţa apei. Nu credeam că mai există asemenea cerbi prin împrejurimi, dar presupun că n-ar ajuns atât de mare dacă era prost.

Am înaintat în norul de ceaţă sare se ridică şi am ascultat pământul ce se trezea la viaţă în jurul nostru.

Lătratul câinilor, uşile maşinilor, tobele de eşapament, ciorile negre, păşar; le-cardinal roşii. Am petrecut dimineaţa ghemuiţi sub un mesteacăn pe o bancă de pe plaja rezervaţiei Spread Oak. Nu se auzea decât foşnetul brize printre ramurile de mesteacăn a căror coajă se încolăcise ca nişte suluri ce pergament. La răstimpuri se mai auzea zgomotul unui ferăstrău cu lanţ sau al unei motociclete şi de două ori am văzut un planor trecând pe deasupra noastră. La a doua trecere pe acolo, aproape atinse vârful copacilor. L-am studiat mai atent când a trecut din nou. Avea fuselajul albastru şi aripile galbene.

M-am gândit la băieţii pe care-i lăsasem în urmă, la faptul că deja se vorbea pe socoteala noastră, la avionul care survola deasupra noastră şi, deodată, am început să nu mă mai ţimt în largul meu.

Nasul meu detectă un miros ciudat. Am privit în jos spre Abbie şi am văzut-o dându-şi cu ojă incoloră unghiile de la picioare. Am chicotit.

„De ce râzi?”

„De unde-ai făcut rost de ojă?”

„Doar nu era să plec de-acasă fără ea”.

„E drept, dar credeam că toate au fost mistuite de foc la douăzeci de mile în urma noastră”.

Zâmbi. „Nu chiar toate”. Începu să-şi vopsească altă unghie. „Nu se cade ca o fată să umble cu unghiile nefăcute”.

M-am scărpinat în bărbie şi m-am pomenit râzând din nou. Îndreptă spre mine pensulă. „Văd că iar te-apucă râsul”.

Nu mă mai durea faţa atât de rău, iar ochii mi se dezumflaseră puţin; aveam buza încă destul de tumefiată. Mi-am săltat puţin pălăria şi m-am Ifisat pe spate. „Când Gus m-a angajat prima oară, i-am condus pe băieţii Ăştia de la Stokes Bridge până la St. George. Era un grup

simpatic – nişte războinici de weekend, cu neveste acasă – dar care nu prea petrecuseră multă vreme prin păduri. După o zi lungă şi o noapte şi mai lungă pe un pământ tare ca piatra, unul dintre ei a venit la mine şi m-a întrebat: «Cum facem cu toaleta?» N-am ştiu dacă e cazul să intru în detalii, aşa că i-am dat doar o lopată şi i-am spus: «Sapă o groapă şi acoperă-l când ai terminat.» M-a privit şi a ridicat un colţ al buzei. Privi spre râu în jos. «Cât mai avem până la o toaletă publică?» Am ridicat din umeri. «Probabil ajungem diseară.» După câteva minute, m-am uitat pe râu în sus poate la vreo sută de metri şi unul stătea pe mai citind o revistă. Av ea şortul pe la glezne şi stătea cu fundul dezgolit lipit de groapă pe care-o săpase. Am scuturat doar din cap. Ceilalţi i-au urmat curând exemplul. Probabil ar fi trebuit să spun ceva. În noaptea aceea unul din băieţi a venit la mine şi mi-a zis: «Ăăă… auzi… pe tine nu te-au muşcat nişte insecte? Ceva gângănii roşii?» Se scărpina în timp ce vorbea. «Nu. Pe tine?» A dat din cap fără să spună nimic. «Unde?», l-am întrebat. Arătă în jos. «Peste tot.» îşi încrucişă braţele şi şopti. «Pe fiecare centimetru pătrat. Şi mă mănâncă atât de cumplit că mai am puţin şi-mi ies din minţi.» «Ai umflături mari, roşii?», l-am întrebat. Dădu din cap. Am întins mâna după geantă şi i-am dat o sticluţă cu lac de unghii incolor. «Se numesc purici de nisip. Nici măcar nu-i vezi. Sunt nişte insecte mici care caută zonele calde, intră în piele şi stau acolo şi două săptămâni dacă nu le omori. Dă-te cu asta pe umflături şi stai aşa.» Mă privi de parcă n-aş fi fost în toate minţile. «Faci mişto de mine? Credeţi că aveţi dreptul voi ăştia, călăuzele, să vă bateţi joc de orăşeni.» Am scuturat din cap. «Nici vorbă. Nu glumesc când e vorba de purici. Dacă mai stai aşa până la miezul nopţii şi nu faci nimic, o să te mănânce atât de crunt că o să ajungi într-un hal fără hal.» Luă sticla şi mă întrebă: «Să dau pe fiecare?» Am

aprobat. «Da.» Am curăţat farfuriile de la micul dejun, am strâns cortul şi am încărcat canoele. Când m-am întors, toţi cinci stăteau în jurul focului cu pantalonii în vine, făcându-şi vânt să se usuce ojă. Preferăm să nu-i surprind în ipostaza asta. Unul din ei, un tip slăbuţ care conducea centrale nucleare prin toată ţara m-a întrebat: «Tot ce se întâmplă pe ră rămâne aici… nu-i aşa?» «Mda. Numi că va fi greu să le convingeţi pe n: Vestele voastre de chestia asta.»

Abbie termină şi înşurubă cap i sticlei la loc, suflând peste unghia de la degetul mic. „Cum de ţi-a trecu prin cap ideea asta?”

„M-am gândit la miros”.

„Ei bine” – scutură sticla în ac – „dacă o să ai nevoie, n-ai decât să-ţi faci rost. Nu te las” – îşi învârti antătorul în aer, făcând o mişcare circulară şi arătând în direcţia mea – „să te vpseşti, şi pe urmă să te aştepţi să-mi fac unghiile de la picioare cu ea. O fa A trebuie să impună nişte limite. Treaba ta cum te descurci”.

„Zău că nu te condamn!”

23

Călătoriile au ajutat-o pe Abbie să cunoască marile opere de artă ale lumii. Să le aibă în faţa ochilor. Să le privească îndelung, să râdă, să plângă. Înţelegea, deci, mai bine şi le aprecia la un nivel mai înalt al trăirii decât mine. Eu înţelegeam viaţa pictorilor, pe când Abbie înţelegea arta lor şi, într-un sens mai larg, îi înţelegea pe ei. Comparativ cu Abbie nu ştiam nimic. Răsfoiam o dată un album de artă şi ea – mi spunea: „Am văzut asta”, sau „Arată mai bine în realitate”, sau „Scumpule, ar trebui să vezi asta… felul în care cade lumina…” Eram totdeauna invidios.

Eram deja căsătoriţi de un an când veni într-o zi la mine. Stăteam în atelier, amestecând culorile.

Se aşeză la mine în braţe, cuprinzându-mi gâtul. „Vreau să merg într-o călătorie”.

„S-a făcut”.

„Şi vreau s-o planific. Singură”.

„În regulă”.

„Şi o să vii şi tu cu mine?”

„Sigur”.

Ieşi din cameră, luă un dosar gros de câteva degete şi se întoarse. Se aşeză pe podea, bătând uşor locul de lângă ea, apoi desfăşură o hartă a lumii.

Una dintre marile calităţi pe care le moştenise de la tatăl ei era capacitatea de a gândi neconvenţional. Dacă mai pui faptul că avea şi bani, Abbie era capabilă să vină cu idei „măreţe”. Era incredibilă.

Am fost plecaţi din ţară aproape un an de zile.

Într-o lume perfectă, am fi început cu Renaşterea timpurie şi am fi mers înainte ca la carte, sărind printr-o succesiune cronologică de artişti şi prin operele lor. În schimb, am săritgeografic, de la un oraş la altul. Adică, pânfl la final. Făcuse iasă şi asta cu în scop. Prima noastră oprire în drum spre New York a fost la Naţional Qllery din Washington. Îmi amintesc că, în una din sălile muzeului, ochii nţ-au căzut pe lucrarea lui Rubens, *Daniel în groapa cu lei*. Am stat pe banc; din faţa tabloului şi-am privit-o vreme de aproape trei ore. Măreţia idealistă răzbătuse până în fiinţa mea şi atinsese ceva ce nici măcar nu ştiam că există în mine.

La Institutul de Artă din Clicago, l-am admirat pe Toulouse-Lautrec şi al său *La Moulin Rouge*. Totfouse-Lautrec era proscrisul schilod care hălăduia prin bordelurile cu profatuate şi alţi declasaţi, găsindu-şi alinarea în viaţa de noapte a Parisului. Gt spune că de la el

am învăţat ceva, şi anume că doar un proscris îi poa': e picta pe dezmoşteniţii sorţii.

La Londra, Abbie m-a luat je sus la National Gallery unde am făcut cunoştinţă cu Giovanni Bellini şi lucrarea lui, *Portretul dogelui Leonardo Loredan*. Chipul, expresia gurii, cutele de pe obraz care se potriveau cu linia gâtului şi, cel mai important, cu ochii. Nu fusesem în niciun fel pregătit pentru tot ce vedeam.

Am zburat apoi la Florenţa şi am făcut cunoştinţă cu opera lui Giotto. Giotto luase lucrările bidimensionale ale predecesorilor săi şi, folosind lumina şi umbră, adăugase noi ctmensiuni. Reuşise să confere soliditate şi greutate acolo unde înainte nu existaseră. Luându-şi în serios rolul de îndrumător, Abbie mă întrebă: „D* Ce crezi că e important?"

Acum înţelegeam. „A îndrăznit să gândească în afara tiparelor".

Mă duse apoi să văd sculptura lvi Donatello, *Maria Magdalena* – femeia îmbătrânită, cu neliniştea zugrăvită pe chip. Chinurile care se citeau pe faţa ei m-au făcut să încremenesc Felul în care părul îi cădea pe obraz, veşmintele rupte, sufletul ei firav îi vlăguit care se vedea atât de bine în exterior.

La galeriile Uffizi, l-am întâlnit Pietro della Francesca şi portretul din profil al lui Federico da Montefeltro. Federico fusese desfigurat prin pierderea unui ochi într-o luptă cu sabia, aşa artistul îl pictase din profilul stâng – tocmai ca să-i ascundă cusurul. Era ciudat faptul că, deşi contemporanii săi îşi idealizau subiecţii, Francesca nu se sfia să înfăţişeze aluniţele şi nasurile coroiate. Tot acolo se găsea şi *Ven's din Urbino* a lui Tiţian. Trupul ei e provocator, dar este redat într-o asemenea manieră încât te duce mereu la trăsăturile feţei, la unghiul pe care-l face gâtul, la rotunjimea îmbietoare a uriefilor, la ochii jucăuşi,

la picioarele încrucişate molatic. Este exact ceea ce trebuie să fie un nud. Apoi mă duse la *Portretul unui tânăr englez*. *Dogele* lui Bellini e scorţos şi rigid, pe când *Englezul* lui Tiţian nici pe departe, tinereţea şi onestitatea de pe chipul lui răzbătând parcă din tablou. Veşmintele lui nu ies în evidenţă, ba chiar se poate spune că sunt şterse şi nedefinite, în schimb privirea lui e cât se poate de grăitoare.

Într-o după-amiază, mă legă la ochi şi mă duse de mână afară pe o alee, pe după un colţ, apoi mă aşeză pe o bancă. Am ştiut unde suntem. E un drum celebru, dar apoi îmi scoase legătura de la ochi. Iată-l în faţa ochilor mei, *David*, capodopera lui Michelangelo. M-am plesnit peste genunchi. Dacă se putea vorbi de perfecţiune în artă, cu siguranţă mă aflam în faţa ei. Am izbucnit în plâns. Am plâns ca un copil.

Abbie îngenunche lângă mine. Profesoara mea. „El de ce crezi că e important?”

Şi-a creat propriile lui tipare”.

La jumătatea drumului, mi-am dat seama că Abbie îi desprinsese pe maeştrii mei din paginile cărţilor, îi transferase pe tărâmul zeilor şi mă aşezase la o masă unde toţi purtau o discuţie însufleţită. Era un dar neasemuit. Reuşise să ia toate cunoştinţele mele teoretice despre ei şi să mi le cearnă prin suflet. Acolo unde aveau să prindă rădăcină.

La Roma, am descoperit sculptura lui Bernini, *Suflet damnat*. E chipul unu i om chinuit care are de înfruntat osânda veşnică. Pentru a reda acel chip cum se cuvine, Bernini şi-a găurit braţul cu un fier înroşit. Se pare că a dat roacde, pentru că se pot citi chinurile în ochi şi pe obraz, în arcuirea nasului, în părul cuprins de flăcări – gura deschisă, ochii măriţi. Am clătinat capul. Curm a putut să facă aşa ceva?

La Potsdam, la Neues Palais, m-am minunat în faţa lui Caravaggio cu al său *Toma necredinciosul*. Demult îmi dorisem să studiez de aproape degetul car intrase până la a doua falangă în coasta lui Iisus. La Roma am văzut-o pe *Hudiţa* şi am întâlnit slujitoarea cu chip grav, zbârcit.

Ajunşi la Paris, la Luvru, l-am întâlnit pe Rafael şi opera lui, *Baldassare Casitiglione*. Era bărbatul gânditor, cu privire limpede pe care-l văzusem la bibliotecă, într-un album, cu douăzeci de ani în urmă împreună cu mama. Pentru prima oară am înţeles felul în care capacitatea de introspecţie a unui filosoi se poate citi în ochii lui, şi cum se poate reda maniera sobră printr-un stil static şi culori „liniştite”.

Am întâlnit nenumăraţi alţii, dar l-am păstrat la urmă pe favoritul meu Rembrandt.

Într-o epocă în care majoritatea celor care pozau pentru portrete crin» modele, simple straie călare pe un cal, participând la un spectacol cu costum, în care credeau că veşmintele le conferă o identitate, apare Rembrandt. Nu stătea să se gândească de două ori cum să redea fidel zbârciturile din colţul ochilor, un nas borcănat, scrotul supradimensionat al unui prunc dolofan sau mâna imensă a lui Avram pe obrazul lui Isac – pe care, de altfel, l-am şi văzut la Muzeul Ermitaj din St. Petersburg.

Rembrandt căuta elementul definitoriu al persoanei, trăsătura care îl identifica, şi nu evită, nici nu se sfia s-o redea. Căuta să dezvăluie personalitatea omului din faţa lui, înlăturându-i masca pe care şi-o punea chiar el sau pe care i-o impunea societatea. Extraordinarele lui abilităţi în mânuirea penelului surprindeau cu precizie ţesătura stofei, perforaţiile dantelei sau stratificaţia translucidă a pânzei de şifon. Folosea tuşele fine sau pe cele groase pe aceeaşi suprafaţă, zgâriind apoi vopseaua albă cu coada pensulei. În *Portretul unei bătrâne în vârstă de 83 de ani* aflat la

National Gallery din Londra, avem chipul unei octogenare cu pleoapele căzute, pielea lor lăsată fiind redată prin împunsăturile pensulei. Faţa de broască ţestoasă, ochii umezi şi privirea care parcă trece prin tine – umbrele care reuşesc să-i imprime chipului un aer gânditor şi nuanţa rozalie a pleoapelor sugerează nopţile de nesomn.

Nimeni n-a pictat ochii asemeni lui Rembrandt.

La el, nimic nu e grotesc. Naturalismul său – de la care unii spun că nu s-a abătut – trece dincolo de pânză. A citit emoţiile oamenilor, pătrunzând dincolo de mască, în sufletul lor. Şi a reuşit asta prin felul cum a înfăţişat arcuirea unei sprâncene, unghiul bărbiei, ridicarea sau căderea pometţilor, un nas rupt cândva, sau faldurile unei guşi. Ascultă de impulsul lăuntric şi de ceea ce-i spunea acesta despre cineva. Reuşea să găsească acel aspect singular, să-l picteze, stârnindu-ţi dorinţa de a privi iar şi iar. Eu unul nu-mi puteam lua ochii de la el. Am văzut de aproape niveluri şi straturi ale picturii sale care nu existau în nicio carte. Toate se datorau măiestriei şi tehnicii lui care trecea de la tuşele fine la cele aspre, mâna şi mintea lui fiind în perfectă armonie, invitându-te să trăieşti emoţia. Chiar şi în ceva simplu ca, de pildă, lucrarea *Măcelărie* (*Bou jupuit*) expusă la Luvru.

Până aici mă ţinusem tare, dar Rembrandt m-a adus în faţa unei crize de încredere. Cred că şi lui Michelangelo i s-ar fi întâmplat, atâta doar că i-l era… Michelangelo. Abbie ştia asta – tocmai de-aceea îl lăsase la urmă) e Rembrandt. Am plecat din faţa tablourilor lui cu o dorinţă resimţită plină la nivelul ADN-ului de a înfăţişa natura umană în stare brută, fără a-i cosmetiza imperfecţiunile.

Abbie m-a bătut uşor pe umăr. „Dar de el ce spui?”

„Cei cărora le-a făcut portretul… n-au pozat. Au stat nemişcaţi, e adevărat; dar au fost totuşi surprinşi în mişcare. Erau oameni vii”. Voiam să mă las de artă. Să

abandonez. Să-mi pun toate lucrările pe foc.

Abbie a dat din cap aprobator. „Tot ce vezi e nobleţe umană. Tot ce are omul mai bun, aşa cum a fost el de când e lumea, şi cum va fi probabil de-a pururi”. Văzusem ce-a făcut el şi ştiam că nu sunt în stare de aşa ceva. Abbie îşi petrecu braţul pe după al meu şi-mi spuse: „Ei, hai, în fond a fost şi el om ca toţi oamenii. Tu de ce n-ai putea?”

„Cred că ţi-ai pierdut minţile”.

„Ai dovedit deja că poţi”.

„Bine, dar el e… Rembrandt”.

Ea aprobă cu o mişcare a capului. „Iar tu eşti Doss”.

„Sigur ţi-ai pierdut minţile!”

„Deloc”. Scutură din cap. „Eu cred cu tărie”.

Călătoria noastră a fost o adevărată şcoală pentru mine. Abbie ştia ce-mi lipseşte. Îmi cunoştea neajunsurile. Ca să le combată, plănuise pe hartă un curs în care să mă opresc în faţa lucrărilor de artă pe care era bine să le văd, dovedind că ştia instinctiv de ce am nevoie pentru a-mi împlini menirea de artist. Pentru a ajunge artistul în care ea credea cu tărie.

Îmi amintesc că am părăsit galeria în care se afla *David*. La ieşire am văzut toate frizele decorative create de Michelangelo. Erau lespezi uriaşe de granit în care sculptase până la brâu siluetele unor oameni care se căţărau pe stânci. Era ca şi cum îşi croiau drumul spre libertate. Ca o evadare. Iar când am intrat înapoi în galerie cu ochii minţii, am înţeles că Abbie făcuse asta înaintea mea.

Abbie mă dusese la râul ei din care am sorbit cu nesaţ.

Ne-am întors acasă şi am descoperit că Abbie îmi dăruise ceva ce nu anticipasem. Am stat în faţa şevaletului şi am găsit frumuseţea în lucrurile mai puţin frumoase, ba chiar în cele groteşti. Ceea ce a zămislit Abbie odată cu

portretul Rosaliei, prinsese formă şi se dezvoltase. M-am uitat la culorile adunate într-o găleată de la picioarele mele. Unde văzusem înainte doar zeci, vedeam acum zeci de mii.

24

4 IUNIE, LA AMIAZĂ

Aceeaşi cale ferată care trece prin Moniac la mai puţin de douăzeci de kilometri distanţă, trece de-a lungulpărţii sudice a St. George-ului. Podul A.E. Bell traversează râul la St. George şi e locul preferat al îndrăgostiţilor care fac graffiti. Lăstunii cu pene viorii stau în cuiburi cu sutele, sub pod, la întoarcerea spre nord după ce au iernat în Brazilia. Rareori fac popasuri să se odihnească, mai cu seamă că mănâncă şi beau din zbor. Fiecare taie aerul deasupra şi dedesubtul podului ca un F-16 în căutarea raţiei zilnice de tăuni, libelule şi cărăbuşi. Apoi cad la suprafaţa râului şi străpung apa sticloasă cu ciocurile. Comparativ cu Moniac, St. George e ditamai oraşul. Populaţia depăşeşte o mie de locuitori. Şcoala gimnazială, restaurantul, benzinăria cu magazin alimentar şi măcelărie, atelierul de reparaţii auto, o staţie cu patru benzi de mers marcată cu semafor de avertizare şi cârciuma Shack by the Track, unde se servesc burgeri.

Am ridicat vâsla, am tras-o la piept şi am îndreptat barca spre mal. Ne-am legănat în jurul scheletului unei bărci vechi din lemn. Mai rămăsese din ea chila şi câteva nervuri încăpăţânate. Am ajutat-o pe Abbie să iasă din barcă şi am condus-o pe lângă cauciucurile şi miile de cioburi de sticlă verde. Sus, spre nord, oamenii vopsesc cu spray vagoanele de marfa sau spatele panourilor. Aici jos, noi vopsim turnurile de apă sau partea de dedesubt a podurilor. Abbie umbla printre mormanele de ciment şi

citea cu voce tare: „Pie te salută” şi „Donna îl place pe Robert”. Se aplecă şi ridică un tub aruncat printre pietre. Îl scutură şi apăsă butonul înţepenit al pulverizatorului din care ţâşni un jet de vopsea verde. Merse spre un morman, ajunse în vârful lui şi începu să scrie cu spray: „Abbie îl iubeşte pe Doss”.

Aruncă tubul la picioare. „Dacă nici măcar cu vopsea nu poţi face o ilcclaraţie, înseamnă că n-o poţi face deloc”.

Stătea în picioare lângă mine, cu braţul petrecut pe după al meu. Şopti: „Ţi-aduci aminte de Guadalquivir?”

Râul Gualdalquivir din Spania e renumit din mai multe motive. Columb a navigat pe el, asemeni lui Cortés, iar în 1992, Expoziţia Mondială s-a ţinut pe malurile lui. Clădiri imense, goale – cândva punctele care promiteau să atragă turişti din toată lumea – zăceau acum părăsite, mâncate de vreme şi invadate de mucegai, cu tencuiala căzută. Un monument închinat prostiei. Albia râului fusese deviată cu ani în urmă – ocolind oraşul Sevilla – dar porţiunea rămasă este încă intens folosită. Pentru că e lungă, dreaptă şi lipsită de curenţi, echipele olimpice din toată lumea vin aici tot timpul anului să se antreneze. O pistă de trei mile pentru biciclete, suficient de lată cât să încapă pe ea şi maşini ocupă una din laturi. E folosită de alergători, de biciclişti, de practicanţii de skateboard, de alpinişti, de pescari, de raţele care-şi fac acolo nevoile şi de puştii care se droghează cu heroină. Abbie mă adusese aici. Era încă una din lecţiile menite să-mi întregească educaţia. Mâncasem tapas, băusem o sticlă de vin de sus de la Torre del Oro şi acum simţeam nevoia unei plimbări. Se lăsa întunericul şi nu părea un loc prea sigur. Am apucat-o de mână. „Ce căutăm noi aici, de fapt?”

Petrecuserăm ultimele câteva săptămâni colindând prin muzeele lumii, îmi făcusem plinul. O bordură de ciment mărginea râul aproape pe toată lungimea lui,

luminat de felinarele cu becuri galbene care aruncau umbre ciudate pe ziduri. Unele porţiuni ale zidului se înalţă pe câteva etaje şi aproape fiecare centimetru pătrat e acoperit de graffiti. Scene uriaşe, de nouă până la doisprezece metri de înalte şi tot pe-atât de late acoperă porţiuni întinse. Abbie intră sub o punte şi arătă spre desen: „Nu toate operele de artă se găsesc la muzeu”.

Cultura drogurilor pare să suscite cele mai multe comentarii, mai cu seamă din cauza violenţei şi a sexualităţii pe care le promovează; oamenii se împuşcă între ei, vezi pe jos ace de seringă şi cartuşe goale. E plină de furie, de durere, şi-mi aminteşte de ceva ce începusem să uit: evadarea e unul din miracolele artei.

Abbie ştia intuitiv de ce anume am nevoie şi când am nevoie. Am slin bătut traseul în întregime de două ori.

Am ajutat-o să-şi recapete echilibrul şi să se aşeze lângă un morman di ciment unde mirosul de vopsea proaspătă încă mai plutea în aer. I-am cilii cuvintele scrise cu vopsea verde: „Da, îmi amintesc”.

Îmi doream teribil un platou de legume de la Shack by the Track, dar prudenţa ne îndemna s-o ţinem tot pe sub poduri.

Lăsând în urmă o dâră în formă de cerc, ne-am continuat drumul, şerpuind pe lângă plaje arse de soare, şiruri de arbori de mătase – cu florile lor roz-purpurii legănându-se uşor în aer – lemn câinesc, verde şi bogat şi stejari sub formă de arbuşti de care se putea atârna orice.

Am trecut pe sub alt pod de cale ferată care mirosea puternic a creozol şi motorină şi pe lângă nişte locuri care ajunseseră să se numească Catfish Lane, Pond Fork Holler şi UGA Beach. Plajele de aici erau mai lungi, unele chiar şi de o sută de metri şi acoperite de urmele căprioarelor şi trunchiuri aduse de ape.

Spre est era Conner’s A-Maize-mg Acres – o fermă

care se vindea ca orice alt produs orăşenilor sclivisiţi în căutare de „experienţe la fermă”. Aceştia cultivau aici dovleci, pepeni şi porumb. Pe un indicator aflat în râu scria: „Fertilizator din gunoi de pasăre”.

Am trecut de Harris Creek, de Cimitirul Johnson şi de Dunn’s Creek înainte de a depăşi Toledo, care este situat cam la jumătatea distanţei dintre St. George şi Boulogne.

Am trecut de pământul roşu argilos specific zonei Tompkins Landing, unde pungile de gunoi sufocau malul şi un bărbat în costum de baie zăcea cât era de lat pe nisip ca o balenă naufragiată. Ţinând cont de grămada de sticle goale de Bud Light împrăştiate în jurul lui, de pielea roşie ca de rac şi de sforăitul pe care-l scotea, se vedea că era de ceva vreme acolo. Râul se lăţeşte aici la aproape treizeci de metri. Pe partea dinspre Georgia, mai puţin abruptă, au crescut nuferi. La Landing, nişte viitori rapperi care trăgeau din ţigări de zece centi, sprijinindu-se de spatele unei Toyota murdare de noroi. Tatuajele, cerceii în buze, lanţurile groase de aur, ochelarii de soare cu rame rromate şi pantalonii cu turul căzut păreau un fel de uniformă a locului. Nu m-au prea băgat în seamă şi n-au zis nimic aşa că mi-am tras pălăria mai jos pe ochi şi am vâslit mai departe în tăcere.

Bănuiesc că asta e noua generaţie a băieţilor de pe râu, doar că seamănă prea puţin cu prima.

Un şoim cu coadă roşie se lăsă în zbor dintr-un copac din dreapta mea, scormonind în mai şi ridicând pe neaşteptate o veveriţă din mica ei vizuină din nisip. În vreme ce veveriţa răcnea cât o ţineau plămânii, şoimul se înălţa tot mai sus, luptând cu mâncătoarea de ghindă, apoi se lăsă pe un ram şi îşi înfipse ciocul în pieptul ei, moment în care ţipetele încetară.

Trader’s Hill fusese pe vremuri un port înfloritor pe râu. Marinarii britanici şi portughezi aveau obiceiul să vină

pe această insulă îndepărtată că să-şi umple butoaiele cu apă proaspătă şi să se odihnească în apele răcoroase. Mai târziu a servit ca loc de depozitare a cherestelei. Ba chiar se semnase un tratat aici. Statele Unite şi Spania au semnat Tratatul de la San Lorenzo sau Tratatul lui Pinckney prin care se consfinţea faptul că graniţa Georgiei şi a Floridei urma să înceapă de la râul St. Marys, trecând prin interiorul mlaştinii Okefenokee. Azi, Trader's Hill serveşte mai ales ca debarcader pentru că e primul loc realmente navigabil de pe râu pentru bărcile pescăreşti şi alte tipuri de ambarcaţiuni. Aici, apele sunt populate cu canoişti, surferi şi amatori de schi-jet. Găseşti telefon şi toaletă publică, echipament de camping şi câteva pubele mari albastre, acoperite cu viermi, muşte şi şopârle cu coadă albastră. Apele râului sapă mai adânc aici, are peşti şi chiar aligatori mai mari. Unii ajung chiar la trei metri şi jumătate lungime. Rapoartele spun că s-ar găsi în zonă chiar şi sturioni, unii atingând o lungime de peste un metru şi jumătate şi o greutate de douăsprezece kilograme. Fenomenele stranii sunt o raritate aici, dar anul trecut s-a întâmplat de două ori ca nişte puşti să fie răsturnaţi din scaunele schi-jetului şi loviţi până la pierderea cunoştinţei de un sturion care şi-a dorit o jucărie cam de mărimea lui. În ambele cazuri, copiii au supravieţuit, iar când şi-au revenit au avut o poveste pescărească pe cinste cu care să se laude. Tot aici la Trader's Hill am observat pentru prima oară influenţa fluxului. Asta însemna că dacă începeam să sincronizăm cursele noastre, puteam să ne lăsăm purtaţi de apele refluxului care se retrăgeau şi astfel să ne mai cruţăm energia. Dacă greşeam sincronizarea, mă costă scump pentru că trebuia să înfrunt apele umflate ale fluxului. Şi, în cele din urmă, lucrul cel mai important era că în acest punct al râului începea zona de agrement.

Dacă între Spread Oak şi St. George nu m-am simţit „în apele melcM, acum mă treceau fiori reci pe spinare. Pur şi simplu nu puteam alungii gândul că pomii aveau ochi.

Autostrada U.S. 1 trece peste St. Marys la un mic oraş de graniţă nunul Boulogne. Benzinăria, magazinul de momeli, biletele de loterie şi berew sunt aici cel mai mare lux. Am ajuns la pod la căderea serii unde o sul A de lăstuni liliachii erau angajaţi într-o luptă aeriană. Podul se sprijinea pe blocuri uriaşe de ciment şi pe mormane de mărimea unei case. Am legul canoea şi am urcat pe o scară până la platforma aflată la o înălţime de trei metri deasupra apei. La fiecare câteva minute, un camion sau o maşinfl intrau pe poarta metalică, ecoul lor răsunând pe ape până departe. Locul era uscat şi ferit aşa că am adus sacul de dormit al lui Abbie şi perna din prosop. Am învelit-o bine şi-am adulmecat aerul. Odihna de ieri de pe plajfl o ajutase să-şi mai refacă forţele. Era trează şi atentă la zgomotele din jur. Am zărit norii albi şi groşi de la orizont. „Cred c-o să ploaie”.

Deschise un ochi. „O să ploaie?” Am dat din cap. Îşi puse mâinile sub bărbie şi îşi trase genunchii la piept. „Unde-ai învăţat să vorbeşti?”

Am arătat în sus, pe râu. „Cam la optzeci de kilometri într-acolo”.

Ridică o sprânceană. „Ei bine, poţi scoate băiatul din sat, dar nu poţi scoate satul din băiat”.

Sub pod, un artist din partea locului scrisese POCĂIŢI-VĂ – IISUS VINE. CURÂND şi PENTRU CLIPE DE NEUITAT SUNAŢI-O PE RHONDA, după care dădea numărul ei de telefon. Pe mal, o viţă de glicină de grosimea unei pulpe suia partea de jos a podului unde se întâlnea cu o iasomie care urca din partea opusă. Ambele erau în plină floare, învăluindu-ne cu parfumul lor. Zeci de albine şi cinci

păsări colibri pline de energie zburau de la o floare la alta, sorbindu-le nectarul.

Pentru noi, şoseaua U.S.l avea o anumită semnificaţie. M-am întins alături de Abbie şi-am cuprins-o în braţe. „Ştii ceva?”

„Ce?”

„Suntem la jumătatea drumului”.

25

Trecură şase ani. Abbie alegea doar joburile de design de care dorea să-şi lege numele. Eu o susţineam, o ajutăm să facă faţă unui program infernal uneori şi nu lăsam să se aştearnă praful pe pânzele mele. Undeva, printre toate celelalte preocupări, am cumpărat o barcă Hewes de şase metri şi am învăţat-o pe Abbie cum să pună momeala în cârlig. Deşi încerca să lase în urmă cariera de model, încă mai primea solicitări. Spre deosebire de alte modele adolescente, Abbie îmbătrânea frumos, aşa încât cei din New York o sunau mereu. Ocazional, accepta câte un angajament dacă asta ne ajuta să evadăm. Datorită succesului pe care-l avea în ambele cariere, nu puteam ieşi în public – cel puţin nu în Charleston – fără să ne simţim expuşi. Barca noastră, *The erupty Canvas* Pânza goală devenise refugiul nostru. O porneam spre mlaştini sau trăgeam pe plajă la Deweese Island şi dispăream. Deseori dormeam sub cerul liber. Am costumat-o pe Abbie cu propriul ei echipament pescăresc. Pălărie cu boruri late, vestă, s-a dotat cu o undiţă la fel ca Brad Pitt în filmul *Cândva trecea un râu pe-aici*. Dacă prindea fluxul, stătea toată ziua la pescuit somoni. Eu stăteam pe platforma de pe piloni, duceam barca mai aproape, îi arătam aripioarele care se iveau din apă şi ea se arunca asupra lor. Desfăşura undiţa, arunca lingura de pescuit şi trăgea încet firul. Îmi

plăcea s-o aud aruncând cârligul în sus, să aud cum cade momeala şi apoi cum strigă cât o ţin plămânii în vreme ce peştele se zbătea spre apele adânci. Pentru Abbie, „a pescui” însemna să stea în apă până la genunchi şi să caute peştii din apropierea malului.

Timpul a zburat şi ne-am trezit sărbătorind zece ani de la căsătoria noastră. Abbie îşi făcuse deja un renume de designer în Charleston, ceea ce însemna practic toată Carolina de Sud. Eu m-am lăsat de expediţiile pe râu şi mi-am consacrat tot timpul picturii, iar ea îşi decora studioul cu lucrările mele şi, o dată pe lună, când organismul ei anunţa că e „momentul potrivii ne retrăgeam undeva, plănuind să ne extindem familia.

Era mai bine decât în Camelot.

Apoi zburam la New York pentru o şedinţă foto de rutină. O linir cosmetică avea nevoie de faţa şi umerii ei, aşa că ne petreceam ziua în cumpărături şi admirând urşii polari.

Era primăvară şi Central Park era o mare de culori pudrată cu polen Pretutindeni vedeai răţuşte, papagali, biciclişti, perechi care se plimbau, alergători şi îndrăgostiţi. Reuşiserăm să smulgem câteva ore între şedinţele foto şi eram la cumpărături undeva pe Fifth Avenue la unul din magazinele scumpe la care visase Abbie să ajungă şi din care eu nu ştiam cum s-o şterg mai repede. Abbie stătea sprijinită de tejghea, pulverizând câteva picături de parfum pe un cartonaş; îl flutură puţin ca să se usuce, apoi mi-l vârî sub nas. Niciodată n-avusesem un simţ olfactiv prea dezvoltat, aşa încât era bucuroasă că găsise ceva pe care nu doar că-l puteam mirosi dar îmi şi plăcea. Am plătit şi am trecut strada, în parc, unde-am cumpărat îngheţată şi ne-am petrecut restul după-amiezii admirând prin ecranul gros de sticlă urşii polari care înotau. Din când în când mai venea cineva să-i

ceară un autograf. Până la urmă s-a format o mică mulţime aşa că ne-am descotorosit de ei şi-am colindat prin parc, trecând de Balto şi de fântâna de cărămidă unde şoricelul Stuart Little a intrat cu avionul lui în şoim.

Târziu în seara aceea, am făcut descoperirea.

Abbie terminase şedinţa foto şi ne-am întâlnit la Ritz. Aveam un apartament rezervat la etajul special, cu vedere spre parc. Tocmai îmi terminasem alergarea şi eram gata de plecare. După cina la Spice Market, aveam bilete la *Mizerabilii* la 8 seara. Mi-am scos pantofii sport şi am găsit-o în cadă. Se întoarse, îşi ridică părul de pe umeri şi-mi spuse: „Spală-mă pe spate".

După zece ani de căsnicie, nu mai aveam nevoie de translator. *Asta însemna*: Spală-mă pe spate, masează-mi umerii, ia piatra ponce şi freacă-mi picioarele, apoi lasă-mă în pace. Dar nu înainte de a-mi umple iar cada cu apă fierbinte. Şi dacă eşti cuminte şi nu faci prostii, te las să mă razi pe picioare.

În afară de asta, Abbie n-avea niciun fel de pretenţii egoiste. Baia era un moment pe care şi-l rezerva ei în exclusivitate. Ar fi putut chiar să agaţe un semn cu Trecerea interzisă la uşa băii. Nu conta cât de seducătoare era imaginea ei cu părul ridicat pe ceafă şi pielea umedă, cufundată în spumă.

Ku stăteam doar pe marginea căzii şi o spălam pe spate. Problema lui Abbie wn că semăna cu un câine în multe privinţe. Când nu voia să te opreşti, jtasca locuri care n-o iritau.

Cred că nu e nevoie să vă fac o descriere completă.

N-a trecut mult şi eram amândoi în cadă; pierduserăm rezervarea la cină, şi nici la spectacol nu cred că mai aveam şanse să ajungem. Am umplut din nou cada cu apă fierbinte şi ea se lăsă pe spate.

Aburul şi căldura ne învăluiau şi-am cuprins-o în

braţe. Ea – şi sprijinea aparele de pieptul meu. Îmi luă degetul şi-l duse la tâmpla ei; îmi spunea lâlră cuvinte *Vino pe urmele mele*. Iar eu am urmat-o.

În clipa aceea l-am descoperit.

Sub mamelonul stâng. M-am prefăcut că nu observ, dar mai târziu în acea seară, după spectacol, l-am simţit din nou. Lumina ceasului cădea pe faţa mea, trădându-mi sentimentele. Îşi strecură mâna pe sub a mea, cu chipul palid de frică. Şi, nu ştiu de ce, cu toată spaima şi groaza lunilor care au urmat, îmi amintesc şi acum mireasma acelui parfum.

A doua zi am luat avionul spre casă, unde Abbie fusese programată pentru mamografie în dimineaţa următoare. I-au făcut filmele şi au trimis-o înapoi în sala de aşteptare; se aşează lângă mine, tăcută, cu picioarele încrucişate.

După douăzeci de minute, intrară trei doctori. Abbie fiind o persoană cunoscută, ne-au pus la dispoziţie o echipă de trei medici. Medicul şef, dr. Ruddy Hampton, era ceea ce-am putea numi omul potrivit la locul potrivit. Cărunt, cu un glas făcut parcă să-i liniştească pe bolnavi. Ceilalţi doi, dr. Roy Smith şi dr. Katherine Meyer, erau „mai tineri, dar cu o bună reputaţie în privinţa cunoştinţelor şi mânuirii tehnologiei.

Puseră radiografiile lui Abbie pe peretele din spatele nostru şi, ca termen de comparaţie, câteva imagini ale unui sân sănătos. Nu mai aveam nevoie să ne spună diagnosticul. Dr. Hampton vorbi cel dintâi. „Abbie…” Arătă spre imagini cu un creion. „Radiografiile confirmă prezenţa unui carcinom ductal invaziv”. Aglomerarea de celule pe care le-a încercuit arăta ca o Cale Lactee în miniatură. Trasă nişte linii imaginare cu creionul pe film şi spuse: „Acestea sunt ceea ce se cheamă leziuni satelit. Adică, în limbaj popular, cancerul ăsta al tău a invadat

canalele de lactaţie”. În timp ce vorbea, mfl urmărea expresia canc*erul tău*.

Ascultându-i explicaţiile, mi-am dat seama că umflătura pe care o simţi sem eu, era doar una dintr-o mulţime şi, mai rău, se extinseseră la ambii sâni. Dacă vă îndoiţi de răul imens numit cancer, spuneţi-mi de ce porneşte tocmai de la canalele de lactaţie? Abbie studie filmele şi întoarse capul într-o parte: „Parcă cineva ar fi tras în sânii mei cu nişte bile vopsite în alb”.

Dr. Smith continuă. „În oncologie există trei căi de atac ale cancerului: intervenţia chirurgicală, chimioterapia şi radioterapia”.

Abbie îl întrerupse. „Parcă li se spune «cuţitul, otrava şi focul», nu-i aşa?”

Doctorul aprobă cu o mişcare a capului. „Aşa este, dar iată ce e important pentru voi doi”. Îşi întoarse privirea spre Abbie. „În situaţia ta, putem apela la chimioterapie şi la intervenţia chirurgicală”. În momentul acela am înţeles că nu era altă scăpare decât să-mi opereze soţia.

M-am scărpinat în cap. „Şi cam ce-ar presupune asta?”

Atunci interveni dr. Meyer. „Abbie are nevoie de dublă mastectomie ca să aibă şanse”.

„Ce fel de şanse?”

„Să învingă boala”.

Undeva, pe parcursul discuţiei, am priceput că toţi trei trasau o graniţă distinctă între viaţă şi moarte.

Dr. Hampton fusese rezervat, dar, dată fiind gravitatea situaţiei, interveni: „Este vorba de o formă *avansată* de cancer”.

Ecoul cuvintelor lui, *formă avansată*, răsuna parcă în toată încăperea. Dr. Smith continuă: „Înainte de operaţie, va trebui să-i administrăm o doză puternică şi agresivă de citostatice – ca să micşorăm tumorile înainte de

intervenţie. Apoi vor urma alte şedinţe de chimioterapie agresivă – ca să fim siguri”.

„E singurul mod de a scăpa de cancer?”

Toţi trei aprobară cu o înclinare a capului. „Rata de supravieţuire este de nouăzeci şi şapte de procente”.

M-am uitat la doctorii care, la rândul lor, ne priveau. „Cum rămâne cu celelalte trei procente?”

Au încercat să mă liniştească: „Am depistat boală la timp. Vom examina nodulii limfatici ca să ne asigurăm că marginile sunt curate, dar eu unul nu mi-aş face mari griji în privinţa asta”.

Mari griji? Singurul lucru pentru care-mi făceam griji era viaţa soţiei mele.

După ce ne-au prezentat diferite variante de reconstrucţie a sânului, ne-au lăsat singuri în încăpere. „Îmi pare rău, iubito. Poate-ar fi bine să mai consultăm şi pe altcineva, să mai aflăm o opinie. Vreau să spun că nici chiar doctorii nu le ştiu pe toate”.

Dădu din cap, fără prea multă convingere. Am comparat cele două seturi de filme.

Nu mai aveam nevoie de altă opinie.

Îşi lipi fruntea de a mea. „Mă bucur că eşti de partea mea”.

„Mi-aş dori să am o baghetă magică”. „Şi eu”.

26

5 IUNIE, DIMINEAŢA

De-ndată ce s-a crăpat de ziuă, aflaţi la o milă sud de Boulogne, am traversat Scotts Landing. Un debarcader local situat pe partea dinspre Florida, folosit mai cu seamă de pescari. Tot acolo se mai află un parc de rulote, leagănul de frânghie, magazinul de momeli de unde poţi cumpăra greieri, plevuşcă, viermi, momeală artificială, dar

nu găseşti niciun fel de bere. Paralel cu debarcaderul se vede o pancartă pe care scrie: AVERTISMENT: ÎNOTUL NU E RECOMANDAT DUPĂ PLOAIE; POT APĂREA PE NEAŞTEPTATE CURENŢI SUBACVATICI PERICULOŞI CHIAR CÂND SUPRAFAŢA APEI PARE CALMĂ. ÎN AMINTIREA LUI SAM COVINGTON, 12.01.1989 – 30.04.2004.

Curenţii subacvatici apar ori de câte ori o cantitate prea mare de apă este antrenată în vârtejuri între cele două maluri. Volumul crescut de apă influenţează cursul. Când debitul e mare şi râul se revarsă peste maluri, suprafaţă lui e antrenată în jos şi apele îşi urmează drumul pe fundul albiei, ca să apară iar la suprafaţă după câţiva metri.

Parcarea de la Scotts mişuna de oameni care schimbau între ei păreri despre momeli şi poveşti pescăreşti gogonate, dar aveam nevoie de apă şi mâncare aşa că am legat canoea la mai şi i-am spus lui Abbie să mă aştepte liniştită.

Cineva prăjea undeva ouă cu cârnaţi. Am intrat în magazin şi am fost imediat întâmpinat de patru băieţi de la tejghea care m-au salutat. I-am salutat cu mâna şi am încercat să mă fac nevăzut printre rafturile cu alimente. Peretele de deasupra casei de marcat era împodobit cu fotografii celor mai grozave trofee ale localnicilor, primul cerb împuşcat, cel mai mare mistreţ sau partenera de la balul de absolvire. Un fel de galerie a H’lebrităţilor. Tocmai îmi umpleam braţele de provizii: biscuiţi săraţi, un borcan cu unt de arahide şi o sticlă de Gatorade, când un tip din spatele Icijghelei ridică telecomanda, îndreptând-o spre televizor. „Hei, ia tăceţi toţi din gură”. Apăsă butonul de volum de câteva ori. „Aşa, uite-aici”.

Fundalul albastru al canalului meteo străluci pe ecran, afişând: BULETIN SIMICIAL – URAGANUL ANNIE

SE APROPIE.

Un reporter cu pelerină galbenă relata sub ploaia ce cădea pieziş peste el: „Acum cinci zile, ciclonul Annie s-a intensificat, atingând locul patru între crâmpurile de joasă presiune înregistrate vreodată în bazinul Atlanticului şi egalând astfel uraganul Camille din 1969. Pe 26 mai, Annie a înregistrat vânturi neîntrerupte de o sută cincizeci şi cinci de noduri sau două sute nouăzeci pe oră. La 27 mai, Annie s-a îndreptat spre vest, apoi spre nord, însoţită de aceleaşi vânturi persistente de peste două sute nouăzeci de kilometri pe oră, determinându-l pe guvernator să evacueze populaţia din Arhipelagul Floridei, oraşul Miami şi aproape întreaga regiune aflată la sud de Disneyworâd”. Meteorologul zâmbi şi ridică din umeri. „Imaginile difuzate de canalul nostru, precum şi imaginile de pe radare i-au convins pe oameni că e mai bine să evacueze zona”. Bărbatul a ridicat o hartă a statului. „Cele trei mari rute pe care se poate ieşi din Florida, 1 – 95, 1 – 75 şi 1-10, seamănă la ora actuală mai mult cu nişte parcări, determinându-l pe guvernator să ia măsuri ca traficul dinspre sud să fie direcţionat spre nord pe toate căile de acces”. Femeia aflată în studioul din Virginia i-a pus reporterului câteva întrebări la care acesta a dat din cap aprobator: „Aşa este; ciclonul Annie a crescut în energie şi masă ca un diavol tasmanian. Prin evaporarea şi pulverizarea apei oceanice, un uragan aflat în acest stadiu antrenează peste două miliarde de tone de apă pe zi. La fiecare secundă, ciclonul punp în mişcare circa două milioane de kilotone de aer, rotindu-le pe verticală, în interiorul şi în afara lui. Pe parcursul acestui proces se degajă într-o singură zi o cantitate de energie egală cu energia a patru sute douăzeci de megatone de bombe cu hidrogen. Dacă savanţii ar putea converti toată această energie în curent electric, Statele Unite ar fi alimentate

prin liniile de înaltă tensiune vreme de şase luni". Încântat de lecţia de ştiinţă servită telespectatorilor, reporterul se întrerupse ca să mai răspundă unei alte întrebări: „Sudul Floridei arată în cea mai mare parte ca un oraş-fantomă şi se pare că va rămâne la fel pe parcursul zilelor următoare până când oamenii se vor întoarce la locuinţele lor. Problema este că uraganul Annie nu şi-a încheiat socotelile cu noi. I) tela jumătatea zilei de douăzeci şi şapte mai până spre dimineaţa de douăzect şi nouă, Annie s-a deplasat pe deasupra Floridei, făcând ravagii pe coastii de vest şi blocând traficul pe toate autostrăzile. Inundaţiile fac şi ele prăpăd Mai multe detalii după o scurtă…"

Tipul de la tejghea schimbă canalul şi le făcu semn celor patru amici „Linişte, toată lumea! Ia uite-aici. Unul din patru zice că nemernicul n omorât-o, i-a aruncat undeva cadavrul şi stă la soare pe o plajă din America de Sud, numărând banii lăsaţi de ea".

Am ridicat privirea, dar ceva din mine îmi spunea c-ar fi mai bine să nu mă uit.

Reclamele s-au terminat şi crainica cu păr blond platinat s-a întors spre camerele de luat vederi. „Revenim la alte ştiri din ţară; fostul supermodel şi designer din Charleston, Abbie Eliot, a dispărut". Fotografia lui Abbie apăru pe ecran, urmată de un colaj de imagini reprezentative din cariera ei. „Soţul ei, Doss Michaels, un portretist cu renume în Charleston, este căutat pentru cercetări, fiind considerat suspect în ceea ce a fost descris ca un «posibil asasinat.» „Fotografia lui Abbie se deplasă spre stânga ecranului, făcând loc imaginii mele. Nu ştiu de unde făcuseră rost de fotografia mea, dar arăta ca o moacă de recidivist. „După ce a suferit acum patru ani o dublă mastectomie, Abbie Eliot, considerată cândva una dintre cele mai frumoase zece femei ale lumii, a devenit purtătoarea de cuvânt neoficială a supravieţuitoarelor

cancerului de sân când a invitat publicul s-o urmărească în timpul tratamentului cu radiaţii şi al chimioterapiei. Din păcate, acum doi ani cancerul a recidivat. De-astă dată în zona cerebrală. Vă invităm să urmăriţi acum o conferinţă de presă susţinută de tatăl său, fost guvernator al Carolinei de Sud, aflat în prezent la cel de-al patrulea mandat în Senatul Statelor Unite. Senatorul Coleman". Apăru în direct imaginea reşedinţei Coleman de pe Battery. Senatorul, Coleman, îmbrăcat în jeanşi şi o cămaşă albă de pânză englezească, deschise uşa din faţă, ieşi pe terasa casei, şi se adresă celor prezenţi, de-acolo de sus, privind spre camerele de filmat aflate dedesubt. „Bună dimineaţa. Vă mulţumesc că aţi venit". Îşi roti privirile peste mulţimea de reporteri. „Acum doi ani, cancerul de care suferea Abigail Grace s-a extins". Niciodată nu se simţise în largul lui auzind-o pe Abbie vorbind în public despre cancerul mamar şi despre operaţia prin care-şi pierduse ambii sâni. Se întoarse şi arătă chiar spre creştetul lui. „Cancerul «îi deplasat în sus şi s-a fixat undeva aici. Se află acum în stadiul patru de metastază a sistemului nervos central. Aceste leziuni se găsesc în spatele au la baza creierului şi dată fiind poziţia lor într-o zonă atât de sensibilă, un pot fi operate. Abigail Grace e o luptătoare şi a înfruntat aceste dificultăţi iiya cum a făcut în toate celelalte aspecte ale vieţii ei". Îşi şterse faţa cu o halistă. „Aşa după cum mulţi dintre voi ştiţi, am fost donator pentru cel de-al doilea transplant de măduvă osoasă suferit de ea. Dar, se pare că nici acela… nu a dat rezultate. Mă gândesc la asta în fiecare zi". împături hârtiile din faţa lui. „Acum două săptămâni am epuizat toate variantele, am adus-o acasă, am adunat familia şi am optat pentru un centru de boli cronice". Trase aer adânc în piept, sub lumina reflectoarelor. Sărmanul tată îndurerat – cum mai vâna şi cum mai număra voturile. Îi făcu semn soţiei – mama

vitregă a lui Abbie – iar aceasta se apropie, petrecându-şi braţul pe după talia lui. „Ştim că Abigail Grace şi-ar dori să fie acum aici, cu familia ei”. Tonul îndelung exersat şi cadenţa rostirii erau aproape perfecte. „Ea trebuie să fie permanent supravegheată de doctori. Nu cunoaştem intenţiile lui Doss…” Imaginea mea apăru a doua oară pe ecran, în colţul stâng de sus. „Doss e ginerele nostru de aproape paisprezece ani, dar, cu siguranţă, acţiunile lui nu pot fi în interesul ei, din moment ce a luat-o de lângă familie şi doctori în aceste zile care ar putea fi ultimele din viaţa ei”. Senatorul Coleman privi direct în camere şi ridică braţul drept, făcând semn cuiva de lângă aparatul de filmat. Un tip scund cu halat de doctor şi faţă serioasă păşi în cadru, unde senatorul îl luă pe după umăr. Senatorul îşi drese glasul. „El e doctorul Wayne Massey”.

Mi-a luat o secundă să-l recunosc. Televiziunea are un efect ciudat asupra oamenilor. Senatorul avea dreptate. Wayne Massey era un medic excelent. Avea mai multe diplome şi distincţii decât puteau să încapă pe pereţi. Era specialistul care studia barierele în calea fluxului sanguin cerebral şi ne abordase în speranţa că Abbie era dornică să ia parte la studiul lui. Senatorul se aplecă în faţă. „Dr. Massey e unul dintre cercetătorii de frunte din ţară în ceea ce priveşte studierea bolilor cum e cea cu care se confruntă Abbie”. Am observat cât de atent îşi alegea cuvintele.

În ultimele luni, îl sunaserăm – încercam să obţinem ajutor din toate părţile. Dr. Massey ne ascultase, ne pusese întrebări edificatoare, iar la final, ne recomandase un simplu tratament care nu putea influenţa rezultatul, 11 doar să-i mai prelungească viaţa cu câteva luni. Şi nici măcar atât nu ne putut garanta. Acelea au fost cuvintele lui, nu ale mele. Abbie a fost ceii care a refuzat tratamentul propus de el. Conversaţia noastră telefonică

sit încheiat cam aşa: „Comunitatea medicală pe care o reprezint nu-i pouto oferi niciun fel de ajutor. Regret sincer”.

Ce faci odată ajuns aici? Renunţi la luptă? Care este momentul în care calitatea vieţii devine mai importantă decât posibilitatea prelungirii ei cu câteva săptămâni tulburi de chin şi durere? Încă nu am găsit un răspuns, dar înţeleg întrebarea.

Senatorul ştia că-l cunoaştem pe doctorul Massey. Iar noi ştiam că ştie, pentru că el ne aranjase întâlnirea cu el de la biroul lui. Mai ştia şi faptul est dr. Massey nu ne putea oferi nicio speranţă. Acolo, în faţa camerelor, dr. Massey nu reprezenta mai mult decât o cârjă. O păcăleală. Publicul habar n-avea de toate astea. Aşa se explica prezenţa lui acolo.

Senatorul continuă, cu o expresie din ce în ce mai îndurerată: „Dr. Massey mai doreşte o ocazie pentru a evalua starea de sănătate a lui Abigail şi a reconsidera un nou tratament. Dacă e posibil…” îşi întinse mâinile în afară ca balanţa justiţiei. „Nu ştim ce se poate face acum sau ce anume s-ar putea face în zilele următoare”. îl bătu uşor pe umăr pe doctorul Massey. „Încă nu am renunţat la luptă”.

Era nemaipomenit de şiret. În doar câteva secunde, senatorul ridicase fără cuvinte întrebarea: Nu cumva eu – mâzgăliciul de ginere invidios care-i ţinea trena celebrului super-model – o împiedicam pe Abbie să urmeze tratamentul care i-ar fi adus o posibilă vindecare? Răpirea pusă la cale de mine – pentru că, în fond, asta era – avea ca motivaţie intenţia de-a o ucide? Ştia bine că toată povestea lui se învecina cu minciuna, dar nici că-i păsa. Ştia că cel mai bun mod de a obţine ajutorul opiniei publice era să lase întrebarea aceea suspendată în aer, creând o anume percepţie. Pentru că în tribunalul opiniei publice, percepţia e egală cu realitatea. Era ca şi cum mi-

ar fi pus ştreangul de gât.

Senatorul se adună din nou. „Doss… te rog să-mi aduci” – o cuprinse cu braţul pe mama vitregă a lui Abbie – „… să ne aduci fiica înapoi… până nu e prea târziu”.

Camera de filmat se întoarse spre ştirista care bătea uşor cu creionul în pupitrul din faţa ei. Se întoarse spre interlocutoarea ei care nu scosese o vorbă în timpul relatării ei. „Când am avut de luptat cu cancerul de sân, templul lui Abbie Eliot m-a încurajat foarte mult. Ba chiar” – ochii femeii umeziră – „mi-a scris câteva rânduri de încurajare când mi-a căzut părul”. lipul de la magazin dădu sonorul la minimum şi trânti telecomanda de It iglica. „Sper să pună mâna pe nenoro – „Maşina de făcut gheaţă scăpă o Invfl cu cuburi de gheaţă, reducându-l la tăcere, dar am înţeles perfect aluzia.

1 În proces în faţa opiniei publice n-avea şanse să dureze mult. Am pus încet cumpărăturile jos în vreme ce discuţia se încingea. M-am strecurat afară pe o uşă laterală şi m-am îndreptat spre debarcader; am dezlegat canoea şi-am împins-o de la mai cu o forţă neobişnuită.

Abbie se ridică. „Ce-i cu tine?”

Am cufundat pălăria în apă ca să-i înmoi borurile după care mi-am în fundat-o iar pe cap ca să mă răcoresc. Am dat doar din cap.

Continuă să mă descoase. „Ce e?”

„Taică-tu”.

„Ce-a mai făcut de data asta?”

„Specialitatea lui”.

„Conferinţă de presă?”

Îşi muşcă buza. „E chiar atât de grav?”

„E în jeanşi, pe terasa din faţa casei. Cu Katherine alături”.

„Glumeşti”.

„Ba deloc”.

„Ştii că… nu-i eşti foarte simpatic”.

„Mie-mi spui?!”

Drept să spun, şi eu aş face la fel dacă vreun individ pe care nu-l am la suflet mi-ar lua fiica de lângă mine s-o ducă pe un ştiu ce râu. Singura deosebire era că eu ştiam cum e cel mai bine pentru Abbie. El, în schimb, habar n-avea. Şi, în adâncul sufletului, era şi el convins de asta numai că, evident, n-ar fi recunoscut în ruptul capului.

Faptul că senatorul era pe urmele noastre îi dădea avantajul de a-şi exercita voinţa lui asupra noastră. Avea s-o interneze pe Abbie, forţând-o să stea într-un pat steril, înconjurată de oameni pe care nu-i cunoştea, într-un mediu care nu-i plăcea. Vreme de treizeci şi doi de ani numărase voturile oamenilor care-i cântaseră în strună. După atâta timp în politică, ajunsese să creadă el însuşi că dacă ştia ce era cel mai bine pentru electoratul său, cu siguranţă ştia ce e mai bine pentru toată lumea. „Toată lumea” însemnând şi familia lui. Nicio forţă de pe pământ nu-l putea convinge de contrai în Nu puneam la îndoială intenţiile lui. Senatorul nu era un om rău. Adevanil e că n-avea în el niciun dram de răutate. Era arogant, dar ştiam că-şi iubo l» fiica. Numai că dragostea pentru ea şi binele sau dorinţele ei erau dmiA lucruri complet diferite. „Draga mea, cred că vrea doar să te protejezv „De cine?”

Răspunsul era simplu. „De mine”.

După o lungă porţiune dreaptă, râul începe să-şi schimbe iar cursul. Abia perceptibil. Dacă închizi ochii, nici măcar nu observi. Porţiunile lungi, răcoroase, cu plaje albe se împuţinează şi se scurtează, făcând loc unui mfil închis la culoare în care găseşti ici-colo crabi. Palmierii pitici printre care se amestecă plopi ajung la mai şi-şi cufundă ramurile în apă, protejând malul, făcând accesul mai dificil şi obligându-te să-ţi croieşti drum cu greu spre el, O linie de înaltă tensiune cu douăsprezece cabluri trece peste râu,

zumzăind de impulsuri electrice atât de puternice că-ţi pot deregla ceasul de la mâna sau să-ţi facă părul măciucă când treci pe sub ele.

Parcul Silvic Memorial Ralph E. Simmons începe la o jumătate de milă sud de Scotts Landing şi se întinde pe şapte mile de-a lungul râului. Cei peste şapte mii de acri cu sasafras, nuc american, plop galben şi plante pe cale de dispariţie ca hartwrightia, iarba-dintelui şi baldwinia purpurie. Din mijlocul pinilor cu frunze lungi şi al stejarilor răsar tufele de afine, coacăze negre, tufe de clethra, ferigi maro-aurii, orhidee şi, de-a lungul malului, colonii de cănişoară. Există o mare varietate de specii sălbatice. Găseşti aici tot ce vrei, de la vidre la ţestoase Gopher de Florida, căprioare, lincşi, curcani şi şerpi-panglică – ca să nu mai vorbim de şerpii de apă şi şerpii cu clopoţei cu spate caroiat. Localnicii pretind c-ar fi zărit şi urşi bruni şi pantera de Florida, o specie rară şi ea. În interior, pământul e nisipos, cu petice de sol închis cu parfum de mosc din care răsar gardenii, trandafiri sălbatici şi mirosul de terebentină.

Aici, în parcul Ralph E. Simmons, ne-am putut găsi şi noi odihnă pentru că pe malurile lui e puţină lume. Am plutit pe râu atât cât ne-a îngăduit fluxul.

*

I W Pinckney e un debarcader din Georgia care se întinde pe o lungă H» iune nu se ştie de unde. Printre vizitatorii obişnuiţi se numără puşti cu Mltiorete care caută un loc de unde să arunce pietre în apă sau să fumeze W) a. Fluxul e mai puternic aici. Iar fluxul pe râu e ca apa de la toaletă – se vhcuează rapid şi se umple greu. Vâslind pe râu în jos, parcurgeam uşor» «e kilometri şi jumătate pe oră. Chiar opt pe distanţe mai scurte dacă mă oiicentram.

Acum, odată cu fluxul, era bine dacă înaintam şi doi kilometri fi Jumătate. Trei ar fi fost un adevărat miracol. Dacă mai adăugam în ecuaţia iwla şi un vânt din faţă, puteam să ne retragem.

Abbie dormea în vreme ce eu vâsleam şi duceam canoea spre marginea ralilui unde curenţii erau mai repezi. Cu cât foloseam mai puţin timp să calmesc, cu atât vâsleam mai mult. Am trecut de Cooneys Landing, Elbow l ttnding şi Horseshoe Island înainte de a lua ultimul cot al râului la nord de l rospect Landing.

Mi-am împins pălăria pe frunte, m-am scărpinat în cap şi am urmărit rfliil alunecând pe sub noi.

Dacă ai petrecut destul timp pe râu, îţi dai seama de deosebirea dintre curenţii care te împing şi cei care te trag. De obicei, dacă vii pe după un cot şi *pupa* se leagănă – sau coada – înseamnă că eşti împins. Dacă ocoleşti pe după acelaşi cot şi chila taie apa ca şi cum ar fi pe o cale ferată, înseamnă că eşti tras. Deosebirea dintre cele două situaţii îţi oferă soluţia: dacă eşti împins te poţi împotrivi, iar dacă eşti tras nu-ţi rămâne decât să te laşi purtat.

Râul poate fi un loc absolut magic. Deşi mi-am petrecut mare parte din timp pe el, tot nu pot spune că i-am pătruns tainele. Oricât ai fi de iute, cât de zdravăn şi de repede ai trage la rame, râul dictează ritmul. El întinde de fiecare minut şi îţi fură înapoi orice secundă pierdută. Este o trăsătură firească a râurilor. Nu dau doi bani pe destinaţie; călătoria e totul. Tocmai de aceea sunt strâmbe. Spuneţi-mi un singur râu drept şi eu vă arăt un canal construit de om. Oamenii fac mare caz de faptul că li se reglează ceasul automat după timpul atomic de la un turn de undeva din Colorado, dar dacă aii fi într-adevăr deştepţi, ne-am fixa ceasul în funcţie de râu. Am avea mai puţine riduri şi n-am îmbătrâni atât de repede.

Abbie ştia asta. Poate era singurul lucru pe care

reuşisem s-o învăţ. I) i cercetase lista şi apoi alesese râul nu pentru c-ar fi fost locul ei preferiţi din lume sau pentru c-ar fi crescut acolo, ci pentru că era unicul loc pe pământ unde timpul îşi încetinea curgerea. Unde fiecare secundă conta Unde, dacă erai cu băgare de seamă, soarele se oprea destul cât să-ţi po! trage sufletul.

În preajma prânzului, am ridicat vâsla din apă, m-am întins lângă Abbir şi am numărat norii care alunecau pe deasupra noastră.

Apoi am încercat să opresc soarele.

27

După două zile, am mers cu maşina spre centrul de oncologie – ultima zi a vacanţei de vară înainte de începerea şcolii. Am trecut de uşile electronice care se dădeau în lături şi am păşit în sala de chimioterapie. Prima secundă a fost decisivă în înlăturarea autocompătimirii în care căzuserăm. Oameni de toate formele şi mărimile îşi aşteptau rândul. Bătrâni, tineri, frumoşi, graşi, slabi, sănătoşi, bolnăvicioşi, fără păr în cap – toată America era reprezentată în cei care stăteau la coadă. Sala de chimioterapie e o încăpere mare, circulară, plină de balansoare comode, perne colorate, pereţi coloraţi, infirmiere colorate şi pacienţi galbeni la faţă sau palizi. Cei sănătoşi şi cei blestemaţi. E un univers ciudat, paralel. Bolnavii trăiesc cu un picior aici şi cu unul afară.

Chimioterapia este o terapie sistemică, asta însemnând că atacă rapid celule car se înmulţesc în tot organismul. Dar, paralel cu atacarea cancerului, atacă şi celulele responsabile de creşterea părului, de vindecarea rănilor, de culoarea pielii. Acesta e şi motivul pentru care mulţi pacienţi care fac chimioterapie arată că moartea. Pentru că o parte din ei chiar e moartă.

Ne-am înregistrat la recepţie şi ne-am aşezat lângă o femeie care părea să aibă o vârstă apropiată de a lui Abbie. Au început să converseze şi s-a dovedit că poveştile lor erau foarte asemănătoare. Am mai învăţat ceva foarte repede. Tipurile de cancer erau diferite şi se aflau în stadii diferite, dar poveştile tuturor erau asemănătoare. Diagnosticul i-a surprins pe toţi şi, în funcţie de mulţi factori, fie le era acum, fie le fusese înainte teamă. Teama e principalul mijloc de transport al cancerului deoarece niciunul dintre noi n-a dorit vreodată să audă acest cuvânt. Şi dacă înainte avusesem îndoieli, o privire fugară aruncată asupra celor din sală mi-a confirmat bănuielile. Cancerul e furtul absolut al identităţii. E ca un vultur – nu-i pasă câţi ani ai, de unde eşti, cine e tatăl tău, căţii bani ai sau cât de important te crezi. Nu are niciun fel de respect pentru persoană.

Cam jumătate din femeile de – acolo purtau pălărie, batic sau o penicA despre care cineva drag le spusese că nu arată deloc artificial. Cei mai mul! minţiseră. Cele care mai aveau păr se uitau roată prin încăpere oarecum speriate că le venea şi lor rândul. Şi fiindcă boala numită cancer e un vultur, le venea şi lor rândul. Câteva din femei purtau cămăşi largi care nu fusescrfl largi când le cumpăraseră. Unele purtau culori vii, altele neutre. Toate şi-ar fi dorit să fie în altă parte.

Mergeam la chimioterapie de câteva săptămâni deja când, în cele din urmă, am înţeles clar totul. Era untul din acele lucruri intuitive pe care ea le ştia fără să aibă nevoie să întrebe. „S-au dus”.

Aparent, unele se duseseră. Niu toate, nu cele mai multe, doar câteva. Am întâlnit nişte super-taţi care piurtau trei şepci şi aveau lipite pe spatele maşinilor abţibilduri cu mame care jucau fotbal, dar nu m-am putut obişnui cu imaginea femeii slabe, osoase. Şi palide care

purta batic, haine largi, şi tuburi legate de ea. Era un punct în Favoarea lor, în vreme ce pentru bărbaţii care le părăsiseră era un punct în uninus.

Am întrebat-o deci pe Abbie.", Ei bine…" îşi roti ochii fără grabă prin încăpere. „Dacă te-ai însurat cu un chip frumos, doi sâni şi nişte forme" – se întoarse spre mine – „şi toate astea au dispărut…" Ridică din umeri.

În spatele afirmaţiei lui Abbie se ascundea o întrebare şi mai ameninţătoare. Una pe care îi era frică s-o pună. Aveam sentimentul că răspunsul pe care-l căuta putea să-i ia luni, chiar ani de zile, şi nu era unul care să se rezume la nişte simple vorbe.

28

5 IUNIE, DUPĂ-AM IAZA

Trăsătura distinctă a zonei Prospect Landing nu e debarcaderul cu rampă elegantă de ciment, casele simple de lemn din Florida care mărginesc zona de ambele părţi, vacile sau păşunile care coboară spre ea sau pinii albi cu marginile frumos tăiate, ale căror ace au fost adunate cu greblă şi vândute la piaţa de compost, ci mai degrabă partea din spate a unui Chevrolet galben din 1957 care se ridică afară din apă ca o geamandură. Umblă zvonul că o nevastă părăsită îşi găsise soţul în maşina cu pricina, încurcat în braţele unei vecine. Drept răzbunare, îi scosese Chevroletul model ’57 din garaj, apăsase pedala de acceleraţie şi cu o mişcare ce amintea de Sally Field în filmul *Smokey şi banditul*, încercase să sară peste râu. Singura diferenţă era că ea nu avea un pod care s-o propulseze spre ceruri. Singura trambulină pe care o avea la dispoziţie era un morman de gunoi de lângă debarcader. Izbi mormanul cu o sută, poate chiar cu mai mult de o sută de kilometri la oră, şi urcă doar cu capota în vreme ce

partea din spate lovi cu repeziciune acelaşi morman, făcând ca partea din faţă să alunece la vale. Maşina brăzdă aerul ca un plug, plonjă în apă şi ateriză în mâlul moale al malului îndepărtat, arătând ca o bombă sovietică rătăcită. Şi de-atunci a rămas tot acolo. Localnicii i-au zis maşina „urâtă ca fundul", dar asta nu i-a împiedicat să scoată un profit de pe urma nenorocirii vecinei lor şi să-i fure rând pe rând piesele. Acum e doar o caroserie ruginită, fără geamuri, fără faruri sau capace de roţi, fără cauciucuri şi fără motor. Cineva îi furase chiar şi volanul. Peste ani, greutatea cadrului de oţel o afundase şi mai mult în mâl.

Pentru mine, cadrul acela de maşină servea ca jalon. Poate părea simplu, dar paznicii federali responsabili cu vânătoarea şi pescuitul foloseau în mod obişnuit Prospect Landing ca loc de lansare a şalupelor lor, de penU şase metri numite Pathfinders. Veneau aici des pentru că locul nu era prea vizitat, era destul de ascuns şi le dădea acces rapid pe tot cursul râului. Afli încetinit, am ocolit cotul râului şi am tras barca spre mal, trecând razant peste vârful nuferilor de mărimea unor farfurii de carton care ne-au redun şi mai mult din viteză. Ţeava de eşapament ruginită a automobilului he văzu prima, după care urmă debarcaderul. Camionul şi rulota paznicului de vânătoare erau parcate în faţa gardului mai îndepărtat. Omul nu era nicăici I şi rulota era goală, ceea ce însemna că făcea razie cu barca pe râu. Nu i-am spus nimic lui Abbie, dar am început să mă gândesc unde ne-am putea petrece noaptea.

Am trecut uşor pe lângă Walker's Landing, McKenzie Landing, Colerain, Gum Stump Landing şi debarcaderul Flea Hill. Problema nu era că mergeam prea încet – în limbajul celor de pe râu, zburam – ci numărul oamenilor pe care-i vedeam. Casele se înălţau pe piloni sau erau îngropate în faleze în aproape fiecare centimetru pătrat al faţadei râului. Şi aici, jos, oamenii se aşteaptă să le faci cu

mâna în semn de salut. E ca şi cum ar trece două maşini pe un drum de ţară. Faci cu mâna. Pur şi simplu. La fel e şi cu bărcile de pe râu. Faci cu mâna şi treci mai puţin observat. În schimb, dacă nu saluţi, imediat sare în ochi. Am salutat cu mâna fără să atrag prea mult atenţia, dar mai devreme sau mai târziu, cineva avea să pună lucrurile cap la cap, mai ales că apăream la ştiri. Dacă prindeam fluxul şi mă ţineau puterile, puteam ajunge la St. Marys în treizeci şi şase până la patruzeci şi opt de ore. În schimb, dacă pierdeam fluxul, era greu de apreciat.

Exact ca în cazul lui Trader's Hill, Kings Ferry este un loc preferat al amatorilor de camping şi excursii. În porţiunea lui cea mai întinsă, are probabil o sută cincizeci de metri. Are un mare doc plutitor de ciment – asta deoarece fluxul înalt şi cel coborât pot fluctua până la o diferenţă de un metru şi jumătate – un magazin şi câteva case construite aproape de debarcader. N-am vrut să trec prin acest loc în timpul zilei. Am plutit până la lăsarea serii şi am trecut prin partea cea mai îndepărtată în vreme ce luna se înălţa deasupra vârfurilor copacilor. A fost bine şi rău deopotrivă. A fost hine pentru că nu ne-a văzut nimeni. A fost rău pentru că n-am putut intra la magazin să ne facem provizii de alimente.

La toate astea se mai adăuga şi faptul că simţeam cum mă părăsesc puterile. Mâneam pe apucate şi probabil ardeam vreo şase până la opt mii de calorii pe zi. Începusem de mult să mă hrănesc din rezervele de Urilsime ale organismului. Nu numai că mă simţeam slăbit, dar făcusem în palmă bătături uriaşe care se spărseseră şi erau acum carne vie, zemuindă. Sudoarea şi apa curgea prin acele crăpături. În plus, apa venită odată cu lluxul era sărată. De câte ori lăsam vâsla în apă, săltând-o apoi peste bordul opus, apa se prelingea, curgându-mi în jos pe mâini.

E drept că mă dureau palmele, dar apa aceea sărată

prezenta un avantaj. În ea trăiau crabi. Crabi albaştri. Şi, prin partea locului, se puneau capcane ca să prindă astfel de crabi. Era un păcat de moarte să furi pradă din capcana altuia. Oamenii ajunseseră chiar să se împuşte pentru aşa ceva. Am ochit câteva capcane albe numerotate în mijlocul râului, le-am ridicat în barcă şi am furat toate crustaceele pe care le-am putut scoate din ele. După ce-am mai golit vreo cinci capcane, am numărat douăzeci şi opt de crabi. Abbie deschise un ochi şi mă întrebă: „Nu e ilegală chestia asta?”

„Ba da”.

„Dacă lighioanele astea mi se agaţă de degetele de la picioare, sar afară din barcă”.

Mi-am scos cămaşa, am strâns crabii în ea şi-am îndesat-o sub scaun. Aveau să reziste până la debarcaderul White Oak de la Brickyard Landing.

Am trecut de Blood Landing şi am urmărit luna plină ridicându-se pe cer peste Cabbage Bend. Luna arunca raze de lumină peste apă, învăluind-o într-un abur albăstrui şi proiectând umbră uriaşă a copacilor peste râu. Lumina scosese la suprafaţă insectele de apă, care, la rândul lor, atrăgeau peştii cu sutele. Am vâslit cu spor împinşi mereu de foame. Era una din acele ocazii rare care, în alte condiţii, ar fi fost atât de frumoase. Abbie se ridică din canoe, se aplecă peste marginea ei şi-şi cufundă degetele în apă. De-a lungul malurilor, broaştele orăcăiau în cor. Şi primeau la răstimpuri replica unui aligator şi a unui câine ce lătra în depărtare.

Cu ani în urmă, domnul Gilman de la Gilman Paper Company donase mai multe mii de acri de pământ pentru ceea ce este azi White Oak Plantation. Este o zonă exclusivistă. Are teren de golf, dar oamenii de rând nu pot juca. Nimeni nu pune piciorul acolo dacă nu e preşedinte sau vreo celebritate.

Când ajungi la poartă cu maşina, cei de-acolo te îndrumă spre cele iimi bune locuri ale terenului semicircular. Invitaţiile sunt rare, iar banii mi i pot înlesni accesul înăuntru.

Se spune că undeva prin anii ’80, domnul Gilman l-a întâlnit pe coregi et ful Mihail Barişnikov. Între ei s-a legat o prietenie, iar domnul Gilman «construit un studio de dans pentru ceea ce a devenit în timp trupă de balei White Oak Dancers. Alcătuită din cei mai buni dansatori din lume, eşti probabil, trupă de cea mai înaltă clasă care a apărut pe scenele lumii de pemi şase sute de ori. Întotdeauna mi s-a părut ciudat faptul că elită baletului ne antrenează la o plantaţie din zona de provincie a Floridei de nord.

N-aş putea spune că interesul meu pentru White Oak era legat de domnul Gilman sau de dansatori, ci mai degrabă de Brickyard Landinu Plantaţia începe de la stejari la şi merge până la marginea râului la un mic debarcader de ciment şi o zonă de acostare îngrijită ce pătrunde între copaci în spatele unui indicator cu Trecerea Interzisă. Pini solitari cu ace subţiri se ridică până la optsprezece metri, unduindu-se uşor în bătaia brizei, dar mirosul mlaştinii e cel care semnalează locul. În acest punct, râul suferă o transformare în plus. Plajele nisipoase, stejarii tufoşi şi plopii au lăsat loc pirului, nămolului fin şi bancurilor de scoici. Este şi primul loc de pe râu unde se vede pe mai urma fluxului. Aici ajunge la vreo cincizeci, şaizeci de centimetri, dar în apropierea Autostrăzii 17 şi 1 – 95, urma se vede pe aproape doi metri din mâl. Mirosul îmi pătrunse în nări, vârful copacilor străpungând cerul întunecat de deasupra noastră, în vreme ce Brickyard Landing îşi făcu apariţia la dreapta noastră.

Am folosit vâsla ca o cârmă şi am tras canoea spre debarcaderul de ciment, ajutând-o pe Abbie să-şi

regăsească echilibrul când ieşi din barcă. Când lucram pentru Gus, era un tip mai bătrâior – să tot fi avut optzeci de ani – pe nume Russ care venea în fiecare dimineaţă cu pipa, ziarul şi cafeaua. Era singur, îşi pierduse soţia şi câinele, aşa că povestea în vreme ce noi adunam bărcile, vestele de salvare şi vâslele. Avea o piele subţire şi ambele antebraţe acoperite cu tatuaje marinăreşti. Şi le făcuse după ce aterizase pe coasta Normandiei şi scăpase cu viaţă. Pielea se întinsese şi căzuse sub forma unor zbârcituri adunate, aşa încât femeia voluptuoasă tatuată cândva pe braţ se cam fleşcăise. În orice caz, Russ era prezent acolo aproape în fiecare dimineaţă, depănând poveşti şi trăind parcă prin noi. În fiecare dimineaţă când lăsam bărcile la apă, îl vedeam sărind din balansoarul lui (iuss, ne salută cu mâna şi rămânea în picioare, sprijinit de zid în vreme yenunchii afectaţi de artrită tremurau sub el. Apoi se întorcea acasă agale, «sleptând nerăbdător dimineaţa următoare.

Abbie stătea în picioare, cu genunchii tremurând, se ţinea de mine şi aşa Mil-nm amintit de Russ.

În spatele nostru se vedea o pajişte deasă, cu pir ce ajungea până la lllezne. În stânga noastră era o căsuţă închisă pentru bărci cu un doc, terasă Acoperită şi baie.

Curentul fusese întrerupt, dar am găsit o lumânare şi am început să neotocesc pe terasă, unde m-am împiedicat de o oală mare şi de o butelie cu gaz. Am pus la fiert vreo zece litri de apă şi am aruncat în ea crabii; am întins un ziar vechi pe masa de picnic în vreme ce Abbie scoase din cămara din spate două lămâi verzi. Am fiert crabii, i-am scos afară pe ziar şi ne-am ospătat. M-am uitat la mormanul de cochilii de pe masă şi am văzut-o pe Abbie lichidând ultimele rămăşiţe de carne de pe un picior.

Am curăţat resturile în vreme ce Abbie găsi duşul. Baia era nouă şi relativ curată. Duşul era parcă făcut să

încapă la spălat patru, cinci copii o dată. Avea un metru jumătate pe Doi jumătate cu şase capete de duş, iar apa se scurgeau spre canalul de la mijloc. Am deschis duşul şi, spre surpriza mea, începu să curgă apă caldă. Abbie păşi în mijloc, luă săpunul de pe perete, se aşeză lângă canal şi începu să lovească în placa de gresie de lângă ea.

Mi-am mirosit cămaşa. „E grav, nu?”

„Mai bine să nu ştii”. Am stat sub duş până când săpunul s-a subţiat şi apa s-a făcut rece.

Principala parte a căsuţei era o cameră spaţioasă cu tavane boltite centrate în jurul unui şemineu ce avea atârnat deasupra un cap de cerb. Am tras pernele de pe băncile aflate pe terasă, şi-am improvizat un aşternut pe podea în vreme ce Abbie se ştergea cu prosopul. Am ajutat-o să îmbrace un tricou uscat, să-şi tragă şosete în picioare, apoi am închis-o în sacul de dormit. Nu i-a luat mult să adoarmă, aşa că am clătit hainele, curăţându-le cât m-am priceput, după care le-am atârnat la uscat. Am rămas despuiat şi sleit de oboseală, dar nu m-am culcat. Am făcut nişte cafea şi-am băut în vreme ce Abbie respira greu, întinsă lângă mine. Aerul nopţii era surprinzător de răcoros şi umed pe podeaua de ciment, aşa că am făcut un foc mic în şemineu, lăsându-mă învăluit de dogoarea cărbunilor. Undeva, după miezul nopţii, o pală de vânt străbătu încăperea, reaprinzând cărbunii şi o mică flacără se înălţă în aer. Am scrutat întunericul, încercând să-mi obişnuicni ochii. În spatele meu, se deschise uşor o uşă, apoi se închise repede. Am auzit apoi paşi urmaţi de şoapte înăbuşite. Am pus mâna pe revolver, m-am lipit de perete şi-am ascultat. Primul bărbat păşi în cameră de parcă s-ar fi grăbit undeva. Stătu cam la un metru şi ceva de Abbie, privind-o lung. O fi ştiut sau nu că era acolo, cert e că Abbie n-a dat niciun semn. Lumina focului se reflecta în ochelarii lui şi pe faţa unsuroasă. Cel de-al doilea bărbat

cru mai înalt şi aparent şchiopăta. Al treilea avea umerii laţi, picioare groase şi mergea de parcă se rostogolea. După forma siluetelor, mi-am dat searrm că erau aceiaşi băieţi. Mi-am lipit mâna dreaptă de mânerul revolverului şi l-am ţinut cu stânga.

Când primul bărbat întinse mâna şi începu să tragă prelata care o acoperea pe Abbie, am întins revolverul şi-am apăsat puţin trăgaciul. Cocoşul era tras pe jumătate când ceva greu mă lovi peste ochiul stâng. Izbitura mă dădu pe spate în perete şi trimise un cartuş în tavan. Am căzut pe spate, aterizând în ceva ce părea a fi un fel de dulap.

Am încercat să mă ridic în picioare, dar n-am reuşit. Nu vedeam nimic cu ochiul stâng, nici cu dreptul nu mă prea descurcam şi-am simţit un lichid cald curgându-mi pe faţă. Am încercat să mă târăsc, dar nu-mi puteam forţa mâinile să-mi ridice propria greutate. Primul individ se întoarse având pe cap o lanternă ca minerii şi sfâşie prelata, în vreme ce al doilea începu să tragă de sacul de dormit. Şchiopul stătea mai în spate şi scotea un hohot de râs piţigăiat, drăcesc. Cele două lanterne de miner şi focul mă ajutau să văd că un al patrulea individ care stătea deasupra mea mă lovise chiar cu patul puştii mele. M-a izbit zdravăn cu piciorul în coaste.

Minerul zise: „Ia te uită ce-avem aici!” Ochii lui Abbie erau deschişi, dar nu schiţă nicio mişcare şi nu opuse niciun fel de rezistenţă. Am încercat să respir, fără succes însă. Minerul îngenunche între picioarele ei în vreme ce Rotofeiul o apucă de cap, smulgându-i baticul. Ţinea baticul ca pe-un scalp, apoi o privi stupefiat pe Abbie. „Bufort, e cheală ca-n palmă. N-are firicel de păr”.

Minerul îngenunche deasupra ei şi începu să bâjbâie după catarama curelei. Râse. „Păi, nici n-o să aibă nevoie”. Şchiopul îi apucă tricoul de guler şi-l sfâşie pe la mijloc.

Cei trei bărbaţi se dădură un pas în spate, zgâindu-se la pieptul alb şi scobit, fără sâni, al lui Abbie. „Fir-aş eu…” Cel de-al doilea bărbat îl înghionti în umăr. „N-are nici balcoane”.

Şchiopul se aplecă în faţă. „E mai plată ca tine, Buf”. Hohotele lor de i (ta se înălţară spre tavanul boltit. Rotofeiul întoarse capul într-o parte ca un rame. „Parcă-s două găoaze”.

Cei trei bărbaţi se făcură acum şase, câte doi din fiecare. O altă pală de vânt pătrunse înăuntru, înteţind focul care lumina acum cu flăcările lui aproape toată camera. M-am năpustit la tipul care stătea aplecat asupra mea, iun înşfăcat puşca şi l-am auzit lăsând piedica. M-am smucit, făcându-l să apese trăgaciul. Două flăcări lungi ţâşniră pe ţeavă în vreme ce pocnitura aproape îmi sparse timpanul. Cartuşul cu alice străbătu camera şi ricoşă în pardoseala de ciment. M-am întors spre Abbie chiar când patul puştii se abătu a doua oară peste ochiul meu stâng. M-am prăbuşit lat la podea într-o băltoacă mirosind parcă a benzină şi l-am auzit pe individ băgând al doilea cartuş pe ţeavă. Vederea mi se întunecă, devenind apoi înceţoşată, după care se întunecă iar. Cel de-al patrulea încălecă peste mine şi-mi vârî ţeava puştii sub nas, lumina focului făcând să-i scapere albul ochilor.

Mâinile Minerului se plimbau în sus şi-n jos pe trupul lui Abbie. Şchiopul se aplecă, cu ochii întredeschişi şi puse mâna pe umărul Rotofeiului. „Veri…” Arătă spre Abbie. „Ceva nu-i în regulă cu ea”.

Minerul se lăsă pe spate. „Ce tot îndrugi acolo?”

„Uită-te la ea. Parcă-i moartă, zău!”

Minerul îşi îndreptă lanterna de pe cap care-i dădea o înfăţişare de Ciclop şi-şi lăsă pantalonii în vine. „Mie-mi pare destul de vie”.

Cu colţul ochiului drept am văzut că o străfulgerare

roşie-albăstruie, apoi am auzit ceva ce semăna cu plescăitul unor şlapi. După o clipă, căpăţâna tipului cu puşca se ridică, grohăi şi căzu peste mine, îngropându-mi faţa în ciment şi în pata de benzină.

Bărbatul care stătea deasupra mea purta şort Hawaian roşu cu albastru, şlapi, n-avea cămaşă şi ţinea în mână o bucată de cherestea de vreo doi metri. Şchiopul sări în picioare şi în secunda următoare scândura se roti, pocnindu-l în cap. Bucăţi de dinţi zburară prin toată încăperea, împrăştiindu-se pe pardoseala de ciment. Din senin apăru în peisaj o vietate mică, pufoasă, ce-şi arătă colţii. Sări de la pământ – ghearele ei zgâriind cimentul – se agăţă de fundul Minerului şi rămase înfiptă acolo. Şchiopul căzu la podea ca o cârpă, fără un sunet măcar. Minerul abia apucase să-şi tragă pantalonii pe fundul păros. Cred că nu purta chiloţi. Rotofeiul sări ca o pisică, îl apucă pe Hawaian de beregată, dar fu azvârlit înapoi pe podea spre mine. În cădere se izbi de perete şi l-am pocnit în cap cu muchia revolverului. Scoase un geamăt şi i-am mai aplicat o lovitură. Mai ridică o dată capul şi i-am dat o a treia lovitură. Căzu la pământ gemând şi rămase nemişcat. M-am târfil pe podea spre Abbie. Minerul se întoarse cât să apuce să-l vadă pe Hawaian venind spre el. Lampa de miner aproape îl orbi pe Hawaian, dar nu şi pe micn vietate ce stătea agăţată de fundul lui. Cu pantalonii în vine, minerul sări cu ambele picioare într-o parte şi se făcu trei paşi mari în spate, încercând să se descotorosească de demonul agăţat de fesele lui. Se împiedică şi căzu peste câine, reuşind pe moment să-l desprindă de pe el, dar când se ridicfl în picioare, animalul se năpusti asupra lui a doua oară, apucându-l strâns de scrot. Minerul scoase un urlet piţigăiat.

În mod cu totul neaşteptat, Minerul reuşi să ajungă la uşă de unde o şterse afară. Am văzut lumina reflectată de

lanternă lui în momentul când a sărit de pe terasă, s-a împiedicat şi a început să se rostogolească pe pajiştea cu iarbă deasă spre râu. Hawaianul mă privi, îmi zâmbi, apoi dispăru pe uşă în direcţia de unde se auzea chelălăitul şi se vedeau fasciculele aruncate de lampa Manerului. Nu vedeam nimic cu ochiul stâng, lumea se învârtea mult prea repede şi marginile orizontului se îngustau ca un tunel. M-am târât lângă Abbie, simţind cum mă năpădesc valuri succesive de greaţă. M-am lipit de ea de-a curmezişul, simţindu-i sub mine mişcarea ritmică a stomacului. M-am forţat să deschid ochii, dar ştiam că nu mai am mult. M-am târât înapoi la puşcă, am fixat la loc ţeava cu încărcătorul şi m-am întors la Abbie. Am tras-o lângă perete şi-apoi am venit într-un genunchi, aşezându-mă între ea şi trupurile celor căzuţi în încăpere. Rotofeiul gemea, dar avea nasul făcut praf aşa că nu cred că-i ardea să se mişte. Şchiopul nu dădea încă niciun semn de viaţă.

Cam după vreun minut am auzit afară o bufnitură puternică, urmată de o plescăitură la fel de puternică. O singură lampă se mai arătă sus pe deal şi îşi făcu apariţia în pragul uşii. Purtătorul ei fluiera şi ducea ceva în braţe. Am ridicat puşca, ochind de la uşa din faţă spre spate. Omul cu lanterna se întoarse spre mijlocul încăperii, aprinse lumina şi aşeză câinele jos lângă el. Câinele adulmecă pe podea, venind spre noi. Îmi linse picioarele apoi trecu pe după mine spre Abbie. Bărbatul mă privi, dar eu nu eram în stare să-i disting trăsăturile. Într-un târziu, scoase din buzunar un pachet de ţigări, îşi atârnă una de buze şi o aprinse cu o brichetă de argint Zippo. Trase adânc fumul în piept apoi închise bricheta atingând-o de coapsă. „Se pare c-aţi avut ceva de furcă aici”.

Am pus piedică puştii şi am întins mâna după servieta Pelican. Am luat două seringi, am şters coapsa lui Abbie şi am desigilat o doză de dopamină pe care i-am

injectat-o, după care i-am administrat rapid o dexametazonă. M-am rezemat apoi de perete cu ochii mult prea grei ca să-i mai pot ţine deschişi. Ultimul lucru de care-mi amintesc înainte să închid pleoapele e vârful roşu incandescent al ţigării lui. Nu după mult timp, îmi amintesc că mi-am simţit stomacul în gură, umerii lipiţi de un scaun tare şi braţele lui Abbie strâns încolăcite în jurul meu. Am încercat să mă trezesc, dar ceaţa era mult prea deasă. Abbie mă cuprinse în braţe, încolăcindu-şi picioarele pe după ale mele şi trăgându-mă aproape de ea. Tremura toată. Undeva foarte aproape am auzit zgomotul unui motor, i-am simţit vibraţia şi cineva îi pornit un ventilator.

29

Chimioterapia fac-ea parte din calendarul zilnic – trei săptămâni da, mm nu, patru zile pe – săptămână, opt perfuzii pe zi, şase ore pe zi. Era ca tţ cum ai fi fost răcit un timp îndelungat. Mai erau şi alte neplăceri. Gingii Io şi nasul îi sângerau, a cea diaree tot timpul, îşi pierduse pofta de mâncare părul, îi era greaţă şi avea furnicături în degetele mâinilor şi picioarelor, iai trei săptămâni din pattru vomita întruna.

Prima şedinţă de chimioterapie a avut efectul scontat de doctori. A micşorat tumorile, datf asta nu a schimbat recomandarea lor. Am internat-o la spital într-o vineri, la 6 dimineaţa, operaţia fiind programată la ora 10. Cu câteva minute înainte de a fi dusă cu targa spre capătul coridorului, şi-a ridicat privirea spremâine din ameţeala care-i fusese indusă de anestezice şi m-a întrebat: „O să fiii aici când mă trezesc?”

„Da”.

„Promiţi?”

Am dat din cap. „O să fiu aici şi mâine”.

A închis ochii, au călus-o mai departe pe hol, iar eu am mers spre sala de aşteptare unde stăteau mama vitregă şi tatăl ei. După mai bine de zece ani de când mă căsătorisetfn cu fiica lor, ajunseserăm la un armistiţiu. Ei nu-mi vorbeau, iar eu o făceairn doar când eram întrebat.

Credeam că în timp le voi câştiga încrederea, dar nu prea făcusem mari progrese. Ca să fiu siincer, nu făcusem niciun fel de progres. Katherine citea *Ghidul arhitectului* în vreme tatăl ei vorbea la telefon cu birourile din Charleston şi din Washington D.C.

În timpul operaţiei cde cinci ore, o infirmieră ne-a ţinut mereu la curent. „Am terminat cu partea dreaptă, marginile sunt curate, nodulii limfatici sunt în regulă… iar acum trecem la partea stângă”. Am observat că n-a spus niciun cuvânt despre reconstrucţie.

I. a 4 după-amiaza, chirurgul, dr. Dismakh, şi-a făcut apariţia. Şi-a scos Miripicn şi ne-a făcut semn să-l urmăm într-o cameră particulară de consultaţii. Ntmi spus: „Am terminat. Abbie doarme şi veţi puţea s-o vedeţi în scurt timP”. S-a oprit, spunându-mi că avea şi veşti mai puţin bune. „Nodulii llinihtici sugerează o extindere a cancerului. De aceea nu am procedat la o reconstrucţie”.

„În regulă”. Nu ştiam ce să spun. Mi s-a părut lipsit de sensibilitate să întreb de ce, atâta timp cât cancerul făcea ravagii în organismul ei.

„Cancerul… se extinde”. Am scos tot ce s-a putut prin operaţie. În lunile ce vor urma, va trebui să-l atacăm alternativ prin chimioterapie şi iwliaţii”. Cuvintele luni, *ch*im*ioterapie şi* radi*aţii îmi* jucau în minte ca lilyle bile. Doctorul a continuat: „Din punct de vedere fizic, reconstrucţia» c-ar limita posibilitatea viitoare de a vedea evoluţia sau reapariţia bolii. Mai mult, recuperarea după reconstrucţie ar întârzia începerea imediată a

Tratamentelor. Dar, în situaţia prezentă, vom putea începe tratamentul foarte curând”.

Au mutat-o într-un salon de recuperare şi mi-au spus că pot s-o văd în timp ce aşteptam să primim un salon la etaj. Înainte de intervenţie, i se întâmpla des când era într-un loc cu mai multe femei să fie luată discret deoparte şi întrebată: „Hai, spune drept, ce doctor ţi-a făcut sânii?” Am intrat în salonul ei, i-am privit pieptul înfăşurat în bandaje de tifon şi-am ştiut că nimeni n-avea să-i mai pună întrebarea aceea.

Atunci am înţeles cum stăteau lucrurile. Sânul nu este pur şi simplu o parte a corpului. E parte a unui întreg care spune: *Sunt femeie şi sunt frumoasă*, dar nu se află pe picior de egalitate cu celelalte părţi. Am stat în salonul acela şi mi-am dat seama că-i poţi tăia un deget, o mână, un picior chiar, dar dacă-i tai unei femei un sân, îi răpeşti mult mai mult decât o parte a corpului.

E nevoie de o adaptare.

Mi-am strecurat mâna sub a ei şi am aşteptat. S-a trezit în timpul nopţii, cu dureri mari. Nu i-am spus nimic până a doua zi, când efectul medicamentelor s-a mai diminuat şi soarele a pătruns prin storuri. „Iubito, cancerul a fost mai… s-a extins mai departe decât au bănuit ei. Au scos afară tot ce s-a putut. Acum se pare că e nevoie de alte şedinţe de chimioterapie, alternativ cu radiaţiile”. Privi în jos spre pieptul plat. Am scuturat din cap. „Nu încă. N-au vrut ca asta să împiedice…” Am lăsat fraza neterminată. Ce ştiam eu?! Abbie a a dureri mari şi apăsa mereu butonul* de morfină după ce sistemul se reseti la fiecare cincisprezece minute.

Doctorii Hampt n, Smith şi Meyer, împreună cu doctorul Dismakh chirurgul ei, stăteai în semicerc la capătul patului ei. Doctorul Hampton fu cel care începu: Abbie, nodulii limfatici pe care i-am extirpat ne spun că

boala canceroasă s-a extins dincolo de ceea ce noi numim organul de origine. Sânul. În acest stadiu, cancerul este sistemic, ceea ce înseamnă că poate fi oriunde. Ştiu de existenţa unei mase de celule bolnave la margineit plămânului”. Am aşteptat ascultând în tăcere, fără a înţelege prea mul! „Vrem să te trimiteri la Institutul Oncologic M.D. Anderson din Houston şi poate la Centrul S.oan-Kettering. Ambele sunt renumite pentru progresul lor în tratarea acestui tip de cancer”.

Mi-am înghiţit iodul din gât şi-am reuşit să îngaim: „Ce fel de cancer?”

De-astă dată interveni doctorul Smith: „E un cancer agresiv, care creşte foarte repede, cu un apetit insaţiabil. Partea bună e că, având o creştere foarte rapidă, poate fi distrus mai uşor. De altfel, asta e şi partea rea: creşterea lui extrem de rapidă”.

În clipa aceea nu mă mai interesa dacă aveau să-i reconstruiască sânii sau nu. Puteam şi fari ei.

Medicii ne lăsară singuri. Când am ridicat privirea, l-am observat pe doctorul Hampton ca: e îşi făcuse din nou apariţia în salon. Se aşeză lângă noi apoi întrebă: „Vă place să dansaţi?”

Întrebarea cădea e* nuca-n perete. „Poftim?”

Doctorul zâmbi. „Vă place să dansaţi?”

Am scuturat din cap. „Ce întrebare-i asta?”

„Acesta” – îşi roti xiana peste încăpere şi o privi pe Abbie – „e un dans delicat. Fiindcă trebuia să omorâm boala fără să te omorâm pe tine… Înainte ca ea să te omoare”.

După două zile ne-au trimis acasă.

Sistemul de transportare a medicaţiei prin bariera cutanată este activat printr-un buton – n.t.

6 IUNIE, DIMINEAŢA

SOarele abia-şi făcuse apariţia printre vârfurile copacilor când am încercat să deschid ochii. Am ridicat capul şi am găsit-o pe Abbie dormind lângă mine, îmbrăcată cu nişte haine pe care nu le mai văzusem înainte. În braţele ci se cuibărise un terrier Jack Russell.

Mirosul de ţigară mă făcu să întorc capul. Hawaianul şedea într-un scaun Adirondack lipit de perete, cu un morman de scrum şi mucuri de ţigară la picioare. Camera era un fel de terasă cu paravan, cel Puţin la fel de înaltă ca şi copacii pentru că aceştia se frecau uşor de paravan. Bărbatul era înalt, chipeş, avea un păr negru, lung până la umeri, mustaţă şi ochi albaştri; era proaspăt ras, musculos şi părea să aibă patruzeci şi ceva spre cincizeci de ani.

Ţinea o ţigară într-o mână, iar în cealaltă o sticlă de Popsicle. Flutură spre mine ţigara. „I-am dat hainele şi s-a îmbrăcat singură. A adormit nu demult”.

„Cum am ajuns aici?”

Omul râse, pufăi din ţigară şi trase fumul în piept. „Păi, ai dus-o în braţe până la Stearman şi acolo ai leşinat?”

„Ce-i aia Stearman?”

„Avionul meu”.

„Am zburat cu avionul?”

Dădu din cap aprobator şi-şi plimbă în gură băutura.

„Nu-mi amintesc de aşa ceva”.

„N-am să uit prea curând cum arătai dezbrăcat”.

„Scuze. Tocmai spălasem toate hainele şi…”

Dădu din mână şi zâmbi. „Ai încasat-o serios. Ea era îngrijorată când în văzut cum ţi se umflă capul, aşa că ţi-a dat o injecţie cu de-astea”. Pe mituit de lângă noi, stătea deschisă servieta Pelican. „Zicea că o să te-ajute să nu te umfli”.

Pe masă era o seringă goală de dexametazonă. Mai rămăseseră dom două. Am simţit că mă lasă puterile.

Ticăitul ritmic al ventilatorului din tavan suna ca un tempo solitm deasupra mea. O durere cum nu mai avusesem până atunci îmi sfredelea capul. Mi-am ridicat mâna ca s-o duc la ochi, dar Abbie mă opri. „Nu-l atinge”.

„Iubito, n-ai…”

„Nu ne-au luat nimic”. Îmi atinse uşor capul într-o parte. „Uşurel, să nu dai jos lipiciul”.

„Lipiciul?”

Îmi puse o cârpă udă pe faţă. „Adezivul. Am făcut şi noi ce-am putut, dar n-a ieşit foarte frumos”.

„Noi?”

Vocea i se preschimbă în şoaptă. Chiar dacă ne-a auzit, tipul nu s-a dat de gol. „Dacă voia să ne facă rău, ar fi făcut-o până acum. După ce-am ajuns aici, a dispărut pentru o vreme, încercând să vadă ce-a mai rămas din canoe”.

„Şi?”

„Nici urmă de ea”.

Un inventar mental rapid mi-a spus că aveam haine pe noi, o puşcă, un revolver şi o servietă Pelican.

Am şoptit: „De ce mi-ai dat dexametazonă?”

Tăcu o vreme. „Mi-a fost teamă că o să ţi se umfle capul şi n-am ştiu ce să fac”.

„N-ar fi trebuit să iroseşti o seringă pentru mine”.

Îşi lipi degetul de buzele mele. „Dormi acum. Vorbim mai târziu. Nu-ţi face niciun fel de griji”.

Se întinse lângă mine, lăsându-şi capul pe pieptul meu.

Am întins mâna spre ea, căutând plasturele. „Cum te simţi?”

„Sunt bine. Vedem noi mai târziu ce-i cu mine”.

După o vreme m-am trezit, simţind în nări mirosul

propriului meu sânge şi ceva ca o pânză udă şi caldă pe faţă.

A treia oară când m-am trezit era întuneric şi durerea de cap se transforiimHC în senzaţia că m-a lovit un marfar. Un marfar cu claxon. Şi eu şi Abbie zaecam întinşi pe ceva ce aducea cu două paturi de campanie. Am scos un lli iimăt; o umbră trecu peste mine şi o mână mare îmi puse patru pastile în inimă. „E Ibuprofen”. M-am uitat lung la mâna mea, am văzut zece pastile, Irum înghiţit şi-am încercat să nu le vărs peste terasă. Bărbatul se aplecă peste mine, cu o lanternă mică între dinţi. Îmi examină ochii cu fasciculul tic lumină de câteva ori, apoi stinse lanterna. „Nu mă lasă s-o duc la spital, nici să chem poliţia, dar ar trebui să mergi. Amândoi ar trebui să mergeţi”. Se întrerupse. „Am însă sentimentul că ştii asta”.

Mâna lui Abbie mă găsi sub pătură. Puse palma pe abdomenul meu, apoi mai sus, lipind-o de inima mea.

31

Echipa de medici din Charleston ne-a transferat la Clinica Mayo din Jacksonville. Şi ei puteau să facă şedinţele de chimioterapie la fel de bine, dar cei de la Mayo aveau o aparatură pentru radioterapie mult superioară. Fasciculul de radiaţii al echipamentului avea o precizie de până la opt milimetri, compensând şi respiraţia. Asta însemna că, dacă inspirai adânc şi cavitatea toracică se deplasa cu jumătate de centimetru, fasciculul se deplasa şi el odată cu tine. Asta le permitea un atac mai agresiv cu radiaţii asupra tumorilor. Exista aparatură similară la Sloan-Kettering şi la M.D. Anderson, dar Mayo era mai aproape de casă.

Făceam tratamentul de şase luni deja. Abbie îşi pierduse părul şi vreo nouă kilograme şi avea în

permanenţă o senzaţie de greaţă. Spunea că e o cursă fără oprire ca-n „Insula lui Gilligan”. Tratamentul dura patru ore pe zi. De lunea până joia. De obicei, joia seara se simţea atât de rău încât stătea mai tot timpul la toaletă. De fapt. Stăteam amândoi.

Era într-o vineri, pe la 5 dimineaţa. Nu-mi amintesc ce lună era. Undeva, în perioada aceea, lucrurile au început să se strice. Vomitase de atâta timp încât avea mereu acel reflex de ridicare a stomacului şi simţea contracţii în picioare. Era slabă cum n-o mai văzusem niciodată şi e de înţeles că în situaţia aceea şi muşchii stomacului se atrofiaseră. Stăteam lângă toaletă, cu o cârpă udă în mână, ea se forţa să vomite, dar nu ieşea nimic. O ajutăm să intre sub duş, dădeam drumul la apă şi o lăsam să-şi tragă sufletul sub aburul cald. O curăţăm şi o puneam în pat. Vreme de două zile schimbam întruna cearşafuri.

Duminică după-amiază l-am sunat pe doctor şi i-am spus că stăm în Charleston – şi că nu era în stare s-o ia de la început luni dimineaţă. Avea nevoie de câteva zile. A fost de acord. Duminică seară am ridicat-o în pat.

Imn pus pe masă nişte biscuiţi săraţi şi o sticlă de Gatorade şi am aşezat pulul în aşa fel încât să poată privi spre port.

Deşi lua medicamente care să-i înlăture greaţa – şapte pastile costau 500 de dolari – nu putea mânca şi nici să bea nimic. Încercam să urmăresc dacă osie deshidratată după frecvenţa şi culoarea urinei. Dacă era transparentă, ora suficient hidratată. Când era galbenă, nu era semn bun. Dată fiind rutina i himioterapiei, doctorul îi introdusese un cateter în piept. Era un dispozitiv care lăsa să treacă medicamentele printr-un tub curat şi să meargă direct prin inimă şi mai departe în sânge. Asta ajuta şi la hidratarea ei. Devenisem mare specialist în hidratare.

Puteam să schimb pungile, să arunc lichidul şi să pun o pungă nouă în suportul de perfuzii mai repede decât majoritatea infirmierelor. Nu ştiu cum ne-am fi descurcat altfel. Nu-mi rămânea decât să-i schimb pungile şi să le agăţ de cadrul inoxidabil pe roţi pe care Abbie îl botezase afectuos Georgie. Era prietenul ei tăcut, suplu, înalt de un metru nouăzeci, mereu de veghe la căpătâiul ei. În timp ce ea se „alimenta" din perfuzie, mi-am mirosit hainele. Cum mă îndeletnicisem atâta timp cu munca de jos, aveam mare nevoie de un duş şi vreo douăsprezece ore de somn neîntrerupt.

Am deschis apa, m-am dezbrăcat şi am urcat pe cântar. Şaptezeci şi şapte de kilograme. Nu doar Abbie scădea în greutate. Slăbisem şi eu peste cinci kilograme. Am intrat sub duş şi am lăsat jetul de apă fierbinte să-mi curgă pe ceafă. Aveam un boiler cu gaz şi un rezervor cu o capacitate de o mie cinci sute de litri; asta însemna că puteam face duş fierbinte cât pofteam.

După vreo treizeci de minute, am închis apa şi am ieşit din baie. Abbie stătea pe podea cu Georgie alături. Am rămas în picioare cu apa şiroind pe mine.

Ultimele şase luni fuseseră un rodeo de proporţii monumentale. Abbie era fie întinsă pe spate, încercând să oprească pământul ce se învârtea cu ea, fie la toaletă, vomând pe picioare. În acea perioadă n-am prea avut parte de un timp al nostru. De fapt, n-am avut deloc. Am încercat o dată, dar durerea a fost atât de intensă încât ne-am oprit. Când am ieşit de sub duş, era evident că nu mai fusesem de multă vreme împreună cu soţia mea. Nu încerc să subliniez asta – nu cred că situaţia mea e una specială. Asta era viaţa noastră.

Era, probabil, prima dată după săptămâni întregi când mă vedea fără haine. Privi în sus, îşi luă cârpa de la gură şi privi printre pleoapele îngustate. „Poate… poate c-

ar fi bine să ai o prietenă pentru un timp”.

„Poftim?”

Dădu din cap. „E-n regulă. Doar nu poţi trăi aşa”.

„Ce tot spui acolo?”

Arătă spre mine. „Ai putea… mă-nţelegi, să-ţi iei o prietenă. Ştiu că ni nevoie de…”

Era unul din momentele ei cele mai proaste. M-am aşezat lângă ea, am luat-o în braţe şi am tras-o spre mine, încercând să nu-i agravez starea ilt «rău. „Am deja o prietenă”.

Începu să plângă şi să scuture din cap. Îşi smulse de pe ea halatul şi ne aşează turceşte în faţa mea. Era cheală – peste tot. Era palidă, ba chiar i me îngălbenise pielea; cicatricile de pe piept se vindecaseră şi începuseră să se retragă, strângând pielea şi scobindu-i şi mai mult toracele. Îşi sprijini capul de perete, se bătu în piept şi reuşi să articuleze: „Cum poţi iubi aşa ceva? 41

„Iubito, nu m-am însurat cu tine pentru sânii tăi. Să nu mă înţelegi greşit, îmi lipsesc şi după ce vom învinge boala, poate vei putea face reconstrucţia lor, dar… ţi-am mai spus deja. Nu m-am însurat cu femeia de pe coperta revistei”.

Rosti printre sughiţuri: „Dar de ce faci ceea ce faci? Nu vezi că nu ai niciun fel de viaţă?”

I-am ţinut mâna într-a mea, răsucindu-i verigheta pe degetul osos.

Nu pot spune că mă pricep la femei şi la sentimentele lor, dar cred că ele au două nevoi fundamentale, aerostite, din clipa în care deschid ochii. Vor să fie curtate şi să ştie că sunt frumoase. Abbie fusese curtată de majoritatea bărbaţilor şi toată lumea îi spusese că era frumoasă. Toată viaţa fusese aşa. Apoi, apăruse cancerul. Operaţia, radiaţiile, chimioterapia. Cuţitul, focul şi otrava. Cu ochii minţii, şezând pe podeaua din baie, văzuse o rămăşiţă din

ceea ce fusese odinioară. Eu nu vedeam asta. Dar cum o puteam convinge? Cum să-i spun că nu era o însumare a trăsăturilor pe care le vedea în oglindă? Începând cu Rosalia, Abbie mă învăţase să văd dincolo de suprafaţă. Am petrecut următoarele câteva zile furându-i albumele cu tăieturi din ziare. Abbie nu era genul care să păstreze fiecare poză în care apărea, dar chiar şi aşa avea o grămadă. Am găsit optsprezece dintre fotografiile mele preferate. Am comandat câteva în mărime naturală, iar restul la douăzeci pe douăzeci şi doi centimetri. Am lipit pozele mici pe rama fiecărei oglinzi din casă. Abbie nu se putea privi în oglindă fără să vadă şi imaginea ei de altă dată. Am atârnat posterele la capătul fiecărui hol, aşa încât oriunde Se unorcca, să-şi amintească felul în care arăta din cap până-n picioare. Apoi mii plimbat-o prin toată casa, lucru care i-a displăcut total. Niciodată nu-i plăcuse să vadă imagini cu ea. Nici înainte nu se uitase la ele şi roti mâna, uprinzând dintr-o mişcare toată casa. „Dă-le jos. Nu vreau să le văd”.

„Abbie, nu-mi pasă dacă vrei să le vezi sau nu. Nu le dau jos”.

„Bine… dar de ce?”

„Pentru că oglinda minte”.

32

7 IUNIE, DIMINEAŢA

Simţeam mirosul ouălor care se prăjeau şi auzem costiţa sfârâind, dar nu asta m-a trezit. Se auzeau râsete. Abbie râdea. Am clipit şi mogâldeaţa cu blană de lângă mine ieşi de sub pătură, sări la mine pe piept şi începu să-mi lingă faţa. Cam de mărimea unei franzele, avea nasul rece, mustăţi lungi iar perniţele de pe labe săpau în coastele mele. M-am ridicat în capul oaselor, mi-am pus

ambele picioare pe podea şi am aşteptat să nu se mai învârtă pământul cu mine.

Camera avea paravane, cam de patru pe patru metri, cu acoperiş metalic, ventilator în tavan şi undiţe sprijinite în colţ. Pânzele de păianjen atârnau între grinzi alături de două felinare cu gaz care se legănau în bătaia vântului. Ramurile fusiforme de stejar se încolăceau de ambele părţi, creând un adăpost umbrit. O terasă de vară. Prin crăpăturile dintre scânduri vedeam pământul, undeva la vreo nouă metri mai jos. Treptele coborau în spirală la râul de sub mine în vreme ce o alee ducea spre corpul principal al casei de unde veneau râsetele şi mirosul. Mi-am pipăit ochiul stâng. Era umflat şi mă durea. M-am forţat să-l deschid. Vederea îmi era înceţoşată, dar mă descurcam. Servieta Pelican stătea la capătul patului meu. Şi revolverul era acolo. Am aşezat câinele pe pat, am deschis pistolul şi l-am găsit încărcat. L-am băgat în buzunarul de la spate, am auzit-o pe Abbie râzând din nou şi am pus revolverul înapoi pe pat.

Câinele sări jos, fugi de trei ori în jurul cozii, apoi ţopăi în jos până la mijlocul aleii ce ducea spre corpul principal al casei. Se mai roţi de două ori în sensul acelor de ceasornic, apoi o dată invers şi dispăru în casă. Nu sunt expert în limbajul canin, dar am avut sentimentul că vrea să spună: „Hei, mâncarea e aici. Vino după mine”.

Abbie stătea la o masă, bând ceva fierbinte. O eşarfa albastră îi acoperea i lipul, lăsându-i urechile descoperite şi era înfăşurată într-un halat din pluş w pfirca să fie pe măsura Hawaianului. Acesta stătea deasupra sobei, vorbind i îi o tigaie plină de ouă şi cu o pasăre asemănătoare cu un papagal ce stătea pe umărul lui. Am intrat în încăpere şi toţi trei îşi îndreptară privirile spre mine. Pasărea – cu un penaj strălucitor roşu cu albastru – îşi dădu drumul de pe umărul bărbatului, ateriză pe masă,

apoi urcă pe braţul lui Abbie, folosindu-se de cioc ca să se caţăre până pe umărul ei.

Pe masă, lângă Abbie, era un televizor mic, fără sonor. Un crainic prezenta în ritm alert ştirile zilei. Bărbatul se întoarse spre mine, îşi atârnă pe umăr un prosop şi îmi întinse mâna. „Bob Porter”. Arătă spre papagal. „Asta e Petey”. Apoi spre câine. „Iar el e Rocket”.

„Îţi rămân profund îndatorat”.

Împărţi ouăle în două farfurii şi-mi făcu semn să mă aşez. Pe celălalt ochi al aragazului, călea cubuleţe de ceapă, iar pe al treilea, prăjea boabe de cereale. M-am întors spre Abbie. „Cum te simţi?”

„Bine. Am reuşit chiar să dorm”.

Tentă gălbuie a pielii dispăruse şi parcă mai prinsese ceva culoare în obraji, ceea ce nu se întâmplase demult. Se ridică în picioare, punându-şi mâna pe umărul meu. „Vă las să staţi de vorbă şi mă duc să fac o baie”.

Bob arătă spre capătul holului. „Prosoapele sunt în dulap. Şi, ai grijă; apa e fierbinte”.

Închise uşa şi am auzit apa curgând. După o clipă mă strigă. „Doss?”

Din tonul ei nu reieşea că ar fi avut nevoie de mine, ci mai degrabă c-ar fi vrut să-mi arate ceva sau că dorea ceva. Dacă trăieşti mult timp alături de lin designer, urechea ţi se obişnuieşte cu nuanţele astea. Am deschis uşa şi-am văzut-o stând cufundată în apă până la bărbie într-o cadă mare, de fontă, acoperită cu fildeş şi cu labe imense de leu. Avea marginile răsfrânte şi un spătar înalt pe care-ţi puteai sprijini capul. Braţul ei stâng era rezemat de margine. Zâmbi, dar nu se obosi să deschidă ochii. „Când ajungem acasă… vreau şi eu aşa ceva”.

Am băgat mâna în apă să văd dacă era caldă şi-am replicat: „S-a făcut!”

Când m-am înapoiat în bucătărie, Bob îl hrănea pe

Rocket cu omletă lui. „Îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut. Am fi fost în mare belea dacă nu dădeai peste noi”.

Dădu din cap aprobator în vreme ce Rocket îi lingea palma. „Rockel adoră mâncarea sărată. Petey nu se atinge de ea dacă nu-i pun multă brânzil Cheddar”.

„Cum se face că ai apărut tocmai atunci?”

„Gus”. Ridică din umeri. „Îl ştiu de multă vreme. A fost cumsecade cu mine când alţii mi-au întors spatele”.

„Ăsta-i Gus”.

Continuă. „Cunosc râul şi el ştie asta, iar prin natura ocupaţiei mele, pol acoperi traseul de la un capăt la celălalt mai repede decât ceilalţi”.

„Şi cu ce te ocupi?” „Pilotez… aşa, puţin”.

L-am privit mai de aproape şi am făcut legătura. „Nu cumva tu erai tipul pe care l-am întâlnit la benzinărie atunci, pe ploaia aia?”

Începu să râdă. „Ba da. Mersi că m-ai împins. Gus m-a sunat a doua zi. M-a rugat să vă urmăresc de Sus din când în când. Să mă asigur că vă descurcaţi. Nu mi-a fost greu deloc să localizez o canoe galben-mango”.

„Bănuiesc că aşa se explică vâjâitul de deasupra noastră, pe care-l auzim de-o săptămână”.

Aprobă cu o mişcare a capului. „După ce am văzut viteza cu care vâsleşti, ştiam pe unde te afli după o milă, două. Te descurci bine la rame”.

„Practica”.

„Da, am auzit”.

Ştirile despre noi se înmulţeau. „Exact de ce mă temeam”.

Bărbatul ridică o sprânceană. „Cunoşti magazinul lui Fisher?”

Magazinul universal al lui Fisher era un debarcader cu acces public pe coasta Floridei. Găseai aici bere, suc, bomboane, greieri, viermi, veste de salvare, tot ce aveai

nevoie pe râu. Aveau şi toalete publice, nu tocmai cele mai curate din lume, dar când eşti ghid pe râu şi conduci grupuri de oameni, mai ales femei care nu şi-au făcut niciodată nevoile în pădure, sunt bune şi acelea pentru un popas. Era o oprire obişnuită pe unul din braţele râului.

„Am fost ghid pe râu încă din adolescenţă, deci am trecut pe-acolo o dată sau de două ori".

„M-am oprit să-i dau o factură patronului de-acolo. Tipul are o fermă mai la vest. În orice caz, cei patru indivizi dădeau târcoale prin faţa magazinului şi erau destul de zgomotoşi. Judecând după felul în care vorbeau şi după ce mi-a spus Gus, am simţit că n-au cele mai bune intenţii. Aşa că, ieri după nmiază am decolat şi-am început să cercetez zona de la sud de proprietăţile Pinckney".

„Vrei să spui că doar felul lor de-a vorbi te-a făcut să porneşti la drum?"

„Am o experienţă îndelungată. O dată v-am văzut în treacăt, iar ei erau în urma voastră destul de aproape. La White Oak există o pistă pe care am folosit-o o dată sau de două ori. Am aterizat şi m-am îndreptat spre râu, iar voi aţi venit spre mine".

„Ştii cumva cine sunt?"

Clătină din cap. „Patru tâmpiţi care o caută cu lumânarea".

„Dar de ce ne-au ales tocmai pe noi?"

„Hienele se reped totdeauna la cei mai slabi".

„De unde ştii că nu dau târcoale casei chiar în clipa asta?"

„Se poate, dar" – zâmbi – „mă cam îndoiesc".

„Că tot veni vorba de casă..." M-am răsucit în scaun. „Unde ne aflăm?"

„Ţi-aduci aminte de râu?"

Am ridicat din umeri. „Ar fi şi greu să uit".

„În sud, la câţiva kilometri de Trader's".

Am simţit că mă lasă puterile. „La sud de linia de înaltă tensiune?”

„Cunoşti râul, nu glumă”. Aprobă din cap. „Trei kilometri”. Am făcut calculul. Tocmai pierduserăm peste douăzeci şi cinci de kilometri. Sau, mai degrabă, îi adăugaserăm. Mai aveam patruzeci şi şase până la Cedar Point şi trebuia să ne întoarcem pe traseul cu proprietăţi pe care deja îl parcurseserăm. Era o lovitură grea. Bărbatul continuă. „Bănuiesc că va trebui să inventeze ceva când vor ajunge la spital şi-o să-i întrebe cum s-au ales cu rănile alea”. Se aplecă peste masă, arătă în direcţia băii de unde o auzeam pe Abbie şi şopti: „Ştiu că nu e treaba mea, dar sunt curios ce cauţi pe râu cu femeia asta”.

„E soţia mea”.

„Înţeleg, dar în starea ei, n-ar trebui să fie la spital?”

M-am aşezat şi am plimbat furculiţa prin farfuria cu ouă. „Cred că ar trebui să vorbim serios”. Aprobă cu o mişcare a capului. „E o poveste ceva mai lungă”.

Îşi verifică ceasul. „Eşti la curent cu ştirile?”

Am scuturat din cap. „N-am prea avut unde să le urmăresc”.

Mută pe un canal de televiziune şi dădu sonorul mai tare, apoi se rezemă în scaun, sprijinindu-şi mâinile pe burtă. Pe ecran scria: ULTIMELE ŞTI HI

DESPRE ABBIE ELIOT.

Petey se roti în zbor deasupra mesei, sărind pe ea cu picioarele. „Ultimele ştiri. Ultimele ştiri”.

A fost momentul când am înţeles că ajunseserăm la capătul călătorici noastre pe râu.

33

Petrecând un timp atât de îndelungat la tratament,

Abbie ajunsese să le cunoască şi pe celelalte fete. Toţi bolnavii de cancer fac front comun, dar între pacientele cu cancer de sân se stabileşte o legătură unică. Una dintre acele feţe era Deborah Fanning. Deborah, sau Debbie, cum am ajuns să-i spunem, ducea o luptă asemănătoare: dublă mastectomie, cancer cu metastaze cărora doctorii încercau să-i dea de capăt. Soţul ei, Rick, a însoţit-o la tratament în primele luni. Amândoi erau oameni cu o carieră; aveau o casă mare pe plajă de la Miami, casă de vacanţă, iaht; părea că nu le lipseşte nimic. Dar, pe măsură ce lunile se scurgeau, l-am văzut din ce în ce mai rar. Apoi, nu l-am mai văzut deloc.

Debbie ridicase din umeri: „Doar ştiţi cum sunt marinarii. Mereu în călătorie. Avem de plătit ipoteca”. Nu se pricepea să mintă. La sugestia lui Abbie, i-am rugat pe cei de la spital să-i dea un salon alături de al nostru. Cererea ne-a fost îndeplinită şi am ajuns să petrecem foarte mult timp împreună. Ne uitam la filme, mâncam toţi când puteau mânca şi ele, stăteam la poveşti, discutam despre viaţă şi cancer. Le plimbam pe amândouă cu scaunul cu rotile prin parcare. Agăţăm două pungi pe Georgie şi împingeam ambele scaune. Debbie era o fată frumoasă, cu patru ani mai tânără decât Abbie. Îi căzuse şi ei tot părul şi, deşi n-o spunea cu glas tare, era speriată de moarte. Nu ne-a luat mult mie şi lui Abbie să observăm că mobilul ei nu sună niciodată. Rick nu era în călătorie.

Într-o după-amiază am intrat în salon şi Abbie plângea. Pe deasupra era şi furioasă. Fierbea pur şi simplu. Mă întrebă: „Ai de gând să divorţezi?”

„Poftim?”

„Spune-mi adevărul”.

„Nu, Abbie, dar de unde ai…”

Aruncă un teanc de hârtii spre mine. „Ei bine, Rick a divorţat”. ArfllA spre uşa de alături. „E înăuntru; îi spune

că e mai bine aşa, deşi numai ea e de vină”.

M-am rezemat de perete şi-am ascultat. Avea dreptate. Am deschr dintr-o mişcare uşa salonului lui Debbie, din trei paşi am ajuns lângă el şi l-am pocnit atât de tare că mi-au plesnit toate cele patru falange. Zăcea lat la podea, scuipând bucăţi de dinţi şi sânge. Mi-am îndreptat degetul spre el. „Să ştii că n-o meriţi”. Am luat-o pe Debbie în braţe şi am dus-o în salonul nostru şi a rămas acolo până în ziua în care a murit, trei luni mai târziu.

Acum Rick o are pe conştiinţă. Şi, sincer să fiu, sper s-o aibă multfl vreme de-acum înainte.

Acesta era cursul pe care-l luase viaţa noastră. Tratamente, călătorii, infecţii cu stafilococ, tomografii peste tomografii, una mai rea ca alta; asta era negura care ne învăluise din toate părţile. Pentru noi, lupta de rezistenţă devenise o tortură cu picătura chinezească, slăbindu-ne speranţele.

Lunile se adunau. Deoarece cancerul e o boală care se transformă mereu, chimioterapia o pune mereu pe fugă. Cancerul ştie asta, aşa încât se preschimbă şi ia alte înfăţişări, găsind până la urmă o cale de a învinge chimioterapia. Asemeni unei bacterii care îşi croieşte drum pe lângă antibiotic, devenind în final mai rezistentă. Doctorii sperau să-l lichideze înainte de a se răspândi. Să se ţină de capul lui, să nu le dea tumorilor nicio şansă să-şi tragă sufletul, dar parcă mereu eram cu un pas în urmă.

Eram deja de câteva săptămâni în spital. Abbie se lupta cu o infecţie. Patul meu era o saltea pe podea. Dimineaţa pe la şapte am reuşit, în sfârşit, să adormim şi noi, moment cât se poate de prost pentru că atunci era schimbul de tură. Se declanşă o alarmă deasupra capului lui Abbie şi, ameţit de somn, am auzit o asistentă vorbind la interfon: „1054 are nevoie să i se golească punga”. După câteva minute am auzit din nou: „1054 are nevoie să i se

golească punga”. Am început să mă gândesc: Ce-o fi 1054? Apoi: Cine e 1054? Şi, într-un târziu: Cine e la 1054?

Am ieşit afară la camera de gardă a asistentelor unde se adunase toată lumea la program. Vreo cincisprezece asistente şi rezidenţi aşteptau dispoziţii tic la doctori. Am fluierat cât am putut eu de tare. Poate n-arătam prea jjrozav căci se lăsă o tăcere de-ai fi auzit şi-un ac căzând şi toate privirile se îndreptară spre mine. „Atenţie, toată lumea! Urmaţi-mă!” Mi-am dat seama est n-aveam să câştig simpatia tuturor, dar îmi ajunsese cuţitul la os. În mod Niirprinzător, toţi au venit după mine. Poate postura de ginere de senator are şi anumite avantaje. I-am împins pe toţi în salon şi ne-am strâns în jurul patului lui Abbie. Abbie avea ochii îngreuiaţi de somn şi se trezi încet. Am stat la căpătâiul ei şi-am zis: „V-o prezint pe soţia mea. O cheamă Abbie Michaels. Puteţi să-i spuneţi Abbie”. M-au privit destul de ciudat. Îi ţineam mâna într-a mea. „E soţie, fiică, prietenă; gesticulează mult, parc-ar vorbi cu mâinile, îi plac jeanşii Lucky Strike şi vede frumuseţea acolo unde alţii nu reuşesc s-o vadă”. M-am oprit. „N-a fost şi nu va fi niciodată «1054.» „Asistenta-şefă luă cuvântul în timp ce un doctor clătină din cap şi dădu să iasă din salon. „Domnule Michaels, legea Asigurărilor de Sănătate ne interzice să…”

I-am tăiat calea doctorului. Pufăi furios, dar reuşisem să-i fac pe toţi atenţi. Mi-am şters şi ultima urmă de somn de pe faţă în vreme ce doctorii stăteau la un pas de mine. „Ştiu că toţi munciţi din greu. Şi sunt prea puţini cei care apreciază eforturile voastre. Vă sunt recunoscător pentru tot ce faceţi, dar vreau să vă spun că în patul acela nu se află soţia Asigurărilor de Sănătate. Vă rog să n-o priviţi pe această femeie şi să nu vă gândiţi la ea ca la un număr. Ca la o cifră dintr-un raport statistic. Trăim doar cu speranţa. Şi, vă spun drept, e din ce în ce mai firavă”. Mi-am

împreunat mâinile. „E ca şi cum… ca şi cum ai încerca să ţii apa în palmă. Vă rog, nu ne luaţi şi puţinul care ne-a mai rămas. Vă rog…”

M-am uitat la ecusonul fiecăruia şi le-am strâns mâna în timp ce se îndepărtau rând pe rând: „Bill, Ann, Elaine, Simon, Dean, Ellen, Amy…” Au înţeles perfect ce-am vrut să spun.

După câteva zile, am trecut pe lângă camera de gardă a asistentelor ca să-mi iau o cafea şi am auzit-o pe una dintre ele făcând aluzie la salonul nostru şi mormăind printre dinţi: „«Hipersensibilitatea să» are nevoie de nişte cearşafuri”.

Am ridicat din umeri. Oricum, era mai bine decât «1054.» Apoi mi-am dat seama că se referea chiar la mine. M-am aplecat peste ghişeu, adresându-mă ei şi celorlalte trei asistente care scriau în registrele de pacienţi. „Aveţi dreptate. Asta sunt. Şi-mi pare rău pentru asta. Dar vă las bucuros să schimbaţi locul cu ea”.

După acel incident nu mi-au mai vorbit. Nu sunt mândru de ce-am făcut Nu a fost lăudabil şi nici tare; nu mi-a adus mulţi prieteni şi n-a influenţa! prea mult oamenii. Vă spun doar în ce situaţie am fost. E cumplit să fii pe fundul prăpastiei.

Mai aveam însă de căzut câteva trepte ca să ajung la nivelul cel mai de jos al fiinţei umane.

34

7 IUNIE, SPRE AMIAZĂ

Petey se plimba ţanţoş în jurul mesei în vreme ce Bob mişca antena pentru o recepţie mai bună, iar eu băteam uşor cu degetele în bărbie. Reportera îngustă ochii, coborî vocea şi luă un aer melodramatic. „Stau în faţa cabinetului dr. Gary Fericik, medic primar din Charleston. Prieten de-o

viaţă al lui Abbie Eliot, dr. Fericik a urmărit evoluţia bolii ei încă de la început. Poliţia din Charleston tocmai a dat o declaraţie în care anunţa că s-au primit înregistrări ale camerelor de supraveghere video în care apărea Doss Michaels în timp ce sustrăgea cantităţi mari de narcotice de trei tipuri dintr-un cabinet ţinut sub cheie”. Crainica din studio o întrerupse: „Virginia, ştim cumva cum a reuşit să pătrundă în cabinet?”

„Autorităţile cred că dl. Michaels a avut acces atât la cele două chei cât şi la combinaţia seifului”.

„Ştim ce cantitate de narcotice a sustras dl. Michaels?”

„În particular, directorul mi-a declarat: «Destul cât să omoare un elefant.»”.

Bob stinse televizorul şi mă întrebă: „E ceva adevărat din toate astea?”

Am inspirat adânc. „Da”.

„Ce anume?”

„Păi… dintr-un anumit punct de vedere, totul”.

Privi spre pervazul ferestrei unde pe un panou electric erau afişate temperatura, umiditatea, direcţia vântului, presiunea atmosferică, fluxul şi refluxul şi probabilitatea de a avea ploi, exprimată în procente. Se încruntă, îşi verifică ceasul, apoi se ridică în picioare. „Eu unul cred că eşti nebun de legat, dar presupun c-ai avut motive întemeiate, altfel n-ai fi aici. Şi, probabil, crezi că ştii ce faci, caz în care tot nebun de legat se cheamă t fi eşti. Oricum ai lua-o, tot nebur eşti”. Privi din nou panoul; viteza vântului scăzuse la trei kilometri pe ori. „Trebuie să merg la muncă. Mă întorc hi lăsarea serii”.

Trase pe el o cămaşă şi porni spre o uşă laterală. Am strigat după ol „Dacă vrei să suni Poliţia sau pî socrul meu, n-am cum să te opresc, dar ţţţ vrea să ştiu înainte să apară”.

Se opri, îşi puse ochelarii de oare şi scutură din cap. „Dacă apare Poliţia, să ştii că n-am niciun amestec n asta. Dar dacă vrei un sfat, ar trebui să-l suni chiar tu. E mai bine să le spui tu unde eşti decât să te găsească ei”, Zâmbi.

„O spui din experienţă?”

„Mda”.

Se întoarse iar şi i-am striga; ultima oară: „Ce faci? Vreau să spun, cu ce te ocupi?”

Zâmbi din nou. „Aviaţie utili: ară”.

Asta explică multe. Făcu un lemn de salut cu mâna spre casă.

„Simte-te ca acasă. Găseşti hiine în dulap. *Mi casa es şu casa*”.

„Habar n-am ce înseamnă asta”.

„Casa mea e şi casa ta”.

Fluieră, Rocket alergă după el şi dispărură pe o cărare bătătorită care se depărta de râu. Am rămas afară adâncit în gânduri, trăgând cu urechea la Abbie care făcea giumbuşlucuri le delfin în cadă. Cam după cinci minute, am auzit manevrele unui motor care se îndepărtă apoi în viteză. După zece secunde, se auzi din nou zgomotji motorului. Stearman-ul şterse vârfurile copacilor apoi ţâşni în sus, făcu an luping, se roti, se întoarse – cu faţa în jos. Pilotul mă salută cu mâna.

În vreme ce Abbie făcea baie, mi-am vârât revolverul în spatele curelei şi-am dat o raită în jurul casei. Dacă cei patru amici reveneau, voiam cel puţin să-mi fac o idee de unde şi cum puteau să apară. Cât despre revolver, nu eram foarte sigur. Ştiam doar că e mai bine să-l am la mine decât să-l las pe pat. Casa lui Bob era construită în stilul caselor vechi de pe râu, sus pe faleză, pe malul dinspre Georgia. Am urmat poteca pe care dispăruse Bob. Ducea la un mic aerodrom şi la un hangar improvizat. Pista era din

zgură şi foarte scurtă, ceea ce m-a făcut să cred că era un pilot destul de bun. Două motociclete vechi Honda pentru pistele de zgură erau rezemate de perete. Unul dintre scaune era mai puţin prăfuit decât celălalt. Ambele tiveau nevoie de calibrare. Drumul de zgură ce ducea spre casa lui mai mergea vreo opt sute de metri înainte de a se intersecta cu altul, tot de zgură. Urme proaspete de cauciuc şerpuiau prin nisipul moale. Mi se părea că sunt prea departe de Abbie şi m-am întors.

În spatele casei, ceva mai jos pe malul râului, căţărată pe o mică faleză, se afla o cabană cu o singură cameră. Asemeni casei lui Bob, cabana era ascunsă de copaci. Dacă nu te uitai atent, puteai trece pe lângă ea fără s-o zăreşti. Am mers roată pe lângă ea, m-am uitat pe ferestre şi am verificat uşile, dar fusese bine izolată şi încuiată.

Păream înconjuraţi de păduri, fără să avem prin preajmă altă casă. Nici chiar de sus nu puteam fi reperaţi întrucât eram ascunşi de ramurile copacilor. Dacă nu l-aş fi cunoscut, aş fi zis că şi Bob se ascundea. Cunoşteam meandrele râului doar trecusem de-atâtea ori pe-aici, dar nu ştiam ce se ascunde dincolo de maluri pentru că niciodată nu mă aventurasem mai departe de albia lui.

Am pornit înapoi spre casă şi am găsit-o pe Abbie care tocmai ieşea din cadă. S-a sprijinit cu un braţ de mine şi am ajutat-o să îmbrace iar costumul de baie şi pantalonii scurţi, apoi am aşezat-o pe canapea în vreme ce căutam o cămaşă – ultima, cea pe care o furasem de la sala de yoga, fusese sfâşiată pe la mijloc. Am intrat în camera lui Bob, am deschis dulapul şi-am început să scotocesc printre haine. N-avea mare lucru. Nu era genul care se dădea în vânt după haine. Am găsit o cămaşă de lucru din denim cu fermoare şi-am luat-o de pe umeraş, gândindu-mă că i-ar fi fost mai uşor lui Abbie s-o îmbrace şi s-o dezbrace. Eram

pe punctul de-a închide uşa când am observat o scrisoare înrămată agăţată în dulap. Era pe jumătate ascunsă de o haină albă. Am dat haina la o parte şi am început să citesc. Venea din partea Diecezei de Florida şi era din 1988. Scrisoarea suna aşa:

Reverendului Robert Porter:

Scopul acestei scrisori este acela de a vă informa asupra hotărârii Diecezei de a fi revocat din funcţia de preot şi paroh al bisericii St. Peter. Deoarece scrisoare v-a fost înmânată personal, primirea ei ne asigură de acceptul şi supunerea dumneavoastră la cele de mai sus. În conformitate cu canoanele Bisericii Catolice şi ca urmare a recunoaşterii faptului că aţi încălcat codul penal al Statului Florida şi pe cel moral, faciându-vă astfel vinovat faţă de enoriaşii dumneavoastră, precum şi ca urmare a abandonării comuniunii cu adunarea credincioşilor" sunteţi eliberat de obligaţiile pe care le presupune funcţia pastoirală şi privat de dreptul de a exercita autoritatea unui Slujitor al Cuvântului lui Dumnezeu şi al sacramentelor, care v-a fosst conferită la ordinare. Vă rugăm să evacuaţi imediat casa parohiială a Bisericii St. Peter şi să informaţi biroul episcopal asupra datei plecării.

În slujba lui i Dumnezeu.

Sf. Săreverendul Philip Turgrid, Doctor în Drept

M-am uitat din nou la haină albă, doar că nu era o haină oarecare. Lângă reverendă atârna o cămaşă preoţească; avea guler, trei şiruri de şnur alb fin şi câteva bucăţi de ţesătură multicoloră care arătau ca pieptarele acelea pe carte le purtau preoţii peste reverendă.

I-am făcut lui Abbie nişte suipă pentru cină, dar furasem atât de mult în ultima săptămână încât am început să mă simt vinovat şi nu puteam în ruptul capului să fur de la un preot. Nici măcar de la unul caterisit. Abbie bău aproape toată supa, mâncă jumătate din tăiţei şi nişte

biscuiţi săraţi. Când termină, am aşezat-o iar pe Canapea, am acoperit-o cu pătura, apoi am ieşit afară pe terasă.

Singurul sunet care se auzea era cel al inelelor metalice ale hamacului care se frecau de cârligele de fier din perete. Petey se legăna deasupra mea pe o stinghie fixată în grindă de susţinere a terasei. Părea destul de fericit, deşi, dacă voia să-şi facă nevoile, era vai de capul meu. M-am uitat printre crengile arborilor în vreme ce râul îşi urma cursul fără noi. Urmărisem ştirile cu mici întreruperi toată după-amiază. Nu eram sigur de indivizii care ne atacaseră, dar dacă văzuseră ştirile despre noi sau auziseră conferinţa de presă a senatorului, puteau merge la autorităţi cu o versiune puţin schimbată a incidentului, întorcând situaţia în avantajul lor. Nu ştiam sigur ce-am de făcut şi încotro s-o apuc. Dacă ne întorceam acasă, riscam amestecul senatorului. Lucrurile ar fi degenerat şi probabil timpul meu cu Abbie s-ar fi încheiat. Dacă scoteam capul în lume, riscam să fim denunţaţi, deci ştiam că trebuie să fim prudenţi. Şi, în definitiv, ştiam că oricine ar fi Arit asupra noastră în depozitul de bărci, n-avea să se dea bătut cu una, cu două. Fuseserăm norocoşi. Mă îndoiam că data viitoare am îi fost la fel de norocoşi.

Avionul lui Bob ateriză la o oră după lăsarea întunericului. După zece minute, urcă treptele şi intră în casă. Nu trecu mult şi Bob ieşi pe terasă, cu o sticlă de tequila într-o mână şi o ţigară de foi în cealaltă. „De vreme ce eşti oaspete în casa mea, ce-ar fi să avem o mică întrunire şi să vorbim despre Iisus”.

Mi-am ridicat capul din hamac. „Ai competenţa necesară?”

O văzu pe Abbie îmbrăcată în cămaşa lui şi păru să înregistreze detaliul. Apoi făcu o mişcare de încuviinţare din cap. „Am avut-o cândva”.

Ştiam că îi datorez o explicaţie. „Am fost şi noi

preocupaţi câţiva ani cu lucrurile astea. Lupta mea şi-a lui Abbie a îngustat, ce-i drept, perspectiva noastră asupra lumii, reducând-o la persoana noastră. Rareori văd mai departe de nevoile noastre. Nu mă scuz pentru asta, dar ştiu că e o dovadă de insensibilitate. Şi-mi pare rău de asta".

Scutură capul. „Se pare că ai mai câştigat puţină înţelegere".

„Cum ai ajuns preot?"

„După colegiu, m-am trezit la Roma. Am lucrat patru ani la Vatican. Crezusem că mi-am descoperit vocaţia. Am fost numit la o mică parohie din Mississippi. Apoi în Florida şi, în cele din urmă, în Georgia".

Am arătat spre dulap. „Ce s-a întâmplat?"

„O, asta!" Zâmbi şi mai trase o duşcă. „Vrei cel mai tare răspuns?"

Am ridicat din umeri. „Oricare".

„Am băgat mâna prea adânc în banii parohiei şi m-am culcat cu prea multe din enoriaşele mele".

„Destul de cinstit".

„Doisprezece ani de puşcărie te ajută să te descotoroseşti de toate minciunile la care ţii".

Mai luă o înghiţitură şi-apoi aprinse un trabuc. Briza adia prin paravan, reţinea fumul şi îl filtra prin cealaltă parte a paravanului înainte de a pluti spre copaci. Trase cu sete din trabuc, înroşindu-i vârful până la incandescenţă şi zise: „Te-ai gândit ce opţiuni ai?"

„Nu ştiu dacă am vreuna".

Arătă cu trabucul dincolo de paravan. „Am ceva de închiriat mai jos pe râu. În clipa de faţă locul e gol". Începu să râdă. „De fapt, e gol de mai multă vreme. Ultimul individ care s-a ascuns acolo a fost unul care a lichida! rezervele unui fond de asigurări. Cred că-l chema Thad, dar nu-mi amintesc exact. A fost mai bine de zece ani ceva

vedetă rock, apoi a luat nişte hotărâri greşite, piaţa s-a întors împotriva lui şi n-a mai fost în stare să-şi acopere deficitul. N-am pretenţia că înţeleg toate astea, dar, în final, a ajuns falit şi clienţii lui, aşijderea. În vreme ce ăştia încercau să-i pună pielea-n băţ, şi-a dat seama că toată viaţa îşi dorise, de fapt, să fie artist. Singura problemfl era că nu-şi prea putea vinde operele". Dădu din cap. „Asta pentru că nu prea făcea mare brânză. Nu l-am văzut de ceva vreme. Sunteţi bineveniţi să staţi aici cât vreţi". Lovi uşor trabucul, scuturând scrumul, apoi îşi jupui o bucăţică de piele moartă de pe buză. „Uneori" – îşi linse pielea din jurul buzelor, scuipând-o apoi afară – „nu strică să stai în bătaia furtunii… Înainte de a te aventura în larg".

Luna proiecta umbrele noastre pe plajă în vreme ce o duceam pe Abbie în braţe spre cabană. Am descuiat uşa şi am împins-o în lături. Locul era curat, liniştit şi mirosea a cedru. Am bâjbâit după întrerupător şi am aprins lumina. Întreaga încăpere care alcătuia cabana fusese construită din lemn de cedru. Camera era împărţită în două. Partea de living consta dintr-un pat cu baldachin lipit de un perete, un dulap, o toaletă, chiuvetă şi oglindă. Totul urmărea criteriul funcţionalităţii, forma fiind inexistentă. De cealaltă parte, de unde vedeai râul printr-un geam din podea până la tavan, era atelierul unui pictor. Un şevalet, mai multe suluri de pânză, zeci de culori, pensule, cuţite şi o sumedenie de mărunţişuri ciudate de care are nevoie orice artist. Evident, tipul era un maniac al ordinii fiindcă totul era perfect aliniat şi organizat. Toate etichetele vopselelor erau aşezate cu capul în sus şi aranjate în ordine alfabetică. Am schimbat cearşafurile şi am băgat-o în pat pe Abbie.

Am stat ore-ntregi scotocind printre lucrările şi schiţele lui în creion, puse într-o găleată de plastic în colţ. Erau „instantanee" cu păsări, ramuri de copaci, frunze,

peşti, tot ce se putea vedea afară de pe fereastra atelierului. Căutând pe birou şi prin sertarele cu materiale, am încercat să-mi amintesc când pictasem ultima oară… ceva. Trecuseră mai bine de trei ani.

Am privit lung pe fereastră şi-am încercat să-mi amintesc cum arăta din după această porţiune a râului. Deşi fusesem de-atâtea ori pe-aici, amintirile inele erau vagi. Îmi aminteam curba în formă de S pe care-o făcea râul în amonte şi unghiul de nouăzeci de grade, urmate apoi de o porţiune dreaptă care ţinea aproape opt site de metri înainte să cotească din nou la stânga, îmi aduceam aminte şi cum curgea apă cu viteză mai mare pe partea dinspre (îeorgia, dar nu prea-mi aminteam de casă sau de cabana lui Bob ascunse sub ramuri. Ceea ce era cât se poate de bine. Aveam acum nevoie de-o ascunzătoare şi găsisem locul perfect.

Mai jos de cabană curgea un pârâu cu apă neagră care se vărsa în râu. Fruntea lui Abbie era brăzdată de cute şi vena albăstruie de pe tâmpla dreaptă se zbătea. I-am tras pătura până sub nas, am luat o lanternă şi-am ieşit afară pe terasă. Am privit luna, pârâul; am privit îndelung în mine însumi. Nu eram încântat de ce vedeam; am coborât treptele şi-am luat-o în jos spre albia pârâului.

Luna, strălucitoare cu câteva ore în urmă, era acum înconjurată de o aureolă. Malul era îngust, iar apa, adâncă. Apa cursese de aici multă vreme şi, dată fiind adâncimea şi rădăcinile golaşe, avusese o viteză mare, lucru care indică prezenţa unui izvor în zonă.

Călăuzele de râu erau mereu în căutare de apă proaspătă – clienţilor le plăcea să înoate şi să caute în ea comorile îngropate ale piraţilor, ca să nu mai vorbim de gustul dulce al apei reci. Am păşit în apa care m-a primit, urcându-mi până la brâu. Undele ei se loveau uşor de mine, trăgându-mi hainele. Şerpuia spre mal, tăindu-şi

drum prin faleză şi o zonă acoperită ce părea a fi fost cândva un iaz. Acum secase, iar în albie crescuseră mai bine de douăzeci de sălcii şi mesteceni a căror scoarţă se desprinsese ca hârtia, acoperind ici-colo fundul iazului. În mijloc se afla o clădire.

M-am ascuns sub ramurile sălciilor, crengile lor lungi îmbrăcându-mi spatele ca o trenă şi mi-am croit drum spre o punte de buşteni ce ducea spre clădire. Buştenii fuseseră tăiaţi în jumătăţi şi aşezaţi pe-o parte, ca nişte traverse de cale ferată, la distanţă de un pas unul de celălalt. Am îndreptat lanterna spre structura veche de lemn. Deşi se înnegrise odată cu vremii, dar mi-am dat seama că era lemn de chiparos – asta după lăţimea scândurilor, vreo patruzeci de centimetri – şi că fuseseră tăiate cu multă vreme în urmă. Chiparosul perforat e făcut de organisme precum carii; aceştia pătrund în lemn şi-l sfredelesc, lăsând acolo amprenta ADN-ului lor. Se creează astfel un desen de-o mare frumuseţe unii l-ar numi chiar halucinant. M-am învai în pe-acolo, încercând să pricepţie ce construise cineva o cabană tocmai alv I Acoperişul era făcut din şincklă de cedru acoperit cu muşchi verde ca un burete. Pădurea care începea să se veştejească şi striaţiile orizontale lăsali de apă indicau faptul că exişti pericolul inundării clădirii când râul creşte Aşa se explică de ce arăta părăsită de multă vreme. Se înălţa cam la vivii jumătate de metru de pământ, suspendată pe pilonii înfipţi în nisip citit* aveau un diametru de şaizeci de centimetri, ciopliţi de mână şi făţuiţi cu ajutorul teslei şi-al securii, peretele lateral era făcut din scânduri uriuyo, inegale. Construcţia părea să abă o sută, poate chiar o sută cincizeci de ani Ferestrele erau înalte, acoperte de obloane şi aveau probabil un metru în lăţime şi aproape doi în înălţine. Prinse în balamale sus, se deschideau în partea de jos. Am luat-o prin sjate, luminând conturul acoperişului şi

aflând răspunsul la întrebarea mea.

Poate că şi piraţii au nevoit de Dumnezeu.

Uşa din faţă atârna de nişţţ balamale vechi de fier, roase de rugină, co păreau luate de la o corabie ve: he. Un drug cioplit fusese vârât prin verigă de fier, servind de zăvor. L-am deschis cu lanterna şi m-am rezemat de uşfl înăuntru, câteva zeci de bănci ară spătar erau aşezate în şiruri egale cu faţa înainte. Ca loc de şedere, oda putea adăposti cincizeci de oameni, dacă nu-i deranja să stea mai înghesiiţi. Totul era ros de vreme, acoperit de praf, năpădit de pânze de păianjen şi se vedea că nu mai călcase nimeni acolo de zeci de ani. Se vedeau nişte oriicii făcute cu burghiul la distanţă egală unul de altul ce se înşirau până la junătatea culoarului. Am rămas în picioare cu apa şiroind pe mine, întrebându-mă de ce stricase cineva frumuseţea aceea de podea. Apa picura de pe mile, prelingându-se în crăpăturile duşumelei care o înghiţea. *Găuri de scutgere*. Erau destul de mari cât să poată să se strecoare în ele o şopârlă, car să nu îngăduie pătrunderea şerpilor. Pe peretele din spate, deasupra ferestrei, cineva sculptase nişte litere complicate în singura grindă ce susţinea acoperişul. Literele se mai tociseră, dar mi-am trecut degetele peste urmele la sare am mai putut ajunge. „*Când treci prin ape*... „Pasajul continua, dar nim mai ajuns cu braţul la litere.

35

DOctorii ei au spus că trebuie să fim „mai ofensivi”, aşa că ne-au programat pentru tratamente agresive luni dimineaţa la prima oră – lăsându-ne liberi în weekend. Vineri, spre amiază, m-a legat la ochi, m-a dus în maşină şi a condus timp de patru ore – vorbind întruna despre toate şi nimic – apoi a parcat într-un loc pavat cu pietriş, m-a

aşezat într-o canoe şi n vâslit mai bine de un ceas în vreme ce eu stăteam rezemat pe spate, băteam durabana cu degetele mari şi ameninţam să scufund canoea. Sunetele şi mirosurile – dar şi gustul apei – mi-au spus, în general, unde ne aflam, dar n-am ştiut sigur până la apus, când a tras canoea la mal, m-a aşezat pe nisip şi mi-a şoptit la ureche: „Vreau să-mi promiţi ceva”.

Nu era nevoie să deschid ochii. Am întins picioarele în nisip şi am simţit apele râului St. Marys curgându-mi delicat printre degetele picioarelor. Aici ne petrecuserăm ultima noapte a lunii de miere, sub cedrii ale căror ramuri filtrau fumul ce ieşea de la foc, cu mirosurile noastre contopindu-se unul cu celălalt. Cedar Point e punctul aflat în extremitatea sud-estică a zonei locuite din statul Georgia. Cu o suprafaţă de aproape un acru, mică fâşie de uscat se înalţă din mlaştină ca un dâmb ceva mai mare. Înconjurată de smârcuri şi ascunsă de ramurile palmierilor, cedrilor, stejarilor şi pirului gros, mică insulă a rămas neatinsă şi necunoscută – majorităţii localnicilor. Spre vest, la câteva sute de metri în sus pe râu, se află oraşul istoric St. Marys. La aproape o milă peste râu, se află statul Florida. Ceva mai departe, în stânga noastră, era Plaja Fernandina. Iar în nordul ei, apoi uşor spre est, era situată Insula Cumberland. Între cele două se întindea Oceanul Atlantic. Era insula nesfârşitelor posibilităţi.

Încerca să fie puternică. Scoase singură dopul şi turnă vinul ei preferat, Writer’s Block Pană de inspiraţie în pahare de plastic. „Ce-i asta?”

Atinse paharul ei de al meu. „Repetă după mine: «Promit.»”.

„Bine, dar nu ştiu ce trebuie să promit”.

Sorbi o gură de vin. „Nu-i nimic, repetă”.

„Da, dar…”

„Repetă”.

Am băut şi eu. „Promit”.

„Asta da convingere!”

„Păi, dacă mi-ai spune ce promisiune fac, poate-aş spune-o mai ni convingere”.

„Bun, dar promiţi?”

Am ridicat o mână. „Da, promit”.

Ezită, privind spre apă. În depărtare, aripioara înotătoare a unui delfin se ivi la suprafaţa apei, se rostogoli deasupra ei şi dispăru iar în adâncuri După o clipă, se mai rostogoliră câţiva. „Dacă, din cine ştie ce motive, am să ajung vreodată într-o situaţie… În care mi se întâmplă ceva şi, poate, nu voi mai fi eu însămi sau, şi mai rău, nu vom mai fi noi…” Am încercat s-o opresc, dar uneori poate fi foarte încăpăţânată. Îmi făcu semn să tac. „Vreau să mă aduci aici”. Puse mâna pe legătura care-mi acoperea ochii. „Chiar aici”. Ne învălui pe amândoi tăcerea. „Orice s-ar întâmpla”.

Mă trase de braţ. Gata cu joaca. Am privit spre soare cu ochii mijiţi, „Promit”.

Se lăsă pe spate, cu piciorul stâng adus peste genunchiul drept pe care-l îndoise – un personaj desprins direct din *Tom Sawyer*.

Îşi examină oja roşie care se desprinsese de pe unghia mare de la picior, „încă un amănunt”.

Am ridicat o sprânceană. Parcă am mai discutat asta, nu?”

Privi ţintă printre crengile înnegrite de fum ce se legănau deasupra noastră, „într-o bună zi ai să vii aici şi-ai să cumperi bucata asta de pământ”.

Credea din toată inimă chiar şi-atunci.

„Nici măcar nu ştiu dacă locul ăsta figurează pe hartă. Pe orice fel de hartă”.

„Înseamnă că n-o să fie foarte scump. Şi-acum, promite-mi”.

Am privit lung peste apă. „Promit”.

Urmărind şirul chefalilor, delfinii trecură la câţiva centimetri de mai, rostogolindu-se şi dispărând sub apă pentru a apărea iar la suprafaţă câţiva metri mai jos pe râu. Unul ţâşni în văzduh, se răsuci într-o spirală icţinteietoare, apoi plonjă, plesnind apa cu coada. Abbie ţipă cuprinsă de încântare, uită de orice temeri şi din trei paşi se avântă în apă unde delfinii n înconjurară, unul din ei izbindu-şi trupul de coapsa ei.

36

8 IUNIE, DIMINEAŢA

Era întuneric şi înnorat când m-am trezit. Cerul prevestea ploaia cu câte un strop ce cădea din când în când, încreţind oglinda apei. O undiţă de bambus era rezemată într-un colţ. Stăteam întins în lumina slabă a zorilor. Abbie îşi aruncase piciorul drept peste al meu, iar piciorul meu stâng era nemişcat. Îi simţeam piciorul cald şi neted. Trecuse o oră de când se luminase de ziuă şi am auzit motorul Stearman-ului huruind, îndepărtându-sa treptat, apoi întorcându-se iar şi înălţându-se deasupra iioastră.

Zgomotul o trezi, făcând-o să se rostogolească spre mine. Avea ceva în minte pentru că nu voia să piardă nici măcar o clipă. Arătă spre colţ. „E bună de ceva?”

„Da”.

„Ce număr e?”

„Probabil pentru o greutate de patru. Dar poate fi de două. E destul de veche”.

„Linguri de pescuit?”

„Câteva”.

„Are linguri rotative sau oscilante?” Când îşi punea în cap un lucru, ştia să se concentreze asupra lui.

„S-ar putea ca lemnul să fie mâncat”.

Coborî din pat, trase pe ea şortul şi-şi trecu sutienul costumului de baie pe după gât. „Leagă-mă”. Am legat capetele, fără s-o strâng prea tare.

Îşi scutură baticul, deznodându-l, şi trase de sutien ca de nişte bretele. „Pe vremuri nu-mi era atât de larg”.

I-am aruncat un zâmbet forţat. „Nu”.

Apucă o pălărie de paie de pe o poliţă apoi umezi cu limba firul undiţei, lrccându-l prin agăţătoarea lingurii. După cinci minute, intră încet în râu. Ji rece”.

„De la ploaie”.

Cu apă până la brâu, cojea undiţa şi stătea în picioare, uscând lingura. O învârtea prin aer ca pe-un lasou, apoi îi dădea drumul, lăsând-o să se desfăşoare pe suprafaţa apei. Apoi o trăgea uşor înapoi. Când pescuia îşi muşca totdeauna buza de jos. Dacă stătea la pescuit o zi întreagă, îi sângera buza. Apa se învolbură, aruncând reflexe arămii-roşiatice, după care se auzi un sunet scurt de obiect scufundându-se în adânc şi lingura dispăru. Am închis ochii şi-am aşteptat. Firul se desfăşură, undiţa vâjâind uşor când trase spre ea. Abbie urlă cât o ţinu gura şi dădu drumul peştelui. Ridică vârful vergii şi merse după ea unde era apă mai adâncă. O trase apoi uşurel şi o aşeză pe plajă. Bibanul, zis şi plătică roşie, se zbătea pe nisip cu branhiile deschizându-se şi închizându-se ca un acordeon.

Am scos lingură, am băgat uşor peştele înapoi în râu, ţinându-l în mână până când branhiile i se umplură iar de apă. Înviorat de apă rece şi de oxigen, se eliberă dintr-un salt şi ţâşni spre adâncuri. Abbie se ridicase, croindu-şi drum încet pe râu în sus, aruncându-şi undiţa într-o scobitură întunecoasă de pe malul celălalt.

Pescui până la prânz.

Pe la trei după-amiaza, eliberasem deja patruzeci şi şapte de plătici şi opt bibani mici. Într-un târziu, lăsă

undiţa, se aşează şi-şi îngropă picioarele în nisip. Era aprinsă la faţă şi i-am dat un pahar cu apă şi una din acadelele ei. Un vultur pleşuv zbură peste râu în sus şi se aşează într-un copac deasupra noastră, la o depărtare de vreun metru şi jumătate. Creştetul alb şi ciocul auriu îi sclipeau în bătaia soarelui. Scrută atent râul, sări de pe creangă, apoi porni ca o săgeată spre apă şi-şi cufundă ciocul în aceasta. Aripile lui imense plesniră apa şi retezară aerul, ridicându-l mai sus. Ajunse la vârful copacilor, se roti deasupra lor şi se lăsă iar pe creanga lui, unde începu să desfacă metodic în bucăţi peştele. Abbie închise ochii şi zâmbi. „Uite-aşa am ajuns şi la numărul şase de pe listă”. „Mda”.

„Cinci le-am bifat”.

Se lăsă pe spate şi închise iar ochii. Vena groasă cât un deget de pe gât îmi spunea că inima îi bătea cu putere. „Ce urmează?”

Avionul lui Bob vâjâi deasupra copacilor, dând ocol pistei înainte să aterizeze. Abbie se agăţă de mine – respirând adânc, dar insuficient. Am ajutat-o să se ridice de pemal, am aşezat-o în pat şi am ieşit pe terasă, uncii ploaia izbea în frunzele pilmierilor pitici într-un ritm inegal.

Avionul lui Bob atinsese câmpul de aterizare. După câteva minute îşi făcu apariţia pe mal, însoţit de Rocket şi Petey. Urcă treptele şi mă găsi stânci în scaunul artistului, cu ochii ţintă la pânza goală. Era acoperită de praf şi încercasem s-o îndrept în cadru, însă fără prea mare succes.

Avea pe umăr o geantă de pânză. O puse jos pe pământ şi scoase din ea două sticle de vin roşu Scoase dopul uneia şi mai luă două pahare de termos din geantă. Le umplu pe amândouă şi-mi întinse unul. L-am luat. Nu spuse nimic, dar ochii lui priveau ţintă la râu, aruncând din

când în când o privire în spate, spre patul în care era întinsă Abbie, la câţiva metri de noi.

Bău cu lăcomie din pahar – golindu-l pe jumătate. „Cum se mai simte?”

„A pescuit până la prânz, iar acum a adormit. Pentru ea, un asemenea efort îşi spune cuvântul”.

„A prins ceva?”

„Patruzeci şi cinci de btcăţi”.

Dădu din cap aprobator. „Televiziunea începe să vehiculeze idei precum *sinucidere asistată* şi *ucidere din compasiune* şi îl întreabă pe senator dacă ia în calcul o cooptare a Gărzii Naţionale”. Mai luă o înghiţitură. Vinul i se prelinse uşor pe lângă colţul drept al gurii.

„După câte îl cunosc, ar fi în stare”.

„Povestea voastră se difuzează pe toate posturile. Mai bine zis” – se lăsă pe spate, picior peste picior – „povestea ei. A ta se dă doar pentru a le oferi spectatorilor un personaj asupra căruia să-şi direcţioneze ura. Fata frumoasă, răpusă de cancei, în mare suferinţă, smulsă din sânul familiei când ar avea cea mai mare nevoie de ea”.

„Ştiu cum arată lucrurile din afară”.

Ridică amândouă sprâncenele. „Eşti convins?” Am dat din cap fără să-l privesc. „Mă îndoiesc”, zise el, „pentru că dacă ai fi convins, te-ai duce acasă urgent”.

„Realitatea nu-i totuna cu percepţia oamenilor”.

Agită paharul spre mine. „Mai vrei?”

Jhî”.

Mai rămase o vreme în întuneric. Singura lumină era vârful roşu al liabucului. Îl vârî în gură şi trase din el până când obraji i se lipiră de dinţi ţi capătul trabucului deveni roşu incandescent.

Râul are un fel ciudat de a înăbuşi zgomotele dimprejurul nostru. Tot ce ne găseşte mai departe de cincizeci de metri de la mai se pierde în perdeaua miroasă

alcătuită de ramuri. Singura excepţie sunt nopţile senine când sunetul parc să ricoşeze spre cer şi să se prăbuşească apoi ca o stea căzătoare spre râu, unde pluteşte în sus, purtând fiecare a doua sau a treia notă. Am ascultat cu urechea ciulită un sunet pe care nu ştiam de unde să-l iau.

„Ce se-aude?”

„E carnavalul local”.

„Cum? Vrei să zici că e un fel de parc de distracţii unde cineva ghiceşte greutatea oamenilor şi un individ urlă, chemându-ne cu mic, cu mare, s-o vedem pe femeia-iac?”

Bob chicoti. „O adunătură de ţigani care se ascunde de stăpânire”.

„Ni s-ar potrivi perfect”. Am rămas tăcut o vreme. „Ştii cumva dacă au şi carusel?”

„Au. Nu ştiu cât de bine ţine. Pare cam hodorogit”.

„Au şi un bulibaşă?”

„Mă rog, dacă vrei să-i spui aşa”.

„Îl cunoşti?”

„Nu prea bine, dar am schimbat vreo două vorbe”.

„Crezi că ne-ai putea duce la ei... după serviciu?”

„Ce-ţi trece prin minte?”

37

Trecuseră doi ani. Starea ce sănătate a lui Abbie oscila – era când mai bine, când mai rău. Un războiu între chimioterapie şi cancer, în care en era prinsă la mijloc. Erau zile când putea să coboare din pat şi poate o dat A pe săptămână o duceam cu scaunul cu rotile pe Battery, dar în cea mai mare parte a timpului stătea în pat seu pe canapea, stingându-se sub ochii mei.

Undeva, în adâncul meu, am înţeles în sfârşit adevărul – am înţeles cum stăteau lucrurile. Celulele

normale au mecanisme de autodistrugere pe care le declanşează după ce şi-au etins scopul. Ele trăiesc, îşi împlinesc rolul pentru care au fost create, apoi dispar. Sinuciderea e normală în cazul lor. La urma urmelor, cancerul nu este altceva decât o celulă sau un grup de celulc care refuză să moară. Şi, ca şi cum n-ar fi de-ajuns, celulele canceroase nu sunt străine. Nu vin de aiurea, ci chiar organismul nostru produce aceşti ucigaşi.

Îmi vine foarte greu să pătrund logica acestor procese.

E ciudat. Ştiu că soţia mea are cancer pentru că aşa mi s-a spus, dar eu nu l-am văzut. Nici nu l-am atins. Nu am niciun fel de legătură cu el, afară de faptul că îmi ucide soţia. Csncerul răneşte dincolo de durerea fizică. E un ciclu ce cuprinde diagnosticai, prognosticul şi tomografia. Nu trăim de la o leafă la alta, ci de la o tomografie la alta. De câte ori stăm în cabinetul doctorului şi auzim rezultatul tomografiei, ne gândim că boala e tot mai extinsă şi nu putem face absolut nimic pentru a ameliora situaţia.

Cred că e cel mai cumplit sentiment din lume.

Orice raport pozitiv era temperat de experienţa noastră şi de faptul că, orice-ar fi făcut doctorii, no tot trăiam cu convingerea că mai existau celule canceroase în organismul ei. Avem mereu senzaţia că la viitoarea tomografie vom auzi cuvântul *metastază*, urmat adesea de frază: *O să-mi fie dor de tine*.

Copleşită de teamă, tristeţe şi încordare, închipuirea noastră o ia razna în atunci când eram copii şi credeam că monştrii stau ascunşi în dulap. Şi, ce e mai rău, asemeni căpitanului Hook, stăm şi noi cu urechea ciulită la heăitul ceasului care măsoară scurgerea timpului. Perioadele fără cancer mint excepţia de la regulă. Am făcut un drum lung, de la învingerea lui, la convieţuirea cu el… până la simpla supravieţuire. Am adoptat o poziţie mai fermă, înălţând

ziduri care să ne apere de veştile proaste. Pentru că sunt mereu mai multe. Mereu ne gândim la viaţă şi la moarte. Gândurile fără rost mi dobândit parcă rost.

Voiam atât de mult să mă gândesc la viitor, să vorbesc despre filmele verii, Mă cumpăr două bilete la meciurile de cupă, să lucrez în grădină, să amân ceva din program, să-i fac programare la dentist pentru o simplă curăţare, să planific un concediu, dar apoi mă regăseam stând în faţa perspectivelor vieţii, întrebându-mă: merită să mai fac planuri de viitor?

Dacă se poate vorbi de un avantaj, iată-l: pentru bolnavii de cancer, viaţa e mult mai adevărată. Ei *simt* mai mult. E ca şi cum ar poseda simţurile unui orb şi ale unui surd, şi totuşi, au văzul şi auzul perfect. Abbie spune că e comparabil cu diferenţa dintre un televizor alb-negru şi un ecran de cinema.

38

8 IUNIE, SEARA

La 10 seara, am sculat-o pe Abbie şi i-am dat să nişte omletă, o Royal Crown Cola şi un baton Kit Kat – preferatul ei. „Vrei să te ridici din pat?”

„Pentru tiiine?” Felul în care a bolborosit m-a şocat, dându-mi fiori reci pe şira spinării. „Ddda”. Ochii îi sclipeau, rotindu-se prin camerfl. Auzise şi ea cât de greu articula cuvintele. Îşi lipi fruntea de a mea. „Iartă-măăă”. Îşi duse un deget la buze ca să nu mai vorbească.

„Haide”. Am ajutat-o să se ridice în picioare şi-am susţinut-o pânfl când sângele s-a pus în mişcare, irigându-i creierul. „Am o surpriză pentru tine”.

Am mers pe pista de zgură a lui Bob până la hangar, de unde el scoase o motocicletă. Am urcat pe ea. Era o Honda 250 ce mai veche. „Ştii să mergi pe chestiile

astea?”

„Mai ştiu şi altceva în afară de pictură”.

„Perfect. Porneşte cu a treia şi dă-i bătaie”.

Am pornit motorul şi i-am dat benzină. S-a aprins, a scos o dâră albă de fum pe ţeava de eşapament, apoi huruitul s-a potolit şi a mers perfect. Trase şocul. „Mai las-o un minut să se încălzească”. Abbie încălecă, îşi lipi pieptul de spatele meu şi se sprijini de mine, trecându-şi mâinile pe după mijlocul meu.

Şopti: „Sunt cu tiiineee”.

Timpul se scurgea.

Am bătut-o uşurel pe picior, am lăsat încet pedala de ambreiaj şi am pornit în urma lui Bob care lumina drumul cu farurile lui. Am şerpuit prin nisipul moale care acoperea drumurile de zgură, am trecut apoi la asfaltul Iare, apoi iar la un drum mai lat cu zgură, mărginit cu şanţuri de-o parte şi de alta. Luminile parcului de distracţii se roteau în sens invers acelor de ceasornic deasupra copacilor aflaţi în depărtare. Am ajuns la un şir înalt de pini bătrâni, de peste treizeci de ani, probabil, apoi am făcut la dreapta, spre o zonă verde în care iarbă fusese înlocuită în cea mai mare parte de mâl. Camioanele pe patru roţi cu cauciucuri murdare, înalte de un metru şi jumătate, cu bare de protecţie ce-ţi veneau până la brâu şi acoperite cu lonjeroane argintii, dominau parcarea. Majoritatea erau înconjurate de puşti cu ţigara într-o mână şi cu berea sau un pahar în care scuipau tutunul în cealaltă.

Parcul era închis, dar nimeni nu se obosise să le spună copiilor sau, de fapt, nici nu le păsa. Am dat o raită în jurul camioanelor, am intrat pe poartă şi am trecut pe lângă un şir de cabine în care nu se vedea ţipenie de om.

Gunoiul, călcat în picioare, era împrăştiat de la un capăt la celălalt. Îmi amintea de Templeton din romanul *Pânza lui Charlotte*.

După ce-am trecut de un colţ, Bob opri, rezemându-şi motocicleta de o rulotă. Un bărbat scund, îndesat, cu ochi mici ca mărgelele şi o pălărie ce-i ascundea aproape toată faţa se ivi din întuneric, apropiindu-se de carusel. Am lăsat jos cricul în vreme ce Bob o ajuta pe Abbie să coboare din scaun. Bob părea un tip dur, care parcă-i îndepărta pe oameni cu înfăţişarea lui aspră, dar exista atâta gingăşie în el. Abbie o simţise şi ea. Se sprijini de el, încercând să-şi regăsească echilibrul.

Bob i se adresă omuleţului în spaniolă. Când sfârşiră discuţia, bărbatul privi împrejurul lui Bob, îşi împinse pălăria pe ceafă şi ne făcu semn să ne apropiem. „Vreţi să mergeţi cu caruselul meu?” Avea un accent mexican puternic.

„Da”.

Ne întinse mâna. „*Millamo Gomez*”.

„Doss. Şi soţia mea, Abbie”.

În spatele lui se afla ceva ce semăna cu un carusel foarte vechi. Îşi roti mâna peste el. „E un Dentzel din 1927. Bucuria şi mândria mea. Două rânduri şi patruzeci de căluşei”. Atinse un întrerupător din spatele lui şi mii de becuri luminară jumătate din ţinutul dimprejurul nostru. Se dădu deoparte şi arătă cu mâna spre căluşei. „Alegeţi-vă un loc”.

Abbie îşi petrecu braţul pe după al meu şi-am pornit agale spre căluţi ca un cuplu căsătorit de foarte mulţi ani. Paşii ei erau mai înceţi, mai mici şi mult mai nesiguri. Îşi târa pur şi simplu picioarele după ea. Am ajutat-o să urce treptele şi îşi croi drum printre căluşei. Numele fiecăruia dintre ei era scris cu vopsea pe şa: *Fancy*, *Dreamer*, *Spicy*, *Flame*, *Untouched*, *Wild Angel*, *E*l *Camino*. Abbie trecu pe lângă fiecare, mângâindu-le coamadelemn. Îşi trecu mâinile prin cozile ce fluturau parcă în bătaia vântului, prin coama lor deasă, apoi se apucă de stâlpul care le lega

capetele de tavan şi picioarele de podea. Într-un târziu îl alese pe Windswept.

Calul nu avea scară, aşa că i-am ţinut eu mâinile ca să poată încăleca. Din fericire, Windswept şi-a încheiat cursa mai aproape de podea decât de tavan. Abbie îşi trecu un picior peste el şi am ajutat-o să urce în şa. Se aşezil uşor, cu o mână pe coamă şi cu cealaltă sprijinită de mine. Am rămas lângă ea şi i-am făcut semn lui Gomez. Îşi aruncă ţigara, apăsă un buton şi începu muzica. Apoi împinse uşor de o manetă şi-am început să ne rotim încet.

Windswept aluneca înainte ji-napoi, ridicând-o pe Abbie mai aproape de tavan, lăsând-o apoi în jos spre podea. Gomez ne urmărea, mărind treptat viteză ca să fie în cadenţă cu muzica. Abbie închise ochii şi se rezemă de stâlpul care-i sălta şi-i cobora calul. Ne-am rotit de zece, de unsprezece, de douăsprezece ori. După a douăsprezecea tură, Abbie făcu un „O-o!” îşi dezlipi capul de stâlp, se aplecă spre mine şi dădu afară tot ce mâncase într-un arc ce se întinse peste aleea ce înconjura caruselul. Am ţinut-o strâns în vreme ce se înclina într-o parte ca să nu murdărească peste tot. Gomez ne-a încetinit rotirea, oprind muzica şi căluşeii. Sări pe platformă şi veni lângă mine. *Señor*, îmi cer scuze”.

Am scuturat din cap. Mâinile mele o ţineau strâns pe Abbie peste stomac şi-am ştiut că mai urma un alt val de greaţă. A dat drumul stâlpului de care se lipise şi a alunecat din şa. Am prins-o-n braţe şi-am ţinut-o în vreme ce vomită.

Ţinea ochii închişi şi scuipă. Pe frunte îi luceau broboanele de sudoare. Se şterse la gură. „Am uitat cât de tare… mă ameţeeesc astea”.

M-am întors spre Gomez. „Dacă-mi arătaţi unde aveţi un furtun şi o cârpă, curăţ eu aici”.

Dădu din mână. „Nu, nu. Io fac. Fac curat fiecare

noapte. Nu deranj”. Abbie se îndreptă, recăpătându-şi puţin culoarea în obraji în vreme ce Gomez arătă spre roată. „Vă rog. Vreţi la roata? Mai încet. Aşa nu ameţiţi”.

„Domnule, nu ştiu dacă ea…”

Abbie interveni. „Mi-am revenit”.

Bărbatul deschise mica poartă de fier ce ducea la roată. Îmi şopti la ureche: „Foarte încet”.

Abbie se sprijini de mine în vreme ce roata ne ridica tot mai sus. Era o roată înaltă. Mult mai mare decât părea de la depărtare. Când am ajuns în poziţia orei trei, am trecut peste coroanele copacilor. Când am ajuns în vârf, Gomez opri roata. Am privit în jos şi mi-a făcut semn cu degetul mare ridicat, înălţând în acelaşi timp din umeri.

I-am răspuns cu acelaşi semn. Abbie deschise ochii şi îşi încolăci braţele pe lângă mine: „Îmi pare răăău pentru adineauri”.

Noaptea era senină. Deasupra noastră, miliarde de stele luminau universul. Luna, o jumătate de disc, strălucea ca un refector. Umbra alungită a roţii se proiecta pe pământ ca un ceas gigantic aflat în faţa noastră, gata să bată miezul nopţii. În depărtare, râul şerpuia printre copaci – murdar de zgură vărsată de argintari.

Abbie îşi aşează palma peste pieptul meu. „Cât mai aveeem?”

„Dacă e s-o luăm pe drumul cel mai scurt, aproape cincizeci de kilometri până la Cedar Point. Dacă e să ne luăm după cursul râului, peste şaptezeci”.

Ridică mâna şi începu să numere ca pentru sine. „Am bifat… şase”.

După câteva minute, arătă în spatele nostru la un pâlc tot mai mare de nori care se întindeau de la o margine a orizontului la cealaltă. Apoi se întoarse şi arătă spre luminile oraşului St. Marys ce străluceau în depărtare şi la râul ce ducea într-acolo. „Mi-aş dori să ducem lucrurile la

bun sfârşşşit”.

Am dat din cap în semn de încuviinţare. Era tot ce mai puteam face. Orice altceva durea cumplit. Îmi găseam cu mare greutate vorbele. „Aş vrea să putem schimba locurile”.

39

La începutul acestui proces, rezultatele analizelor lui Abbie ieşiseră pozitive la un test pentru o genă urâtă numită VBRCA-1. Prezenţa acelci gene însemna că exista riscul crescut de a face şi cancer ovarian. Problema, sau mai bine zis una dintre ele, în cazul cancerului ovarian, e aceea că nu exista o metodă bună sau eficientă de depistare a lui, întrucât e greu de ştiut dacă îl ai; afli doar când e prea târziu. Când ai deja simptomele, cancerul este de obicei în stadiul patru, adică prezintă metastaze. Cea mai bună apărare împotriva lui este înlăturarea profilactică a ovarelor. Vestea aceasta a fost o lovitură pentru noi. Singura noastră opţiune rămânea concepţia in vitro, aşa încât doctorii au stimulat ovulaţia, forţând organismul lui Abbie să producă ovule pe care le-au prelevat şi le-au congelat rapid. Apoi, foarte profesional şi nonşalant, i-au scos ovarele şi le-au aruncat.

Deoarece i-au introdus în organism destulă otravă ca să omoare celulele canceroase, au supus-o şi riscului de a-i compromite măduva osoasă. Măduva produce leucocitele din sânge care luptă împotriva infecţiilor ce apar când organismul este slăbit – ca, de pildă, după chimioterapie. Dacă începeţi să credeţi că lupta împotriva cancerului e un cerc vicios, nu sunteţi deloc departe de adevăr. Ca să-i crească şansele de vindecare, doctorii au recoltat o cantitate de măduvă de la Abbie ca s-o pregătească pentru ceea ce se numeşte transplant autolog de măduvă osoasă.

Măduva prelevată le-ar fi dat doctorilor şansa să trateze boala lui Abbie cât se poate de agresiv – oferindu-le, deci, şi posibilităţi nelimitate s-o supună la toate tratamentele pe care le aveau la îndemână.

Având şansa de-a alege între viaţă sau garanţia unei morţi lente şi dureroase, am optat pentru tratamente. Iar în dimineaţa ce a urmat celei de-a treia operaţii – prelevarea măduvei proprii – ne-am uitat la *Sweet Home Mabama* cu Reese Witherspoon pe laptopul meu pe care-l adusesem la npital.

Medicii îşi propuseseră să fie agresivi şi reuşiseră. Chimioterapia îi lufi din nou toată vlagă, diminuându-i numărul de leucocite. Doctorii recomandară imediat transplantul de măduvă. După cea de-a patra intervenţie chirurgicală – când au pus măduva la loc – a stat la pat cam o lună. I, ocuiam la Clinica Mayo din Jacksonville. Abbie avea un salon în secţia de recuperare, iar eu aveam o cămăruţă în aripa rezervată familiilor. E un complex de apartamente construit de Mayo pentru aparţinătorii celor aflaţi Nub tratament. Era o comunitate destul de strâns unită şi toţi ne spuneam pe nume. Mâneam împreună, povesteam fiecare şi comparam diagnosticele şi tratamentele recomandate. Abbie era epuizată şi de obicei adormea pe la 6 seara, aşa că aproape totdeauna cinam singur. Stăteam cu ea până îi vedeam ochii mişcându-se repede sub pleoape şi-apoi o porneam spre cantină sau luăm maşina şi căutam un mic local.

Eram singur mai tot timpul.

Mâncarea de la cantină îmi ieşise pe nas deja, aşa că am mers spre parcare, şi-am urcat în Jeep.

Un alt cuplu din comunitate erau Heather şi John Mancini. El era un italian năbădăios, iar ea, o roşcată focoasă. O întâlnisem pe Heather la cantină într-o sâmbătă la prânz în urmă cu vreo trei luni. Tocmai mă pregăteam să

încep un roman de-al lui Clive Cussler când ea se aşează la masa mea. Îi căzură ochii pe cartea mea, „Eşti fan Cussler?”

„Mda… al lui Clive”.

Duse mâna la geanta de pe umăr şi scoase o carte. „Mie-mi place Patterson”.

Am tresărit. „Mie-mi dă fiori reci. Nu-l pot citi până nu sunt sigur că toate uşile şi ferestrele sunt bine închise şi am la îndemână o puşcă încărcată”.

Ea pufni în râs, ne-am luat cu vorba şi n-am mai ajuns la pagina a doua.

Heather era stewardesă la o mare companie aeriană şi, asemeni mie, era singură aproape tot timpul. După ce John fusese diagnosticat şi au văzut că trebuie să stea mult timp internat la Mayo, ea a cerut mutarea serviciului la aeroportul din Jacksonville ca să fie mai aproape de John în timpul cât nu lucra. John nu reacţiona bine la tratament, aşa că am încercat să-i mai ridic moralul. Ceea ce mi-a amintit altceva. Intri în acest joc al tratamentelor pentru mult timp şi, uneori, constaţi că nimic nu te mai înveseleşte. Alteori, ai nevoie de cineva care să te asculte pur şi simplu când îi descrii situaţia sumbră, să dea din cap aprobater ca să-ţi confirme că te-a auzit şi-atâta tot, Ştim cu toţii că nu există baghste magice. Dac-ar exista, ni le-am da din mână în mână ca nişte liceeni care-şi dau unul altuia sticlele de bere din lada furată.

Iată-mă deci, gata să urc în Jeep când mi-am auzit numele strigat. Am ştiut cine era înainte de-a mă întoarce. Heather mă salută cu mâna. „M-am săturat să mă uit la pereţii ăia albaştri şi la tuburile metalice”.

„Te cred”, am zis, scărpinându-mă în cap, „şi mie mi-a ajuns. Să mă uit la pereţi, vreau să zic”.

Fusta roşie i se asorta cu părul pe care şi-l strânsese la spate într-o codiţă de adolescentă. Arătă spre centrul de

tratament. „John a adormit. Ce-ai zice să te invit la cină? Fac cinste”.

„S-a făcut”.

Soţia mea lupta să supravieţuiască, iar eu mergeam spre plajă cu o altă femeie, a cărei bluză albă fusese descheiată până la al treilea nasture; apoi am pornit la pas pe Third Street în căutarea unui restaurant. Ne-am oprit la Pete’s. Bucuroşi că ieşiserăm din incinta clinicii, am asistat la şapte lovituri la un meci de băseball al echipei Red Sox. La un moment dat, în timpul cinei, se mai deschise un nasture al bluzei şi fusta îi urcă până la jumătatea coapsei. Nu mi-a picat fisa decât la a treia bere că nimeni nu vine la spital îmbrăcat aşa. Recunosc, sunt mai greu de cap.

Am mâncat aripioare picante până a început să ne curgă nasul şi am băut destulă bere cât să nu mai simţim sosul iute de pe buzele noastre. Ca să mai scăpăm de vacarm, ne-am plimbat pe promenada de lângă plajă şi am povestit cum ne-am întâlnit fiecare partenerii de viaţă. Nu mi-am dat seama până nu ne-am întors că ea îşi ţinea pantofii într-o mână, iar cealaltă şi-o petrecuse pe după braţul meu. Nisipul e de vină, mi-am zis. E prea moale. Sau, mă înşel cumva?

Ne-am îndreptat spre Waffle House şi am golit un ibric mare de cafea. Era aproape de miezul nopţi când am ajuns înapoi.

Am păşit în lift, uşa s-a închis după noi şi, pe neaşteptate, fără o vorbă, ea m-a înghesuit într-un colţ. Trecuse multă vreme de când nu mă mai sărutase nimeni în afară de soţia mea. Vocea omuleţului de pe umărul meu drept suna sacadat ca aceea a comentatorilor sportiv: „S-ar putea să meargă până la capăt!” Ambele braţe îi ţâşniră în sus ca ale unui arbitru de linie. „Gol!” Iar omuleţul de pe umărul meu stâng stătea tăcut ca un şoricel. Ţinea în mână fotografia lui Abbie pe care o purtăm în portofel.

Am încercat să mă desfac din strânsoare şi să-mi oxigenez creierul, dar se pare că ea avea alt plan. Când clopoţelul ascensorului anunţă etajul cinci, iar uşile se deschiseră, ea ieşi afară, desfăcându-şi între timp părul de la spate cu mâna dreaptă. Când se întoarse, pe chip îi înflorise un zâmbet îmbietor.

Am urmărit-o răsucindu-şi cu degetul părul delicat şi scurt de după ureche, îndreptându-l apoi şi dându-i drumul. N-ar fi trebuit să facă asta.

N-a fost nici sărutul, nici piciorul ei care se încolăcise pe după al meu când pornise liftul şi nici măcar bustul ei lipit de mine, abdomenul încordat sau şoldurile ei înguste. Nimic din toate astea, ci doar degetul cu care-şi răsucise părul la ceafă. În acea fracţiune de secundă se declanşă vraja. Ca un pumn de cristale căzute pe o pardosea de marmură ale căror cioburi se împrăştiară peste tot. Abbie, care mă învăţase cum să iubesc, avea obiceiul să-şi răsucească părul la ceafa când stătea la chiuvetă spălând vase sau când intra la duş şi apă fierbinte îi curgea pe spate sau când studia una dintre picturile mele. Asta însemna că gândeşte intens.

E adevărat, nu mă pricep la femei, dar ar fi trebuit măcar să-mi dea prin cap să cobor din lift. Eram lipsit de experienţă? Să zicem. Idiot? Încă nu. Tentat? Un pic. Am hotărât să nu ies din lift, o dată pentru că m-am crezut deştept şi a doua oară pentru că am fost laş. Am pus mâna pe senzorul care tinsa uşile deschise şi am privit-o mergând cu spatele spre camera ei. Deja îşi descheiase bluză şi fusta şi-mi flutura cheile pe dinainte.

Între tratamente şi epuizare, cancerul ne răpise mie şi lui Abbie orice gen de relaţie fizică. Iar când spun asta nu vreau să se înţeleagă că Abbie ar fi fost egoistă. Nici pe departe. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri, dar venise o clipă în care nevoile mele fizice trebuiseră să treacă pe planul

doi, dând prioritate nevoii ei de a-i fi alinată durerea – de a fi lăsată în pace. Stăteam în lift şi-o priveam pe Heather cum se dezbracă în faţa mea. Ajunsese cu spatele la uşa apartamentului ei şi când vârî cheia în broască, fusta îi căzuse deja pe podea. Şi, în vreme ce soţia mea purtase în ultimele şase luni doar chiloţi groşi care să-i susţină scutecul pentru că avea incontinenţă urinară, Heather n-avea asemenea probleme. Dovadă, dantela albă a slipului.

Omuleţul de pe umărul meu drept schimbase placa. Acum nu mai ţipa, ci-mi şoptea doar la ureche: „Dă-i drumul, ce mai stai. Nimeni n-o să afic, M Celălalt, care rămăsese tăcut pe umărul meu stâng, nu se clintise deloc Stătea pur şi simplu cu fotografia boţită şi decolorată în mână, bătând uşot din picior.

Sentimentul de iubire ne mai părăseşte uneori, dar amintirea atingerii ei şi speranţa reîntoarcerii ei, nu. Niciodată. E ca bulevardul acela de la Hollywood pe care toate vedetele şi-au lăsat amprenta mâinilor în cimentul moale. Abbie îşi lăsase demult amprenta în sufletul meu. Acolo, în ascensor, Heather încercase să-şi lase mâna în forma uscată, dar nu se potrivea.

Am scuturat din cap. „Heather, eu…” Ce puteam să spun? Abbie mă învăţase cu mult timp în urmă că oamenii îşi poartă rănile lăuntrice în înfăţişarea exterioară. Heather nu făcea excepţie – o fată frumoasă, cu inimă bună. O inimă plină de gingăşie, chiar. Cum altfel ar fi putut să reziste o stewardesă? Ia gândiţi-vă o clipă. Toată ziua să serveşti biscuiţi şi cola dietetică, să împarţi perne şi pături, să oferi informaţii despre legături aeriene unor călători irascibili, şi tot aşa la nesfârşit. Dacă mai adăugam la toate astea boala lui John, prezentul ei arăta cât se poate de sumbru şi nici viitorul nu oferea perspective încurajatoare. Toată durerea aceea trebuia să răbufnească într-un fel. Nu încerc nici s-o scuz, nici s-o acuz. Asta era

situaţia. În ceea ce mă priveşte, nu mi-am dat seama de asta decât în clipa când a fost prea târziu.

Am tras aer adânc în piept, am apăsat butonul pentru etajul şapte şi am urmărit-o cum îşi rula slipul în jos pe coapse. Am urcat cele două etaje până în camera mea, dorindu-mi să-mi scot din spate fierul acela rece şi să-l înfig în demonii care mă asaltau. Numai că eu nu sunt regele Arthur. Am descuiat uşa şi mi-am luat ghetele de jogging în vreme ce telefonul sună fără întrerupere.

Alergatul devenise un fel de narcotic pentru mine. Erau momente când aş fi preferat ceva mai pasiv ca, de pildă, un scotch sau un bourbon, dar niciodată nu mă dădusem în vânt după aşa ceva. Mă refugiam în jogging.

De obicei, alergam între cinci şi zece kilometri. Dacă mă mulţumeam cu mai puţin, nici măcar nu simţeam că am alergat. Dacă încercam mai mult, mă dureau genunchii. Am coborât la sala de fitness, am sărit pe banda de alergare pe care am reglat-o la un kilometru în şase minute, încercând să-mi scot din minte dantela aceea.

Faptul că, după pierderea mamei, am fost crescut de oamenii din parcul (le rulote, m-a lipsit de figura unui tată care să-mi servească de model. Prin urmare, nimeni nu mă învăţase cum să mă port cu femeile în afară de Abbie. Aveam instinct, dar Abbie mi-l ascuţea. Felul în care un bărbat îi vorbeşte unei femei singure din parcare după ce aceasta şi-a încuiat cheile în maşină, felul în care îi ţine uşa unei doamne mai în vârstă cu braţele încărcate de cumpărături, felul în care adresează o întrebare unei poliţiste, felul în care se opreşte să ridice biletul de film care i-a căzut unei colege, felul în care comandă când iese cu o fată la restaurant, felul în care se plimbă cu ea pe trotuar cu cincisprezece minute înainte de-a o conduce acasă la timp pentru că ştie că tatăl ei stă cu ochii pe ceas, felul în care cere permisiunea tatălui de a merge cu ea pe

lac sâmbătă la schi nautic – felul în care un bărbat tratează o femeie e intangibil. E ca într-o cursă de ştafetă – se dă din mână în mână, de la unul la altul. Abbie îmi dăduse mie acea ştafetă. Educaţia mea în ce priveşte feţele fusese una deficitară, marcată de greşeli, dar nu şi de regrete.

După o oră, banda de alergare îşi atinsese scopul aşa că am sărit de pe ea, am ieşit în parcare după care am cotit la dreapta spre San Pablo şi-am ţinut-o drept înainte, alergând pe J. Turner Butler Boulevard. Cam după un kilometru, m-am strecurat pe o poartă de securitate şi m-am furişat pe terenul de golf al unui club privat, cunoscut sub numele de „Pablo". Pablo Creek e unul dintre cele mai selecte, dar şi mai puţin cunoscute cluburi de golf din ţară. Numărul membrilor nu depăşeşte două sute cincizeci, iar preţul comisionului de iniţiere este inaccesibil. Pe lângă cursul făcut aici, orice alte cursuri par la un nivel de-a dreptul infantil. Am alergat de-a lungul celor optsprezece găuri de pe teren la lumina lunii. Pe la 3 noaptea, am pornit şontâc-şontâc spre clinică şi-am mers aţă la salonul lui Abbie.

Durerile în urma transplantului erau destul de puternice, aşa că îi dădeau sedative aproape în fiecare seară. De fapt, îi induceau un fel de comă de vreo douăsprezece, paisprezece ore – ceea ce nu era rău. Asta însemna că avea de suportat durerile doar jumătate din zi.

Am intrat în salon, mi-am privit soţia şi m-am simţit vinovat pentru cina aceea de pe plajă. Era adânc cufundată în somn, mişcându-şi ochii rapid pe sub pleoape. Simţeam cum mă trece un val de transpiraţie; am tras scaunul argintiu mai aproape de pat şi mi-am strecurat mâna pe sub cea a lui Abbie şi-am început să-i povestesc totul, de la parcare până la felul în care era îmbrăcată Heather, cina de la restaurant, nasturii şi fusta, plaja şi, la final, liftul. I-am cerut apoi iertare şi i-am spus că o iubeam.

N-am simţit-o ca pe o consolare.

M-am întors la complexul de apartamente, am urcat cele şapte etaje pânfl la camera mea şi am stat sub duş aproape o oră. Se crăpa de ziuă când am ieşit din baie, înfăşurat în prosop. Am ridicat puţin storurile, privind îndelung la ţinutul mlăştinos şi la Canalul Intercoastal şi-atunci am văzul ceva ridicându-se sub aşternuturi. Am aprins lumina şi-am dat cu ochii de Heather în patul meu.

Fără nimic pe ea.

Mi-am simţit inima sărind în gât. Îmi aruncă un zâmbet somnoros, îşi dădu la o parte părul de pe faţă şi mă fixă cu privirea. Chiar nu era nevoie să mai spună ceva. Faptul că se afla în patul meu spunea totul.

„Ţi-ai lăsat uşa descuiată”.

Am dat din cap. „Uite ce e…” Eram pe punctul de a deschide gura când am auzit o bătaie puternică în uşă. Ştiam cine era. Mi-am dat seama după felul în care a bătut. Mai ştiam şi că nu aşteaptă niciodată să i se răspundă, împinse uşa şi păşi în încăpere. Înaintă patru paşi, mă văzu pe mine, înfăşurat în prosop, apoi dădu cu ochii de Heather care n-avea pe ea nimic.

Aş fi spus ceva, dar nu cred că ar fi folosit nici în viaţa asta, nici într-una viitoare. M-a pironit cu privirea preţ de-o clipă care părea că nu se mai sfârşeşte şi-am observat o venă pulsându-i pe gât. Clătină din cap şi ieşi.

„Cine era?” a întrebat ea.

Am privit în oglinda care atârna pe spatele uşii., Socrul meu”.

Îşi muşcă o unghie. „Senatorul Coleman?”

„Mda…” Am dat din cap. „Printre altele”.

Scutură din cap, ridică aşternuturile şi lăsă să-i cadă părul peste ochi. „Îmi pare rău”.

M-am îmbrăcat, m-am întors la salonul lui Abbie şi l-am găsit acolo. „Domnule, pot să vă vorbesc?”

„Fiica mea, singurul meu copil, se zbate între viaţă şi moarte în vreme ce tu – „îmi dădu un dos de palmă cu toată puterea. Gustul acrişor al sângelui îmi umplu gura. „Să nu îndrăzneşti să-mi mai vorbeşti”.

„Domnule, nu e ceea ce credeţi”.

Se răsuci şi mă pocni cu pumnul în faţă. Mi s-a învârtit capul şi mi-a crăpat buza. Îşi ridică mâna tremurătoare spre mine în vreme ce saliva i se adunase la colţurile gurii. „Piei din ochii mei”.

„Nu mă mişc de-aici”.

O privi pe Abbie şi îi masă degetele picioarelor. Se uită la ceas, apoi se îndreptă spre uşă. Se întoarse. „E prea slăbită acum. Dac-ar afla… ar fi distrusă. Şi-ar pierde voinţa de a lupta. Dar… după ce va învinge… şi îşi va… am să-i spun adevărul. Ce-ai să faci tu până în acel moment, e treaba ta”.

„Domnule…”

Plecă fără să mai privească înapoi.

Când Abbie se trezi, transplantul îi aruncase organismul într-un vârtej. Zâmbi cu ochii sticloşi de la febră de 40 de grade. „Hei, tu de colo…”

Peste două luni, tatăl lui Abbie deveni donator pentru cel de-al doilea transplant de măduvă – un proces care, după spusele unora, e mai dureros pentru donator decât pentru receptor.

Şi pe acela l-a respins.

40

9 IUNIE, DIMINEAŢA

Am intrat în bucătăria lui Bob şi i-am găsit pe el, pe Petey şi Rocket urmărind canalul meteo. Pe ecran se vedea un tip ce stătea în bătaia ploii. Purta o pelerină de ploaie galbenă, iar vântul îi ridicase părul, făcându-l să semene

cu o creastă de cocoş. Era la jumătatea transmisiunii. „Uraganul Annie s-a oprit deasupra Golfului, favorizat de vremea caldă. Înconjurată de fronturi adverse, Annie a staţionat aici timp de o săptămână. Pe şase iunie, Annie a început să se deplaseze lent spre nordul Floridei şi în partea de sud a Georgiei, unde a adus cu sine precipitaţii de peste cincizeci de centimetri". Vârtejul verde cu roşu ce ocupa acum tot ecranul îmi spunea că partea cea mai rea a furtunii ne ocolise, dar n-avea să ocolească Okefenokee. Eram în partea de sud-est. Partea în care avea să plouă puţin, dar avea să fie bântuită de tornade. Reporterul continuă: „După ce părea să se îndrepte spre nord-vest, uraganul şi-a deviat lent traiectoria şi a luat-o pe nesimţite spre nord-est". Începu să mimeze traseul ciclonului în paşi de dans cum nu mai văzusem până atunci. „După ce a părăsit regiunea Golfului, furtuna şi-a încetinit ieri înaintarea, slăbind în intensitate până la nivelul unei furtuni tropicale. Dată fiind ciocnirea cu un front atmosferic mai rece ce cobora dinspre nord, s-ar putea să mai treacă o perioadă până la încetarea ploilor. Având o masă impresionantă şi o talie tot mai îngroşată, înaintarea ei cu patru noduri, vreme de trei zile, deasupra uscatului, seamănă mult cu cea a unei morse pe o banchiză de gheaţă". Se apropie de camere şi coborî vocea. „E foarte zgomotoasă, deloc drăgălaşă şi înfiorător de înceată. Oamenii încep să se gândească serios să-şi dea maşinile în schimbul bărcilor pentru că se prognozează inundaţii-record pe tot teritoriul Floridei de nord şi al

(icorgiei de sud". Meteorologul era mândru nevoie mare de relatarea lui, zâmbind cu gura până la urechi sub ploaia care-i bătea oblic în obraz.

Bob scrută pe fereastră cerul senin, şi însorit, fără urmă de nor, şi mormăi ceva ca pentru sine. Îşi trase-n cap o şapcă şi ieşi afară. „Mă duc să văd care-i treaba cu

furtuna”.

„Nu e periculos?”

„Depinde cât de mult te apropii”.

Abbie intră pe uşa bucătăriei cu o seringă în mână. Se aplecă peste masă în vreme ce Rocket îi lingea degetele de la picioare şi întrebă cu acadeaua proptită într-un obraz: „Puteaem pleca?”

Petey păşea roată în jurul mesei. „Plecăm? Plecăm pe naiba! Pe naiba!”

Bob scutură din cap. „Am încercat să-l învăţ câteva cuvinte noi, dar…” Ridică din umeri. „E foarte religios. Mereu vorbeşte despre cele două tărâmuri. Nu-i aşa, Petey?”

Petey flutură din aripi. „Ave Mâna. Ave Maria”.

I-am şoptit lui Abbie: „Iubito, ne-au mai rămas doar două”.

Scoase capacul şi-mi dădu seringa. „Să sperăm că va ţţţineee multă vreeemeee”. Îşi întoarse iar privirea spre Bob şi cută dintre ochii i se adânci şi mai mult: „Puteaemmm pleca?”

Bob încercă să glumească. „Ai băut ceva?”

„Mi-ar fi plăcuuut”.

„Văd că nu te laşi deloc când îţi pui ceva în gând”.

M-am băgat şi eu în vorbă. „Îl moşteneşte pe taică-su”.

„S-ar putea să te cam hurduce. Dacă ai ameţit în carusel…”

Am luat capacul şi ea îmi făcu un semn cu capul în timp ce îi injectam dexametazona în coapsă.

„Eşti sigură?” întrebă Bob.

Abbie dădu din cap şi ridică acadeaua. „Ddda, cu o singură conrândiţie”.

„Spune”.

„Vreau să facem o bbbucillă…”

Bob zâmbi. „Se rezolvă”.

Am stat lângă avionul lui şi m-a întrebat: „Te pricepi la avioane?”

„Ştiu că e albastru strălucitor cu galben, are o elice, patru aripi şi două roţi”.

Îşi trecu. Mâna afectuos peste partea din spatele motorului. „E un Stearman Kaydet. În timpul celui de-al doilea război mondial a servil în marină şi în aviaţie şi i fost martorul luptelor aeriene de pe mai mulhe fronturi. S-au fabricat pâni în 1945 vreo zece mii de asemenea modele”.

Abbie îşi puse mâinile în şolduri. „Nuuu mai spuneee!”

Mă îngrijora bolboroseala soţiei mele, dar nu mai puţin anul de fabricaţir al avionului. „Nu e cam vechi?”

„L-am refăcut eu bucăţcă cu bucăţică”.

„Asta înseamnă că ţi-auat o groază de vreme, nu?”

Bob zâmbi din nou. „Am vreme berechet. Un preot răspopit… dă de bănuit, dar aici sus, sunt doar pilot. Oamenilor nu le pasă cine sunt atâta timp cât recoltele lor n-au de suferit”. Continuă: „E un planor cu două locuri. O parte din lemn, una din material textil, alta din oţel. Trenul de aterizare e non-retractabil. După război, guvernul a suplimentat fabricarea de modele Stearman cu câteva mii. Urele erau folosite în competiţii acrobatice, altele, în aviaţia militară din alte ţări, în vreme ce majoritatea au fost transformate în avioane utilitare pentru stropirea culturilor”. Bob merse spre partea din spate a planorului şi-şi trecu mâna peste o conductă lungă cu aspect ciudat din care ieşeau mici duze. „Când au fost încărcate cu rezervoare de insecticide, motorul standard Lycoming de douăzeci şi doi de cai-putere n-a mai făcut faţă”. Lovi uşor botul avionului. „Multe modele ca asta” – îl mângâie aşa cum un barba; de vârstă mijlocie şi-ar mângâia

automobilul Ferrari – „au fost refăcute şi dotate cu motoare radiale mici Wasp R-985 nou-nouţe, rămase din timpal războiului. Au cam patruzeci şi cinci de caiputere – sau mai bine zis, dublu faţă de puterea iniţială. Zburăm cam la doi metri de sol, aşa încât e nevoie să poată fi bine controlat şi manevrat”.

Mie mi se părea că seamănă cu ceva din benzile desenate *Peanuts*. N-am spus însă nimic. Bob continuă, vorbindu-ne nouă şi avionului în egală măsură. „Fără încărcătură, cântăreşte aproape o tonă. Opt sute şaptezeci şi opt de kilograme mai exact. O mie nouă sute treizeci şi şase de livre. Are o anvergură de aproape zece metri şi o lungime de vreo şapte metri. Iniţial, viteza maximă era de două sute de kilometri pe oră, dar acum pot s-o depăşesc. Zboară la peste trei mii de metri cu o viteză medie de opt sute doisprezece kilometri”.

Abbie zâmbi. „Puţini vorbeeesc despre avioanele lor cu atâta afffecţiune”.

Am ridicat o mână. „Te-ai prăbuşit vreodată?”

„Nu cu asta”. Se vedea că nu ne spune totul şi n-am mai insistat.

Abbie mă privi şi am observat că dexametazona începea să-şi facă efectul. „Nu cred că vreau sssă ştiu mai mmmmult”.

„De ce?” întrebă Bob. Purta pe cap mitra preoţească şi casca de pilot. „Ţi-e frică de moarte?”

Clătină din cap. „M-am împăcat demult cu gândul”.

Se vedea deja efectul dexametazonei. „Toţi murim. Unii dintre noi mai repede decât am vrea”. Abbie mă privi. „Mi-e teamă să-l las singur”.

Am urcat în avion şi Abbie îl bătu uşor pe umăr pe Bob. „Ascultă, nu rezist prea bine la chestii de-astea, aşa că, dacă nu vrei să-ţi transform cabina în vomitoriu, ia-ţi zborul, fă lupingul şi pune-mă pe pământ. S-a înţeles?”

Bob înclină capul pe jumătate. „Nu tocmai, dar…”

L-am lovit pe celălalt umăr şi am arătat cu mâna spre câmpul cu iarbă pe care-l folosea drept pistă. „Ce sunt mormanele alea negre-verzui?”

Urlă ca să acopere huruitul motorului. „Oase de animale”.

Erau, cred, peste o sută de movile acoperite cu iarbă verde închis. „O mulţime de oase. De unde le-ai adus?”

Ridică din umeri, continuând să ruleze. „Victime ale accidentelor, în majoritatea cazurilor”.

„Sunt şi rămăşiţe omeneşti printre ele?”

Acceleră la maximum motorul, îşi trase pe nas ochelarii de pilot şi strigă din nou ca să acopere zgomotul: „Încă nu”.

Bob eliberă uşor frâna, mai rulă la sol vreo treizeci de metri după care trase de manşă în spate, ridicându-ne în văzduh. Trecuserăm peste coroanele copacilor când trase manşa mai în spate, îndreptând botul avionului spre cer. Am urcat şi-am tot urcat, iar când am crezut că pur şi simplu nu se poate mai sus, ne-am dat peste cap; lăsă apoi manşa să cadă înainte şi am pornit spre pământ în spiralã. Şi, ca să pună capac, a început să se rostogolească. Am crezut că am fost doborâţi cu un tun. Abbie ţipa încântată, iar eu abia mă ţineam să nu fac pe mine. Am pornit ca din puşcă spre pământ, apoi, pe nesimţite, am revenit la orizontală şi ne-am rotit de şase, şapte ori în jurul propriei axe. Abbie se ţinea cu toată puterea de ambele margini ale planorului, râdea cât o ţineau plămânii şi bolborosea necontrolat. Evident, asta a fost doar încălzirea pentru că niciun carusel din lume n-a putut egala tot ce a urmat. Am alunecat peste vârfurile arborilor – parcă-mi amintesc c-am văzut reflexele apei mult în dreapta mea – apoi am ţâşnit în sus din nou, dar de data asta ne-am rotit fără încetare. Când am văzut pământul sub noi şi-am început să cădem,

Abbie şi-a dat seama că era chiar în vârful buclei. Începu să ţipe: „Grozav! mai fă odată! mai fă o dată!”

Am pierdut şirul numărătorii după al şaselea luping.

În faţa noastră, Bob începu să cânte cât îl ţineau puterile. Cânta fals, dar pentru noi nu mai conta; efectul era acelaşi. Cu o mână pe manşă, cu cealaltă dirijând prin aer, Bob intonă: „Voi zbura în slavă, voi zbura în slavă…”

Mai târziu, când roţile atinseră pământul, Abbie îşi sprijini capul de mine şi i-am verificat pulsul pe vena carotidă – inima îi bătea să sară din piept. Bob opri motorul şi rulă spre hangar. Am ridicat-o din avion şi am întins-o pe pământ. Cu genunchii îndoiţi, cu o mână ţinându-se de un pilon şi cealaltă întinsă jos fără vlagă, zâmbea şi gemea în acelaşi timp, şi avea pantalonii uzi cum făcuse pe ea. „O, vă rog, opriţi pământul, nu-l mai lăsaţi să se învârtă”.

M-am aşezat lângă ea şi mi-am scos cămaşa să-i şterg sângele care-i curgea din nas.

41

Am călătorit de la Centrul Oncologic M.D. Anderson din Houston la Sloan-Kettering în New York, apoi la Clinica Mayo din Jacksonville. Fiecare diagnostic, deşi fusese stabilit prin metode diferite, indica acelaşi lucru. „Cancerul tău a metastazat, iar noi încercăm să-l învingem”. Deşi Abbie nu fumase niciodată, cancerul se extinsese deja până la limita plămânilor. Apoi i-au găsit pete pe ficat. Deşi medicamentele erau eficace şi boala părea să răspundă la tratament, cancerul era mereu cu un pas în faţă. Între timp, Abbie era tot mai slăbită. Ştiam că în curând capacitatea ei de a lupta, chiar şi cu ceva banal, va fi anihilată. Nu mai putea rezista mult. În ce mă priveşte, nu mai pictasem de trei ani. Leonardo da Vinci

spunea cândva: „Dacă spiritul nu lucrează împreună cu mintea, nu poţi face artă”. Câtă dreptate avea! Deoarece nimeni nu mai dorise s-o angajeze pe Abbie, iar restul contractelor fuseseră reziliate pentru că nu mai fusese în stare să se livreze pe sine însăşi, am dat iama în economii. Eu mi-am vândut barca şi începusem să cheltui din împrumutul de la bancă. Am luat parte la două teste de probă care ne-au mai dat speranţe, dar deşi tomografiile computerizate şi cele pozitronice arătau o descreştere a tumorilor, acestea erau, totuşi, prezente. Am făcut cercetări despre tratamentele experimentale din Mexic, ba chiar radicale, conform unor păreri, dar erau nişte măsuri disperate la care nu voiam să apelez.

Mai trecură şase luni, am mai participat la un alt test de probă şi-apoi a început aşteptarea de încă o lună pentru a vedea rezultatele tomografiilor care să ne edifice asupra efectului medicamentului. Eu unul n-am mai avut nevoie să văd rezultatul tomografiei.

Totul a început în bucătărie. Încerca să spună *măr* şi ajunsese la cinci silabe. Apoi a încercat să spună *spaghetti* şi a stâlcit cuvântul îngrozitor, iar la *frigider* a abandonat complet. Bolboroseala aceea era semn rău.

Tomografiile computerizate şi pozitronice şi analiza sângelui au arfilit! prezenţa unor metastaze craniene inoperabile. Singura veste bună în toi acest noian de veşti proaste era că mai rău de atât nu se putea. Aceasta era limita de jos. Dr. Hampton ne-a explicat: „Localizarea tumorii exclude din start folosirea aparatului pentru ablaţie cu radiofrecvenţă, metodă ce garantează succesul… cu excepţia cazului în care îţi prăjeşte creierii. E ca şi cum ţi-am băga în cap un fier încins la peste patru sute de grade; crezi că te-ai mai trezi?”

„Dar chimioterapia?”

Scutură din cap. „Chimioterapia nu prea are efect

asupra leziunilor craniene deoarece dispunerea creierului este de aşa natură încât se apară de orice fel de toxină. Aceasta se numeşte bariera sânge-ereier şi până acum chimioterapia n-a găsit o cale de a pătrunde prin ea sau pe lângă ea”.

Stăteam şi-l ascultam absent. Dr. Hampton descria starea ei – şi, totodată, opţiunea noastră finală. Abbie nici măcar nu clipise. Spusese doar atât: „Vreau să-mi daţi doza maximă admisă”. Am pornit cu maşina spre Jacksonville, am internat-o la Mayo, iar eu am rămas să aştept în vreme ce doctorii dezlănţuiră un adevărat Cernobîl asupra soţiei mele.

Vreme de paisprezece săptămâni, Abbie a îndurat efectele aproape criminale ale celor două reprize de radiaţii de câte şase săptămâni. Dormea mai tot timpul, ceea ce, dintr-un anumit punct de vedere, era bine. Nu mai avea timp să se gândească sau să simtă efectele cancerului sau ale radiaţiilor. N-o învinuim pentru asta. Îi simţeam lipsa, dar somnul era singura ascunzătoare care-i mai rămăsese. Singurul refugiu. Orice altă posibilitate îi fusese luată.

Când era trează, nu prea puteam povesti pentru că la cel mai mic zgomot, lumină sau mişcare i se accentua senzaţia de greaţă. Eram siliţi să stăm pe întuneric, în tăcere. Doar să fim împreună. Era tot ce ne mai rămăsese. Din fericire, îi administrau orice calmant cerea, dovadă că şi starea de iresponsabilitate poate fi un lux.

După ultimul tratament, i-au mai făcut o ultimă serie de tomografii. Dată fiind starea ei şi faptul că îşi „câştigase” dreptul de-a fi prima la rând, au urgentat aflarea rezultatelor în acea după-amiază şi ne-au găsit aşteptând. Trebuia să ies să mă plimb – lucru pe care-l făcusem des în ultima vreme. Mă simţeam ca un trădător care îi întoarce spatele lui Abbie, dar cum ea dormea tot

timpul trebuia să ies să-mi limpezesc gândurile înainte să-l întâlnesc pe Ruddy care venea cu rezultatele. „Iubito, merg să iau o brioşă, ceva de mâncare”. Am pornit în jos pe coridor. Când m-am întors, una din asistente îşi pusese dosarele – şi rezultatele – în cutia de plastic de pe uşă. M-am uitat lung la hârtii şi m-am gândit la Abbie care aştepta cu inima strânsă alte veşti proaste.

Îmi priveam soţia stingându-se sub ochii mei şi asta mă ucidea. Mă săturasem să mă simt inutil, absolut inutil. Eram angajat într-o luptă, o luptă pe viaţă şi pe moarte, pe care n-o puteam câştiga. După socoteala mea, singurul lucru mai rău ca acesta era să-ţi vezi copilul luptându-se cu boala. Ştiu asta pentru că minţisem spunând că merg să-mi iau o brioşă când, de fapt, căutam o faţă de părinte care să-mi spună că suferă la fel de mult, dacă nu chiar mai mult decât mine. Când am întâlnit acel chip şi am simţit consolarea perversă că mai există cineva pe planetă care suferă la fel de mult ca mine, m-am întors.

Ştiu c-am greşit. Ştiu că e un gând absolut oribil. Şi-mi pare atât de rău. Am deschis dosarul şi am găsit o scrisoare aşezată deasupra teancului. Era de la medicul radiolog care văzuse tomografiile:

Stimate Dr. Ruddy Hampton.

Am analizat cele mai recente tomografii ale lui Abbie Eliot Michaels. Am înţeles că a încheiat a doua serie de radiaţii paliative de şase săptămâni. Chiar acum m-am întors de la secţia de radiologie unde am revăzut personal radiografiile ei, alături de Dr. Steve Surrat, medic oncolog, şeful secţiei de radiologie. Este convins că leziunile ei cerebrale nu s-au micşorat. Dimpotrivă, au crescut considerabil. Sunt de acord cu el. În acest stadiu, specialitatea mea nu-i mai poate oferi niciun fel de ajutor. Singura recomandare pe care i-o mai pot face este internarea într-un centru pentru bolnavi în fază terminală.

Îţi mulţumesc că mi-ai solicitat expertiza în cazul acestei minunate tinere.

Al tău.

Dr. Paul McIntyre

Medic specialist oncologie-radiologie ce: Dr. Roy Smith Dr. Katherine M ei Dr. Râul Dismak Dr. Gary Fericik

Am citit-o o dată şi, mai încet, a doua oară. Şoptindu-mi mie însumi, am mai citit-o pentru ultima oară-sperând că poate voi auzi altceva decât ceea ce vedeam. Dar de fiecare dă când pronunţam cuvintele în gând, auzeam parcă zgomot de sticlă spartă

Singura recomandare…

Am închis dosarul şi m-ai sprijinit de uşă. La treizeci şi cinci de ani, organismul ei era epuizat, ei oliţa sufleteşte şi nu mai avea nicio speranţă care s-o susţină. Atinsesem uimul prag – lupta se sfârşise.

Am intrat şi am găsit salonul gol; mai rămăseseră doar patul, lenjeria murdară şi pungile goale de prfuzie de la capul ei. Tubul curat şerpuia pe pieptul mic de inox al lui Gecgie. Am privit roată în salon şi m-am întrebat câţi absolvenţi de medicină pni de optimism o îndopaseră cu chimicale în venele ciuruite de acul acela fins de ea ca o lipitoare.

Priveam absent felicitările Crăciun lipite de pereţi şi mi-am dat seama că figuram pe lista majorităţibncologilor de la Mayo. Ştiam multe despre cancerul care o doborâse, poai chiar mai mult decât rezidenţii care stăteau cu o faţă impasibilă la patul e dând din cap, luând notiţe şi mulţumindu-i lui Dumnezeu că nu erau în Icul ei.

Se auziră paşi pe pardosea, tare de-afară. Cadenţa rară şi tălpile tari îmi spuneau că e Ruddy. Întrebare lui îmi răsuna în minte ca un ecou: *Vă place să dansaţi*?

Ruddy intră în salon, pus dosarul pe pat şi se aşează în

faţa mea, la picioarele lui Abbie. O bătu uitel pe degetele de la picioare şi-mi puse o mână pe umăr. „Tomografia… Clătină din cap. „Se repetă…”

Abbie deschise ochii. „Câtnai am?”

Se simţea durerea în glasulii Ruddy. „Nu ştiu dacă mai ai o săptămână, o lună sau…” Vreme de un miut rămase tăcut. „E greu de spus”. Zâmbi. „Eşti cea mai curajoasă luptătoare pe care am întâlnit-o, aşa că… Îţi dau mai mult decât scrie la carte”.

Am intervenit: „Şi ce scriei carte?”

Ruddy continuă. „Te-am icomandat pentru un-test de probă într-un loc în afara centrului M.D. Anderson. Nu corespunzi exact parametrilor, dar eu…” Ridică din umeri. „Eu am întrebat, totuşi. Şi mai avem de văzut rezultatele celorlalte două tomografii, dar mai durează câteva zile.

„Eu vă recomand să mergeţi acasă. O să vă dăm tot ce aveţi nevoie ca să vă fie cât mai comod, iar între timp, să vedem ce se întâmplă cu testul programat la Anderson şi cu celelalte tomografii”.

„Când vom avea veşti noi?” am întrebat.

Ruddy se ridică în picioare. „Peste câteva zile”.

Am clătinat din cap. După tot ce îndurasem, nu mai conta aşteptarea a încă două telefoane.

M-am întors spre Ruddy. „Şi dacă n-o să ne daţi nicio veste bună?”

Ruddy îşi cuprinse faţa în palme. „Vom încerca să vă uşurăm cât mai mult situaţia”.

Mi-am pironit ochii în tavan, apoi am privit în jos la braţul lui Abbie cu vena albăstruie, subţire, abia vizibilă. M-am gândit la secvenţa din *Pacientul englez* unde sora îi injectează lui Ralph Fiennes opt doze de morfină.

Abbie se ridică din pat şi îl sărută pe Ruddy pe frunte. Trase de bandă adezivă şi îşi scoase acul de sub pielea subţire, transparentă, apoi o lipi din nou de unicul

picior al lui Georgie şi şopti: „Georgie, ţi-o prezint pe Lilith. Mi-a părut bine de cunoştinţă”. Avea vocea răguşită şi slabă. Îşi întoarse urechea spre Georgie. „Nooo… nici nu vreau să aud. Cred că e vremea să facem cunoştinţă şi cu alţi oameni”. Ridică mâna în semn de protest. „Ştiu… mi se întâmplă şi mie tot timpul, dar carierele noastre ne impun să ne deplasăm în locuri diferite, iar tu ai nevoie de cineva lângă care să stai, cineva care să te susţină în munca ta şi care să-ţi ofere mai mult de câteva ore pe săptămână. Crede-mă…” îl cuprinse pe Georgie pe după „talie” şi-l împinse, făcându-l să alunece spre peretele din faţă.

Am întins mâna, Ruddy m-a îmbrăţişat, a sărutat-o pe Abbie şi a ieşit din salon. Şi el luptase din toate puterile. Toţi luptaseră.

Din cauza mişcării, obişnuita senzaţie de greaţă apăru din nou. Abbie îşi sprijini capul de mână şi închise ochii. Cu cealaltă mână îşi frecă picioarele, încercând să-şi pună sângele în mişcare. Stătea pe scaun şi eu am împins-o afară din salon. Îi şopti lui Georgie: „Meriţi pe cineva mai bun decât mine. Pe cineva care să aprecieze devotamentul cu care îţi faci datoria”.

Soarele de după-amiază pătrunderea în salon. Cu ochii pe jumătate închişi, am împins-o cu scaunul spre dulap, unde rămase privind înăuntru.

Cămaşa ei de noapte, desfăcută la spate, flutura sub curentul de aer «I ventilatorului de pe podea. An vrut să i-o leg, dar mă îndepărtă cu mâna, „Nu-mi pasă. Oricum, nu mă este mare lucru de văzut”. O lăsă să alunece la podea şi rămase în pielea goală – care atârna de parcă îi era cu doufl numere mai mare. Îmi făcu semn şi am scos din dulap o pereche de jeanşi şi un tricou. Se sprijini de mile în timp ce-o ajutam să-şi ia slipul. Şi acela îi era larg, atârnându-i pe corpse. Privi peste umăr şi îşi dădu seama că stătea cu fundul spre holul unce doi infirmieri se zgâiau

înăuntru. Îmi şopti: „Reclamă gratuită”. Se rezemi de mine în vreme ce o ajutăm să-şi vâre un picior în jeanşi. „Pe vremuri nunceam pe brânci să-mi vând acea parte. N-o să renunţ acum”. I-am încheia, jeanşii şi i-am dat tricoul. N-avea nevoie de sutien. Îşi trase-n cap o şapcă le baseball şi i-am dat şlapii în picioare. Am mai dus-o pentru ultima oară la pervazul ferestrei de unde privi mlaştina care se întindea de la Intraco stal Waterway până la ocean, scânteind în depărtare. Vasele de pescuit treveţi înţesau orizontul alături de un portavion cenuşiu ce se îndrepta sjre nord, către Mayport, unde nevestele celor de la Marină îşi aşteptau bărbaţii cu steguleţe în mână şi copiii îmbrăcaţi în albastru.

Făcea mari eforturi să nu-şi: piardă echilibrul când se îmbrăca. Senzaţia de greaţă urca prin picioare, îi scutura genunchii, se accentua în stomac şi se lansa din gât, ieşind din guri sub forma unui jet puternic. Am susţinut-o deasupra chiuvetei şi i-am şters gura când am auzit sunetul paşilor apropiindu-se. Un bărbat tanăi rămase în picioare pe hol. Îl întâlnisem de mai multe ori – era nepotul cu obrazul ciuruit de acnee al unei paciente de alături. Era mai scund decât mine cu câţiva centimetri. Abbie deschise ochii şi reuşi să articuleze cu greu: „vda?”

Tânărul îşi întoarse privirea într-o parte, încercă să spună ceva şi arătă spre uşa de alături apoi se îndepărtă fără o vorbă – lucru pe care puţini bărbaţi l-ar fi făcut cu doi ani în urmă. Ne obişnuiserăm însă şi cu asta.

Am coborât cu liftul – Abbis vărsând din nou între etajele şase şi patru. Am traversat parcarea, am aşez ţ-o pe scaunul din faţă şi-am pornit maşina. După patru ore eram acasă.

Făcuserăm cercul complet.

42

9 IUNIE, DUPĂ-AM IAZA

După lecţia de zbor, ne-am întors la cabană. În timp ce Abbie moţăia, eu am alergat prin ploaie la Bob să-i cer nişte cafea. Când am ajuns la el, îmi arătă cu un gest ecranul televizorului. „Se pare că amicii voştri au fost prinşi”. Dădu sonorul mai tare. Pe ecran se vedea o reporteriţă într-un salon de spital, ţinând microfonul în faţa unui individ ce semăna cu un raton, cu faţa plină de vânătăi, cu nasul bandajat. Avea o voce nazală şi înfundată ca şi când ar fi fost răcit. Era Veri, tipul rotofei cu umeri laţi şi picioare solide pe care-l plesnisem în plină figură cu revolverul. Lângă el, zăcea Minerul, alias „Buf”. El fusese primul care intrase şi se aplecase peste Abbie. Îmi aminteam că avea faţa unsuroasă şi purta ochelari. Acum îi atârnau de faţă, îndoiţi şi lipiţi cu scotch. Ultima dată când îl văzusem, alerga prin cameră cu Rocket agăţat de şliţul lui. Atunci avea o voce stridentă. Acum, abia dacă mai era în stare să scoată o şoaptă răguşită. „Da, a apărut din senin. Ca un tigru, ca o fiară. N-am văzut în viaţa mea aşa ceva. Bălăngănea un piş – o chestie, şi parcă era un bursuc turbat, zău”.

Femeia îl întrerupse. „Ce făceaţi pe râu când i-aţi întâlnit pe domnul şi doamna Michaels?”

Veri se amestecă în vorbă. „Prindeam broaşte cu harponul”.

Jurnalista se îndreptă cu microfonul spre cel de-al treilea bărbat. Era Şchiopul, cel mai înalt dintre cei patru, cu rânjetul acela diabolic, piţigăiat – cel pe care Bob îl pocnise în faţă cu scândura. Femeia îl întrebă: „Aţi mai fost implicat în astfel de incidente?”

Şchiopul dădu din cap aprobator. Gura îi arăta în ultimul hal. Un dinte de sus, din faţă, îi era crăpat şi alţi câţiva îi lipseau. Când vorbea scotea un fel de sâsâit. „A,

sigur, doamnă… Io şi cu Buff, pe care-l vedeţi colo, facciti asta de când eram puşti”. Camera de filmat se roti panoramic peste cei trei. Singurul care lipsea din cadru era pistolarul – individul care mă lovise cu propria mea armă.

Reportera continuă. „Şi câte broaşte spuneaţi că aţi prins până când aţi fost atacat de domnul Michaels?”

Şchiopul se scărpină în cap. „Câte ce?”

Veri, purtătorul de cuvânt autoproclamat al grupului, interveni. „Tâcâti fleanca, prostănacule”. Începu să gesticuleze în timp ce vorbea. „SĂ vedeţi, a izbucnit o furtună şi broaştele au simţit schimbarea de presiune atmosferică, aşa că nu ne-am ales decât cu vreo cinşpe, douăzeci. Şi tocmai coteam colo şa când am auzit ţipete…” Pocni din degete. „Părea o cuconiţă prinsă la strâmtoare”.

Bufort o bătu uşor pe umăr. „Pe cinstea mea. La mare strâmtoare”.

Veri continuă. „Cum ziceam, mergeam cu barca pe lângă Brickyard – nu pista de curse, ci debarcaderul – şi-l vedem pe tip şi pe femeia asta, N-avea ţoale pe ea şi arăta bolnavă, săraca, şi nici el n-avea ţoale pe el. Ne-am gândit că poate sunt turişti din staţiunea de pe râu, aşa că ne-am luat tălpăşiţa, a Aă… apoi am sunat de pe celular la serviciul de urgenţe… fiin’că, a Aă, ea părea bolnavă şi p-ormă ne-am apropiat de mai, eram gata să ieşim din barcă şi-n clipa aia a apărut el alergând ca un… ca o ţestoasă Ninja”.

Ochii lui Bufort se măriră şi schiţă în aer o lovitură de karate. „Îhî. O ţestoasă Ninja”.

Veri arătă spre faţa lui. „Mi-a. Tras o labă peste gură şi i-a spart nasul lui Buf; a fost păruială mare, ce mai”.

Reportera duse microfonul la gură. „Aşadar v-a atacat pe toţi trei”.

Bufort încuviinţă cu o mişcare a capului. „Da. Adică…

nu. Vreau să zic, a sărit pe noi trei şi pe Pete". Numără pe degete. „Vasăzică, patru inşi".

Femeia îi fixă pe cei trei. „Spuneţi-mi câte ceva despre Pete".

„Lui i s-a tăiat filmu' când domnu' Michaels l-a lovit drept în creştet cu... cu un drug de fier".

„Şi se află şi el aici, în spital?"

Bufort scutură din cap. „Noo, e-acasă, bea bere".

Jurnalista înclină capul. „Da, înţeleg".

Bob pufni în râs. „Zău dacă nu-i mai bun ca un reality show".

Reportera ajunse cu microfonul în faţa lui Veri. „Şi cum a rămas cu broaştele?"

„A, broaştele, păi... au sărit înapoi în apă când a răsturnat tipu' barca".

Femeia ridică amândouă sprâncenele. „Păi, parcă spuneaţi că le-aţi capturat".

Bufort o bătu pe umăr. „Cu harponul".

Veri se gândi preţ de un minut. „Ăă... da. Să vedeţi, le-am înţepat cu harponul doar cât să leşine. Nu suntem nişte vânători aşa grozavi. Şi, a Aă... când s-a răsturnat barca, şi-au venit în simţiri şi-au luat-o la sănătoasa".

Reportera continuă şirul întrebărilor. „Şi ce faceţi cu ele?"

Veri înclină capul. „Le mâncăm. Au gust de pui".

Bufort se băgă în vorbă. „Şi să aveţi mare grijă fiin'că tipu' e înarmat şi foarte periculos".

„Înţeleg. Vă mulţumesc, domnilor". Jurnalista se întoarse spre camerele de luat vederi. „Sam, ai legătura".

Sam se adresă teleprompterului. „Barbara, ai idee unde-ar putea fi acum Abbie Eliot şi Doss Michaels?"

Barbara scutură din cap. „Dacă, într-adevăr, aceşti domni i-au întâlnit pe Abbie Eliot şi Doss Michaels, atunci cel mai probabil se află undeva pe râul St. Marys în jos".

Ridică din umeri. „Dar, dată fiind furtuna, nimeni nu ştie cu exactitate *unde* se află cei doi”.

Sam îngustă ochii şi privi spre o altă cameră. „Vă invităm acum la reşedinţa senatorului Coleman din Charleston. Domnule senator, aţi aflat unde se află fiica dumneavoastră sau aţi luat legătura cu ea?”

Aparatul de filmat surprinse imaginea tatălui ei în antreul casei – cu opt microfoane în faţa lui. În mod destul de surprinzător, portretul Rosaliei trona tăcut pe perete, în spatele lui. Îl privea de sus. Senatorul îşi drese glasul. „Suntem cu ochii pe ei. Ne apropiem, dar Doss cunoaşte bine locurile, a crescut aici, aşa încât este mereu cu un pas înaintea noastră. Mai e şi furtuna care ne îngreunează înaintarea. În ceea ce priveşte cealaltă întrebare, răspunsul e negativ; nu am reuşit să iau legătura cu Abigail Grace, nici cu Doss de o săptămână şi jumătate”. Asta însemna că nu primise încă scrisoarea lui Abbie.

Bob stinse televizorul. „Ce e cu alea două prenume?”

„Asta e tradiţia în Charleston”.

Bob continuă: „Eu zic că niciun om întreg la cap n-o să creadă povestea celor trei nătărăi, numai că au pus totul în cârca ta. Şi încă la televiziunea naţională. Ascultă cu atenţie. Probabil elicopterele survolează deja zona”.

„Nu ştii nici măcar jumătate”.

43

Făcuserăm deja sute de teste, fiecare confirmând marja de improbabilitate şi făcându-ne să sperăm că v; a fi mai bine la următorul test, că medicina va găsi noi soluţii, că va fi ceva căire să ne ajute să mergem înainte. Dimineaţa, la prânz şi seara ne hrăneam doar cu speranţa.

În vreme ce Abbie dormea, fiind încă sub efectul chimioterapiei şi al radiaţiilor, făceam ture în jurul casei şi

înţelegeam că se schimbase ceva. Se pierduse ceva. Nu ne mai hrăneam. Bufetul cu opţiuni se restrânsese la un moment dat – ni se luaseră una câte una – lăsându-ne cu tăvile şi oalele goale. Să mori e una. Dar să ştii că mori şi să-ţi aştepţi moartea e alta. Iar a sta cu mâinile în sân şi a-l privi pe cel de lângă tine care stă şi-şi aşteaptă moartea e cu totul şi cu totul altceva.

Mai trecură astfel câteva zile. Mă învârteam prin casă, aşteptând două telefoane în vreme ce Abbie dormea, eliminând toxinele din organism. Târziu în acea seară, am ieşit din atelier, am urcat la cuibul ciorii şi-am privit peste toată întinderea. Luna arunca umbre pe apă, iar luminile de la Fort Sumter sclipeau în depărtare. Trecură câteva clipe şi sună telefonul. Am verificat ecranul şi-am văzut codul Texasului.

„Alo?”

„Doss Michaels?”

„La telefon”.

„Sunt Anita Becker, asistenta doctorului Paul Virth”.

10 IUNIE

Când am intrat iar în cabană, Abbie dispăruse. Am verificat patul, dar n-am văzut altceva decât o pată. Undiţa stătea rezemată într-un colţ, iar hainele ei erau aşezate la capătul patului. M-am scărpinat în cap. După câteva secunde, treptele scârţâiră şi Abbie îşi făcu apariţia înfăşurată peste piept în cearşaf ca într-un sarong. Se aşează lângă mine. I-am zis: „Bob a spus că extremitatea furtunii ar trebui să treacă pe aici diseară”.

„Mda”. Ţinea în mână un pansament pătat. Vena de la tâmplă îi zvâcnea, vizibil mărită. Îşi strecură o mână tremurătoare sub a mea. „Vreau să faci ceva pentru mine”.

„Orice”.

M-a condus pe scări în jos până la malul râului. Păşea

cu grijă, oprindu-se tot la Câţiva paşi să-şi tragă sufletul şi să nu-şi agraveze durerea dintre ochi. Nu moţăise mult pentru că stătuse să pună la cale totul. Mă aşeză în scaunul ei, cu şevaletul la îndemână. Aveam creioanele ascuţite şi pânza albă pregătite. Mă dusese spre râu în jos. La câţiva metri în spatele meu, un trunchi de cedru căzuse la pământ – doborât de ape, ars de soare şi lustruit – zăcea de-a curmezişul malului. Partea de sus a trunchiului se ridica la înălţimea unei bănci. Capătul unei singure ramuri străpungea aerul vreo jumătate de metru în sus, alcătuind o nişă naturală care se întindea peste râu, apărându-l. Întreg şi neatins.

„Iubito, parcă nu-mi arde de…”

Îşi lipi degetul de buzele mele. „Şşş…”

Mă sărută şi trecu în faţa mea, aşezându-se pe trunchiul de cedru, picior peste picior. Lăsă cearşaful să cadă de pe ea. Pânza alunecă în jos pe coapsele ei, dezvăluindu-i cicatricile şi aşternându-se pe trunchiul copacului ca o faţă de masă. Îşi scoase baticul şi-l agăţă de un ciot, lăsându-l să fluture în bătaia vântului. Îşi şterse nasul şi se uită în batistă, întorcând-o. În mâini. Şopti din nou: „Am învăţat ceva din toate astea”. O picătură din nas îi căzu pe picior. „Nu e nevoie să fii frumoasă… ca să fii *fru*m*oasă”* îşi ridică bărbia şi inspiră, aerul umplându-i pieptul şi lărgindu-i nările rozalii, apoi îmi şopti: „Suflă asupra mea”.

Am rămas cu privirea pierdută multă vreme. Priveam cu ochii şi parcă fără ei. Am tras adânc aer în piept, am închis ochii şi-am stat aşa, ţinându-mi răsuflarea mult timp; am găsit lucrul acela care să merite să mai priveşti o dată şi-am început.

Treptat, imaginea prindea contur. O schiţă în cărbune pe pânză. Aidoma unui strat gros de ceaţă ce se ridică încet deasupra oceanului după furtună, risipit de razele

soarelui. Felul în care degetele de la picioare se curbau în nisip, laba piciorului drept care mergea mai spre interior decât a celui stâng, pulpele zvelte şi gambele lungi, genunchii noduroşi, coapsele subţiate, şoldurile osoase, mâna ce ţinea batistă pătată de sânge, cicatricile ce-i brăzdau pieptul ca o sârmă ghimpată, pielea străvezie, gălbuie, ce-i atârna pe clavicule, vena îngroşată ce-i zvâcnea pe gât, nările dilatate şi crăpate, vena albăstruie care-i pulsa pe tâmplă, creştetul alb, ochii adânci, tenul cenuşiu, oboseala. O siluetă ce se proiecta pe fundalul norilor de furtună şi-al trăsnetelor ce cădeau asupra râului.

Orele se scurgeau.

Pictasem destul de mult ca să ştiu că fiecare lucrare bine făcută poate dobândi o viaţă a ei. Lucrarea asta realizase ceva ce nu intenţionasem. Zugrăvise micimea ei – exteriorul ei bolnav, palid, împuţinat, claviculele ieşite în afară şi coastele pronunţate, pieptul scobit – dar surprinsese în acelaşi timp măreţia şi nobleţea ei. Grandoarea ei. Ceva ce răzbătea dincolo de boala ei. M-am lăsat pe spate şi am examinat schiţa – structură a ceea ce avea să fie opera de care ea mă considerase totdeauna în stare. Şi acolo, dincolo de lacrimi, dincolo de înţelegerea a ceea ce tocmai îmi dăruise, am avut revelaţia. Parcă ea – mi şoptea de pe pânză – cuvântul care-o descria perfect pe soţia mea.

Tenacitate.

Când s-a înserat, am dus-o de pe bancă. Privi pânza. „Ţi-a luat destul de mult timp”.

„Scuze. N-am reuşit să-mi conving modelul să stea nemişcat”.

Îşi legă din nou baticul pe cap. „Ah, ce dezamăgire! Şi eu care credeam că pur şi simplu te bucuri să mă vezi goală”. „Păi…”

Avea respiraţia mai grea, mai accelerată. Am aşezat-o pe scaunul meu, picioarele scufundându-mi-se în nisip. Îşi privea imaginea, urmărind cu degetul fiecare linie, fiecare umbră. După vreun minut, dădu din cap. „Nici chiar Rembrandt…”

Ochii i se îngustară. Se sili să zâmbească, ascunzându-şi durerea şi ţinându-şi pleoapele deschise. Am întrebat: „Cât, pe o scară de la unu la zece?”

Pleoapele îi căzură şi se sprijini de mine în vreme ce rafalele de ploaie începură să biciuiască apele râului.

45

1 O IUNIE, SEARA

Abbie stătea întinsă pe spate, cu abdomenul ce se ridică şi cobora în ritmul respiraţiei scurte, superficiale. Pozatul o epuizase. Avea faţa albă, palidă. Ochii i se roteau repede sub pleoape. Bob stătea cu un pahar într-o mână şi o sticlă de tequila în cealaltă. Priveam nemişcat apele râului. Bob rupse tăcerea: „Nu-mi datorezi nimic şi ai dreptul să rămâi rezervat în ceea ce priveşte viaţa ta, dar… cum aţi ajuns aici? Pe cinstite!”

Am luat-o de la început şi i-am povestit cum ne-am cunoscut. Cum alergam pe Battery. Cum i-am făcut portretul Rosaliei. Cum am cerut-o de soţie de la senator, cum am fugit împreună şi ne-am cumpărat casă în Charleston. I-am spus şi de călătoria noastră de aproape un an. I-am spus şi cum i-am descoperit nodului şi despre ultimii patru ani. Fiecare detaliu. Operaţiile, tratamentele, speranţele şi descoperirile. În cele din urmă i-am spus şi de Heather.

În timp ce povesteam, ciclonul Annie cernea paşnic în spatele ferestrelor o ploaie măruntă. Slăbise în intensitate, transformându-se într-o furtună tropicală, dar tot la câteva

minute simţeam o rafală urmată de pârâitul înăbuşit al unui trunchi de pin ce crăpa în două. Spre seară, râul se umflase de grohotiş – murdărind apele.

Mi-am aruncat ochii pe fereastră şi-am zis încet: „Am copilărit pe râu şi găseam leagăne de frânghii la fiecare cot al lui. Ne căţăram şi ne bălăngăneam în ele mai tot timpul. Era şi o fabrică de hârtie cam la o milă de mers prin pădure, în spatele parcului nostru de rulote; le aruncam deşeurile printr-o conductă într-un iaz din spatele fabricii. Când erau ploi abundente, iazul se umplea până sus şi deşeurile se revărsau în rezervoarele astea de beton care apoi «vărsau» apa în jos pe râu. Rezervoarele împiedicau erodarea malurilor. Ca să-i oprească pe copiii ca mine să se joace în ele, sudau un grilaj de fier la gura lor. Atâta doar că, tentaţia era mult prea mare. Din cauza astmului, eram destul de mărunţel, aşa că îmi legam frânghia de un astfel de grilaj, urcam prin gura rezervorului şi începeam să mă balansez ca Tarzan. A fost o distracţie pe cinste până când am alunecat, frânghia mi-a ars mâinile şi i-am dat drumul. Am căzut în apa care-mi ajungea până la piept, mi-am înfipt picioarele pe fundul apei şi am întins mâna după frânghie. Gura rezervorului avea cam doi metri şi jumătate adâncime, adică mai mult cu un metru decât înălţimea unui băiat ca mine. Din fericire, apa se retrăgea în fiecare zi aşa că n-am fost nevoit să înot în groapa cu şerpi ca Indiana Jones sau într-un cazan cu virusul malariei. Stăteam acolo şi tremuram, incapabil să mă ajut prin puterile mele. Şi, colac peste pupăză, n-aveam la mine nici aparatul de respirat. Simţeam cum frică îmi cotropeşte plămânii, luându-mi aerul şi capul îmi devenea parcă tot mai uşor. Dacă leşinam, mă prăbuşeam în apă şi mă înecam. Am stat aşa ore întregi, concentrându-mă asupra unui singur lucru: următoarea respiraţie.

„După program, de la fabrica de hârtie se auzea un şuierat puternic, scos parcă de Flinstone, semnalând schimbarea turei şi deversarea deşeurilor care umpleau iazul, revărsându-se apoi în găurile rezervoarelor. Am stat pe margine până când nivelul deşeurilor a ajuns suficient de sus ca să mă ridice şi pe mine deasupra timp de numai câteva minute. Atunci m-au săltat ceva mai sus şi m-am apucat de frânghie. Am reuşit să mă ridic, m-am târât afară şi am rămas acolo, adâncit în gânduri.

„Sentimentul de neputinţă e incomparabil mai mare când stai lângă un pat de spital, privind cum chimicalele pătrund picătură cu picătură în trupul soţiei care şi-a pierdut părul, sânii şi varsă tot timpul, e palidă şi slabă”.

Am tăcut o vreme. „Nu înţeleg cum un Dumnezeu care – mi-am rotit mâna peste râu şi peste Abbie – „care a fost în stare să facă toate astea… poate îngădui să i se întâmple ei ceva atât de rău”. Şedeam pur şi simplu scuturând din cap. „Pentru ce?”

Clipele se scurgeau. Bob întoarse sticla şi o goli până la ultima picătură. Avea ochii roşii şi îi curgea pe bărbie tequila. Merse câţiva paşi spre locul unde era întinsă Abbie. Îngenunche lângă ea, îşi puse mâna pe fruntea ei şi şopti: „Oare m-am întrebat, la rându-mi, de ce tace Dumnezeu?” Făcu un gest de aprobare cu capul. „Sunt în stare să explic existenţa suferinţei şi a răului? Dezaprobă tot cu o mişcare a capului. „Simt uneori cum mă cuprinde disperarea privind la lumea din jur?” Rămase o clipă tăcut. „Ba bine că nu”. Întoarse iar sticla, apucă viermele cu limba, îl ţinu între dinţii din faţă, îl muşcă pe jumătate şi înghiţi. Se întoarse spre mine. „Şi cu toate astea cred”.

Am rămas cu ochii pironiţi la râu. Noaptea era senină şi luna se reîntorsese. Râul mă privea la rândul lui. Mai aveam de străbătut şaptezeci şi patru de kilometri. O zi şi jumătate dacă dădeam din mine tot ce-aveam. Voiam să

termin, să dau timpul înapoi.

Mi-am aşezat mâna pe pântecul lui Abbie. „Pot să te mai rog ceva?”

Dădu din cap. „Spune”.

„O să am nevoie de haina ta de preot”.

Am scuturat-o pe Abbie şi miji ochii. Avea privirea grea, înceţoşată. I-a luat o clipă să-şi revină. „Salut”, reuşi să articuleze.

„Hei. Ce-ai zice dacă ai mai bifa ceva ce n-ai trecut pe lista ta?

„Orice”.

„Vrei să te măriţi cu mine... din nou?” Am arătat spre Bob. „Aşa cum cere rânduiala?”

Îşi săltă capul. „Mi-ar plăcea”.

Ne-am croit drum prin Vârtejul de curent. Am trecut pe jos prin ceea ce fusese cândva un pârâiaş şi prin iazul vechi unde se afla clădirea din lemn. Am deschis uşa şi am dus-o în braţe înăuntru. De unde înainte scândurile duşumelei pârâiau sub greutatea mea, acum era linişte. În clipa de faţă, apa era înaltă până la strane şi continua să se ridice. Am înaintat încet pe culoarul din mijloc în vreme ce Bob îl aşeza pe Rocket pe altar apoi deschise câteva ferestre să lase înăuntru lumina şi aerul. Vechea clădire se legăna pe fundaţie – un vânt mai puternic sau curentul o puteau face pulbere. Era ca un castel din cărţi de joc. Următoarea oprire ar fi fost la ocean. Rocket dădu ocol altarului, cântărind opţiunile pe care le avea în vreme ce Petey stătea pe umărul lui Bob studiind pardoseala sticloasă de sub el. Petey croncăni: „Naiba în coş. Naiba în coş”.

Partea din spate a bisericii fusese dărâmată de furtună. Şi se pare că totul se petrecuse violent. Un ram de copac căzuse peste grindă de susţinere pe care găsisem acele litere gravate. Atât ramura cât şi grinda veche

dispăruseră. Pe râu în jos. Luaseră cu ele şi acoperişul. La fiecare câteva secunde, vântul desprindea câteva şindrile din lemn de cedru ce abia se mai ţineau şi le purta prin aer, unde se mai învârteau de câteva ori înainte de a cădea la pământ.

Bob stătea în faţa noastră. Îmbrăcat în reverenda albă cu fireturi albe şi înfăşurat cu un veşmânt roşu care arăta ca un poncho. Purta o cruce mare care-i ajungea până la brâu. Petey sări pe umărul lui drept. Bob era transpirat şi pielea gâtului i se revărsa puţin peste guler. Îşi trecu degetul pe sub guler ca să-l mai lărgească, vârând şi pielea înăuntru. Bob privi împrejur şi râse în sinea lui. „Se potriveşte".

Râul scânteia în jurul nostru. Cât timp stătuserăm acolo, se mai ridicase câţiva centimetri.

Abbie îşi sprijinea capul de umărul meu şi îşi trecuse braţele în jurul gâtului meu. Îşi reveni şi şopti: „Pot să mă ţin singură pe picioare".

„Eşti sigură?"

Dădu din cap, aşa că i-am aranjat ţinuta. Am desfăcut cearşaful pe care-l adusesem de-acasă, l-am împăturat în două şi apoi l-am înfăşurat pe lângă ea şi l-am prins ca un prosop. Eşarfa albastră era legată lejer în jurul capului ei aşa că o strânse şi-o înnodă, petrecându-şi apoi braţul pe după al meu. Trena din cearşaf flutura în urma ei. Eram un echipaj foarte colorat.

Bob ţinea o carte mică legată în piele roşie. Întoarse câteva pagini, ne privi lung, apoi se uită din nou în carte. Într-un târziu o închise şi o puse pe altarul din spatele lui. Rocket o privi şi el lung, apoi se aşeză cuminte.

Am făcut un gest cu capul spre carte. „N-ai nevoie de ea?"

Scutură din cap. „Îmi amintesc totul".

Bob îşi drese glasul. „Aţi venit azi aici ca să primiţi

binecuvântarea lui Dumnezeu şi” – îşi roti ochii prin încăpere – „a bisericii Lui peste cununia voastră. Vă cer, deci, să vă legaţi că veţi îndeplini, cu ajutorul lui Dumnezeu, obligaţiile impuse de căsătoria creştină”.

Se întoarse spre mine. „Doss, ai luat-o în căsătorie pe Abbie?” Şopti din colţul gurii. „Cu cât timp în urmă?”

M-am aplecat în faţă. „Acum paisprezece ani”.

Bob îşi mai drese o dată glasul. „Acum paisprezece ani. Deoarece v-aţi exprimat aici dorinţa de a vă reînnoi jurămintele, făgăduieşti aici în faţa lin Dumnezeu şi” – privi peste umăr la Rocket şi Petey – „şi a acestor martori, s-o iubeşti, să-i oferi alinare, s-o preţuieşti şi s-o ocroteşti…” îi vedeam buzele mişcându-se, dar cuvintele lui răsunau undeva adânc în mine, Am privit-o pe Abbie cu coada ochiului. Îşi îndreptase ţinuta. Cu bărbia ridicată, chipul ei reflecta lumina ce venea de la apele râului. Se opri puţin, apoi reluă: „Să-i fii alături la bine şi la rău, şi lăsând în urmă totul, să-i fii credincios atâta timp cât veţi trăi?”

Am derulat în minte banda ultimilor patru ani. Vedeam şi revedeam în minte imaginile. Era ceva greu de privit. Trecuserăm prin momente bune, rele şi cumplite. Ecoul cuvintelor lui se stinse, purtat în jos de apele râului.

Am apucat amândouă mâinile lui Abbie. „Atât cât voi trăi”.

Abbie expiră, sprijinită de mine şi îşi vârî mâinile în mine. Bob dădu din cap. „E bine şi aşa”.

Petey flutură din aripi şi începu să-şi legene capul. „Da, fir-ar a naibii! Da”.

Bob îşi îndreptă privirea spre Abbie. „Abbie, l-ai luat pe Doss în căsătorie. Făgăduieşti să-l iubeşti, să-i oferi alinare, să-l respecţi şi să-l preţuieşti, să-i fii alături la bine şi la rău, şi lăsând în urmă orice altceva, să-i fii credincioasă atâta timp cât vei trăi?”

Abbie încuviinţă cu o mişcare a capului. „Da”.

Bob făcu asupra noastră semnul crucii şi ridică mâinile. „Doamne, binecuvântează, te rog…”

Începu să spună altceva, dar clătină din cap. Încercă să-şi revină, dar nu reuşi. În cele din urmă, închise ochii, ştergându-şi lacrimile. Şopti: „Amin. Poţi săruta mireasa”.

Petey bătu din aripi şi se aşeză înapoi pe umărul lui Bob. „Sărută mireasa. Sărută mireasa”.

Abbie ridică ochii spre mine. Voiam să spun şi să fac multe. Multe lucruri pe care mi le doream. Dar nu eram în stare să dau glas niciunuia. Ea dădu din cap aprobator şi spuse: „Ştiu”. I-am cuprins obrajii înguşti în palme şi mi-am lipit buzele tremurânde de ale ei.

Abbie se întoarse în apă şi se adresă stranelor goale. „Vă mulţumesc tuturor că aţi venit. Mai ales că totul a fost atât de neaşteptat”. O şopârlă de pe pervaz îşi mişcă în sus şi-n jos capul. Apoi se întoarse spre mine şi-mi vâri un deget în piept. „După paisprezece ani, uite că am ajuns să mă cunun şi într-o biserică”. Se uită prin gaura din acoperiş şi începu să râdă. „Sau, mă rog, în ce-a mai rămas din ea”. Mă luă de braţ, agăţându-se de el. „Haide, îmi datorezi o lună de miere”.

Am pornit încet spre uşile din faţă şi am înotat înapoi printre copaci spre cabană, unde am petrecut seara înfăşuraţi în pătură, privind pe fereastră la apele care creşteau.

Furtuna Annie se lupta la nord de noi, făcând ravagii şi turnând mai mult de zece centimetri de precipitaţii – pe oră – de-a lungul „Primei Coaste”. În timpul înaintării ei de cinci noduri, oraşele Tallahassee, Jacksonville şi Savannah avuseseră parte de ploi, în medie, cincizeci de centimetri. Canalul meteo spunea că până şi în colinele din Tennessee şi Georgia, pilonii de pe munte înregistraseră niveluri record ale precipitaţiilor. Ajungând pe coasta de est, Annie cuprinsese linia ţărmului şi se îndreptase din nou spre

nord. Pe la miezul nopţii, pe data de zece, Annie se risipise în largul coastei nord-estice şi se retrăsese în Oceanul Atlantic de nord unde, în cele din urmă, se scufundase şi dispăruse.

Problema rămasă în urma ei nu era vântul, arborii doborâţi şi casele şterse de pe faţa pământului, nici tornadele care se învolburau furioase pe urmele ei sau costurile pagubelor. Nici vorbă de aşa ceva. Erau cele câteva milioane de metri cubi de ploaie pe care le lăsase să cadă în vreme ce bântuise regiunea.

Şi toată ploaia aceea trebuia să ajungă undeva.

Miezul nopţii aduse cu sine calmul, orizonturi limpezi şi cea mai strălucitoare lună. Canoea lui Bob avea vreo cinci metri, era făcută din aluminiu şi fusese vopsită cândva verde închis. Nu era cea mai comodă ambarcaţie şi nici uşor de mânuit, dar era iute şi aveam mai mare nevoie de viteză decât de confort. Am înfăşurat pânza pe care-o numisem *Tenacitate* şi i-am dat drumul într-un tub de plastic cu capace etanşe. Bob îmi dădu o umbrelă în culorile curcubeului, adăugând: „Ca s-o apere de soare”. Le-am băgat pe amândouă lângă scaun şi-apoi am aşezat-o pe Abbie pe o pernă de poliuretan pe fundul canoei.

Îmbrăcată într-un şort uzat şi costum de baie, Abbie arăta ca prima oară când făcuse această călătorie. Bob avea încă pe el hainele preoţeşti îşi ridică mantaua purpurie şi o aşează peste Abbie ca o pătură. I-am întinn mâna. „Îţi mulţumesc”.

Dădu din cap. „Probabil au deja oameni care stau şi vă aşteaptă la toate podurile”.

„Mda”.

Poţi să-i ocoleşti?”

„Nu ştiu”.

„Nu cred că veţi ajunge prea departe”.

„Niciodată n-am crezut că vom ajunge atât de

departe”.

Bob mai adăugă: „Sună-mă la orice oră. Pot ateriza oriunde”. Ne împinse de la mal, am ajuns adânc în apă şi am tras de vâsle, privind înainte la cei şaptezeci şi patru de kilometri.

46

11 IUNIE, ORA 1 NOAPTEA – ULTIMA ZI

Pe coasta Floridei, râul se revărsase peste mai până departe. Ceea ce fusese cândva o fâşie de treizeci de metri se întindea acum pe niciun kilometru printre pini şi palmieri pitici. Îmi amintea de imagini văzute de pe Everglades. Dată fiind experienţa mea de pe râu şi cunoştinţele limitate despre drenare, cea mai mare parte a ploii trebuia să se abată asupra râului. Asta urma să se petreacă în următoarele douăzeci şi patru de ore. Dimineaţă, râul avea să pară de nerecunoscut. Chiar şi pentru mine. Cu cât înaintam mai mult, cu atât mai repede curgea. Asta însemna că nu puteam neapărat să evaluez progresul nostru prin jaloanele cunoscute. Pe unele mă puteam bizui, dar trebuia să mă bazez mai ales pe curs.

Cu un curs şi un debit suficient, puteam parcurge până la treisprezece kilometri pe oră. Într-o canoe pe râu, e ca şi cum ai depăşi viteza sunetului. Partea bună era că apele umflate aveau să închidă podul de pe Autostrada 17. Astfel mai rămânea deschis doar pasajul de pe 1 – 95. Dacă ne puteam strecura pe sub el, sau pe lângă el, eram în avantaj. Ştiam că au peste tot oameni care ne caută, dar de asta aveam să mă preocup o dată ajuns acolo. Puteam călători totdeauna la adăpostul întunericului, şi cu atâtea aluviuni în ape, poate aveam o şansă.

Evident că aluviunile puteau şi să ne îngreuneze înaintarea. Apa se ridica la noi cote în fiecare minut, iar

curenţii smulgeau crengi şi gunoaie pe care râul le antrena în cursul său. În unele locuri, acolo unde apa se învolbura şi se rotea, reziduurile se acumulau, formând un colaj de petice de mărimea unui teren de fotbal. Poate chiar mai mare. Asta ne putea servi drept camuflaj, dar în acelaşi timp ne putea ascunde suprafaţa apei. Iar dacă ne răsturnam – şi ne scufundăm – nu eram sigur că mai puteam ieşi de-acolo.

Eram deja pe apă de două ore când am auzit zgomotul motoarelor ce se apropiau. Pe malul dinspre Georgia, cineva plantase un şir de opt palmieri, Erau bătrâni, maturi, şi frunzele lor atârnau în apă. M-am ascuns în spatele frunzelor, am tras din răsputeri şi am crăpat doi copaci în jumătate, lăsându-i să cadă în urma noastră. Două bărci Pathfinder, mergând cu viteză apreciabilă, goneau pe râu în sus, luminând cu farurile malurile din faţa lor. Luminile lor trecură peste noi, dar palmierii ne ascundeau siluetele. Dispărură, iar siajul lor scuturâ canoea şi am vâslit în spate. Lucrurile se complicaseră.

Cu o oră înainte de ivirea zorilor, am trecut de ceea ce credeam că este Coopers Neck Road, dar întunericul şi apă îmi îngreunau aprecierea. Am alunecat pe lângă acoperişul Bisericii Baptiste Muntele Horeb. Era sub ape şi ea. Paradoxal, baptisteriul rămăsese la suprafaţă. Vopsit în alb, făcut din blocuri de ciment clădite câte opt şi înconjurat de un grilaj din ţeavă de plumb, stătea pe un deal mai înalt acoperit cu iarbă. Când am ajuns noi acolo, trei răţuşte de lemn dădeau roată grilajului.

Ultimele câteva ore vâslisem aproape pe nouăzeci la sută din traseu. Râul se transformase peste noapte şi curgea aşa cum nu-l mai văzusem niciodată. Am făcut ce-am putut ca să ţin pupa îndreptată spre aval, dar efortul acela mă vlăguia. În terminologia vâslaşilor, eram fiert.

Înainte de ivirea zorilor am ajuns la Brickyard Landing şi am alunecat de partea cealaltă – recâştigând cei douăzeci şi şase de kilometri pierduţi când Bob ne-a dus la el acasă, Debitul crescut al râului anulase fluxul. Nu puteam spune cu certitudine dacă înainta sau dacă se retrăgea din cauza cantităţii mari de apă care se revărsa. În mod normal, pe acest sector al râului, o pată neagră de-a lungul ierbii din mlaştină marchează nivelul fluxului, dar apa era la câţiva centimetri peste ceea ce se considera un nivel înalt al fluxului.

Simţeam că putem să trecem neobservaţi pe lângă White Oak şi cei unsprezece kilometri ce se desfăşurau de-a lungul malului, dar ne mai rămâneau două obstacole. Podul de la Autostrada 17 şi cel de la 1 – 95. Senatorul nu era prost. Precis avea oameni la ambele poduri. Probabil şi camere de luat vederi pentru ştiri. Dacă eram norocoşi şi ne strecuram pe sub primul pod, mai aveam doar opt kilometri până la podul mai mare – şi o problemă şi mai mare – la 1 – 95. Podul interstatal era înalt, dându-le o panoramă clară asupra cursului superior al râului cu mult înainte ca noi să ajungem acolo. Mai mult, apa se întindea pe o lăţime apreciabilă, iar malul era murdar, mlăştinos, acoperit cu un strat de stridii, nemailăsându-ne loc să ne ascundem sau să ne odihnim. Ca să reuşim, trebuia să traversăm prin mijloc, ceea ce însemna că siluetele noastre se proiectau pe oglinda apei. Asemeni raţelor care se roteau în jurul baptisteriului.

Dar la nouăsprezece kilometri pe partea cealaltă se afla Cedar Point. Fiind sigur că primise deja scrisoarea lui Abbie, eram aproape convins că se afla acum în St. Marys. Poate chiar la Cedar Point, dacă găsea locul. Eram atât de obosit că nici măcar nu-mi mai păsa.

Stând acolo cu ochii ţintă la apă, cu vâsla sprijinită pe genunchi, mi-am dat seama că eram mai mult decât

obosit. Eram stors de vlagă. Dintr-un motiv anume, toate la un loc păreau să mă ţină ţintuit în scaunul acela. Era prima dată când simţeam că revolverul de la spate nu era destinat să mă apere de cei dinaţară.

Era un loc întunecos.

De-atâtea ori îmi dorisem să-i spun. Să-i explic cum ajunsese Heather în camera mea şi ce se întâmplase de fapt. Reuşisem să mă conving pe mine însumi că era mai bine să nu ştie. Asta în cazul în care nu-i spusese deja tatăl ei. Situaţie în care ea ar fi trăit cu această permanentă îndoială în ceea ce mă priveşte, într-un joc de-a pisica şi şoarecele, jupuindu-ne mereu crusta de pe răni. Dar dacă el nu-i spusese şi aduceam eu în discuţie subiectul ca pe o noutate, atunci i-aş fi produs o rană acolo unde înainte nu fusese niciuna.

Nu aveam la îndemână un răspuns uşor.

„Abbie?”

Miji ochii şi îmi zâmbi: „Salut, Pansamentule”.

„Trebuie să-ţi spun ceva”.

Scutură din cap. „Nu trebuie”.

„Dar… trebuie să ştii că…”

Deschise ochii de-a binelea. Erau sticloşi şi injectaţi. Scutură din cap şi-mi făcu semn cu mâna să mă opresc. „Te referi la Heather?”

„Ştiai?”

Aprobă cu o mişcare a capului. „Heather a venit să mă vadă. Mi-a spus despre cină. Şi-a cerut scuze. Am tras un plâns bun pe chestia asta. A spus că erai” – Abbie îşi sprijini capul pe mâini şi îşi trase genunchii la piept – „tot ce şi-ar fi dorit ea de la un soţ”. Înghiţi şi se întinse să-mi apuce mâna, aşezând-o pe pieptul ei.

„Dar, iubito…”

Se auzi şoapta ei. „Doss, tu nu m-ai rănit niciodată”. Era greu să mai găseşti cuvinte. „Nu mi-ai lăsat cicatrici”.

Pe malul dinspre Florida se zărea un Ford lung, parcat lângă apă, unde un puşti îşi bălăngănea picioarele, ţinând în mână o undiţă din trestie şi un greiere. Pe plajă, lângă el, aprinsese un foc unde prăjea fără grabă peştele prins. În jurul lui era un adevărat potop, dar el nu părea să aibă nicio grijă – era exact imaginea mea de acum douăzeci de ani.

Bea o cola, mânca un Moon Pie şi asculta o melodie veche cu Keith Whitley, „When You Say Nothing at AII”. Era unul din cântecele mele preferate.

Îl auzi şi Abbie. Se mişcă, bătând uşor cu degetele de la picioare pe marginea canoei. I-am făcut semn băiatului şi am tras canoea spre mal. „Ai prins ceva?” Dădu din cap şi privi spre foc. Îşi împinse pălăria spre ceafă şi se scărpină în bărbie, măsurându-mă din cap până-n picioare.

Am tras la mai canoea şi am ridicat-o pe Abbie. Începu să-i sângereze din nou nasul şi îşi scoase baticul din cap ca să se şteargă. Gestul ei îl făcu să se schimbe la faţă. Merse la cutia frigorifică de unde scoase un suc şi mi-l întinse. I-am ridicat sticla la gură şi bău. Zâmbi şi un firicel de cola i se prelinse pe bărbie „Mmmm… ce bun!”

Puştiul îşi curăţa dinţii cu o scobitoare şi zise în şoaptă: „Eşti tipul pe care l-au arătat la ştiri?”

Mi-am împins pălăria pe ceafă. Ochiul stâng îmi era încă umflat şi mă durea la atingere. „Mda”.

Puştiul îşi lăsă capul într-o parte. „Nu pari periculos”.

„Nici nu mă simt”.

„Ai văzut cele două şalupe?”

Jthî”.

„Bănuiesc că pe tine te căutau”. Privi spre sud, către Autostrada 17. „Am auzit că şi-au pus oamenii la pândă pe podul de la Autostrada 17. Am auzit şi elicoptere, dar păreau undeva la distanţă. Poate spre şoseaua interstatală”.

Am dat din cap gânditor.

„Ai vreun plan?”

„Nu tocmai”.

„Cunoşti Miller’s Creek?”, întrebă puştiul.

Miller’s Creek[4]-mergea în sus, înconjurând partea sudică a podului, prin mlaştină şi cotea undeva sub cea mai coborâtă porţiune a podului pe partea dinspre Florida. Când terminaseră podul, constructorii aruncaseră toate ţevile folosite şi cimentul în mijlocul pârâului, consolidând baza podului, dar blocând firul de apă. Am aprobat cu o mişcare a capului. „Cunoşteam locul înainte să-i facă acel dig”.

Băiatul scuturã din cap. „Nu mai există niciun dig. Pădurarii l-au descoperit. Au zis că nu e ecologic. Ce-o mai fi şi-aia, numai ei ştiu”. Se întoarse spre canoe şi mestecă. „Au venit autorităţile şi-au făcut curăţenie”. Privi lung la canoe. „Poţi încerca; ajungi pe partea cealaltă fără să fii observat”.

Nu ştiam dacă să am sau nu încredere în el, dar nu prea aveam de ales. După cum arăta, puştiul părea să cunoască locurile acelea de pe râu mai bine decât mine.

„Mii de mulţumiri”.

47

1 1 IUNIE, DIMINEAŢA

Abbie sforăia încetişor. Voiam s-o trezesc, dar dormea atât de bine.

Când dormea, nu simţea nicio durere. Apa din jurul nostru era vie – o combinaţie între apă ce se ridica rapid prin straturile de stridii şi peştii care se hrăneau cu racii ieşiţi din ascunzătorile lor. Pe mal, patru şiruri apropiate de tulpini de porumb se ridicau deasupra apei. Nu ştiu cât

4 Pârâul lui Miller - n.tr.

erau de înalte, dar se lăsaseră ca nişte ciucuri şi ştiuleţii pluteau peste apă. Deasupra noastră, în văzduh, trecea în zbor lin un bâtlan albastru mare. Fâlfâi din aripi o dată peste toată întinderea apei, poposind undeva în mlaştina din spate. Undeva, în depărtare, am auzit hârşâitul unui ferăstrău cu lanţ şi-al unei drujbe.

Aici, mlaştina se întindea de la marginea râului pe aproape un kilometru înainte de a ajunge la pământ uscat. E un ţinut sălbatic acoperit de ape. Pir, nămol fin şi reziduuri cât vezi cu ochii. Chiar şi vârfurile copacilor sunt retezate. Mirosul mlaştinii e greu şi pătrunzător, amestecat cu un iz de sare şi pin.

De sub pătură, Abbie făcu o mişcare. Îşi dădu jos pătura de pe faţă, îşi şterse nasul care făcuse crustă şi zâmbi slab. „Eşti obosit?” Bolboroseala dispăruse pentru o vreme, dar acum sângera.

Mă dureau toate oasele. Am clătinat din cap. „Vâslesc până în China, numai să te aud vorbind”.

Închise ochii. „Mi-ar plăcea”. De-a lungul malului, greierii îşi acordau glasul, cântând melodia lor halucinantă, unică. Abbie ridică mâna peste bordul canoei, semn că o deranja ţârâitul lor. „N-ai putea să-i faci să tacă? Îmi ţiuie deja şi în cap”. La nici şase metri, o pasăre-cardinal mascul stătea agăţată de o tulpină de pir.

Soarele se ivi strălucitor, străpungând cerul deasupra lui Cabbage Bend. Razele lui ardeau dureros. Pe la jumătatea dimineţii, ajunseserăm la podul de la Autostrada 17. Din fericire, râul inundase malurile şi apele ieşiseră acum pe şosea. Apa acoperise stâlpii de ciment ai platformei şi ai podului şi se scurgea prin angrenajele uriaşe care îl întorceau. O lumină portocalie pâlpâia încet deasupra. În spatele podului era o pescărie veche. Era aşezată pe piloni şi mereu avea parcate dedesubt două maşini vechi, îmbrăcată în plase de pescuit şi făcută în cea

mai mare parte din bârne de cedru, clădirea avea formă octogonală şi era ciuruită de gloanţe. Nu mai vedeam dacă maşinile erau acolo pentru că apa ajunsese sub duşumea. La fiecare câteva secunde un nou val ajungea la casă, se ridică prin ea, făcând apa să ţâşnească prin găuri. Cadavrul unui cerb se prinsese între grinzile din spatele casei, lăsându-i capul să plutească deasupra apei. Un aligator îl apucase de piciorul din spate şi îl răsucea, sfâşiind din el bucăţi mari.

Deasupra noastră, prins între fiarele podului de capre, era stârvul unui porc negru. Picioarele i se striviseră sau fuseseră retezate, ochii îi ieşiseră din orbite, un colţ i se rupsese, iar stomacul i se umflase şi milioane de muşte roiau împrejurul lui. Sub pod, miile de porumbeii şi rândunele lăsaseră un strat gros de murdărie şi se auzea zgomotul coşarilor – deşi nu văzusem niciunul.

Am vâslit încet, scrutând apa din jurul meu şi din faţa mea. O libelulă zumzăi lângă noi. Peste o clipă, un peşte o plesni de sub apă, aruncând-o cât colo, unde rămase nemişcată – cu burtă-n sus.

Am trecut pe lângă Scrubby Bluff, unde apa inundase mlaştina şi se răspândise în jur pe mai mulţi kilometri. Casele vechi construite pe mai – cele construite înainte ca legislaţia să impună ridicarea lor pe piloni – erau năpădite de apele care pătrundeau prin geamurile bucătăriei şi ieşeau pe uşile din faţă.

În faţa noastră, râul şerpuia spre sud, apoi făcea un cot mare spre nord şi îşi continuă drumul spre est, pe sub pod, către şoseaua interstatală. Am ţinut aproape de malul Floridei vreo şase kilometri şi am intrat în Miller’s Creek în clipa când s-a deschis la dreapta mea. Ne-a purtat departe de braţul principal al râului, poate cam la distanţă de un kilometru şi jumătate de malul Floridei, unde se înălţau şirurile de pini. Am rămas aproape de mal, am

vâslit printre acele de pin ce înăbuşeau sunetul, apoi am alunecat pe lângă stâncile ce alcătuiau fundaţia şoselei interstatale. Lanternele luminau partea superioară a podului. Erau pe el oameni înarmaţi cu obiecte asemănătoare camerelor de filmat, iar cei în uniformă dirijau traficul pe banda ce mergea spre sud. Închiseseră circulaţia pe una din benzi, provocând un ambuteiaj la nord. Am tras canoea sub nişte copaci şi am legat-o în vreme ce făceam planuri în gând. Deasupra, la dreapta mea, cam la zece metri de mai, se întindea şoseaua. Mai aveam probabil o sută de metri înainte ca râul să facă un meandru pronunţat spre dreapta, ducându-ne direct sub pod. Dacă aveau oameni sub pod, cu siguranţă erau pe partea dinspre Georgia, pentru că malul dinspre Florida era prea îngust. N-aveai unde să stai.

Oamenii foloseau malul de sub podul de la 1 – 95 în tot felul de scopuri, majoritatea ilegale. Malul era acoperit de gunoaie, palmieri pitici, stejari înalţi morţi şi o plajă cu nisip, iar la capăt, un cerc de piatră ce împrejmuia locul unde se făcea de regulă focul.

Undeva sus, la nord de unde ne aflam noi, de-a lungul autostrăzii, se vedea un indicator mare care semnala o haltă pentru camioane şi o benzinărie cu preţuri mici. Era o bornă pe care o vedeam de la şase kilometri înainte de a ajunge la pod şi încă vreo opt kilometri după ce treceam de el. Dacă erai cu un grup care se mişca mai încet, puteai vâsli aproape o zi întreagă în umbra acelui singur indicator.

Am dezlegat canoea şi m-am pomenit moţăind. Nu ştiu cât timp a trecut. Hârşâitul metalic şi zgomotul de sticlă spartă m-au trezit. Am privit în sus şi am văzut o dâră de fum alb şi negru. Oamenii care stăteau înşiruiţi pe pod s-au îndepărtat de parapet. N-am mai aşteptat. Am ieşit de sub copaci, am început să vâslesc din răsputeri şi

am prins viteză. Am vâslit cincizeci de metri. Apoi şaptezeci şi cinci şi, în final, când firul apei o luă spre dreapta, am pătruns direct în el şi am direcţionat canoea pe braţul care ne-a purtat pe sub pod. Am plutit pe sub banda de circulaţie care mergea spre sud, apoi pe sub cea care o luă spre nord şi ne-am întors iar în soarele care ne proiecta siluetele pe oglinda râului. M-am întors, speriat de ceea ce-aş fi putut vedea. Pe mai stătea un băieţaş de vreo patru ani; purta o pălărie de cowboy, un tricou cu Spider-Man şi o curea cu două tocuri de armă. Mai avea şi o sabie de plastic vârâtă în curea şi cizme până la genunchi. Era cu pantalonii în vine şi făcea pipi, proiectând un jet arcuit în apa râului. Tatăl lui era aplecat peste umerii lui, străduindu-se să-l ajute să nu-şi ude pantalonii. Sperând că avea să-şi ţină gura, l-am salutat cu o mişcare a mâinii. Cred că n-am făcut bine. Asta spune ceva despre cât mă pricep la copii pentru că numai ce l-am auzit: „Uite, tati”.

Tatăl lui scutură din cap şi nu ridică privirea. „Nu acum, băiete. Fii atent la ce faci aici”.

Parcurseserăm patruzeci şi cinci de kilometri. Aveam pielea arsă de soare, încinsă, iar mâinile îmi erau o rană vie. Aproape toate degetele îmi sângerau în jurul unghiilor unde presiunea continuă făcuse pielea să plesnească. Era un chin să ating vâslele, darămite să mai trag de ele. L-am privit pe puşti micşorându-se în vreme ce vântul făcea vârtejuri în jurul nostru.

Am urmat meandrul în formă de S, alunecând printre firele de iarbă din mlaştină, am ieşit din umbra drumului 1 – 95, am scurtat traseul şi ne-am îndreptat spre Crandall – un debarcader public ascuns de păduri şi deţinut de Georgia Power. Dacă-mi păstram capul pe umeri şi vâsleam în jos, puteam ocoli marginea fără să fim văzuţi de pe pod, pentru că în acest punct, râul avea între unul şi doi

kilometri lăţime. În depărtare, la sud de noi, plutea fumul alb de la teancurile de deşeuri ce ardeau la fabrica de hârtie din Fernandina. Fumul se ridica în valuri, apoi se pierdea spre sud. Noaptea, din mormanele acelea ţâşneau scântei în aer odată cu fumul. Când lucram pentru Gus, îi spuneam lumina de la capătul tunelului.

Deşi Crandall e un loc public, puţină lume ştie de existenţa lui. E un debarcader lat ce merge până sub apă, făcut din cochilii sfărâmate de stridii. Stejari uriaşi mărginesc faleza acoperită cu iarbă unde, cu ani în urmă, cineva construise o masă din piatră pentru picnic şi săpase o fântână de zece centimetri în stratul de apă freatică. Tânjeam după apă. Mai aveam o jumătate de milă şi ajungeam la debarcader. Apa se lovea de ea, aşa că am ţinut în loc canoea, am ridicat piciorul drept pe debarcader şi am simţit un junghi ucigător sfredelindu-mă. Durerea aduse cu sine un val de greaţă şi un cerc negru în jurul ochilor. Am apucat parâma, am ieşit din barcă şi am tras până am căzut. Barca se legănă, mişcată de curent, apoi alunecă uşor pe stratul de scoici. Scheletele de peşte formau un înveliş gros pe suprafaţa debarcaderului. Unele erau de aproape un metru şi, în afară de capete, erau curăţate perfect. Am legat parâma, am ridicat-o pe Abbie din barcă şi am dus-o până la masă împleticindu-mă. Piciorul îmi zvâcnea şi lăsam în urma mea o dâră murdară pe iarbă. Am aşezat-o pe masă şi i-am sprijinit capul de o cameră de roată din plastic roşu. Apoi am rotit cepul de la fântână. În jurul nostru, bambuşi de grosimea unui braţ creşteau printre stejari veşnic verzi şi stejari negri, disputându-şi acelaşi soare. Printre copaci creşteau specii sălbatice de camelii, azalee şi arbori de mătase. Deasupra noastră, umbrind-o pe Abbie, se întindeau ramurile unui liliac indian pe jumătate înflorit. Crengile lui erau grele de sutele de muguri ce-aveau să plesnească în curând,

înflorind sub forma unor buchete roz. Presiunea făcu izvorul să den drumul unui jet de aer care bolborosi, apoi stropi pe alături la vreun metru atât cât să facă o baie bună unui omuleţ. Timp de câteva secunde curse o apă ruginită, apoi se răci şi se limpezi, emanând un miros de ouă. Mi-am cufundat capul în apă, apoi am umplut o sticlă şi m-am întors să umezesc buzele lui Abbie şi s-o spăl pe faţă. După ce-a băut, m-am aşezat pe bancă şi mi-am examinat piciorul. Un os de peşte de vreo zece centimetri îmi intrase exact în mijlocul piciorului. Era gros, poate de trei milimetri, şi-mi străpunsese talpa sandalelor. Am desfăcut sandala şi mi-am ridicat piciorul, scoţând osul. Gaura sângeră şi-mi înroşi călcâiul şi sandală. Am ţinut piciorul sub apă şi am scos osul din sandală. Am băut mult, cu lăcomie, şi mi-am înmuiat şi pălăria în apă, lăsând-o să-mi picure pe gât şi pe umeri.

Soarele apunea şi ştiam că nu mai avem mult timp. Am aşezat-o pe Abbie înapoi pe patul ei şi am împins prora în curent. Şuvoiul ne-a prins şi ne-am îndepărtat de mai. Am încercat să nu-mi mai privesc piciorul. Sângerarea se mai oprise, dar pielea era lipicioasă.

La nord-est, hornul de cărămidă roşie al uzinei metalurgice părăsite se ridica în aer undeva la treizeci de metri, poate chiar mai mult, marcând partea de nord a oraşului. Între mine şi el, legănându-se peste mirajul mlaştinii, catargele a sute de ambarcaţiuni acostate în port scânteiau în soare. Dacă oamenii senatorului erau pe undeva, cu siguranţă stăteau pe doc, cu binoclurile gata să ne repereze.

De la Crandall, râul şerpuieşte de-a lungul a cinci meandre în formă de S până la Reed’s Bluff, unde apa e adâncă şi periculoasă. Dincolo de faleză, râul se întinde pe circa un kilometru şi jumătate înainte de a-şi uni apele cu Burrell’s Creek. Cele două se întâlnesc, formând un careu

îngust numit Devil's Elbow Cotul Diavolului. Odată ce-a trecut de cot, râul curge pe lângă pescării şi restaurante apoi ajunge la Cedar Point, de unde se varsă direct în ocean.

Am privit în urma noastră. Ne-au trebuit paisprezece ani să ajungem aici. Mai aveam doar unsprezece kilometri. Unsprezece kilometri imposibil de străbătut.

Soarele fierbinte din înalturi coborâse acum spre apus, ameninţând să alunece în spatele arborilor. Şi, oricât încercam, nu-l puteam opri.

48

11 IUNIE, DUPĂ-AM IAZA

După o oră, am ajuns la ramificaţia care se vărsa în Reed's Bluff. Apa curgea cu o repeziciune cum nu mai văzusem. Era cea mai primejdioasă apă. Nu avea praguri la suprafaţă, ci în adâncime. Apa avea aici paisprezece metri adâncime şi un debit imens, învolburându-se sub influenţa unui curent rapid. Am aruncat canoea în mijlocul curentului care ne-a prins şi a început să ne împingă spatele, rotindu-l. Am lăsat vâsla în apă, m-am opintit şi am tras, dar fără niciun rezultat. Curentul de adâncime ne învârtea pupa, apoi prora, apoi iar pupa. Apa forma vârtejuri, ieşind dinspre fund sub forma unor valuri şi aruncându-ne în vâltoare. Toate aluviunile, copacii, buştenii şi gunoaiele se adunaseră într-o groapă la nord de faleză, rotindu-se ca într-un malaxor. Canoea a fost basculată în centru, s-a căţărat pe grămada aceea şi am apucat mâna lui Abbie exact în clipa în care apa a năvălit peste pupa. Apele umflate s-au prăvălit peste noi cu furie, înghiţindu-mi scaunul şi proiectându-ne în aer ca pe-o ghiulea. Am lovit apa şi am început să vâslesc spre amonte, dar apa ne trăgea în jos şi ne îndepărta. Torentul

ne-a izbit, ne-a răsturnat apoi ne-a învăluit, legându-ne laolaltă ca un nod. Mă luptam să trag o gură de aer, dar nu puteam prin stratul de aluviuni care mă ţinea sub apă. Plămânii mei urlau, iar când am întins mâna s-o apuc pe Abbie, am constatat că dispăruse. M-am luptat cu apa, plesnind şi lovind înjur, dar nu m-am putut elibera. Mă răsturnasem ca într-o cascadorie şi aveam nevoie disperată de aer. Fundul apei era undeva la paisprezece metri sub picioarele mele. Suprafaţa, la doar treizeci de centimetri deasupra mea. Plămânii mi s-au închis şi am avut în faţa ochilor stelele pe care le cunoşteam atât de bine.

Totul se reducea la asta?

De undeva de sub mine, un vârtej de apă mi-a prins piciorul şi m-a ajutai să mă îndrept. M-a ridicat ca pe-o plută şi m-a eliberat. Ochii mi-au ajuns la suprafaţă şi am văzut un costum de baie pentru o fracţiune de secundă, Am ajuns acolo din trei mişcări şi am apucat piciorul lui Abbie, mi-am vârfil braţele sub ale ei şi-am ridicat-o deasupra să poată respira. A inspirat o dată, scuipând şi tuşind. Malul era doar la trei metri depărtare. Un trunchi căzut în apă traversa albia. O creangă desfrunzită se înălţa în aer deasupra mea. M-am întins după ea şi când am prins-o, s-a rupt. Ne-am răsucit amândoi, plesnind apa şi rotindu-ne prin ea. Umărul mi s-a izbit de mai şi apa ne-a lovit din nou, dar am ţinut strâns creangă şi pe Abbie. Ne-am rotit o dată peste cap, iar când braţul meu a ajuns jos, am înfipt creangă în mâlul moale. Capătul despicat s-a înfipt în nisip şi, pe moment, ne-a ancorat. Mi-am trecut un braţ pe după pieptul lui Abbie, am tras-o după mine şi m-am aruncat pe mal. Nisipul era moale, a cedat de sub mine şi ne-am pomenit din nou traşi în apă. Mi-am înfipt degetele în el, am lovit cu degetele picioarelor şi am ajuns cumva pe plajă. Am tras-o încet pe Abbie spre mine.

Scuipa sânge şi apă – care mi’s: au întins pe faţă. Respiraţia ei agitată se transformase într-un şuierat şi efortul de-a rezista o sleise de puteri. Era ca o păpuşă din cârpă. Am scotocit toată plaja, dar totul dispăruse fără urmă. Canoea. Pătura mov. Revolverul. Rămăseserăm doar noi doi.

La optsprezece metri deasupra mea se înălţa Reed’s Bluff. E o dună de nisip care, fără vreun motiv anume, se ridică drept în sus din apă şi se întinde spre est şi vest pe o distanţă de aproape un kilometru şi jumătate. La vârf, are probabil un metru şi jumătate în lăţime, iar versantul din spate cade tot atât de rapid pe cât se înalţă cel din faţă. Locul e acoperit de stejari şi suficient pir-gros cât să ţină nisipurile laolaltă. E abrupt, dar odată ajuns în vârf, vezi mult în depărtare. Şi, cel mai important, vezi St. Marys. Trebuia să-i arăt şi lui Abbie. Trebuia să ştie că suntem foarte aproape.

Am luat-o în braţe, trecându-i mâinile pe după gâtul meu. Braţele îi căzură. „Ţine-te de mine”. Nu schiţă niciun gest.

Mi-am fixat picioarele în nisip, am tras de firele de iarbă şi m-am târât în sus. La fiecare câţiva metri, nisipul ceda dedesubt, retrăgându-se de sub noi, silindu-mă să sap mai departe şi să trag şi mai tare. Urcuşul ne-a luat câteva minute. În cele din urmă, am aşezat-o pe creasta îngustă, mi-am recăpătat suflul, am aşezat-o şi am lăsat-o să se sprijine de mine. „Priveşte, iubito!”

I-am ridicat braţul şi degetul arătător. „Mai sunt opt kilometri până la St. Marys. Atât”. Nu putea respira pe nas fără să tuşească.

„Hei…” Mai aveam o speranţă de care mă agăţam. „Când ajungem acolo, îi sun pe cei de la M.D. Anderson. Poate s-a eliberat vreun loc. Am putea cina la Sterlings şi să luăm un avion mâine”.

Miji ochii. Se rezemă de mine şi mă lovi uşor în piept. „Doss…” Şoapta ei era slabă şi parcă înecată. „Sunt pe moarte. Nu sunt tâmpită”.

„Ştii şi tu asta?”

Dădu din cap şi scuipă. „Îhm”. Zâmbi uşor, adăugând: „Nu prea te pricepi să minţi”. Mă cuprinse strâns cu braţele şi şopti: „Nu mi-ai lăsat cicatrici”.

Mi-am aruncat ochii pe toată întinderea din faţă. Vântul sufla în două direcţii ce se întâlneau la mijloc. În faţa noastră, bătea dinspre nord-vest, rotindu-se peste ierburile din mlaştină, apoi alergă prin faţa noastră. Sufla spre sud-est, îndoind firele de iarbă şi copacii spre noi. Îndărătul nostru, vântul se ridica deasupra falezei de la sud-vest şi se deplasa spre nord-est, trăgând de ramuri, de crengi, de rogoz şi de muşchiul spaniol, aşternându-le peste apă ca o coamă de păr. Noi stăteam la mijloc, privind la o lume care venise să-şi prezinte ultimul omagiu.

„Abbie… priveşte. Totul e…” Lumea făcuse o plecăciune până la pământ, dar ea n-a mai văzut-o niciodată.

Şi-a rotit ochii şi limba îi era tot mai îngroşată şi albicioasă. I-am verificat pulsul; era foarte slab. Abia perceptibil. Am alunecat înapoi pe faleză şi am început să caut iar servieta Pelican pe mal, dar fără succes. Am alergat pe mai în sus şi-n jos, căutând din priviri. Cum putea să treacă neobservată o servietă galbenă? Am alergat o jumătate de kilometru pe mai în jos, până la locul unde se prăbuşise în apă un copac de pe faleză. Curentul îi sfâşiase frunzişul, dar îi lăsase câteva rămurele subţiri; pocniră ca nişte degete în apă, încetinindu-i cursul. Prinsă la mijloc, se zărea plutind o servietă galbenă.

M-am aruncat în apă.

Când am ieşit la suprafaţă, am apucat servieta şi-am înotat spre mal, împotriva curentului. Mi-am înfipt mâna în

nisipul moale, am tras şi am băgat şi cealaltă mână. M-am opintit de trei ori şi m-am eliberat din strânsoarea curentului care încerca să mă poarte spre mare. Am fugit înapoi pe mal, m-am cățărat iar cu unghiile pe faleză şi m-am prăbuşit lângă Abbie. Am deschis servieta, am desfăcut sigiliul ultimei seringi de dopamină şi i-am injectat-o în coapsă – în artera femurală. Apoi am deschis dexametazona tyt i-am injectat-o în braţ. „Abbie, te rog, întoarce-te… Nu pleca. Nu înefl", într-un târziu, am găsit între seringile folosite din servietă şi un Acţii, ultima bucată. Am citit eticheta, 800 *meg*.

Am scos ambalajul şi i-am introdus-o în gură. Cele trei medicamente începură să-şi facă rapid efectul.

Schiţă o mişcare. „Ţi-ai călcat vreodată o promisiune pe care mi-ai făcut-o?"

Am privit în jos, pe râu. Îmi urmări cu degetul liniile feţei, inspirând cu toată puterea. „Atunci nu e cazul să începi acum". Am ţinut-o strâns în braţe şi am alunecat amândoi în jos pe nisip. Când am ajuns pe mal, am aşezat-o jos şi ne-am învălmăşit printre aluviuni, căutând din ochi ceva care să plutească. O bucată de plastic, un frigider vechi, o bucată de polistiren. Dacă puteam s-o ţin pe linia de plutire, eu puteam să înot paralel cu ea, ieşind astfel la liman. Încă mai puteam ieşi la liman.

M-am gândit la o plută improvizată, dar o plută n-ar fi reuşit niciodată să treacă de Devil's Elbow. Am alergat o jumătate de milă într-un sens, apoi o jumătate de milă, în celălalt. Am răscolit toate gunoaiele şi crengile de pe plajă. Atunci l-am găsit.

Pe latura sudică a falezei, înfipt în nisip, zăcea un trunchi cioplit. Părea destul de vechi, era mâncat de viermii care săpaseră în el şanţuri. Era cioplit destul de grosolan – poate chiar de mână – şi părea cam de patru metri lungime. Dar, cel mai important, plutea.

Era greu, lucru care nu ne strica după ce mai parcurgeam vreo zece kilometri, aşa că am alergat înapoi la Abbie, am ridicat-o şi am dus-o în braţe pe plajă; era tot ce-aveam mai drag. Am ajuns la buştean şi am aşezat-o pe el, sprijinindu-mi un braţ pe fiecare latură, după care am pornit. M-am prins cu o curea de partea din faţă şi am împins pluta în mijlocul curentului. Ne-a prins din mers, ne-a îndreptat şi ne-a împins pe râu în jos.

Din faţă puteam să ţin pluta drept şi pe Abbie deasupra apei şi să fac mici ajustări ale direcţiei. Puteam astfel s-o văd şi pe Abbie. Eram deja în apă de câteva minute când s-a mişcat. Sângele îi şiroia pe faţă, apoi se prelingea pe buştean, unde se amestecă în apă, lăsând o dâră în urma noastră.

Râul ieşise din matcă pe ambele maluri. Debitul atinsese cote pe care nu mi le imaginasem niciodată. La fel şi viteza. Chiar şi fără vâsle şi cu cât mai reuşeam eu să trag, ne deplasăm cu opt-zece kilometri pe oră. La un nivel normal al fluxului, un astfel de curent m-ar fi tras pe straturile de scoici tăioase, făcându-mi picioarele şi spinarea ferfeniţă. Dar debitul schimbase situaţia. Singura problemă creată de viteză pe care o prinsesem era la Devil’s Elbow.

Curentul şi greutatea buşteanului ne menţineau la mijlocul albiei. De fapt, nu prea aveam de ales. Cu cât ajungeam mai departe, cu atât întâlneam mai multe valuri cu creste albe. Curând, au început să se rostogolească peste Abbie. Partea bună era că nu ne puteau răsturna. Partea proastă era că aproape mă înecau. M-am prins de partea din faţă şi am lovit fără niciun efect. Valurile se prăvăleau peste noi, trăgându-mi mâinile.

Am plutit aşa aproape doi kilometri, am făcut o cotitură largă spre sud la Rose’s Bluff şi, în cele din urmă, ne-am îndreptat spre est în ultimul sector îngust înainte de

Devil’s Elbow. În jurul nostru, malul era înţesat de somoni şi peşti argintii. De fiecare parte, râul acoperise mâlul pufos şi scosese crabii din ascunzătorile lor. Unii se agăţau de firele de rogoz cu cleştii lor mari în vreme ce alţii pluteau neajutoraţi la suprafaţa apei.

Am auzit sunetul cu mult înainte de a zări ceva.

Devil’s Elbow e ultima cotitură înainte de a ajunge la St. Marys. Când apele se ciocnesc, râul scoate un vuiet înăbuşit ca la trecerea unor praguri. Valurile cresc, ajungând la o jumătate de metru sau chiar peste un metru şi îşi spumegă crestele albe – capabile să răstoarne o canoe. Când eram ghid, am învăţat să ocolim cotul, vâslind mult spre sud şi trecând ca praştia pe lângă el. Problema cu buşteanul de care ne ţineam era să-l pot manevra, păstrându-i echilibrul. Nu puteam vâsli într-un unghi larg şi nici să ne strecurăm ca din praştie.

Vuietul o trezi pe Abbie. Mă apucă de mână şi rămase pe buştean, ţinându-l strâns cu picioarele. Apa ne mătura în sus, împingându-ne prin centrul torentului. Valurile se rostogoleau peste noi, ne izbeau şi ne trăgeau în toate direcţiile. Am cuprins buşteanul strâns în braţe, încercând să-l ţin drept, dar mă tem că fără prea mare efect. Din fericire pentru noi, buşteanul era atât de lung şi de greu încât trecea prin apă, reuşind să se menţină la suprafaţă. Am apucat trunchiul şi am simţit nişte şanţuri cu degetele la celălalt capăt. M-am mutat acolo, mi-am trecut un braţ peste Abbie, mi-am înfipt degetele în scobituri şi m-am ţinut zdravăn. Am trecut de cataractă, am întors la stânga sau nord-est şi pentru prima oară am văzut în depărtare St.

Marys. Toate clădirile erau albe şi catargele a peste o sută de ambarcaţiuni se înălţau în văzduh. Am înotat în cealaltă parte a buşteanului şi atunci am înţeles. Grindă. Şanţurile acelea erau nişte litere – gravate în lemn. M-am

uitat la buştean a doua oară şi, în cele din urmă, l-am recunoscut. *Chiar şi piraţii au nevoie de Dumnezeu*. Am trecut din nou cu degetele peste urmele cioplite, încheind propoziţia, „… *voi fi cu tine*”.

Am tras şi am împins buşteanul, cârmind spre coasta Floridei şi trăgând puternic spre St. Marys. În depărtare, camioanele noi cu antene telescopice stăteau parcate de-a lungul docului, îndreptate spre apă. Am plutit încă vreo jumătate de milă, acoperiţi de aluviuni, relativ camuflaţi. Apele ne-au purtat de-a lungul coastei Floridei, cu degetele lui Abbie ţinându-le strâns pe-ale mele. Era seară şi soarele asfinţise demult.

Abbie îşi lăsă capul pe scândură şi privi malul în depărtare.

„Uită-te la toţi oamenii aceia”.

„Da”.

Tuşi. „Cred că le-a dat ceva bătaie de cap”.

„Ba deloc”.

*

St. Marys rămase în urma noastră. Pescăruşii ţopăiau pe docuri şi pelicanii stăteau cocoţaţi pe acoperişuri, aşteptând că vasele de pescuit creveţi să-şi golească plasele. Cedar Point apăru la stânga noastră, aşa că am aruncat iar buşteanul în şuvoi, am traversat apa şi am plutit pe deasupra tulpinilor de pir şi printre bancurile de chefali care se adunaseră acolo. Şi ei căutau un loc unde să fie în siguranţă. Apa ne împingea spre interior, conducând încet pluta noastră pe ţărm.

O făcuserăm şi pe asta. Tot drumul până la Moniac.

Am ridicat-o pe Abbie, am păşit pe plajă, şi-am aşezat-o uşor pe nisip. Deasupra noastră se înălţau vreo treizeci de tulpini de floarea-sarelui dintre care unele depăşeau doi metri şi erau în plină floare. Urmăriseră soarele care alunecase după copaci, iar acum îşi

întorseseră coroanele spre noi. Abbie îşi îngropă picioarele jos în nisip, degetele rămânându-i în apă. Trase aer adânc în piept şi faţa i se destinse – spunându-mi că-şi amintea. „Iubito… Abbie?” Un elicopter vâjâi undeva la distanţă. „Iubito… Abbie…” Ochii ei clipiră. „Am ajuns”. Auzeam bărbaţii care alergau spre noi în mlaştină şi vocea tatălui ei în fundal.

Se întoarse spre mine şi îşi trecu braţele pe după mijlocul meu. I-am şters faţa cu baticul, dar sângele trecea prin el. I-am luat capul în mâini. Nu-mi găseam cuvintele. „Abbie…?”

Îmi trase mâna spre faţa ei, lipindu-şi degetul meu arătător deasupra urechii şi închise ochii.

După câteva minute, nu mai era.

49

PRIMA ZI

SOarele pătrunse printre gntiile celulei şi se opri pe faţa mea, reuşind să-mi încălzească doar pielea. Era acelaşi soare cu care ne treziserăm şi ieri dimineaţă. Strălucitor, slitar şi acum găunos. Puştiul de lângă mine mesteca un rest de unghie în vreme ce picioarele îi săreau ca nişte floricele de porumb.

Vreo zece oameni, dacă numai mulţi, se înghesuiau în celulă unde mă aflam şi eu până la confruntaea cu judecătorul. Fiind o zi de duminică, îmi închipuiam că judecătorul a avea să fie prea încântat. Bătu de ora unu. Puştiul se aplecă spre mine. „Ee ce te-au săltat?”

Nu mai dormisem de patn-cinci zile, aşa că am făcut un efort să-mi găsesc cuvintele. Era slab şi ochi îi jucau în cap, incapabili să se concentreze asupra unui punct. *De unde sămcep*? „Ăăă… să… crimă”.

Ochii i se luminară. „I-ai ficut felu’ vreunui poliţai?”

Pereţii din jurul meu erau acoperiţi de graffiti, cfeşi nu ştiu de unde aveau creioane, date fiind percheziţiile până la piele de care avusesem şi eu parte înainte de-a ajunge în celulă. Am clătinat din cap. Scuipă o bucăţică de unghie. „Da' cui?"

Se opri din roşul degetului ochii i se fixară asupra mea, mărindu-se. „Tu eşti tipu' de care se tot vorbeşte la televizor? ăla care-a omorât-o pe fata senatorului? Modelul". Pocni din degete. „Aia care apărea pe toate coperţile revistelor. Cum o cheună?"

Aproape toate capetele din celulă se întoarseră spre mine. Am şoptit: „Abbie".

„Îhî, aşa. Vas că tu eşti tipi care-a omorât-o pe Abbie". Strigă să se audă în toată încăperea: „Hei aş a-i tipu' care-a împuşcat-o pe fata care poza în costum de baie".

„N-am omorât-o".

Ridică din umeri, bălăngănindu-şi iar picioarele. „O fi, dă-i moartă".

Am scuturat capul. Dintr-un colţ, o namilă urât mirositoare îşi ridică de pe braţ capul şi zise: „Nervy! Taci dracu'".

Puştiul tăcu un minut şi arătă cu capul spre haidamac. Îmi şopti: „M-a poreclit Nervy fiin'că a zis că am picioare nervoase". Se mai scurse un minut. „Dacă zice el să taci, mai bine-l asculţi. Nu vezi ce namilă e?" Mai trecu un minut. „Ai împuşcat-o?" Am scuturat din cap. „Da' ei zic c-au găsit un revolver. Un patruşcinci". Am încercat să-i explic, dar n-am fost în stare. Şopti şi mai încet. „Un revolver de patruzeci şi cinci". Am aprobat din cap. „Era pistolu' tău?" M-am uitat la el şi m-am încruntat. „Ăştia de la CNN zic că ai vrut să pui mâna pe averea familiei". Nu i-am răspuns.

Namila se ridică de la podea, se răsuci înainte şi

înapoi, făcu trei paşi şi-l înşfacă pe amicul meu nervos, ridicându-i capul până la tavan, pantofii atârnându-i la un metru şi ceva de la podea. Îl dădu cu capul de două ori de gratii, apoi îl duse la pisoar, unde îi băgă capul în vasul de porţelan şi trase apa. Puştiul scuipă şi tuşi, lucru care atrase atenţia gardianul de serviciu care moţăia pe hol. Lovi cu bastonul peste gratii şi spuse: „Hei, gura acolo!”

Individul se întoarse la patul lui de pe duşumea în vreme ce puştiul se aşează lângă mine. De data asta mai aproape. Se aplecă spre mine, cu apa şiroind pe el. „Ai făcut-o pentru bani?”

M-am uitat la tipul de pe duşumea, apoi la puşti, întrebându-mă dacă-şi pierduse minţile. Ochii i se îngustară. „Măi, frate, te tot dau la ştiri de două săptămâni. Tu eşti nebun, nu eu”. Avea dreptate, într-un fel. Ridică mâinile, cu palmele întoarse în sus. „Deci?” Am scuturat din cap. El îl întoarse pe-al lui uşor. „Deci, n-au fost banii. Nu-mi spui unde i-au ascuns?”

„Nu”.

„Raha…” Lăsă fraza neterminată. „Eşti un bou. Trebuia să iei banii şi să te cari”. Flutură mâna prin aer ca un copil care îşi scoate braţul pe geamul unei maşini care goneşte pe autostradă. „Fugi, dom’le, de-aici!”

În ciuda faptului că amicul de lângă mine asasina limba engleză, mi-a transmis totuşi punctul lui de vedere. Mai toate capetele din celulă erau îndreptate spre mine. Aveam ochii îngreunaţi de somn. Pantalonii scurţi mi se uscaseră, la fel şi sângele lui Abbie de pe cămaşă şi de pe mâini. Pansamentul cu adeziv de deasupra ochiului stâng îmi irită pielea şi se infectase. Puştiul arătă spre el. „Ea ţi-a făcut asta?”

Pereţii de ciment erau reci, ţintuiţi cu oţel şi nituri – înălţându-se şi izolându-ne de lumea exterioară cu sârmă ghimpată şi lansatoare de proiectile, Partea grea nu era

asta. Eram aici doar de câteva ore, dar închisoarea părea un paradis comparativ cu alte posibilităţi. Ca să suferi, ca să cunoşti pedeapsa, trebuia să fii viu, iar eu eram doar de jumătate viu. Aşa stând lucrurile, simţeam doar pe jumătate durerea de cap. Durerea din suflet era cu totul altceva.

Mi-am privit mâinile. Palmele erau de un roşu aprins, pline de băşici, iar falangele erau jupuite. Puştiul arătă spre ele. „Raha… te doare?”

Am întors palmele. „Nu ştiu”.

„Pare să doară al dracu’”.

Dracu’ v Asta ar fi o idee.

M-a întrebat din nou: „Tot ea ţi-a făcut şi aia?”

Namilă de pe podea nu se clinti, dar am continuat să tac, clătinând doar din cap. „Atunci cine?” Avea faţa plină de răni, vreo zece, cincisprezece, şi mare parte din dinţi erau stricaţi. După duhoarea de viermi care venea din gura lui, cred că i se stricau mereu. Nu sunt expert în droguri, dar arăta ca-n pozele cu dependenţi de metamfetamine.

„Nişte indivizi cu care ne-am întâlnit… pe râu”.

„I-ai împuşcat şi p-aia?”

„Nu, şi nu mi-am împuşcat nici soţia”.

„Aşa zic toţi”.

Câţiva dintre bărbaţii din celulă începură să râdă, iar unul se plesni peste picior şi zise: „Asta ziceam şi io”. Ceva mai încolo, un bărbat cărunt cu barba nerasă de vreo două zile, cu costum albastru murdar, şedea rezemat de perete. Avea un ochi vânăt, aproape închis din cauza umflăturii şi duhnea a băutură şi vomă. Cămaşa îi era pe jumătate scoasă, iar pantaloni îi erau uzi în faţă; îi lipsea un pantof, dar, în mod ciudat, avea cravata Windsor înnodată în jurul gâtului. Mă îndoiam că asta avea să-l ajute.

Gardianul descuie uşa celulei şi începu să ne conducă spre o masă unul câte unul; acolo un alt gardian ne puse

cătuşe la mâini şi la picioare. Toţi doisprezece am coborât ca la paradă cele trei etaje până la sala de judecată numărul 4. Amicul meu cu faţă buboasă îmi şopti: „Nu-i a bună. Nu-i a bună deloc. Asta-i sala judecătorului Fergy şi s-a anunţat că vine un vânt de nord-est”.

„Şi ce-i cu asta?”

„Asta-nseamnă că-i vreme faină pentru surfing, da’ tipu’ tre’ să rămână aici cu noi”. Arătă cu capul spre bară. „Vezi ce spui!”

Aprodul se ridică şi anunţă: „Vă rugăm să vă ridicaţi”. Ne-am conformat în sunetul mormăielilor şi-al lanţurilor care răsunară peste întreaga încăpere. Un tip cu început de chelie şi o piele foarte bronzată, îmbrăcat în robă neagră, intră pe uşa din spate. Se aşeză repede, bătând din picior, şi citi din teancul de hârtii din faţa lui. Îi făcu semn cu capul aprodului. „Instanţă îl citează pe…” privi în jos şi scuturâ capul. Ochii i se îngustară când îl privi pe Nervy. „Ellswood Maxwell Lamont Augustus al III-lea”.

Nery se ridică în picioare. Judecătorul lăsă jos hârtiile din faţa lui şi îşi încrucişă mâinile pe masă. „Nervy, parcă ţi-am spus că nu mai vreau să te văd în faţa mea niciodată”.

Nervy zâmbi. „V-am dus doru’, dom’judecător”.

Judecătorul Ferguson privi în jos spre biroul lui, apoi iar spre puşti. „Se pare că încă mai coci ceva în bârlogul tău”.

Nervy negă cu o mişcare a capului. „Nici vorbă, domnule”. Arătă spre tipul solid care-l băgase cu capul în pisoar. „El tre’ să fie”.

Judecătorul se încruntă. „Atunci ce-i porcăria aia de pe faţa ta?”

Nervy ridică din umeri. „Cancer de piele?”

„Vrei să spui că bubele alea de pe faţa ta sunt de la

soare?” Nervy dădu din cap plin de entuziasm.

Judecătorul se lăsă pe spătarul scaunului. „Stai să văd dacă ghicesc. Eşti nevinovat, nu-i aşa?”

Nervy zâmbi. „Sută la sută!”

„Deci, aşa pledezi?”

Puştiul arătă spre matahală. „El e vinovat. Io nu. Io-mi vedeam de treburile mele. Mă uitam la televizor. *American Idol* Mă gândeam să încerc şi io, când…”

„Nervy, ai fost pe la morgă în ultima vreme?”

Namila care-l vârâse cu capul în W.C. Şi care şedea la stânga mea şopti în barbă cu un glas ce semăna cu al lui James Earl Jones: „Nu, da’ dac-o ţine tot aşa, o să ajungă foarte curând”.

Ochii lui Nervy se măriră. „Dom’judecător… onorată instanţă, să ştiţi că m-a ameninţat”.

Judecătorul Ferguson se aplecă peste masă. „E plină lumea de puşti ca tine. Răbdarea mea a ajuns la limită”. Judecătorul îşi roti ochii şi se întoarse spre aprod. „Fixează o dată şi dă-i un avocat. Cauţiunea se stabileşte la douăzeci de mii”.

Nervy se aşeză, dădu din cap aprobator şi rânji. „E-n toane bune”.

Aprodul anunţă: „Instanţa îl cheamă pe Stephen Doss Michaels”.

M-am ridicat în picioare.

Judecătorul Ferguson mă privi, îşi muşcă buza apoi scuipă ce-avea pe vârful limbii peste pupitru. Nervy se aplecă în faţă. „Aşa face când se gândeşte”.

Am încercat să-mi regăsesc glasul. „Da, domnule”.

Se rezemă de spătarul scaunului care scârţâi şi se legănă preţ de un minut. „Se pare că te-au prins în cele din urmă”.

„Da, domnule”.

„Trebuie să fie greu să te iei la întrecere cu

televiziunea. Darămite cu toate elicopterele alea”. N-am dat niciun răspuns. Bătu darabana cu degetele în piept. „Şi eu, ca mai toţi oamenii din ţara asta ţi-am urmărit povestea. CNN, Fox. Toate marile canale”. Făcu o pauză. „Unde te-au prins?”

Bună întrebare. „La capăt, domnule”.

„Faci pe deşteptul cu mine?”

Am scuturat din cap. „Domnule?”

Se încruntă. „Înţelegi acuzaţiile care ţi se aduc?”

„Iertaţi-mă, domnule?”

„Înţelegi de ce te afli la tribunal într-o dimineaţă splendidă de duminică în vreme ce valurile mari de doi metri se rostogolesc pe plaja North Jax?”

Nervy dădu din cap în semn de încuviinţare, legănându-şi picioarele. „O, acuma-i şucărit”.

Judecătorul întinse mâna în spatele lui şi porni un ventilator care făcu să circule aerul prin încăpere. Presupun că era modul lui de-a mai scăpa de duhoarea care venea dinspre noi. Domnul Cravată Windsor-desculţ-şi-cu nădragii-uzi începu să sughiţe. Râgâi o dată şi toţi am auzit venind jetul. Se aplecă în faţă, mai sughiţă o dată şi vărsă pe masa judecătorului tot ce îngurgitase la petrecerea de seara trecută. Judecătorul scutură capul şi făcu semn unuia dintre cei patru ofiţeri care stăteau în sală. În vreme ce bărbatul îşi curăţa faţa şi cravată, gest pe care-l repetase mereu în ultimele câteva ore, ofiţerul îl conduse afară din sala de judecată.

Ventilatorul se rotea uşor, purtă mireasma spre nările mele, îndreptându-mi privirea spre grefiera tribunalului. Era o doamnă de vreo cincizeci de ani care bătea cu degetele aproape la fel de repede ca picioarele lui Nervy.

M-am uitat la ea, dar gândurile mă purtau undeva pe o bancă din Central Park, şi mă întrebam cum se numeşte parfumul acela.

Judecătorul Ferguson lovi cu ciocanul în masă şi, ridicând vocea, spuse: „Îmi cer scuze, Domnule Michaels, te reţin cumva?” Se lăsă pe spate, îngustându-şi ochii. „Aşteptăm până vei fi pregătit”.

Nervy îşi reluă locul şi se îndepărtă de mine. „Să nu mai faci asta. De data asta chiar e şucărit”.

Cătuşele de la mâna stângă erau foarte strânse şi simţeam furnicături în degete. Îmi simţeam mâna ţeapănă de la sângele închegat. Marginea cătuşei îmi sfâşia încheietura, făcând să cadă de pe ea un fel de aşchii roşii. Am deschis palma şi m-am uitat lung la cele patru băşici sparte. Judecătorul lovi din nou cu ciocanul.

„Iertaţi-mă, domnule”.

Cum se numeşte parfumul ăsta?

Trase adânc aer în piept. „Înţelegi acuzaţiile care ţi se aduc?”

Am clătinat din cap. Nervy se mai îndepărtă câţiva centimetri. „Nu. Să nu mai faci asta. Tre’ să vorbeşti când te întreabă. Când te întreabă, răspunzi”.

M-am uitat la judecător. „Nu… nu tocmai, domnule”.

Judecătorul ridică o sprânceană şi vorbi mai mult pentru sine: „Ce-o fi cu mine azi de am parte şi de vântul de nord-est şi de idioţi?” Se aplecă în faţă. „Domnule Michaels, eşti acuzat de…” Privi la teancul de acte de pe birou. „Răpire. Intrare prin efracţie. Încălcarea unei proprietăţi private. Furt. Furt masiv. Posesie de substanţe aflate sub control strict. Administrare ilegală de medicamente. Şi, în cele din urmă, dar nu în ultimul rând, crimă de gradul întâi”. Lovi în birou cu degetul arătător. „Pe-aici, prin părţile astea, «eutanasia» e doar un nume mai sofisticat dat crimei. Mai mult chiar: crimă cu premeditare”.

Nervy dădu din cap şi privi de la un capăt la celălalt şirul de bărbaţi de lângă noi. „E bun tipu’”.

Am înghiţit în sec. Judecătorul continuă. „Înţelegi acuzaţiile pe care ţi le-am citit?”

„Da, domnule”.

„Cum pledezi?”

„Păi, vreau să…”

„Domnule Michaels”. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte, prelingându-se pe curbura nasului. „Acuzaţiile care îi se aduc sunt adevărate… sau nu. Da? Putem cel puţin cădea de acord asupra acestui punct?”

Ventilatorul scotea un ticăit ritmic în timp ce se învârtea. Numele parfumului îmi stătea pe limbă.

„Băiete”. Judecătorul flutură mâna spre mine. „Eşti vinovat sau nu?”

M-am întors spre grefieră. „Doamnă? Scuzaţi-mă, doamnă”. Se opri din dactilografiat doar cât să ridice ochii. „Cum se numeşte parfumul dumneavoastră?”

Judecătorul sări în picioare şi bătu cu ciocanul în masă. „Domnule Michaels! Consider că sfidezi instanţa dacă nu răspunzi la întrebare. Şi acum – „fruntea începea să-i lucească – „zi o dată, că oceanul nu aşteptă la nesfârşit. Vinovat sau nevinovat?”

Banda ultimelor două săptămâni se derulă înaintea ochilor mei. Tristeţe, râs, durere adâncă şi o atingere la care nu mai ajungeam se prăvăliră peste mine. Stropi de ploaie într-un râu. M-am uitat absent la judecător – cu gândurile cutreierând undeva la mile depărtare de sala lui de judecată căptuşită cu stejar. „Domnule, nu mi-am. Ucis soţia. Cel puţin nu intenţionat”.

„Există oameni foarte sus-puşi care cred altceva”. Scrise ceva la repezeală pe birou. „Înţeleg că nu conteşti acuzaţiile”.

„Domnule, înţelegeţi ce vreţi, dar – „Ridică mâna, dar l-am întrerupt: „Şi-aş face-o din nou”.

Scutură din cap şi se aşeză. „Domnule Michaels, ai

asistenţă juridică?”

„Domnule?”

„Ai un avocat?” Am clătinat din cap. „Îţi poţi permite unul?”

„Nu cred”.

Mă studie. „Dată fiind popularitatea de care te bucuri în ultimele două săptămâni, cred că vei găsi unul cu uşurinţă. Am primit telefoane atât de la guvernator cât şi de la senator azi dimineaţă – se pare că niciunul din ei nu te simpatizează în mod deosebit”. Se întoarse spre aprod şi era gata să deschidă gura când senatorul intră pe uşă ca o furtună. „Domnule judecător, pot să vă văd în biroul dumneavoastră?” Nu aşteptă răspunsul, ci intră prin uşa batantă de lemn, ocolind banca şi-apoi dispărând cu judecătorul în biroul acestuia. Am aşteptat în vreme ce şoaptele se intensificau pe bancă de la un capăt la celălalt.

Judecătorul apăru singur, se aşeză, învârti ciocanul şi spuse: „Cauţiunea se fixează la două sute cincizeci de mii de dolari”.

Nervy şopti cu răsuflarea tăiată. „E clar că nu te are la suflet”. M-am aşezat cu nasul adulmecând în aer.

Bandă se derulă iar. Doi ani. Apoi trei. Zece. Cincisprezece. Am colindat iar printre momente. Unele bune. Altele nu. Toate dureau. Am privit în jur şi m-am descoperit zburând undeva între Central Park, Battery şi Cedar Point.

50

A TREIA ZI

Trecură două zile. Am fost mutat la închisoarea districtuală Duval în aşteptarea procesului. Pentru că majoritatea „delictelor” comise de mine avuseseră loc la graniţa dintre Florida şi Georgia şi pentru că în Florida

încă mai era în vigoare pedeapsa cu moartea şi se aplică serios, senatorul a luptat să aducă procesul sub jurisdicţia statului Florida. Şi a reuşit.

Jesse era gardianul responsabil cu paza celulei E. Celula mea. Nu-i dădeam mare bătaie de cap. Uneori, noaptea târziu, se strecura pe lângă camerele video şi-mi povestea despre nevasta şi copii lui. Avea cam un metru nouăzeci şi probabil vreo sută de kilograme şi bănuiesc că-şi luase slujba asta la penitenciar când cariera lui de fotbalist junior a apus şi n-a mai fost căutat de agenţiile care recrutează talente. Nu mi-a spus-o niciodată, dar bănuiam că e un tip încet. Dincolo de muşchii lui – de care nu ducea lipsă – era un om căruia îi plăcea să schiţeze animale pe şerveţelele de la cantină. Probabil i se părea că nu sunt primejdios.

Dacă stai într-un astfel de loc chiar şi pentru scurt timp, ajungi să deosebeşti oamenii după sunetul paşilor – greutatea cu care calcă, lungimea pasului, genul de pantofi pe care-i poartă. Jesse bătu uşor la uşă cu bastonul numai pentru că văzuse asta într-un film. Nicio grenadă de mână n-ar fi reuşit să smulgă uşa aceea din ţâţâni. Făcu un gest cu capul spre gardianul din spatele geamului de la capătul holului, care apăsă un buton cu numărul „217” şi uşa mea se deschise. Jesse arătă cu bastonul. „Picasso, au venit nişte oameni să te vadă. Haide. Ai douăzeci de minute la dispoziţie”.

Întâi intră senatorul, urmat de trei bărbaţi în costume. Avocaţi, am bănuit. Puseră un reportofon pe masă. Vorbi fără să mă privească. „Am să-ţi pun nişte întrebări şi aştept să-mi răspunzi. Dacă n-o faci, poţi să te duci naibii”.

„Chiar credeţi că-mi mai pasă?”

Aşeză o foaie scrisă pe masă. „E raportul toxicologic al fiicei mele. Abigail Grace avea în sânge destulă otravă

cât să-i omoare pe toţi oamenii din încăperea asta. E suficient ca să înfunzi puşcăria pe viaţă”.

„Sunt de acord cu dumneavoastră”.

„Asta-i tot ce ai de spus?”

„Văd că aţi venit aici cu hotărârea deja luată. N-am cum să schimb asta. Sunteţi un politician care ţine seama de sondajele de opinie. Spre deosebire de dumneavoastră, Abbie nu dădea nicio importanţă sondajelor”.

„Eu unul le sugerez să rămână la acuzaţia de eutanasie”.

„Dacă asta vă ajută să dormiţi noaptea, fie, domnule senator”.

Arătă spre reportofon. „Ne-ai putea scuti de tot acest proces dacă ai face o declaraţie”.

„Adică, o mărturisire?”

„Mă rog, dacă vrei să-i spui aşa”.

„Nu mă aştept să înţelegeţi, dar daţi-mi voie să vă explic… Vreme de patru ani, am privit-o pe Abbie slăbind, îngrăşându-se, pierzându-şi părul, cu stări de greaţă, vomitând, cu gingiile sângerând, balonându-se, şi luând douăzeci de kilograme în urma administrării steroizilor, apoi dându-i iar afară. Am văzut-o ciuruită de ace şi nici nu mai vreau să-mi aduc aminte de asta. Jumătate din înţepăturile acelea le-am simţit cu mâna mea. Am văzut-o îndopată de otravă mai mult decât ar trebui să suporte oricine. Aşa că, n-aveţi decât să mă acuzaţi şi să vă aduceţi avocaţii. Mă puteţi îngropa aici şi n-o să-mi luaţi durerea pe care-o simt în lăuntrul meu”. Durerea vine în valuri. E şi ea asemeni refluxului. Mi-am întors verigheta pe deget.

Se aşternu o lungă tăcere.

„Cancerul poate face multe. Îţi poate distruge viaţa, îţi poate răpi tot ce ai mai drag, îţi poate spulbera visele, îţi poate distruge încrederea, îţi poate reteza sufletul şi te poate lăsa pustiit şi stors de vlagă. Îţi poate fura speranţa,

îţi poate şopti minciuni pe care înveţi să le crezi şi poate stinge luminile de pe râu. Îţi va fura glasul, sănătatea şi imaginea de sine. Îţi va da o senzaţie de greaţă şi te va face să afli diferenţa dintre oboseală şi epuizare. Şi când crezi că nu mai poţi îndura şi nu mai poţi gândi, te înfăşoară în disperare ca într-o pătură. Curând ajunge să acopere şi să întunece totul. E un adevărat infern. Dar – „M-am pomenit stând în picioare şi bătând în masă.

M-am aşezat şi am vorbit liniştit: „Disperarea e o boală mai puternică decât aceea care i-a furat viaţa lui Abbie. Şi asta pentru că afectează sufletul… Nu există niciun vaccin; nimeni nu e imun. Şi există o singură armă care o poate înfrânge”. Îşi ridică privirea spre mine. „E arma care spune că va străbate iadul împreună cu tine – orice-ar fi”. Ecoul cuvintelor mele răsună în toată încăperea. „În cele din urmă, cancerul îţi fură doar ceea ce îi dai. Pot muri aici sau într-o altă închisoare, dar voi muri ştiind sigur un lucru: niciodată nu i-am dat-o pe Abbie. Şi niciodată nu i-am dat ceea ce am fost noi doi laolaltă. Domnule senator, sunt lucruri mai rele decât moartea”.

Râse şi în glasul lui se simţea furia. „De pildă?”

„De pildă, să trăieşti… fiind, de fapt, mort”.

„Ce vrei să spui?”

Am clătinat din cap. „Abbie n-a murit ducându-şi singură durerea. Locul de lângă ea n-a fost niciodată gol. Poate sunteţi furios pe mine că am luat-o de lângă dumneavoastră. Păcat! Dumneavoastră aţi pierdut. Aş face-o din nou”. Ochii noştri s-au întâlnit. Spusesem destul. Obosisem de-atâtea vorbe.

M-am ridicat şi-am plecat.

„A spus că, din moment ce a fost caterisit, nu mai avea o astfel de obligaţie”.

„Ciudat, mie nu mi-a spus aşa ceva”.

Lovi uşor masa cu degetele. „Credeam că o pot

face… pe Abbie… să înţeleagă, dar cred că ea te-a cunoscut mai bine ca mine”.

Aşează tubul pe masă. „Am găsit canoea ta. Asta era ascunsă sub scaun”. Scoase capacul şi desfăşură pânza pe masă. Privi schiţa câteva secunde. „Mereu am crezut că va învinge”. Lăsă pânza şi aceasta se făcu iar sul. Scuturã din cap. „Niciun bărbat nu e destul de bun pentru fiica unui alt bărbat”. Avea ochii aţintiţi în tavan şi o lacrimă i se rostogoli pe obraz. „După ce-am pierdut-o pe mama ei, mi-am zis că nu va mai fi un astfel de bărbat. Apoi te-a cunoscut pe tine. Iar tu ai fost…” Râse, ridicând din umeri. „Ceva ce nu mi-am imaginat”.

„Domnule, îmi daţi voie să vă întreb ceva?” Ridică o sprânceană. „Ce v-am făcut? Ce anume v-am făcut ca să vă roadă atât de tare?”

Îşi şterse ochii. „I-ai dat lui Abbie ceva ce eu nu i-am putut da niciodată. Te-ai dăruit pe tine însuţi”.

„Asta aşa e. În fiecare zi”. Pentru prima oară de când îl ştiam, am văzut omul din el. Ba chiar tatăl. „Domnule, v-o spun cu tot respectul, faptul că ea a respins şi al doilea transplant n-are nicio legătură cu dumneavoastră. Aţi făcut tot ce v-a stat în putere”.

M-a privit şi aproape a încuviinţat. Deschise telefonul mobil şi formă un număr din memorie, aşteptând să i se răspundă la celălalt capăt. Îşi drese glasul şi spuse: „Ai semnat-o?” Dădu din cap, aşteptând. „Ţi-aş rămâne îndatorat dacă mi-ai trimite o copie fax la numărul acesta”. Dictă numărul şi închise. Peste câteva minute, intră un gardian, îi înmână o foaie şi rămase în picioare. „Acuzaţiile de crimă au fost retrase. Nu pot face prea multe în privinţa celor legate de administrarea de substanţe, dar dacă pledezi vinovat, îţi putem comuta sentinţa în eliberare condiţionată. Poate muncă în beneficiul comunităţii. De pildă… să-i înveţi pe politicienii bătrâni şi încăpăţânaţi să

picteze”. Rămase în picioare – cu spatele la mine – şi scoase din buzunarul hainei o scrisoare mototolită pe care o aşeză încet pe masă. Vârfurile degetelor trecură peste suprafaţa scrisorii ca ale unui orb care citea în Braille. Îşi înghiţi nodul din gât, reuşind să articuleze: „Poţi pleca, eşti liber”.

Ieşi încet, aproape şchiopătând. Am despăturit scrisoarea. Parfumul cumpărat la New York inundă încăperea cu mireasma lui, aşternându-peste mine ca o pătură.

30 mai Dragă tată.

E târziu şi morfina nu-şi mai face efectul, ceea ce e bine şi rău în acelaşi timp. E mare vânzoleală aici; cei de la aşezământ sunt la parter. Doss e sus, lângă cuibul ciorii. Aud platforma scârţâind sub greutatea lui.

În ultimii ani, am învăţat să-mi ascult organismul. În clipa asta îmi spune că în ziua când ai să primeşti scrisoarea asta, eu nu voi mai fi. Cancerul a distrus în mine tot ce-a putut. Tratamentele noi, specialiştii, părerile, toate medicamentele la un loc şi puterea Senatului nu mai pot schimba nimic. Rămâne un singur lucru. Nu plânge. Apăsat de amintirea mamei şi a ceea ce se întâmplă acum cu mine, parcă văd umerii tăi largi cum încep să tremure. Cum ţi se umplu ochii cu lacrimi de crocodil. Tată, nu încerca să le reţii. Până şi senatorii plâng. În ceea ce mă priveşte – sunt femeie în toată firea. Sigur că n-a fost alegerea mea. Dac-ar fi fost după mine, aş mai fi stat pe-aici vreo cincizeci, şaizeci de ani, aş fi învăţat să gătesc ca Rosalia şi mi-aş fi trecut degetele prin părul argintiu şi distins al lui Doss. Mi-ar fi plăcut să văd asta. Cred că va îmbătrâni frumos.

Să nu crezi cumva că Doss m-a furat de lângă tine. Nu e deloc aşa. Puţini sunt cei care să te respecte ca el. Călătoria asta a fost ideea mea. Am mai avut un singur

lucru să-i dăruiesc şi am avut nevoie de râu ca s-o pot face. Te rog, încearcă să înţelegi. E atât de înzestrat şi nu vreau că darul lui să moară odată cu mine. Aşa că, te rog, lasă-ne la râu. Adu-ţi aminte de asta când vei fi furios, vei angaja avocaţi şi vei pune la cale tot felul de planuri. Renunţă pur şi simplu. Nu Doss m-a ucis. Cancerul m-a ucis; pe el să dai vina. Dacă-l trimiţi pe Doss la închisoare, n-ai să mă aduci înapoi nici pe mine – nici pe mama. Am avut o viaţă frumoasă. Lasă-mă acum să mor frumos.

Când am fost copil, m-ai ţinut de mână şi m-ai dus pe Dock Street când am avut premiera cu Annie. Eram atât de speriată. Dar, odată ce am ajuns la teatru, m-ai luat deoparte, ai îngenuncheat şi mi-ai dat părul din ochi. Mi-ai spus aşa: „Abigail Grace, tu n-ai fost făcută să stai în scaunele alea”. Apoi mi-ai îndreptat privirile spre scenă şi spre luminile reflectoarelor. „Ai fost făcută să stai acolo sus… În lumina reflectoarelor. Du-te şi ia-ţi locul în primire”. Tată, Doss îţi seamănă atât de mult. Să nu uiţi asta. O merită şi are nevoie de tine, iar noi toţi avem nevoie de el. Ai încredere în ce-ţi spun.

Îţi las un cadou. Dar e un mic secret la mijloc. E pus bine la păstrare în pieptul soţului meu. Deschide-l, şi-ai să mă găseşti pe mine. I-am dat lui inima mea cu mult timp în urmă şi acolo unde merg acum nu mai am nevoie de ea. Dacă vei trece peste mândria ta ca să vezi dincolo de durerea ta personală, vei descoperi că voi doi vă asemănaţi mai mult decât crezi. Şi ai ce să înveţi de la el.

Ştiu că îţi va fi greu să auzi toate astea. Dacă vei citi scrisoarea asta, te rog să nu crezi că am vrut să am ultimul cuvânt pentru că nu e deloc aşa. Aş face schimb bucuroasă.

Te iubesc.

A ta.

Abigail Grace

DUPĂ O VREME

Am mers acasă, am urcat în atelier, am desfăşurat sulul şi am luat-o de la început. Viaţa mea cu Abbie. Am lăsat banda să se deruleze, mergând pe fiecare stradă a durerii – a speranţei – iar când durerea era prea mare, opream banda şi mă scufundam – schiţând acel singur cadru. Am plâns într-un an cât în toată viaţa mea la un loc.

Lacrimi pe pânză.

Singură diferenţă era că acum nu mai pictăm lumea în care aş fi vrut să trăiesc. O pictam pe asta.

Senatorul începu să vină pe la mine în weekenduri. La început dădea doar o raită prin atelierul meu. Nu vorbeam prea mult. Dar, treptat veniră şi cuvintele. Îmi punea întrebări despre stil, formă, proces de lucru. Erau întrebări pertinente. Cred că într-o altă viaţă, ar fi putut dovedi înclinaţii artistice. În cele din urmă i-am instalat un şevalet şi l-am învăţat să lucreze în cărbune. Se descurca binişor. În mod surprinzător, senatorul avea o latură sensibilă. Ura echipa de baseball Yankees, dar după câteva săptămâni, îşi trecea degetele pe rama fotografiei făcute de Nat Fein. Scutură din cap şi zise: „Bănuiesc că pe toţi ne aşteaptă aceeaşi soartă”. Am căutat în dulap şi am scos schiţa mea rudimentară şi prăfuită cu chipul lui Babe Ruth şi i-am dat-o. Fotografia transmitea un sentiment de tristeţe pe care vorbele n-ar fi reuşit să-l creeze în vreme ce tabloul meu îl înfăţişa pe Babe cu ochii privind în sus printre pleoapele umflate şi obrajii căzuţi, îndreptaţi spre casa pe care o construise. Totuşi, în spatele acelui înveliş jalnic al celui care alergase cândva în jurul bazelor, se vedea zâmbetul lui. Era acelaşi Babe. Senatorului îi plăcu imaginea. I le-am dat pe amândouă. „Vă rog, luaţi-le pe amândouă. Vi le dăruiesc”.

O lacrimă i se prelinse pe obraz. Într-un târziu spuse: „Abbie mi-a zis odată că nimeni nu pictează ca Dumnezeu,

dar” – schiţă un gest larg cu mâna peste atelier – „nici tu nu eşti departe”.

Nu trecea o săptămână fără să ne vedem în atelierul meu, ocupându-ne în linişte de artă. Asta făceam. Împreună. S-ar fi zis că Washingtonul îi simte lipsa, dar putea să se mai strecoare când voia.

Trecu un an.

Fusese acolo toată dimineaţa şi ne simţeam în largul nostru unul în compania celuilalt, pierduţi în mirosul şi culoarea vopselei. Ne obişnuiserăm să nu vorbim. Asta spunea multe despre noi. La prânz, ieşea. Nu ştiu alt motiv, în afară de timp, dar în cele din urmă se opri să mă întrebe ceva ce-i sâcâia de aproape un an. Arătă spre *Tenacitate*. Terminasem lucrarea cu mai multe luni în urmă şi o lăsasem să atârne acolo, privind în jos spre mine. Mă întrebă: „Îmi dai voie… te rog?”

Era modul lui de a face pace. Senatorul mă iertase. Şi, mai important, se iertase pe sine.

„Da”.

Respiră adânc, atât de adânc cât să-şi umple plămânii. „Eşti sigur?”

„Domnule senator, călătoria noastră pe râu n-a fost darul meu pentru Abbie. A fost darul ei pentru mine – şi am sentimentul că plănuia asta de multă vreme”. Mi-am studiat lucrarea. „N-am pictat-o ca să-i prind imaginea. Am pictat-o… ca să fim amândoi eliberaţi”.

Moartea lui Abbie îi spulberase carapacea dură. Acum, sentimentele îi erau aproape de suprafaţă. La vedere. „Ea te-a învăţat asta?”

Durerea mi-a reamintit tot ce-a fost şi este frumos. Tot ce-am cunoscut şi-am pierdut. Mi-a amintit dragostea ce mi-a fost dăruită. Şi luată. Cu cât durea mai tare, cu cât era rană mai adâncă, cu-atât erau mai dulci amintirile. Nu puteam ignora durerea; trăiam cu ea.

Am zâmbit.

Senatorul agăţă lucrarea *Tenacitate*, şi multe altele, în studioul de design al lui Abbie, pe care îl transformă în galeria mea de artă. Sau, mai bine zis, galeria *noastră*. Am numit-o „a lui Abbie”. El a numit-o aşa. A pus poza lui Fein în baia lui, unde o vede doar el. O priveşte atent când se bărbiereşte. Interesul pentru arta mea a fost copleşitor. Ciudat! Acum vine New York-ul la noi. Cu două săptămâni în urmă, m-a sunat să-mi spună că primiserăm o sumă generoasă pentru o lucrare pe care-o pictasem cu câteva luni în urmă – un tablou cu mine mergând pe pajiştea de la Bare Bottom şi Abbie râzând atât de tare că o durea burta. Cumpărătorul spusese ceva despre râsul acela, ceva despre chipul lui Abbie, care îl emoţionase şi nu mai putea să-l uite. Despre felul în care îi vorbise acea imagine.

E un sentiment de împlinire care ajunge în locuri inaccesibile vorbelor. Senatorul mi-a zis că un filosof pe nume Ludwig Wittgenstein spusese cândva: „Lucrurile despre care nu putem vorbi trebuie trecute sub tăcere”. Cunoscusem tăcerea toată viaţa. E ceva ce nu mă deranjează. Singura diferenţă, acum, era că mâinile mele ţipau din răsputeri.

Săptămâna trecută mi-am pus şapca, ochelarii de soare şi m-am amestecat printre vizitatorii galeriei. Ca să mai trag cu urechea. Nu mă ştia nimeni. Am ajuns să stau de vorbă cu o doamnă care-mi mărturisi că se afla acolo de patru ore. Mi-a spus că a făcut asta o dată pe lună, vreme de şase luni la rând. S-a bătut uşor în piept, spunând: „E ceva aici care-mi dă un sentiment de mulţumire sufletească”. Am întrebat-o care era preferata ei şi mi-a arătat repede o fotografie mică de douăzeci pe douăzeci şi doi. Era o fotografie în care stăteam cu mama pe malul râului, pe banca noastră. Mi-am scos şapca, ochelarii, am luat poza de pe perete şi i-am dăruit-o. Când am plecat,

doamna încă mai plângea. Poate că mama avusese dreptate. Poate că unii oameni au nevoie să se cufunde în apa izvorului şi să bea. Poate toţi avem nevoie.

Mirosul vopselei umplea atelierul. Fericirea pictorului. Luminile de la Fort Sumter erau molcome, aurii chiar. M-am uitat lung la urna de pe etajeră din stânga mea. Fusese acolo în fiecare zi, veghind. Amintindu-mi de ultima mea promisiune.

Cea de-a unsprezecea dorinţă.

Îi venise vremea.

Am pus jos pensula, am ridicat receptorul şi am format numărul. Când a răspuns, am întrebat: „Poţi ateriza pe o şosea cu zgură?”

L-am auzit mutându-şi trabucul dintr-o partea a gurii în cealaltă. „Depinde de şosea”.

L-am sunat şi pe ofiţerul care mă supraveghea în perioada de probă. Procurorul renunţase la toate acuzaţiile care mi se aduceau în legătură cu moartea lui Abbie, dar n-a putut trece peste partea cu posesia de substanţe. Adevărul e că furasem o cantitate mare de medicamente şi le trecusem prin mai multe state. Am recunoscut. Era şi greu să ascund dovada. Dar, având în vedere că nu-mi găsiseră nimic în sânge, mi-au dat o perioadă de probă de douăzeci şi patru de luni. Ori de câte ori părăsesc oraşul, trebuie să anunţ la un ghişeu din Columbia unde lucrează un tip care-mi admiră lucrările.

M-am oprit acasă la senator. Era în biroul lui. Ieri anunţase că nu va mai candida pentru viitoarele alegeri. Ochii îi căzură pe urna din mâinile mele. „Ai hotărât să-ţi ţii promisiunea?”

Am făcut un gest de aprobare cu capul. „Vă pot aşeza alături de ea”.

Zâmbi. Ne apropiaserăm mult. Lui Abbie i-ar fi plăcut cu siguranţă.

Dădu şi el din cap apoi începu să despături şi să împăturească batista. „Mi-ar plăcea. Mi-ar plăcea foarte mult”.

Bob mă luă din afara oraşului şi am decolat spre sud, ţinându-ne deasupra coastei. Când am ajuns la Cumberland Island, a virat mult către vest şi am survolat oraşul St. Marys. L-am înconjurat o dată şi Bob ateriză pe o şosea cu zgură nu departe de insulă. Am coborât pe pistă, am sărit peste şanţ şi am început să-mi croiesc drum prin mlaştină. Ţineam rămăşiţele lui Abbie într-un rucsac trecut peste umăr. Am păşit în Cedar Point, vorbind cu ea. „Nu mai e mult”. Am trecut printre cedri, prin iarba înaltă până la brâu şi-am strâns-o la piept. Îmi era dor de ea. Stăteam în apă şi mă ardea cumplit dorul de ea.

O egretă alunecă în zbor deasupra mea şi un pelican plutea pe apă undeva la vreo sută de metri depărtare. Pe râu în jos se auzi sirena unui vas de pescuit ere veţi. Am ridicat capacul, am răsturnat urnă şi am privit-o pe Abbie scufundându-se în apă.

După unsprezece zile pe râu, am ajuns la Cedar Point şi, incredibil, bifaserăm totul, cu excepţia unui singur punct. Nouă din zece. Am scos-o pe mai de jumătate. Din depărtare se auzea un elicopter. „Iubito… Abbie…” Ochii îi clipiră. „Am ajuns”. Auzeam bărbaţii alergând spre noi prin mlaştină şi vocea tatălui ei undeva în fundal.

Înghiţi şi încercă să-şi recapete suflul. Nu ştiam ce să spun. Ea făcu un gest de încuviinţare cu capul, dar nu deschise ochii. „O lăsăm cu delfinii pe altă dată”.

Am bătut-o uşor pe obraz cu mâna. „Ar fi trebuit să-ţi doreşti mai mult?”

Ea ridică mâna şi-mi atinse faţa. „Am tot ce mi-am dorit vreodată”.

Am încercat să mai trag de timp. „Hei… parcă ziceai că vrei să-mi dai ceva. Îţi aminteşti? Un cadou de ziua mea

de naştere?”

Dădu din cap. „Ţi l-am dat deja”.

„Bine, dar…”

Mă lovi uşor în piept. „Va fi acolo când o să ai nevoie de el”.

Roti ochii sub pleoape. Trase aer în piept cu greutate. Cu ochii închişi, îmi înconjură gâtul cu mâna şi mă trase spre ea, lipindu-şi fruntea de a mea. „Nu ţine totul pentru tine. Oamenii au nevoie de ceea ce le poţi oferi. Aşa că, dăruieşte. Invită-i pe insula ta”. Închise ochii şi se lăsă pe spate. Avea obrajii aprinşi, dar mâinile îi erau umede şi respiraţia slabă. Îmi trase capul spre ea şi îmi şopti: „Când te vei trezi dimineaţa şi vei simţi care sunt locurile dureroase, să nu fugi. Ia vâsla şi porneşte pe râu”. Mă împunse cu degetul în piept. „De fiecare dată. Intră în apă şi lasă râul să te poarte, şi-ai să mă găseşti”. Arătă spre ocean. „Am să te-aştept”. Lacrimile începură să curgă. Braţele îi căzură moi şi respiraţia i se opri. I-am ţinut capul în mâini. „Abbie? Abbie?”

Trupul i se încordă, inspiră – umplându-şi abdomenul – şi îşi aţinti privirea undeva la zeci de mile în spatele meu. „Abbie?”

Mă trase spre ea. „Promite-mi”.

„Dar…”

Zâmbi şi privirile i se întoarseră spre mine. „Doss?” N-am putut să mă uit. Mă trase din nou spre ea. „Viaţa e un lung şir de întâlniri şi despărţiri. Asta… e o despărţire. Dar nu e ultima noastră întâlnire”. Mă lovi uşor în piept. „Promite-mi”.

Glasul mi se frânse. „Promit”.

Se forţă din nou să inspire şi sângele îi curgea din ambele nări; arătă cu mâna spre ocean. „Am să fiu acolo. Aşteptând. Aşa că, îngroapă-mă… la capătul râului”.

Îmi ridică mâna, lipindu-şi degetul meu între tâmplă

şi ureche – şi-n clipa următoare se duse.

Cenuşa ei se împrăştie pe râu. Era atât de puţină. Se risipi, acoperind suprafaţa apei, întinzându-se de la o cută la alta. Curentul continuu o trase, apoi o înşiră pe-un singur rând ce se întindea pe-o porţiune lungă spre ocean. La o depărtare de o sută de metri, am zărit zvâcnirea unei cozi. Un delfin cu botul alungit se ridică printre rămăşiţele de cenuşă. Apoi încă unul. Şi încă unul. Patru dintre ei se rostogoliră încet, pictându-şi pielea în cenuşă albă. Apa era caldă şi limpede. Am şoptit încet peste cutele apei: „Abbie… aşteaptă-mă. Aşteaptă-mă la capătul râului”.

Apoi n-am mai zărit-o şi am ieşit pe mal. Apa se prelingea pe trupul meu.

Am rămas în picioare pe plajă, urmărind un crab ce se târa peste degetele mele de la picioare. Am traversat prin mlaştină, şi m-am îndreptat din nou spre şoseaua cu zgură. Un bărbat pe care nu-l cunoşteam se apropie. Avea păr lung, o barbă tăiată scurt şi ţinea în mână un bloc-notes. Un al doilea bărbat cu o cameră de filmat pe umăr îl urmă. Primul mă abordă: „Sunteţi artistul? Cel care a făcut pălătoria pe râu… cu Abbie”. Am dat din cap. Îşi încrucişă braţele şi se aşeză între mine şi capătul drumului. „Durează de aproape un an, nu-i aşa?”

Omul nu era prost. Venise aici să facă reportajul. „Da”.

„De ce v-aţi întors?”

Mi-am scărpinat bărbia. „Ne mai rămăsese de făcut un lucru”.

Aprobă cu o mişcare a capului de parcă ar fi ştiut. „Mai aveţi de bifat puncte de pe listă?”

L-am privit insistent. „Ceva de genul ăsta”.

Se dădu la o parte în vreme ce cameramanul încerca să prindă un unghi mai bun. „Oamenii spun că aţi cumpărat bucata asta de pământ. E adevărat?”

Mi-am pus mâna streaşină la ochi, privind lung la râu şi am dat din cap.

„I-aţi găsit un nume?”

Am scuturat din cap, amintindu-mi ce spusese Abbie: *Nu i-am spus ziaristului tot*.

„OK, spuneţi-mi… aţi fi în stare să faceţi acelaşi lucru încă o dată?”

Am stat mult pe gânduri. Uneori, în momentele de slăbiciune, am îndoieli în privinţa mea. Dar apoi îmi amintesc. Am dat din cap, încuviinţând. „Fără nicio ezitare”.

Mâzgăli ceva în bloc-notesul lui şi începu să se retragă cu spatele. „Aţi fost rezervat cu declaraţiile în ultimul an. S-a zvonit că aţi stat mai mult în atelier, pictând. E adevărat?” Am încuviinţat cu o mişcare a capului. Ridică din umeri şi păşi în faţa mea. „Aşadar… vreau să spun, acesta e motivul? La ce bun atâta bătaie de cap?”

L-am cântărit din priviri. „Trage aer adânc în piept”.

Privi spre cameraman, ridică din umeri, apoi se întoarse spre mine cu un zâmbet stânjenit. „Poftim?”

„Trage aer adânc în piept”.

„S-a făcut”.

„Acum ţine-ţi respiraţia”.

Vorbi ca unul care tocmai trăsese cu sete dintr-o ţigară de marijuana. „Cât să ţin?”

„Mai ţine”.

Privi spre cameră şi ridică din umeri. Trecu un minut. Faţa i se înroşi. Mai trecură zece secunde şi obrajii îi erau ca sfecla. Într-un târziu, dădu drumul aerului. Îşi recăpătă suflul, mă privi lung şi îmi vârî microfonul sub nas. „Ăsta e motivul”.

M-am îndreptat spre avionul lui Bob, unde vântul ridica praful, gâdilându-mi nasul. Se rezemă de aripă,

privind briza care tulbură mlaştina şi schimba tonurile de verde în maroniu, apoi iar în verde. După câteva minute şopti: „Te gândeşti vreodată să te recăsătoreşti?” Faţa lui avea o expresie care nu era nici a pilotului, nici a celui ce stropea lanurile, nici a hoţului sau a desfrânatului, ci a preotului. Bob îmi lua pulsul. Era o întrebare cinstită.

Am scuturat din cap şi mi-am rotit verigheta pe deget.

În depărtare, răsună un clopot, apoi ca şi cum ar fi fost lansaţi dintr-un tun, zeci de pescăruşi murdari şi pelicani cu penele zdrenţuite se iviră din mlaştină şi se îndreptară în masă spre docul de la St. Marys unde, evident, descărca un vas de pescuit creveţi. Clopotele continuară să răsune în depărtare.

Se sprijini de aripă. „Ce mai e?”

Cu luni în urmă, începusem să port în portofel o copie cu lista dorinţelor lui Abbie. Am scos-o, am despăturit-o şi am început să le parcurg pe rând. „E simplu, zău. Pictez tot ce-mi îngăduie talentul meu… şi la răstimpuri mă vizitează Abbie”.

„Mi se pare dureros”. Se aşternu o tăcere îndelungată.

Am împăturit foaia şi-am băgat-o înapoi în portofel. „Da…” Mi-am umplut pieptul, inspirând adânc. „Doare al naibii. Şi asta-i bine”.

*

Când m-am trezit, apele fluxului se ridicaseră şi curenţii de adâncime mă smuceau atât de tare încât nu mă puteam apăra. Apele se revărsaseră peste maluri, se întinseseră mult şi ameninţau să-mi înghită insula.

Dar timpul vindecă. Nu aşa cum credem noi sau cum ne-am dori – din faţă – ci mai degrabă din spate sau dintr-o

parte sau dintr-un loc de unde nu-l vedem venind. Se învolburează dedesubt şi se ridică peste tot împrejur. Dintr-odată mi-am şters ochii destul cât să privesc în sus, să privesc în jurul meu şi am descoperit că durerea mea era izvorul de putere care mă ţinea laolaltă. Am stat în picioare pe mal, am privit îndelung vastul epicentru al fiinţei mele şi m-am aflat în faţa unei alegeri – am curajul să înfrunt râul? Am tăiat deci apa, am vâslit din vizuina mea neagră şi am descoperit că râul nu era unul singur, ci mai multe şi, îmi plăcea sau nu, toate se întâlneau. Fiecare cot, fiecare meandru ducea spre ceva frumos, spre ceva întreg, spre ceva de care merită să-ţi aduci aminte. De ce? Cum? N-aş putea să spun. Ştiu doar că şi-a ţinut promisiunea. Mă aştepta. Şi acolo, la Devil's Elbow, am găsit liantul care ţine laolaltă toate bucăţile care mă alcătuiesc.

Apele fluxului vin şi se retrag, râurile îşi urmează cursul strâmb, iar dragostea foloseşte suferinţa.

Bob arătă cu un gest înapoi spre râu. „După ce-am ieşit din închisoare, am vrut să găsesc un loc în care să mă ascund. Un loc fără trecut. N-a durat mult şi l-am întâlnit pe Gus şi ne-am împrietenit. Şi, spre deosebire de alţii, nu m-a… condamnat. L-am întrebat de ce şi mi-a spus ceva ce n-am uitat până-n ziua de azi. Stătea în apă şi mi-a arătat cum curge apa. Spuse: «Odată ce apa asta ajunge în ocean, soarele o ridică şi o adună în nori până când aceştia au din belşug, vântul suflă, îi împinge înapoi deasupra uscatului, unde se varsă peste continent.»".

„Adică?"

„Râul nu ajunge niciodată la capăt".

Urcă în avion, rulă la sol, dacă se poate spune aşa, apoi decolă, trăgând tare de manetă în spate. În faţă, amicul meu, preotul caterisit, cânta cât îl ţineau gura. Se auziră câteva note false, dar asta nu-l împiedică să dirijeze

mai departe norii pe care-i străpungeam. Şi în vreme ce auzul mi se delecta cu melodia lui frumoasă, în sufletul meu răsunau râsete. Am înconjurat oraşul, apoi am urmat albia râului, trecând de Point Peter, ocolind Cumberland şi ruinele de la Dungeness, apoi în larg, peste valurile ce se spărgeau de ţărmul abia inundat de apele fluxului.

Ultima oară când am privit în jos, Abbie încă mai înota cu delfinii.

MULŢUMIRI

Cartea de faţă e al şaselea roman al meu care-şi va găsi locul pe raft. Încă mai trebuie să mă gândesc care e preferatul meu sau să spun: „E cea mai bună carte a mea”. Dar îmi este peste puteri. E ca şi cum m-ar întreba cineva pe care dintre cei trei băieţi ai mei îi iubesc mai mult. Dar fiecare poveste a mea mi-a cerut un efort egal. O anumită măsură de energie fizică, emoţională şi spirituală sau revărsare din mine însumi. Când am predat această carte în august 2007, am ştiut că povestea ei mi-a solicitat un efort mai mare decât la romanele anterioare. Poate mai mult decât pentru două la un loc. Întrebaţi-o pe Christy. Ne-a luat aproape o săptămână să putem purta o discuţie ca între doi adulţi.

Credeţi-mă pe cuvânt.

Pe parcurs, am beneficiat de mult ajutor – mai mult decât merit. Următoarele mulţumiri se îndreaptă spre câţiva dintre cei care m-au ajutat, fără o ordine anume.

John Trainer, doctor în medicină – încă o dată mulţumiri, doctore, că m-ai îndrumat în direcţia cea bună. Eşti un adevărat geniu. Mă bucur şi acum că nu te-ai făcut avocat.

Kathryn Pearson-Peyton, doctor în medicină – pentru faptul că mi-a permis să petrec o zi alături de ea, m-a introdus în universul ei profesional, unde am văzut dilemele şi plăcerile pe care le întâlneşte zi de zi. Ai talent

pentru ceea ce faci, şi femeile din Jacksonville sunt norocoase să te aibă.

Elizabeth Coleman – pentru faptul că mi-ai deschis ochii spre acel Charleston al tău, pe care apoi l-ai colorat cu graţia ta. Eşti o binecuvântare. N-aş fi văzut niciodată aceste aspecte fără ajutorul tău.

Kim Neitzel – pentru e-mailurile şi onestitatea ta. Sper ca într-o zi să ne vedem faţă-n faţă.

Laura Wichmann-Hipp – pentru turul Charlestonului care mi-a lămurit aspectele istorice pe care singur nu le-aş fi descoperit. Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns.

John şi Kay Miller – pentru faptul că mi-aţi împărtăşit povestea voastră, că mi-aţi prezentat-o pe Misty şi viaţa ei, şi pentru după-amiaza petrecută la mormântul ei. Credeţi-mă când vă spun că această carte n-ar fi apărut în forma ei prezentă fără sinceritatea voastră, fără râsul şi fără lacrimile voastre – la care am fost părtaş din plin.

Carol Fitzgerald – M-ai „descoperit” încă de la prima mea carte şi de-atunci ai tot vorbit despre ele. Îţi mulţumesc din suflet.

Virginia Menulty – a trecut mult de când îmi schimbai scutecele şi până acum. Îţi mulţumesc că mi-ai făcut cunoştinţă cu John şi Kay şi pentru faptul că ai fost părtaşă la poveştile mele.

Jon Livingston şi David Flory – pentru vâslele rupte, sacii de dormit uzi leoarcă şi pentru hohotele de râs al căror ecou a răsunat trei zile de-a lungul râului.

David Wainer – îţi mulţumesc, prietene. Eşti o stâncă.

Todd Chupp – pentru râu, pentru kilometri de transbordare, pentru faptul c-ai venit pregătit cu sacul tău de dormit, cu barca şi sprayul de ţânţari şi, cel mai important, cu prietenia ta. Psalmul 144. A, da, şi să ştii că am acum destulă documentaţie pentru carte.

Chris Ferebee – pentru prietenia ta, sfatul tău şi…

pentru asta. A, şi pe viitor, stai pe chestia aia ca un scaun, şi partea plată se lasă jos…

Echipa The Doubleday Broadway – tuturor celor pe care încă nu i-am întâlnit şi care au făcut deja atât de mult. De la marketing până la publicitate pe pieţele din străinătate, mi-aţi întrecut toate aşteptările. Mulţumirile mele cele mai sincere.

Michael Palgon – mulţumesc că ai riscat alături de mine, că ai susţinut neobosit această poveste, pentru că mi-ai permis să lucrez cu Stacy şi… pentru asta.

Stacy Creamer – ai luat o poveste relativ bună şi ai transformat-o în ceva şi mai bun. Îţi rămân recunoscător. Îţi mulţumesc pentru entuziasmul tău, pentru încurajări, pentru prietenia ta şi… pentru asta. Cuvintele sunt prea sărace pentru a-mi exprima mulţumirea.

Band-Aid, Scoop şi Sportmodel – Să nu vă sacrificaţi niciodată visul pe altarul convenienţelor, al banilor, lenei sau, mai rău, al fricii. Într-o zi veţi înţelege acest lucru. Probabil era momentul să auziţi asta. Iertaţi-mă dacă uneori stau în calea visului vostru. Vă iubesc.

Christy – pentru cei cincisprezece ani, pentru faptul că mi-ai îngăduit să fac asta, pentru că m-ai iubit chiar şi-atunci când nu merităm dragostea ta – lucru care se întâmplă mai des decât simt dispus să recunosc, pentru est m-ai iertat când am greşit… şi pentru că mi-ai dat libertatea de a visa.

Doamne – Fiul lui David… Să-mi capăt vederea.

GHIDUL CITITORULUI

*

1. Ce învaţă Doss de la mama lui în primele scene ale romanului? Ce dar îi face ea prin cuvintele „dacă vreodată, nu vei găsi decât un izvor secat, un pământ uscat – să te întorci aici… să te apleci şi să bei cu nesaţ”?

2. Doss îşi aminteşte lupta lui cu astmul şi faptul că a crescut fără un tată. Abbie a trebuit să facă faţă morţii mamei sale şi vieţii alături de un tată dominator. Cum s-au vindecat reciproc Abbie şi Doss prin iubire?

3. Discutaţi despre râul Saint Mary's ca personaj al romanului la *capătul râului*.

Ce „personalitate" e reflectată în varietatea de scene ce descriu râul? Cum se conturează în roman puterea apei ca simbol atemporal – al curăţirii, al susţinerii vieţii, al permanenţei schimbări? Unde îi duce în ultimă instanţă râul pe Doss şi Abbie?

4. Ce versiuni ale frumuseţii sunt prezente în roman? Ce descoperă Doss despre sine însuşi în timp ce face portretul Rosaliei în capitolul 15? De ce unii sunt capabili să vadă frumuseţea lăuntrică sau frumuseţea fizică neconvenţională, iar alţii nu?

5. Ce anume face din Charleston şi Carolina de Sud cadrul cel mai potrivit pentru acest roman? În ce fel contribuie frumuseţea peisajului şi istoria complexă a regiunii, care cuprinde şi latură întunecată a comerţului cu sclavi, dar şi ascensiunea aristocraţiei, la creionarea familiilor din la *capătul râului*?

6. Ce laturi ale medicinei moderne şi ale limitelor ei subliniază romanul? Ce anume a fost în stare să facă Doss pentru Abbie şi doctorii nu au reuşit?

7. Prima întâlnire a lui Doss cu Abbie are loc când el îl înfruntă pe atacatorul ei. În timpul călătoriei lor pe râu, trebuie din nou să se apere de alte personaje ameninţătoare. Care e natura unui astfel de rău în lume? Ce anume determină victime cum au fost Doss şi Abbie să rămână optimiste sau să cadă în extremitatea cealaltă, cea a răzbunării?

8. Cum se compară călătoria lui Doss şi Abbie pe râu cu ceea ce şi-au imaginat ei? Ce ne spune despre ei faptul

că, în ciuda lipsei confortului şi siguranţei, ei au fost capabili să savureze fiecare clipă a călătoriei? De ce a fost mai bine pentru Abbie că n-a apelat la serviciile unui centru pentru bolnavi terminali?

9. Care dintre dorinţele lui Abbie păreau cel mai greu de împlinit? Care dintre ele v-ar fi entuziasmat cel mai mult?

10. Ce anume ne spune istoria lui Bob, preotul caterisit, despre fragilitatea fiinţei umane şi puterea celei de a doua şanse? Cum este ceremonia oficiată de el pentru Doss şi Abbie comparativ cu servicii nupţiale mai fastuoase la care aţi participat?

11. În ce fel amplifică naraţiunea flashbackurile autorului? În ce fel a oglindit curgerea timpului felul în care amintirile se întreţes cu prezentul?

12. Aţi fost surprinşi de scena iertării din final? Ce au în comun, în ultimă instanţă, Doss şi socrul lui?

13. Descrieţi cea mai importantă despărţire pe care aţi trăit-o. Aţi servit vreodată ca navigator alături de cineva care se afla într-o călătorie dificilă?

14. Dacă aţi avea de-a-nfruntat un diagnostic ca acela al lui Abbie, ce promisiuni nerespectate şi dorinţe neîmplinite aţi dori să concretizaţi cât mai curând? Ce anume ar trebui să faceţi pentru realizarea acestor vise de pe listă chiar dacă nu aţi avea de înfruntat un destin similar cu al lui Abbie?

Alte romane de Charles Martin publicate de Editura KERIGMA Beletristic

Când greierii plâng. Un roman al inimii

Totul începe în piaţa adumbrită a unui orăşel de provincie din sudul Americii. O fetiţă dezgheţată face bani serioşi vânzând limonadă la standul ei amplasat pe trotuar. Dar rochiţa galbenă a fetiţei nu-i poate ascunde foarte bine

cicatricea urâtă de pe piept. Străinul înţelege mai mult cu privire la cicatrice decât ar recunoaşte. Furgoneta de pâine care apare de după colţ cu radioul la maxim le va schimba ambilor traiectoria vieţii. Înainte ca experienţa lor împreună să se termine, amândoi vor şti că greierii plâng pentru un motiv dureros... şi că miracole se pot întâmpla atunci când te aştepţi mai puţin.

Învăluiţi în ploaie. Un roman al întoarcerii acasă

Fotograf de renume internaţional, Tucker a străbătut lumea în lung şi-n lat şi a văzut atât lucruri importante, cât şi întâmplări ciudate. Însă când fratele său evadează dintr-un spital de boli mintale, iar o prietenă din copilărie reapare în viaţa lui însoţită de fiul ei şi având un ochi vânăt, Tucker e constrâns să se întoarcă acasă şi să înfrunte agonia propriului trecut tragic. Reîntors în orăşelul natal din Alabama, Tucker ajunge să se împace cu fantomele pe care le lăsase în urmă. Odinioară, Miss Ella Rain îi iubise pe Tucker şi pe fratele său ca pe propriii ei copii. Angajarea acestei femei ca să aibă grijă de Waverly Hall şi să-i ţină pe cei doi copii departe de el a fost singurul lucru bun pe care-l făcuse vreodată tatăl lor. Însă cu toate că Miss Ella e moartă de mulţi ani, Tucker îi aude în continuare vocea.

Pentru comenzi: Tel.: (0359) 800174 www.kerigma.ro

**

*

Abbie, unica fiică a senatorul din Carolina de Sud,

era o tânără din înalta societate, absolvise Ashley Hall, fiind imaginea-simbol a elitei locale. Avea mai mult rafinament într-un minut decât aveam eu într-o zi întreagă. Sau chiar într-o săptămână. În vreme ce eu mă împiedicam în orice spărtură din asfalt, călcam în excremente de câine sau îmi vărsăm muştarul pe cămaşa albă, ea îşi tampona uşor buzele cu şervetul brodat, se împrietenea cu câinii şi plutea deasupra caldarâmului ca Mary Poppins. Eram cum nu se poate mai diferiţi unul de celălalt şi rămâne un mister faptul că m-a ales tocmai pe mine. Dacă m-aţi vedea, mi-aţi înţelege nedumerirea.

Vacanţa de Crăciun din primul meu an de studenţie la Colegiul din

*

Peste două zile se întoarse. De data asta era singur. N-avea nici reportofon, nici cravată; purta o haină albastră descheiată şi un tub de plastic sub braţ.

Se aşeză, împăturind încet, despăturind şi împăturindu-şi iar batista, într-un târziu rupse tăcerea. O mărturisire grea. „M-am îndoit multă vreme de tine…” Ridică din umeri. „Ceea ce am descoperit la Mayo… mi-a întărit în minte convingerea că ai trădat-o pe Abigail Grace”.

„Domnule, o cheamă Abbie. Şi orice-aţi fi văzut când aţi dat peste mine, n-am trădat-o niciodată”.

Dădu din cap încet. „Prietenul tău, fostul preot, actualmente pilot, a venit la mine. Mi-a spus despre mărturisirea pe care i-ai făcut-o”.

„Aşa a numit-o el?”

„Chiar aşa”.

„Nu mai există confidenţialitate pe lumea asta?”